NAOMI NOVIK

IMPERIUL DE FILDEȘ

TEMERAIRE: CARTEA A IV-A

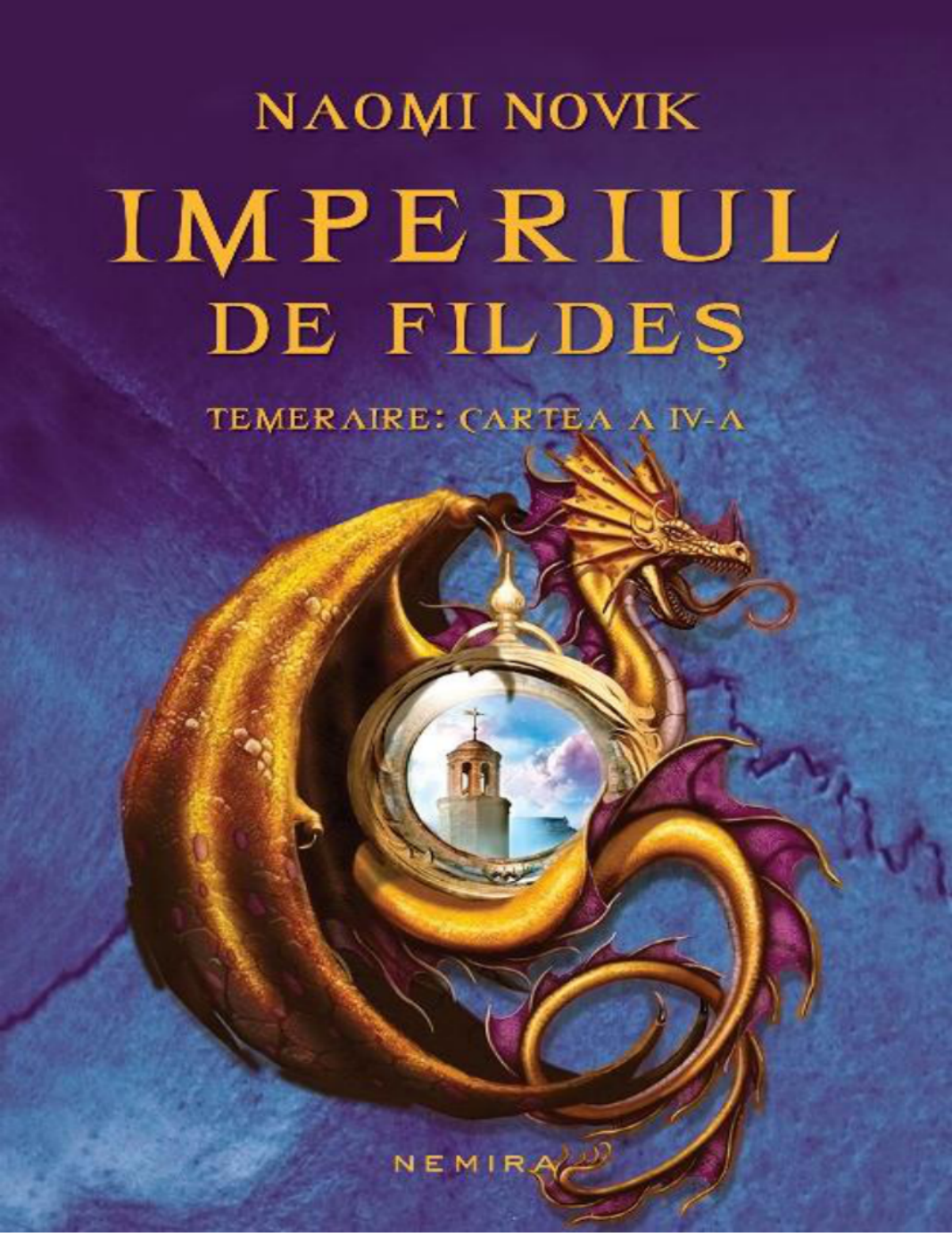

NEMIRA

Naomi Novik

Imperiul de fildeş

Temeraire: Cartea a IV-a

Traducere: Laura Bocancios

Nemira, 2015

Seria *Temeraire*

Dragonul majestăţii sale
Tronul de jad
Războiul pulberii negre
Imperiul de fildeş

Naomi Novik s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranţi polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia şi a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestăţii Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) şi *Blood of Tyrants* (2013).

În anul 2007, Naomi Novik a obţinut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum şi premiile Compton Crook şi Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În acelaşi an, a fost nominalizată şi pentru Premiul Hugo. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziţionat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*. Naomi Novik locuieşte în Manhattan, împreună cu soţul ei, scriitorul şi editorul Charles Ardai, cu care deţine un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

Pentru Francesca,
în speranţa că vom fugi mereu de lei împreună

I

1

— Mai lansează una, fir-ai tu să fii. Lansează-le pe toate deodată, dacă trebuie, se răsti Laurence la bietul Calloway, care nu merita să fie ocărât.

Trăgătorul slobozea rachetele atât de repede încât avea mâinile înnegrite, cu pielea crăpată şi jupuită până la carnea sângerie, acolo unde i se împrăştiase nişte praf de puşcă pe degete. Nu se oprea să şi le şteargă înainte de-a aprinde fiecare rachetă.

Unul dintre micii dragoni francezi se năpusti iarăşi, plesnindu-l pe Temeraire, şi cinci oameni căzură zbierând, în momentul în care o bucată din hamul improvizat se deşiră. Dispărură pe dată din raza felinarului, topindu-se în beznă. Lunga funie răsucită din mătase vărgată – o draperie luată ca pradă – se desfăşură încetişor în vânt şi căzu ca un talaz în urma lor, lăsând să atârne un alai de fire din marginile-i zdrenţuite. Un geamăt străbătu grupul soldaţilor prusaci rămaşi, care continuau să se agaţe cu disperare de ham, urmat de un murmur grav, furios, în germană.

Recunoştinţa soldaţilor prusaci pentru salvarea lor din asediul de la Danzig, atâta câtă o fi fost, pierise între timp: trei zile de zbor prin ploaia rece ca gheaţa, fără altă mâncare decât ce îndesaseră prin buzunare în ultimele momente disperate, fără altă odihnă decât orele furate de-a lungul unei reci şi mlăştinoase fâşii a coastei olandeze, iar acum această patrulă franceză care îi hărţuia necontenit de la lăsatul serii încoace, de parcă noaptea nu se mai sfârşea. Oamenii atât de speriaţi sunt capabili de orice, dacă intră în panică. Mulţi aveau încă asupra lor săbii şi arme mici – şi erau mai bine de-o sută îngrămădiţi la bord, în timp ce echipajul lui Temeraire număra mai puţin de treizeci de suflete.

Laurence scrută din nou cerul cu luneta, căutând încordat un flutur de aripi, un semnal de răspuns. Erau aproape de ţărm şi noaptea era senină: vedea prin lentilă licărul luminilor ce bălţau micile porturi, pe tot întinsul coastei scoţiene, iar dedesubt auzea mugetul din ce în ce mai puternic al valurilor. Semnalele lor luminoase se vor fi văzut până, hăt, la Edinburgh şi totuşi nu primiseră întăriri. Nici măcar un singur dragon-curier, fie şi în recunoaştere.

— Domnule, asta e ultima, anunţă Calloway, tuşind prin fumul cenuşiu care-i învăluia capul, în timp ce racheta şuiera undeva departe, în înaltul cerului.

Lumina rachetei de semnalizare se revărsă în tăcere deasupra lor, scăldând norii albi, goniţi de vânt, într-o strălucire orbitoare,

reflectată în toate direcţiile de solzii dragonilor: Temeraire, negru ca tăciunele, ceilalţi, în culori ţipătoare, mânjite în nuanţe de gri de lugubra lumină albăstruie. Noaptea gemea de aripile lor: o duzină de dragoni întorcându-şi capetele să privească înapoi, cu scânteietoarele pupile îngustate, alţii şi alţii apropiindu-se, cu toţii încărcaţi de oameni, iar câţiva mici dragoni francezi de patrulă ţâşnind printre ei.

Întregul tablou zărit într-o fracţiune de secundă, apoi bubuitul ca de tunet, aproape imediat, şi lumina se stinse încet, topindu-se în beznă. Laurence numără până la zece, apoi încă o dată până la zece, însă nici de data aceasta dinspre ţărm nu veni vreun răspuns.

Prinzând curaj, dragonul francez se apropie din nou. Temeraire l-ar fi putut turti pe micul Pou-de-Ciel, însă îşi lansă atacul domol, de teamă să nu mai piardă şi alţi pasageri. Micul lor inamic scăpă cu o uşurinţă umilitoare şi se îndepărtă, dându-le ocol în aşteptarea următoarei oportunităţi.

— Laurence, întrebă Temeraire, rotindu-şi privirea, unde sunt toţi? Victoriatus e în Edinburgh, ar fi trebuit să vină măcar el. Noi l-am ajutat când a fost rănit. Nu că n-aş putea să le fac singur faţă acestor dragonaşi, adăugă el, îndreptându-şi gâtul, care pârâi din toate încheieturile. Dar nu-i prea convenabil să încercăm să luptăm cu atâţia oameni în spinare.

Astfel prezentată, situaţia părea mai încurajatoare decât era în realitate: la drept vorbind, nu se puteau apăra aproape deloc, iar Temeraire avea cel mai mult de suferit. Sângera deja dintr-o mulţime de tăieturi mici, în părţile laterale, pe care echipajul n-avea cum să le bandajeze, din pricina înghesuielii de la bord.

— Tu doar condu-i pe toţi spre mal, zise Laurence, negăsind un răspuns mai bun. Nu cred că patrula o să ne urmărească deasupra uscatului, adăugă el, însă fără convingere.

Nu şi-ar fi închipuit vreodată nici că o patrulă franceză se va apropia atât de mult de ţărm fără să întâmpine opoziţie. Iar cum va reuşi să debarce, sub bombardament, o mie de oameni speriaţi şi istoviţi, nici nu voia să se gândească.

— Eu încerc, numai că ei se tot opresc să lupte, spuse obosit Temeraire şi îşi văzu mai departe de treabă.

Aceste mici atacuri, ca nişte pişcături, îi scoteau din minţi pe Arkady şi pe muntenii lui. Dragonii sălbatici se răsuceau întruna, încercând să-i prindă pe dragonii francezi de patrulă, însă cu zvârcolelile lor nu făceau decât să arunce de pe spinare mai mulţi bieţi soldaţi prusaci decât ar fi putut spera vreodată inamicul. Nu era vorba de rea-voinţă, pur şi simplu nu-şi dădeau seama: dragonii sălbatici nu erau obişnuiţi cu oamenii, cu excepţia paznicilor grijulii de turme şi cirezi, şi îşi priveau pasagerii ca pe o nefirească povară. Dar, cu sau fără rea-voinţă, oamenii mureau. Temeraire nu putea să-i ţină în frâu

decât printr-o vigilenţă constantă, iar acum plana deasupra liniei de zbor, când linguşindu-i, când şuierând la ei, în timp ce-i îndemna pe ceilalţi să înainteze mai iute.

— Nu, Gherni, nu! strigă Temeraire, repezindu-se la mica sălbăticiune alb-albastră care sărise direct în spatele unei Chasseur-Vocifère franceze speriate, o femelă-curier de nici patru tone, care abia îşi putea susţine în aer propria greutate şi care pierdea înălţime, deşi bătea frenetic din aripi.

Gherni îşi înfipsese deja colţii în gâtul ei şi îl smucea acum într-o parte şi-ntr-alta, cu o vigoare sălbatică. În acest timp, prusacii agăţaţi în hamul lui Gherni dădeau din picioare chiar deasupra echipajului francez. Erau atât de îngrămădiţi încât fiecare foc de armă tras de francezi avea să facă negreşit victime.

Căznindu-se s-o smulgă pe Gherni de-acolo, Temeraire rămase descoperit şi micul Pou-de-Ciel profită de această nouă ocazie, încumetându-se, acum, să-i atace spinarea. Ghearele lui loviră atât de aproape, încât Laurence văzu dârele de sânge sclipind negre pe trupul dragonului său, în timp ce atacatorul francez se îndepărta în văzduh. Mâna i se strânse inutil pe pistol.

— O, dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Iskierka se lupta furioasă cu chingile care o ţineau priponită de spatele lui Temeraire. Micuţa Kazilik avea să devină destul de curând o forţă demnă de luat în seamă. Deocamdată, însă, ieşită din ou abia de-o lună, era prea tânără şi prea lipsită de experienţă ca să reprezinte un pericol serios pentru cineva, în afară de sine. Îşi dăduseră toată silinţa s-o imobilizeze cu chingi şi lanţuri şi poveţe, dar pe cele din urmă le ignora de-a dreptul. În plus, deşi fusese hrănită neregulat în ultimele zile, se lungise peste noapte cu încă cinci picioare: nici chingile, nici lanţurile nu-i mai făceau faţă prea bine.

— Nu vrei să stai locului, pentru Dumnezeu?! făcu agasat Granby, aruncându-se cu toată greutatea în chingi ca să încerce să-i tragă capul în jos.

Allen şi Harley, tinerii veghetori postaţi pe umerii lui Temeraire, fură nevoiţi să se retragă iute, ca să nu fie loviţi cu picioarele de Granby, pe care zbaterea femelei-dragon îl târa dintr-o parte în alta. Laurence îşi desfăcu repede cataramele şi se ridică, lipindu-şi călcâiele de muşchii puternici de la baza gâtului lui Temeraire. Când, în balans, Granby ajunse în dreptul lui, Laurence îl apucă de centura hamului şi reuşi să-l ţină în loc. Însă pielea era întinsă ca o coardă de vioară, vibrând de încordare.

— Dar pot să-l opresc! se rugă Iskierka, răsucindu-şi capul într-o parte, ca să se elibereze.

Şuvoaie năvalnice de flăcări i se revărsară dintre fălci, când se repezi din nou spre dragonul inamic, dar atacatorul lor Pou-de-Ciel,

aşa mărunţel cum era, o depăşea cu mult pe Iskierka şi era prea experimentat ca să se sperie de un mic spectacol cu foc. Rânji batjocoritor, bătând din aripi pe loc ca să-şi expună tot pântecele brun şi pătat, într-un gest de sfidare.

— Oh!

Iskierka se chirci de furie, scoţând aburi prin micile protuberanţe ţepoase care-i acopereau tot trupul sinuos, apoi, cu o mişcare amplă, se ridică pe picioarele din spate. Chingile se smulseră dureros din strânsoarea lui Laurence. Îşi duse involuntar mâna la piept, de durere, şi degetele amorţite i se îndoiră instinctiv. Granby fusese tras în sus şi atârna neputincios de cureaua groasă de la gâtul femelei-dragon, care slobozea acum un torent de foc: subţire şi alb-gălbui, atât de fierbinte încât aerul din preajmă părea să se încreţească, era ca o flamură înfricoşătoare pe cerul nopţii.

Însă dragonul francez se postase isteţ pe direcţia vântului ce bătea cu putere şi dinspre est. Îşi strânse aripile şi coborî în picaj, iar flăcările usturătoare fură suflate înapoi spre Temeraire, care încerca şi acum s-o împingă pe Gherni înapoi în linia de zbor. Scoase un ţipăt speriat şi sări într-o parte, cu zeci de scântei împrăştiindu-se pe pielea-i neagră şi lucioasă, periculos de aproape de harnaşamentul din mătase, pânză şi funii.

— *Verfluchtes Untier! Wir werden noch alle verbrennen!*{1} urlă cu glas răguşit unul dintre ofiţerii prusaci, arătând spre Iskierka şi scotocind cu o mână tremurătoare în bandulieră, după un cartuş.

— Ajunge, lasă pistolul ăla! răcni Laurence prin portavoce.

Locotenentul Ferris şi vreo doi dintre spinarişti îşi desfăcură iute chingile şi coborâră să smulgă pistolul din mâinile ofiţerului. Dar nu puteau ajunge la el decât căţărându-se peste soldaţii prusaci. Prea speriaţi ca să-şi desprindă mâinile de ham şi să le folosească, aceştia îi împiedicau să treacă prin orice alte mijloace – lovindu-i în duşmănie cu coate şi şolduri.

De undeva din spate, locotenentul Riggs dădea ordine:

— Foc! răcni el, peste vacarmul tot mai mare al prusacilor.

Cele câteva puşti glăsuiră cu rafale strălucitoare, răspândind un miros sulfuros şi amar. Dragonul francez scoase un mic ţipăt şi se răsuci, îndepărtându-se într-un zbor şovăitor: firişoare de sânge i se prelingeau din aripă, acolo unde un glonţ nimerise absolut din întâmplare una dintre cele mai subţiri zone din jurul încheieturii şi pătrunsese prin pielea tare şi rezistentă.

Momentul de răgaz veni târziu: câţiva dintre oameni îşi croiau deja drum spre spinarea lui Temeraire, agăţându-se de hamul de piele, mai sigur, în care erau fixaţi cu carabine aviatorii. Însă acesta nu putea suporta toată greutatea lor. Erau prea mulţi. Dacă se întâmpla să se deschidă cataramele ori să cedeze câteva chingi, harnaşamentul ar fi

început să alunece, încâlcindu-se în aripile lui Temeraire şi aruncându-i pe toţi în ocean, ca pe nişte bolovani.

Laurence îşi reîncărcă pistoalele şi le vârî la cingătoare, apoi scoase sabia din teacă şi se pregăti să preia din nou controlul. Riscase de bunăvoie viaţa tuturor ca să-i scoată pe aceşti prusaci din încurcătură şi intenţiona să-i ducă pe toţi teferi la mal, dacă putea, însă n-avea de gând să permită ca Temeraire să fie pus în pericol de spaima lor isterică.

— Allen, Harley, le ordonă el băieţilor, fugiţi până la puşcaşi şi spuneţi-i domnului Riggs aşa: Dacă nu-i putem potoli, trebuie să taie hamul de transport. Cu totul. Şi aveţi grijă să rămâneţi tot timpul legaţi. John, poate ar fi mai bine să stai aici, cu ea, adăugă el, când Granby dădu să-l urmeze.

Iskierka se potolise deocamdată, căci duşmanul ei părăsise câmpul de luptă, dar continua să se agite îmbufnată, bombănind.

— O, desigur! N-ai să vezi una ca asta, răspunse Granby, scoţând sabia.

Renunţase la pistoale de când devenise căpitanul micuţei femele, ca să nu rişte să umble cu praf de puşcă în preajma ei.

Laurence nu se simţea destul de stăpân pe situaţie ca să-l contrazică. Granby nu-i mai era propriu-zis subaltern şi, punând la socoteală anii de zbor, avea mai multă experienţă ca aviator decât el. Granby o luă înainte când porniră să traverseze spinarea lui Temeraire, mişcându-se cu siguranţa unui flăcău antrenat de la vârsta de şapte ani. Ca să poată înainta mai repede, Laurence îi întindea chinga sa la fiecare pas, lăsându-l să i-o fixeze de ham, lucru pe care Granby îl făcea cu o singură mână.

Ferris şi spinariştii se luptau şi acum cu ofiţerul prusac, în mijlocului unui ghem de oameni ce se strângea din ce în ce mai tare; dispăreau sub apăsarea violentă a trupurilor şi doar părul galben al lui Martin se mai vedea. Soldaţii erau dezlănţuiţi. Se loveau cu pumni şi picioare, având ca singur gând o imposibilă scăpare. Nodurile hamului se strângeau, astfel că toate curelele şi buclele de cuplaj începeau să atârne şi să se mişte sub agitaţia continuă a oamenilor.

Laurence se repezi la unul dintre soldaţi – un tânăr cu faţa înroşită de vânt şi mustaţa deasă picurând de sudoare – care se chinuia, cu ochii scoşi din orbite, să-şi vâre braţul pe pipăite pe sub hamul principal, deşi catarama se căscase deja şi omul risca în orice clipă să alunece şi să se prăbuşească în gol.

— Treci la locul tău! ţipă Laurence, arătând către cea mai apropiată buclă deschisă din harnaşament şi dând la o parte mâna tânărului.

Apoi urechile începură să-i ţiuie, simţi în nări un miros greu de vişine şi i se muiară genunchii. Îşi duse mâna încet la frunte, ameţit: era udă. Curelele hamului i se strângeau dureros pe coaste, sub

apăsarea greutăţii sale. Prusacul îl lovise cu o sticlă. Aceasta se spărsese şi băutura îi picura pe obraz.

Instinctul îl salvă: ridică braţul, ca să pareze următoarea lovitură şi împinse sticla spartă în faţa bărbatului. Soldatul rosti ceva în germană şi lăsă recipientul să cadă. Se luară la trântă preţ de câteva minute, după care Laurence îl apucă de cingătoare, îl ridică şi-l azvârli de pe spinarea lui Temeraire. Braţele bărbatului, larg deschise, încercau să apuce aerul. Privindu-l, Laurence îşi veni brusc în fire, se repezi să-l prindă, întinzându-se cât putea, însă era prea târziu. Se izbi cu spatele de trupul dragonului, cu mâinile goale: soldatul dispăruse deja.

Capul nu-l durea prea tare, însă Laurence avea o ciudată senzaţie de greaţă şi slăbiciune. Temeraire îşi reluase zborul către coastă, după ce reuşise în sfârşit să-i adune pe ceilalţi dragoni sălbatici. Forţa vântului creştea. Laurence se ţinu o clipă de ham, până când îşi reveni şi putu să-şi folosească iarăşi mâinile. Alţi şi alţi oameni se căţărau deja. Granby încerca să-i ţină în loc, dar îl copleşeau numeric, deşi se luptau nu doar cu el, ci şi între ei. Unul dintre soldaţi, întinzându-se să se agaţe de ham, ajunse prea departe de presiunea mulţimii, alunecă şi ateriză cu toată greutatea peste cei de dedesubt, trăgându-i după el. Ca un ghem imens de mâini şi picioare încâlcite, căzură în buclele moi ale hamului principal şi oasele lor înăbuşite, strivite laolaltă, trosniră, precum un pui fript sfâşiat cu lăcomie.

Granby atârna în curelele lui, căutând un loc ferm să-şi aşeze tălpile. Laurence se târî spre el cu spatele şi îi oferi un braţ de sprijin. Dedesubt, abia putea desluşi spuma mării, albă pe negrul apei. Temeraire zbura tot mai jos şi mai jos, pe măsură ce se apropiau de coastă.

— Blestematul Pou-de-Ciel dă iarăşi târcoale, gâfâi Granby, când se văzu în picioare.

Francezii reuşiseră cumva să bandajeze aripa micului lor dragon, chiar dacă peticul alb de pânză era prost aşezat şi mult mai mare decât rana. Dragonul părea uşor incomodat în aer, dar se apropia vitejeşte. Observaseră, cu siguranţă, că Temeraire era vulnerabil. Dacă dragonul francez şi echipajul lui reuşeau să apuce hamul şi să-l desfacă, aveau toate şansele să ducă la bun sfârşit treaba pe care o începuseră fără voie, în panica lor, soldaţii prusaci. Iar şansa de a doborî un dragon de talie mare, cu atât mai mult unul de valoarea lui Temeraire, era o ispită care merita orice risc.

— Va trebui să sacrificăm soldaţii, declară Laurence, cu glas gâtuit de amărăciune, privind în sus, către locul unde buclele de transport erau prinse de pielea hamului.

Se îndoia însă că putea să trimită peste o sută de oameni la moarte, cu câteva minute înainte de a ajunge la liman. Sau să mai dea vreodată cu ochii de generalul Kalkreuth, după una ca asta. La bord se

aflau şi unii dintre tinerii aghiotanţi ai generalului, care se străduiau din răsputeri să-şi liniştească soldaţii.

Riggs şi puşcaşii lui trăgeau salve scurte şi grăbite, în timp ce dragonul Pou-de-Ciel se menţinea în afara razei lor de acţiune, aşteptând momentul optim să atace. Apoi Iskierka se ridică şi lansă un nou şuvoi de foc. Temeraire zbura în direcţia vântului, aşa că acum flăcările nu-l mai ajungeau, însă toţi pasagerii lui fură nevoiţi să se trântească pe burtă ca să evite limbile de foc, care se stinseră prea repede, fără să ajungă la dragonul francez.

Profitând de neatenţia echipajului, dragonul Pou-de-Ciel se năpusti. Iskierka îşi aduna forţele pentru următoarea rafală, iar puşcaşii nu se puteau ridica.

— Isuse! făcu Granby, dar, înainte să ajungă la Iskierka, se auzi un huruit gros, ca de tunet. Sub ei, nişte guri roşii, mici şi rotunde, revărsară fum şi scântei: baterii de tunuri, trăgând de pe coastă.

În lumina galbenă şi strălucitoare a focului lansat de Iskierka, o ghiulea de douăzeci şi patru de pfunzi zbură pe lângă ei şi nimeri dragonul Pou-de-Ciel în piept. Când îi străpunse coastele, acesta se îndoi ca o coală de hârtie şi se prăbuşi, boţit, pe stâncile de dedesubt. Se aflau deasupra ţărmului, se aflau deasupra uscatului şi oi blănoase fugeau din calea lor, pe iarba peticită cu zăpadă.

Locuitorii micului port Dunbar erau deopotrivă îngroziţi de descinderea unei întregi companii de dragoni în sătucul lor şi extaziaţi de succesul noii lor baterii de coastă, postată acolo cu mai puţin de două luni în urmă şi testată acum pentru prima dată. O jumătate de duzină de dragoni-curier alungaţi şi un Pou-de-Ciel ucis deveniră peste noapte un Grand Chevalier şi numeroşi Flammes-de-Gloire, măcelăriţi până la unul. Nimeni nu mai vorbea despre altceva, iar armata locală patrula ţanţoşă pe străzi, spre satisfacţia generală.

Entuziasmul localnicilor se diminuă însă după ce Arkady mâncă patru oi. Ceilalţi dragoni sălbatici făcuseră ravagii ceva mai puţin extravagante, iar Temeraire însuşi înhăţase vreo două vaci din cele de munte, galbene şi lăţoase – despre care ulterior s-a aflat, din păcate, că erau exemplare premiate –, şi le devorase până la copite şi coarne.

— Au fost tare gustoase, se scuzase Temeraire şi întorsese capul să scuipe câteva fire de păr.

Laurence nu era dispus să limiteze nicidecum accesul la hrană al dragonilor, după zborul lor lung şi anevoios şi, de această dată, era gata să-şi sacrifice fără şovăire obişnuitul respect faţă de proprietate în favoarea confortului lor. Unii dintre fermieri ridicaseră glasul, cerând să fie despăgubiţi, dar Laurence nu voia să încerce să hrănească apetitul fără margini al dragonilor sălbatici din buzunarul său. Amiralii ar fi putut să vâre mâna în propriul buzunar, dacă tot n-

aveau nimic mai bun de făcut decât să stea în faţa focului şi să fluiere, în timp ce sub geamurile lor se ducea o bătălie şi oamenii mureau în lipsa oricărui sprijin.

— N-o să vă mai fim povară multă vreme. De îndată ce primim veşti de la Edinburgh, presupun că vom fi chemaţi la adăpostul de acolo, spuse Laurence sec, ca răspuns la proteste.

Curierul călare plecă numaidecât.

Localnicii erau mai ospitalieri cu prusacii, majoritatea soldaţi tineri, palizi şi chinuiţi după acel zbor. Generalul Kalkreuth în persoană se numărase printre ultimii refugiaţi. Îl coborâseră de pe spinarea lui Arkady într-un laţ, cu faţa albă şi schimonosită acoperită de barbă. Medicul din zonă îl privi cu îndoială, dar îi aplică ventuze până când adună un lighean de sânge, apoi ceru să fie dus la cea mai apropiată fermă, unde să fie ţinut la căldură şi i se dea de băut brandy şi apă fierbinte.

Alţii fuseseră mai puţin norocoşi. Hamurile, odată tăiate, căzură de-a valma, în mormane, trase în jos de cadavrele ce începuseră deja să se înverzească: unii ucişi în atacurile francezilor, alţii sufocaţi de camarazii lor, în panica creată, sau morţi de sete ori pur şi simplu de frică. Îngropară şaizeci şi trei de oameni dintr-o mie, în după-amiaza aceea, unii dintre ei fără nume, într-un mormânt lung, nu prea adânc, săpat cu multă osteneală, cu târnăcopul, în pământul îngheţat. Supravieţuitorii asistară în tăcere, un grup jerpelit, cu hainele prost periate şi cu feţele încă murdare. Până şi dragonii sălbatici, deşi nu înţelegeau limba, intuiră solemnitatea momentului şi se aşezară respectuos pe picioarele din spate, să privească de la distanţă.

Mesajul de la Edinburgh sosi după doar câteva ore, însă cu ordine atât de bizare, încât erau de neînţeles. Începutul suna destul de rezonabil: Prusacii să fie lăsaţi la Dunbar şi încartiruiţi în localitate, iar dragonii, cum era de aşteptat, să fie chemaţi în oraş. Dar generalul Kalkreuth şi ofiţerii lui nu erau invitaţi să-i însoţească. Dimpotrivă, Laurence era rugat insistent să nu aducă niciun ofiţer prusac cu el. Cât despre dragoni, nu aveau voie să intre defel în adăpostul propriu-zis, cel mare şi confortabil, nici măcar Temeraire. Laurence avea ordin să-i lase să doarmă pe străzi, în preajma castelului, iar în zori să se prezinte la raport în faţa amiralului comandant.

Laurence îşi înăbuşi primul impuls şi îi prezentă cu diplomaţie aceste aranjamente maiorului Seiberling, care era acum cel mai mare în grad dintre prusaci, lăsând să se înţeleagă – cum se pricepu el mai bine fără să dea în vileag adevărul – că Amiralitatea voia să aştepte până când generalul Kalkreuth îşi va reveni, ca să le facă o primire oficială.

— O, iarăşi trebuie să zburăm? întrebă Temeraire.

Se ridică obosit pe picioare şi se apucă să trezească dragonii

sălbatici, împungându-i cu botul: se moleşiseră cu toţii, după masă.

Înaintau încet şi zilele erau mai scurte; într-o săptămână era Crăciunul, îşi dădu brusc seama Laurence. Cerul era întunecat când ajunseră la Edinburgh, dar castelul strălucea ca un far călăuzitor în faţa lor, cu ferestrele şi zidurile sclipind de torţe, pe dealul stâncos de deasupra întinderii cufundate în beznă a adăpostului, în jurul căruia se îngrămădeau clădirile înguste ale vechii zone medievale a oraşului.

Temeraire pluti şovăitor deasupra străzilor înguste şi întortocheate. Erau multe turle şi acoperişuri ascuţite de înfruntat şi spaţiu puţin între ele, dând oraşului înfăţişarea unei capcane cu ţepuşe.

— Nu văd cum aş putea să aterizez, spuse el şovăielnic. Sigur o să distrug una dintre clădiri. De ce-or fi făcut străzile aşa de mici? În Pekin era mult mai uşor.

— Dacă nu poţi ateriza fără să te răneşti, plecăm şi dăm naibii ordinele, spuse Laurence, începând să-şi piardă răbdarea.

Dar, în cele din urmă, Temeraire reuşi să coboare în piaţa vechii catedrale, doborând doar câteva ornamente bombate de zidărie. Dragonii sălbatici, fiind considerabil mai mici, nu întâmpinară dificultăţi. Însă erau deranjaţi că fuseseră luaţi de pe pajiştile pline de oi şi vite şi suspicioşi faţă de aceste locuri noi. Arkady se aplecă adânc şi îşi lipi ochiul de o fereastră deschisă, privind în camerele goale şi punându-i întrebări sceptice lui Temeraire.

— Acolo dorm oamenii, nu-i aşa, Laurence? Un fel de pavilion, zise Temeraire, încercând să-şi aranjeze coada într-o poziţie mai comodă. Şi uneori acolo vând giuvaiere şi alte lucruri frumoase. Dar unde sunt toţi?

Laurence era convins că toţi oamenii fugiseră. Cel mai bogat negustor avea să doarmă fie şi într-un canal în noaptea asta, dacă nu găsea alt pat în partea nouă a oraşului, ferită de haita de dragoni care îi invadaseră străzile.

În cele din urmă, dragonii se instalară cât de cât comod. Cei sălbatici, obişnuiţi să doarmă pe podeaua aspră a peşterilor, fură de-a dreptul mulţumiţi de pietrele de pavaj, netede şi rotunjite.

— Nu mă deranjează să dorm pe străzi, Laurence, zău. E destul de uscat şi sunt sigur că dimineaţa voi avea lucruri foarte interesante de văzut, spuse Temeraire, consolator, deşi avea capul vârât pe-o alee şi coada pe-o alta.

Dar Laurence îşi făcea griji pentru el. Primirea de care aveau parte nu era cea pe care credea că ar fi meritat-o, după un an lung departe de casă, trimişi până la capătul lumii şi înapoi. Una era să doarmă pe unde apucau în timpul misiunii, când nu se aşteptau la ceva mai bun şi uneori se bucurau să pună capul jos într-un staul. Dar să fie depozitaţi ca nişte bagaje pe piatra rece, înnegrită, de-a lungul anilor, de gunoiul străzilor, era cu totul altceva. Măcar pe dragoni să-i fi lăsat

pe câmpurile din afara oraşului.

Şi nu era vorba de rea-voinţă: doar obişnuita idee preconceptă care îi făcea pe oameni să trateze dragonii ca pe nişte animale incomode, chiar dacă superioare, pe care pot să le manevreze fără să se ţină seama de sentimentele lor – o idee atât de bine înrădăcinată, încât Laurence înţelesese că era scandaloasă doar forţat de izbitorul contrast cu condiţiile pe care le observase în China, unde dragonii erau acceptaţi ca membri cu drepturi depline ai societăţii.

— În definitiv, spuse Temeraire cu înţelepciune – în timp ce Laurence îşi întindea sacul de dormit în casa de lângă capul dragonului, lăsând ferestrele deschise ca să poată vorbi în continuare –, ştiam cum stau lucrurile aici, aşa că nu trebuie să fim foarte surprinşi. În plus, n-am venit ca să-mi fie mie mai bine, altfel aş fi rămas în China. Trebuie să îmbunătăţim condiţiile pentru toţi prietenii noştri. Nu că nu mi-aş dori un pavilion al meu, adăugă el, dar libertatea mi-o doresc mai mult. Dyer, eşti bun să-mi scoţi zgârciul ăla dintre dinţi? Nu mă pot întinde să-mi vâr gheara după el.

Dyer, care aţipise pe spatele lui, sări să aducă un mic târnăcop din bagaj şi se căţără supus între fălcile deschise ale dragonului.

— Ai reuşi mai uşor să-ţi îndeplineşti a doua dorinţă, dacă ar exista mai mulţi oameni dispuşi să ţi-o îndeplinească pe prima, constată Laurence. Nu vreau să te descurajez, chiar nu trebuie să ne pierdem speranţa. Dar sperasem să găsesc la întoarcere mai mult respect decât la plecare, nu mai puţin. Ceea ce ar fi fost un avantaj substanţial pentru cauza noastră.

Temeraire aşteptă ca Dyer să-i iasă dintre fălci pentru a răspunde:

— Sunt sigur că o să plece urechea la argumentele noastre, spuse el, o supoziţie generoasă, pe care Laurence nu era nici pe departe suficient de optimist ca s-o împărtăşească. Mai ales că m-am întâlnit cu Maximus şi Lily, şi sunt alături de mine. Probabil şi Excidium, căci a participat la atâtea bătălii: e imposibil să nu impresioneze pe toată lumea. Sunt sigur că vor vedea cât de logice sunt argumentele mele. Nu vor fi atât de proşti cum au fost Eroica şi ceilalţi, adăugă Temeraire, cu o umbră de ranchiună.

Dragonii prusaci îl trataseră cu dispreţ la început, când încercase să-i convingă de avantajele unei libertăţi mai mari şi ale unei educaţii mai bune, fiind mai ataşaţi de tradiţia rigorii lor militare chiar decât căpitanii lor şi preferând să ridiculizeze, ca învechite, concepţiile pe care Temeraire le dobândise în China.

— Sper că-mi vei ierta francheţea, răspunse Laurence, dar tare mă tem că, şi de-ai avea alături inima şi mintea fiecărui dragon din Anglia, ar conta prea puţin: nu sunteţi un grup prea influent în Parlament.

— Poate că nu, dar îmi imaginez că dacă ar fi să mergem în

Parlament, am fi ascultaţi, spuse Temeraire – o imagine cât se poate de convingătoare, chiar dacă greu de presupus că ar genera acel gen de atenţie pe care şi-l dorea dragonul.

— Trebuie să găsim nişte metode mai bune prin care să atragem pentru cauza noastră simpatia celor care pot determina o schimbare politică, continuă Laurence. Îmi pare rău că nu pot apela la sfatul tatălui meu, având în vedere care sunt relaţiile dintre noi.

— Mie nu-mi pare rău deloc, zise Temeraire, lăsându-şi gulerul pe spate. Sunt sigur că nu ne-ar fi ajutat. Şi ne putem descurca perfect şi fără el.

Lăsând la o parte devotamentul său – care l-ar fi făcut să deteste o atitudine rece faţă de Laurence, indiferent de motiv –, Temeraire vedea, şi nu fără justificare, obiecţiile Lordului Allendale la adresa Aviaţiei ca pe unele la adresa sa. Şi, în ciuda faptului că nu-l întâlnise niciodată, avea inevitabil un dinte împotriva oricui şi-ar fi dorit să-l despartă pe Laurence de el.

— Tata a fost în politică jumătate din viaţă, spuse Laurence. Lordul Allendale militase în special pentru aboliţionism, o mişcare întâmpinată la începuturile ei cu la fel de multă ostilitate câtă anticipa Laurence pentru cea a lui Temeraire. Te asigur, continuă căpitanul, că sfatul lui ar fi de mare valoare. Şi chiar am de gând să repar lucrurile, dacă pot, ceea ce ne-ar permite să-l consultăm.

— Aş fi preferat s-o păstrez eu, bombăni Temeraire, referindu-se la eleganta vază roşie pe care Laurence o cumpărase din China, ca dar de împăcare.

Călătorise cu ei, de atunci, mai bine de cinci mii de mile şi Temeraire devenise la fel de ataşat de ea ca de odoarele sale. Suspina, acum, când o vedea în sfârşit trimisă împreună cu biletul scurt şi umil al lui Laurence.

Dar Laurence era cât se poate de conştient de dificultăţile care îi aşteptau şi de faptul că nu era omul potrivit să promoveze o cauză atât de vastă şi de complicată. Era doar un copil când Wilberforce venise la ei acasă, la invitaţia unuia dintre amicii politici a tatălui său, recent cucerit de flacăra luptei împotriva negoţului cu sclavi şi pornind campania parlamentară pentru abolirea acestuia. Trecuseră douăzeci de ani de-atunci; şi, în ciuda celor mai eroice eforturi ale unor oameni mai influenţi, mai bogaţi şi mai puternici decât el, alte un milion de suflete fuseseră luate în sclavie, de pe ţărmurile lor de baştină, în toţi acei douăzeci de ani.

Temeraire ieşise din ou cu cinci ani în urmă. În pofida inteligenţei sale, nu putea încă să priceapă cu adevărat cât de istovitoare şi de îndelungată era bătălia necesară pentru a aduce oamenii la o atitudine politică – oricât de morală şi justă, oricât de necesară – opusă interesului lor personal imediat. Laurence îi ură noapte bună, fără alte

poveţe descurajatoare; dar când închise ferestrele, care începuseră să zdrăngăne uşurel sub răsuflarea dragonului adormit, Laurence avu senzaţia că distanţa până la adăpostul de dincolo de zidurile castelului era mai greu de străbătut decât nesfârşitele mile care îl aduseseră acasă din China.

Străzile din Edinburgh erau liniştite dimineaţa, nefiresc de liniştite şi pustii – cu excepţia dragonilor care dormeau, şiruri-şiruri, pe vechile pietre cenuşii.

Trupul masiv al lui Temeraire stătea morman în faţa catedralei mânjite de fum, mişcându-şi coada în susul şi-n josul străzii înguste pe care abia încăpea. Cerul era senin şi rece şi foarte albastru; doar câţiva nori răzleţi goneau către mare, iar jos, pe pietre, lumina roz-portocalie a zorilor.

Tharkay se sculase, singura fiinţă trezită la viaţă, când Laurence ieşi afară. Se ghemuise de frig, în faţa uneia dintre celelalte intrări ale elegantei case, cu uşa grea deschisă în spatele lui spre holul pustiu, plin de tapiserii. În mână îi aburea o ceaşcă de ceai.

— Pot să-ţi ofer una? întrebă el. Sunt sigur că proprietarii n-o să se supere.

— Nu, trebuie să merg sus, răspunse Laurence.

Fusese trezit de un mesager venit de la castel, chemându-l să se prezinte de îndată la o întâlnire. O altă impoliteţe, ţinând seama de ora târzie la care sosiseră. Şi, ca lucrurile să stea şi mai prost, băiatul nu ştiuse să-i spună nimic despre proviziile făcute pentru hrănirea dragonilor flămânzi. Cum aveau să reacţioneze dragonii sălbatici când se vor scula, Laurence nici nu voia să se gândească.

— Nu-ţi face griji, sunt sigur că se descurcă ei şi singuri, spuse Tharkay – o perspectivă deloc îmbucurătoare – şi îi întinse lui Laurence propria-i ceaşcă, drept consolare.

Laurence oftă şi o goli, recunoscător pentru licoarea tare şi fierbinte. I-o înapoie şi ezită: Tharkay privea peste piaţa catedralei cu o expresie ciudată. Un colţ al gurii îi zvâcni.

— Te simţi bine? îl întrebă Laurence, conştient că, prea preocupat de Temeraire, nu se gândise suficient la oamenii lui. Iar pe Tharkay avea dreptul şi mai puţin să-l neglijeze.

— O, foarte bine. Mă simt acasă, răspunse acesta. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost în Anglia, dar eram destul de familiarizat cu Curtea Supremă, pe vremea aceea, spuse el, făcând semn cu capul către Palatul Parlamentului, unde se întrunea Curtea: cea mai înaltă Curte civilă a Scoţiei şi o cunoscută groapă a speranţelor spulberate, cu interminabile procese şi lupte pentru chestiuni mărunte ori averi.

Părăsită acum de toţi avocaţii, judecătorii şi reclamanţi deopotrivă, doar câteva foi albe, mototolite, pe care vântul le lipise de trupul lui

Temeraire ca nişte petice albe, mai aminteau de trecut. Laurence ştia că tatăl lui Tharkay fusese un om înstărit. Tharkay nu avea nimic. Fiul unei femei nepaleze ar fi avut un oarecare dezavantaj într-un tribunal britanic, bănuia Laurence, şi orice eroare în susţinerea pretenţiilor lui ar fi fost exploatată cu uşurinţă.

În orice caz, nu părea deloc entuziasmat să se afle acasă – dacă se considera acasă –, aşa că Laurence spuse, şovăitor:

— Sper.

După care încercă, stângaci, să sugereze că Tharkay s-ar putea gândi să-şi prelungească contractul, după ce vor fi rezolvat chestiunile delicate precum plata pentru serviciile deja prestate. Tharkay fusese plătit să-i conducă din China pe vechile drumuri ale mătăsii, dar între timp recrutase dragonii sălbatici pentru cauza lor, ceea ce impunea o bonificaţie ce depăşea mijloacele personale ale lui Laurence. Şi nu se puteau lipsi încă de serviciile lui, până când dragonii sălbatici nu erau integraţi cumva în Aviaţie, Tharkay fiind, cu excepţia lui Temeraire, aproape singurul care putea să rostească mai mult de câteva cuvinte în limba lor cu inflexiuni ciudate.

— Aş vorbi bucuros cu amiralul Lenton, în Dover, dacă n-ai nimic împotrivă, adăugă Laurence.

Nici nu se gândea să discute o chestiune atât de neobişnuită cu fitece notabilitate aflată la comandă aici, după tratamentul de care avuseseră parte până acum.

Tharkay ridică din umeri evaziv:

— Mesagerul tău îşi pierde răbdarea, spuse el, făcând semn spre locul unde, într-un colţ al pieţei, băiatul se perpelea, aşteptându-l pe Laurence.

Băiatul îl conduse pe scurtul drum în susul dealului, până la porţile castelului. De aici, Laurence fu escortat spre biroul amiralului de un ofiţer serviabil de marină, în haină roşie, străbătând un drum întortocheat către clădirea principală, prin curţi medievale de piatră, pustii şi lipsite de forfotă în lumina mohorâtă a primilor zori. Uşile erau deschise şi Laurence păşi înăuntru ţeapăn, cu umerii drepţi. Faţa îi încremenise într-o expresie dezaprobatoare, rigidă şi rece.

— Domnule, spuse el, cu ochii fixaţi într-un punct al peretelui. Apoi, coborându-şi privirea, adăugă surprins: Domnule amiral Lenton?

— Da, Laurence. Aşază-te.

Amiralul îi făcu semn străjerului să plece şi uşa se închise peste ei şi peste încăperea cu iz de mucegai, tapetată cu cărţi. Lenton rămase o clipă tăcut.

— Mă bucur al naibii să te văd, spuse el, în cele din urmă. Foarte mult mă bucur să te văd. Foarte mult.

Laurence era extrem de şocat de înfăţişarea lui. În anul ce se scursese de la ultima lor întâlnire, Lenton părea să fi îmbătrânit zece:

părul îi albise complet, avea o privire ceţoasă, urduroasă, iar obrajii îi atârnau fleşcăiţi.

— Sper că sunteţi bine, sănătos, domnule, spuse Laurence, profund întristat, fără să se mai întrebe de ce fusese Lenton transferat în nord, la Edinburgh, într-un loc mai liniştit. Se întreba doar ce boală îl măcinase în asemenea hal şi cine fusese numit comandant la Dover în locul lui.

— O… Lenton flutură mâna, apoi tăcu. Presupun că nu ţi-a spus nimeni nimic, continuă el, după o clipă. Nu, aşa e, am convenit că nu putem risca să se afle.

— Nu, domnule, răspunse Laurence, aţâţat din nou de scânteia furiei. N-am auzit nimic şi nu mi s-a spus nimic, în timp ce aliaţii noştri mă întrebau zilnic dacă am veşti de la Aviaţie, până când n-a mai avut niciun rost să întrebe.

Le dăduse asigurări în nume personal comandanţilor prusaci. Jurase că Forţele Aeriene n-o să-i dezamăgească şi că promisa companie de dragoni, care ar fi putut întoarce sorţii împotriva lui Napoleon în această ultimă campanie dezastruoasă, aveau să vină din moment în moment. El şi Temeraire rămăseseră şi luptaseră în locul lor, când dragonii nu-şi făcuseră apariţia, riscându-şi propria viaţă şi pe a celor din echipajul său într-o misiune din ce în ce mai lipsită de speranţă. Dar dragonii nu veniseră.

Lenton nu răspunse imediat, doar murmură, clătinând gânditor din cap:

— Da, aşa e, desigur.

Bătu cu palma în birou, se uită la câteva hârtii, fără să le citească – întruchiparea dezinteresului. Laurence adăugă, mai aspru:

— Domnule, îmi vine greu să cred că aţi fi împărtăşit o atitudine atât de perfidă şi atât de îngrozitor de obtuză. Victoria lui Napoleon n-ar fi fost deloc sigură, dacă ne-aţi fi trimis cei douăzeci de dragoni promişi.

— Ce? Lenton ridică privirea. O, Laurence, nici vorbă de aşa ceva. Nu, nicidecum. Îmi cer scuze că am păstrat secretul, cât despre faptul că n-am trimis dragonii, n-a fost nevoie de nicio decizie. N-am avut ce dragoni să trimitem.

Pieptul lui Victoriatus se umfla şi se micşora într-un ritm domol, măsurat. Avea nările roşii, deschise larg, cu o crustă groasă şi solzoasă la margini, iar în colţurile gurii, o spumă roz, uscată. Ochii îi erau închişi, însă, din când, între respiraţii, se deschideau puţin, pâcloşi şi orbi de oboseală. Tuşi o dată, răguşit şi sec, împroşcând sânge pe pământul din faţa lui şi apoi se lăsă cuprins de moleşeala somnului, singurul lucru de care era în stare. Căpitanul său, Richard Clark, zăcea pe un pat de campanie alături: nebărbierit, în aşternuturi murdare, cu un braţ peste ochi şi cu celălalt odihnindu-se pe piciorul din faţă al

dragonului. Nu se mişcă nici măcar când cei doi se apropiară.

După câteva momente, Lenton îl atinse pe Laurence pe braţ.

— Vino, ajunge; hai să plecăm.

Se retrase încet, sprijinindu-se apăsat într-un toiag şi îl conduse pe Laurence înapoi la castel, în susul dealului înverzit. Coridoarele nu mai păreau calme, la întoarcerea spre biroul amiralului, ci reduse la tăcere, cufundate într-o iremediabilă tristeţe.

Laurence refuză un pahar de vin, prea buimăcit ca să se poată gândi la ceva înviorător.

— E un fel de tuberculoză, îi explică Lenton, privind pe ferestrele care dădeau spre curtea adăpostului.

Victoriatus şi alţi doisprezece dragoni uriaşi zăceau, separaţi de vechile paravânturi, mormane de crengi şi pietre năpădite de iederă.

— Cât de răspândită…? întrebă Laurence.

— Peste tot, răspunse Lenton. Dover, Portsmouth, Middlesbrough. Rezervaţiile din Wales şi Halifax. Gibraltar. Peste tot pe unde au umblat curierii. Pretutindeni. Se întoarse de la fereastră şi îşi reluă locul pe scaun: Am fost de-a dreptul proşti. Vezi tu, am crezut că e doar o răceală.

— Dar am aflat despre asta înainte să ocolim Capul Bunei Speranţe, în drumul nostru spre est, zise Laurence, îngrozit. De atunci durează?

— În Halifax a început în luna septembrie din anul al cincilea, răspunse Lenton. Medicii cred acum că de vină a fost dragonul american, Indianul acela uriaş: a fost ţinut acolo şi apoi primii noştri dragoni care s-au îmbolnăvit au fost cei care au împărţit cu el acelaşi transportor, în drum spre Dover. Apoi a izbucnit în Ţara Galilor, când a fost trimis în rezervaţia de acolo. E perfect sănătos, nici urmă de tuse ori strănut; aproape ultimul dragon din Anglia care nu e bolnav, cu excepţia câtorva pui pe care i-am pus la adăpost în Irlanda.

— Ştiţi că v-am adus alţi douăzeci, interveni Laurence, găsind prilejul să-l informeze.

— Da, ceata aia, de unde, din Turkestan? zise Lenton, dornic să continue. Am înţeles bine scrisoarea ta: erau tâlhari la drumul mare?

— Aş spune mai degrabă că-şi apărau teritoriul, spuse Laurence. Nu sunt foarte simpatici, dar nu-s nici rău-voitori. Deşi, la ce folos douăzeci de dragoni, pentru toată Anglia… Se întrerupse: Lenton, sunt sigur că se poate face ceva – trebuie să se facă, adăugă el.

Amiralul se mulţumi să scuture scurt din cap:

— Leacurile obişnuite au ajutat cât de cât la început, explică el. Le-a potolit tusea şi aşa mai departe. Încă puteau să zboare, chiar dacă n-aveau poftă de mâncare. Răcelile sunt de obicei nişte bagatele pentru ei. Dar boala s-a lungit foarte mult şi, după o vreme, licorile au început să-şi piardă efectul… unii dragoni au început să se simtă mai rău… Se opri şi, după un lung moment, adăugă, cu efort: Obversaria a

murit.

— Dumnezeule mare! strigă Laurence. Domnule, sunt şocat să aud asta… profund îndurerat.

Era o pierdere cumplită: zburase cu Lenton vreo patruzeci de ani, fusese dragonul-stindard la Dover în ultimii zece şi, cu toate că era relativ tânără, făcuse deja patru ouă. Fusese probabil cea mai bună zburătoare din Anglia, abia se găseau câţiva dragoni care să concureze cu ea pentru titlu.

— Asta s-a întâmplat în… lasă-mă să-mi amintesc… August, spuse Lenton, de parcă n-ar fi auzit nimic. După Inlacrimas, dar înainte de Minacitus. Pe unii boala îi afectează mai rău decât pe alţii. Cei foarte tineri rezistă cel mai bine, iar cei bătrâni o târâie multă vreme. Cei între două vârste au murit. Au murit primii, oricum. Presupun că se vor duce cu toţii, în cele din urmă.

2

— Căpitane, spuse Keynes. Îmi pare rău. Orice imbecil poate bandaja o rană de glonţ şi e foarte probabil să te alegi cu un imbecil în locul meu. Dar nu pot să rămân cu cel mai sănătos dragon din Anglia, când adăposturile-carantină sunt pline de bolnavi.

— Înţeleg perfect, domnule Keynes, şi nu e nevoie să spui mai mult, zise Laurence. Zbori cu noi măcar până la Dover?

— Nu. Victoriatus nu va rezista până la sfârşitul săptămânii şi voi aştepta să iau parte la disecţie cu dr. Harrow, răspunse Keynes, cu un soi brutal de pragmatism care îl făcu pe Laurence să tresară. Poate vom învăţa ceva despre caracteristicile bolii. Câţiva dintre curieri mai zboară încă. Unul mă va duce mai departe.

— Ei, bine spuse Laurence, strângând mâna doctorului, sper că te vom revedea curând printre noi.

— Eu sper că nu, răspunse Keynes, în obişnuitul său stil caustic. Dacă o să mă vedeţi, înseamnă că o să duc lipsă de pacienţi, ceea ce, judecând după evoluţia acestei boli, va însemna că au murit cu toţii.

Laurence nu putea spune că pierderea lui Keynes îl demoraliza: era oricum cu moralul la pământ, aşa că nu mai conta aproape deloc. Medicii dragonilor nu erau nici pe departe atât de incompetenţi precum confraţii lor din marină şi, în ciuda celor spuse de Keynes, Laurence nu se temea de eventualul său succesor, dar să pierzi un om bun, care şi-a dovedit curajul şi devotamentul şi ale cărui excentricităţi le cunoşti, nu era niciodată plăcut. Iar lui Temeraire n-avea să-i placă.

— Nu e rănit? insistă dragonul. Nu e bolnav?

— Nu, Temeraire, dar e nevoie de el în altă parte, răspunse

Laurence. E un medic cu experienţă. Şi sunt sigur că n-ai vrea să-i lipseşti de îngrijirea lui pe camarazii tăi care suferă de această boală.

— Ei, bine, dacă Maximus sau Lily vor avea nevoie de el… zise Temeraire ursuz, trasând şanţuri în pământ. O să-i revăd curând? Sunt sigur că nu pot fi chiar aşa de bolnavi. Maximus e cel mai mare dragon pe care l-am văzut vreodată, chiar dacă am fost în China. Sunt sigur c-o să se refacă repede.

— Nu, dragul meu, spuse Laurence tulburat şi îi dădu cea mai proastă dintre veşti: Niciunul dintre cei bolnavi nu şi-a revenit şi trebuie să ai multă grijă să nu te apropii deloc de zona de carantină.

— Dar nu pricep, zise Temeraire. Dacă nu-şi revin, atunci…

Dragonul se opri. Laurence îşi feri privirea. Bineînţeles că Temeraire nu înţelegea. Dragonii erau fiinţe rezistente şi multe rase puteau trăi mai bine de-un secol. S-ar fi putut aştepta, pe bună dreptate, să-i aibă alături pe Maximus şi pe Lily o perioadă mai lungă decât viaţa unui om, dacă nu cumva îi pierdea în război.

În cele din urmă, Temeraire zise, năucit:

— Dar am atâtea să le spun… Am venit pentru ei. Ca să ştie că dragonii pot să scrie şi să citească şi să aibă avere. Şi să facă şi altceva decât să lupte.

— O să le scriu o scrisoare din partea ta, pe care le-o putem trimite, împreună cu salutările tale. Vor fi mai fericiţi să te ştie bine, sănătos, ferit de molimă, decât să te vadă, punctă Laurence. Temeraire nu răspunse. Stătea neclintit, cu capul vârât în piept. Vom fi prin apropiere, continuă Laurence, după o clipă, şi poţi să le scrii în fiecare zi, dacă vrei. După ce ne terminăm treaba.

— Să patrulăm, presupun, zise Temeraire, cu o nuanţă neobişnuită de amărăciune în glas. Şi să facem exerciţii stupide în formaţie. În timp ce toţi sunt bolnavi şi nu putem să-i ajutăm cu nimic.

Laurence îşi coborî privirea, la noile lor ordine, aflate în pachetul din pânză uleiată împreună cu toate documentele lui. Nu avea nicio vorbă de alinare pentru Temeraire: erau trimişi de urgenţă la Dover, unde, cel mai probabil, previziunile lui urmau să se împlinească în totalitate.

Când se prezentă la cartierul general din Dover, imediat după aterizare, Laurence avu parte de o primire deloc încurajatoare. Fu lăsat să aştepte timp de treizeci de minute în holul din faţa biroului noului amiral, ascultând vocile, uşor de desluşit, din spatele uşii grele de stejar. O recunoscu pe Jane Roland, ţipând, dar glasurile care îi răspunseră nu-i erau cunoscute. Laurence se ridică brusc în picioare, îndreptându-se, când uşa se dădu în lături. Un bărbat înalt, în uniformă de marină, năvăli afară din încăpere cu hainele şi chipul răvăşite şi cu obrajii pătaţi de o oarecare roşeaţă, sub perciuni. Nu se opri, dar îi aruncă lui Laurence o privire furioasă înainte să plece.

— Intră, Laurence, intră! strigă Jane şi Laurence păşi înăuntru.

Jane stătea în picioare, alături de un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat surprinzător pentru un amiral, într-o tunică neagră şi pantaloni trei sferturi şi încălţat cu pantofi cu catarame.

— Cred că nu-l cunoşti pe doctorul Wapping, zise Jane. Domnule, acesta este căpitanul Laurence al lui Temeraire.

— Domnule, spuse Laurence, şi făcu o plecăciune adâncă, pentru a-şi masca disperarea şi confuzia.

Poate că numirea unui medic la comanda adăpostului, când toţi dragonii erau în carantină, putea părea logică, din punctul de vedere al unora străini de aviaţie, la fel ca ideea – pe care i-o prezentase un prieten de familie, pe când îl ruga să ajute o rudă mai puţin norocoasă – de a promova un medic (nici măcar un medic de marină) la comanda unei nave-spital.

— Căpitane, sunt onorat să te cunosc, spuse dr. Wapping. Amirale, eu am să mă retrag, adăugă el. Îmi cer scuze că am pricinuit o scenă atât de neplăcută.

— Nici vorbă! Nemernicii ăia din Comitetul de Aprovizionare sunt o şleahtă de ticăloşi care ar trebui spânzuraţi şi mă bucur să-i pun la punct. O zi bună îţi doresc. Tu ce zici, Laurence? întrebă Jane, când Wapping închise uşa după el. Îţi vine să crezi că nenorociţilor nu le ajunge că bietele făpturi nu mai mănâncă nici cât păsărelele, ba ne mai şi trimit vite bolnave şi sfrijite? Dar ce primire e asta! Jane îl apucă de umeri şi îl sărută sonor pe obraji. Arăţi ca naiba. Ce s-a întâmplat cu haina ta? Vrei un pahar de vin? Fără să aştepte răspunsul, Jane turnă pentru amândoi. Laurence luă paharul, într-un soi de buimăceală speriată. Am toate scrisorile tale, continuă Jane, aşa că, în mare, ştiu ce-ai făcut până acum. Trebuie să-mi ierţi tăcerea, Laurence. Mi s-a părut mai uşor să nu scriu nimic decât să omit singurul lucru care avea vreo importanţă.

— Nu, adică da, desigur, bâigui el şi se aşeză alături de ea lângă foc.

Haina lui Jane era aruncată peste braţul scaunului. Acum, că se uita, vedea pe umeri a patra tresă, cea de amiral, şi un magnific şnur împletit împodobind pieptul hainei. Şi faţa lui Jane era schimbată, dar nu în bine. Slăbise cel puţin şase kilograme, după părerea lui, iar părul ei negru, tuns scurt, era brăzdat de fire albe.

— Ei, îmi pare rău că arăt în halul ăsta, spuse ea mâhnită şi râse, când Laurence încercă să se scuze. Nu, Laurence, ne ramolim cu toţii, trebuie să recunoaştem. Presupun că l-ai văzut pe bietul Lenton. A rezistat ca un erou trei săptămâni, după moartea ei, dar apoi l-am găsit pe podeaua dormitorului său, într-o criză de apoplexie. N-a putut să vorbească o săptămână fără să se bâlbâie. Şi-a revenit binişor, după aceea, dar a rămas o umbră a celui ce-a fost.

— Îmi pare rău. Dar beau pentru promovarea ta, spuse Laurence şi,

cu un efort herculeean, reuşi să dea paharul peste cap.

— Mulţumesc, dragă prietene, răspunse ea. M-aş umfla în pene, dacă lucrurile ar sta altfel. Şi dacă belelele n-ar veni una după alta. Ne descurcăm destul de bine când suntem lăsaţi de capul nostru, dar am de-a face, vreau, nu vreau, cu aceste fiinţe idioate de la Amiralitate. Înainte să vină aici sunt informaţi şi iar informaţi, şi totuşi, mă privesc zâmbind prosteşte şi cloncăne, de parcă n-aş fi zburat pe spinarea unui dragon înainte să iasă ei din scutece. Şi apoi se holbează la mine dacă-i fac cu ou şi cu oţet pentru că mă linguşesc ca nişte scutieri.

— Presupun că le e greu să se obişnuiască, spuse Laurence, compătimindu-i de fapt. Mă mir că Amiralitatea a…

Laurence se opri, prea târziu, simţind că păşea pe un teren minat. Era greu de contestat faptul că, pentru a pune la treabă dragonii Longwing – poate cea mai fioroasă rasă a Angliei – trebuia să se recurgă la orice mijloace şi, întrucât aceştia nu acceptau decât îngrijitori femei, asta li se oferea. Laurence regreta că era necesar ca o făptură gingaşă să fie smulsă din locul cuvenit în societate şi aruncată în vâltoarea primejdiei, dar măcar aceste femei erau crescute pentru aşa ceva. Iar la nevoie, trebuiau să acţioneze ca lideri de formaţie, transmiţând manevrele către flancuri. Dar asta era cu totul altceva decât un grad de amiral. Ca să nu mai spunem că era vorba despre comanda celui mai mare adăpost din Anglia, şi poate cel mai important.

—Bineînţeles că nu le-a convenit, dar n-au avut de ales, explică Jane. Portland a refuzat să vină de la Gibraltar, Laetificat nu mai face faţă unei călătorii pe mare. Aşa că am rămas doar eu şi Sanderson. Iar el se face de râs. Se ascunde în colţuri şi plânge ca o muiere, de parcă asta ar folosi la ceva. A participat la nouă acţiuni ale flotei, dacă-ţi vine să crezi. Apoi Jane îşi trecu mâna prin părul ciufulit şi oftă: Nu contează, nu trebuie să te iei după mine, Laurence. Eu sunt neîngăduitoare, iar Animosia a lui e bolnavă.

— Şi Excidium? îndrăzni Laurence.

— Excidium e o pasăre bătrână şi tăbăcită. Şi ştie cum să-şi păstreze puterea. Are înţelepciunea să mănânce, chiar dacă n-are poftă. O să se mai învârtă pe-aici o bună bucată de vreme, şi ştii că are aproape un secol de activitate. Mulţi de vârsta lui au renunţat deja la tot şi s-au retras în rezervaţii. Jane zâmbi, dar nu din toată inima. Gata. Am fost curajoasă. Să trecem la lucruri mai plăcute: mi-ai adus douăzeci de dragoni şi, Doamne, mare nevoie am de ei! Hai să mergem să-i vedem.

— E o pacoste şi jumătate, recunoscu Granby, cu glas scăzut, în timp ce priveau trupul şerpuit al Iskierkăi: din sumedenia de ţepuşe mici, ca nişte ace, se înălţau firişoare de aburi palizi. Şi n-am scăpat-o din ochi, domnule, îmi pare rău.

Iskierka se instalase deja după bunul ei plac, chiar dacă nu şi al celorlalţi, săpând cu ghearele o groapă adâncă în poiana ei, de lângă cea a lui Temeraire, şi umplând-o apoi cu cenuşă. O obţinuse arzând în groapă vreo două duzini de copăcei, pe care îi smulsese din rădăcini, fără să-i pese de nimic. Pe urmă adăugase la amestecul cenuşiu şi prăfos nişte bolovani, pe care îi încălzise doar atât cât trebuia, înainte să se culce comod în cuibul ei. Focul şi fumul lui care stăruia în aer se vedeau de la o oarecare distanţă, chiar şi de la casele fermierilor din apropierea adăpostului, astfel că, în doar câteva ore, sosirea ei generase deja numeroase reclamaţii şi multă panică.

— O, ai făcut destul ţinând-o legată pe drum, fără măcar să-i oferi o vacă, spuse Jane, mângâind trupul adormit al femelei-dragon. N-au decât să mi se smiorcăie cât vor, pentru un scuipător de flăcări. Şi poţi fi sigur că Forţele Navale îţi vor slăvi numele când vor auzi că avem şi noi unul, în sfârşit. Bravo, felicitările mele! Îmi face plăcere să te confirm în grad, căpitane Granby. Ai vrea să faci tu onorurile, Laurence?

Cei mai mulţi dintre membrii echipajului lui Laurence se apucaseră deja s-o spele pe Iskierka şi să cureţe jăraticul care zbura din groapă, ameninţând să pârjolească tot adăpostul, dacă-l lăsau nesupravegheat. Deşi obosiţi şi murdari de cenuşă, nu plecase niciunul. Stăteau prin preajmă din proprie iniţiativă, fără să aibă nevoie de vreun ordin, iar acum, la o singură vorbă murmurată de locotenentul Ferris, se alinară să vadă cum Laurence agaţă a doua pereche de epoleţi aurii pe umerii lui Granby.

— Domnilor, îi îndemnă Jane, când Laurence isprăvi.

Şi cu toţii strigară – din toată inima, deşi cu glasuri uşor pierite – de trei ori „Ura!“ pentru îmbujoratul Granby, iar Ferris şi Riggs se apropiară să-i strângă mâna.

— O să avem grijă să-ţi repartizăm un echipaj, deşi e încă devreme pentru ea, spuse Jane, după ce grupul strâns la ceremonie se împrăştie şi începură să-i prezinte dragonii sălbatici. Acum nu ducem lipsă de oameni, din păcate. Hrăneşte-o de două ori pe zi, vezi cum am putea s-o ajutăm să crească mai repede şi, când nu doarme, o să te iniţiez în manevrele Longwing. Nu ştiu dacă Iskierka se poate arde cu propriul acid, aşa cum se întâmplă cu aceşti dragoni, dar nu e cazul să aflăm din experienţă.

Granby clătină din cap. Nu părea deloc pus în dificultate de faptul că trebuia să primească ordine de la o femeie. La fel ca Tharkay, care se lăsase convins să mai rămână o vreme, fiind unul dintre puţinii care aveau o oarecare influenţă asupra dragonilor sălbatici. Părea mai degrabă amuzat, în sinea lui, după ce în primul moment îi aruncase lui Laurence o privire întrebătoare. Întrucât Jane insistase să fie dusă imediat la dragonii proaspăt sosiţi, Laurence nu avusese timp să-l

previnã. Însã Tharkay nu-şi trãdã deloc surprinderea. Se înclinã politicos în faţa ei şi fãcu prezentãrile cu calm.

Arkady şi ceata lui nu fuseserã mai îndurãtori cu poienile lor decât Iskierka, preferând sã doboare toţi copacii care îi despãrţeau şi sã se grupeze într-un morman uriaş. Aerul de decembrie nu-i deranja, fiind obişnuiţi cu regiunile mult mai reci din Munţii Pamir, dar se plângeau de umezealã, iar când înţeleserã cã în faţa lor se afla comandantul adãpostului, îi cerurã imediat socotealã cu privire la vacile promise, una pe zi, cu care fuseserã ademeniţi în misiune.

— Susţin cã dacã într-o anumitã zi se întâmplã sã nu-şi primeascã raţia, aceasta li se cuvine şi pot s-o revendice pe viitor, explicã Tharkay, stârnind râsul lui Jane.

— Spune-le cã vor avea câte vite poftesc, oricând, şi, dacã sunt prea suspicioşi ca sã se mulţumeascã doar cu cuvântul meu, o sã le facem un rãboj: fiecare poate sã ia unul dintre buştenii pe care i-au doborât şi sã-l ducã în ţarcurile de hrãnire, ca sã facã un semn pentru fiecare vitã, spuse Jane, mai mult amuzatã decât ofensatã de aceste negocieri. Întreabã-i, te rog, dacã acceptã o ratã de schimb, doi porci pentru o vacã sau douã oi, ca sã mai diversificãm puţin.

Dragonii sãlbatici îşi apropiarã capetele, şuşotirã, şuierarã şi fluierarã, într-o hãrmãlaie care rãmânea un secret doar datoritã obscurităţii limbii lor. În cele din urmã, Arkady se întoarse şi se declarã dispus sã încheie o învoialã, însã insistã ca în cazul caprelor sã fie trei la o vacã, întrucât priveau cu oarecare dispreţ acest animal, obţinut cu uşurinţã la ei acasã şi de obicei sfrijit.

Jane se înclinã în faţa lui, pecetluind înţelegerea, iar Arkady dãdu din cap, cu o expresie de profundã satisfacţie, pe care pata roşie care-i acoperea un ochi şi cobora pe gât o fãcea şi mai piraterească.

— Sunt o şleahtã de tâlhari, bãgaţi de seamã, spuse Jane, în timp ce-i conducea spre biroul ei, dar nu mã îndoiesc de calităţile lor de zburãtori: cu muşchii pe care-i au, pot sã reziste în aer mai mult decât orice dragon din categoria lor de greutate, şi mã bucur sã le umplu burţile pentru asta.

— Nu, domnule, n-o sã fie nicio problemã, spuse administratorul comandamentului, cu glas scãzut, referindu-se la gãsirea unor camere pentru Laurence şi ofiţerii lui.

Chiar dacã apãruserã din senin şi pe nepusã masã.

Cei mai mulţi cãpitani şi ofiţeri erau instalaţi afarã, în zona de carantinã, cu dragonii lor bolnavi, în ciuda vremii friguroase şi umede, iar clãdirea era pustie – goalã şi tãcutã, cum nu fusese nici în cea mai proastã perioadã de dinainte de Trafalgar, când aproape toate formaţiile plecaserã spre sud sã punã osul la înfrângerea flotelor franceze şi spaniole.

Băură cu toţii împreună în sănătatea lui Granby, dar petrecerea se sparse devreme şi Laurence nu avea chef să mai rămână: câţiva locotenenţi posomorâţi, stând la o masă întunecată într-un colţ, fără să scoată o vorbă; un căpitan mai în vârstă, sforăind cu capul sprijinit de marginea fotoliului său, cu o sticlă goală de brandy lângă cot. Laurence cină singur în camera lui, aproape de foc. Aerul era rece, din cauza camerelor goale cu care se învecina.

Auzind o bătaie uşoară, deschise aşteptându-se să fie Jane sau unul dintre oamenii lui, cu vorbă de la Temeraire. Fu surprins să-l vadă, în schimb, pe Tharkay.

— Intră, te rog, îl pofti Laurence, şi adăugă cu întârziere: Sper că-mi vei ierta ţinuta.

Camera era în dezordine şi Laurence împrumutase un halat de casă din garderoba părăsită a cuiva. Era mult prea larg la brâu şi şifonat.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, spuse Tharkay şi clătină din cap, după ce Laurence îi adresă o întrebare stânjenitoare: Nu, n-am de ce să mă plâng, însă nu sunt de-al vostru. Nu vreau să rămân doar ca să fiu translator, este un rol care va deveni curând inutil.

— Mi-ar face plăcere să vorbesc cu amiralul Roland… poate o misiune… spuse Laurence, bâlbâindu-se.

Nu ştia ce era de făcut şi cum se rezolvau asemenea lucruri în aviaţie. Şi le imagina mult mai puţin rigide şi birocratice decât în armata terestră ori în marină, însă nu voia să promită ceva ce s-ar putea dovedi imposibil.

— Am vorbit deja cu ea, spuse Tharkay, şi am primit una, chiar dacă diferită de ce aveai tu în minte. Mă întorc în Turkestan să mai aduc şi alţi dragoni sălbatici, dacă pot convinge vreunul să ni se alăture în condiţii similare.

Laurence ar fi fost mult mai fericit să ştie că dragonii sălbatici pe care-i aveau deja puteau fi cât de cât controlaţi, lucru şi mai greu de realizat după plecarea lui Tharkay. Dar nu putea obiecta. Era greu de crezut că mândria i-ar fi permis să rămână ca o a cincea roată la căruţă, chiar dacă neastâmpărul său nu era singurul care-l îndemna să plece.

— Mă voi ruga să te întorci sănătos, spuse Laurence, invitându-l, în schimb, la un pahar de vin de porto, la cină.

— Ce pasăre rară ne-ai adus, Laurence, constată Jane în biroul ei, a doua zi dimineaţă. Ar trebui să-l plătesc cu greutatea lui în aur, dacă Amiralitatea n-ar protesta. Să convingă douăzeci de dragoni să iasă din pădure, ca Merlin! Sau ăsta era Sfântul Patriciu? În orice caz, îmi pare rău să te lipsesc de ajutorul lui şi te rog să nu mă consideri nerecunoscătoare, deşi ai tot dreptul să te plângi. Ar fi ajuns miracolul să ne-o aduci pe Iskierka şi un singur ou nevătămat, dacă ne gândim

cum se zbenguie Bonaparte pe tot continentul, darămite o ceată de tâlhari amabili! Dar, în situaţia în care ne aflăm, nu pot rata şansa de a avea mai mulţi, oricât de răi şi de sfrijiţi ar putea fi.

Harta Europei era desfăşurată pe masa ei, acoperită de grupuri mari de semne reprezentând dragonii, de la hotarele vestice ale fostului teritoriu al Prusiei până la graniţa Rusiei.

— De la Jena la Varşovia în trei săptămâni, spuse ea, în timp ce unul dintre mesagerii ei le turna vin. N-aş fi dat doi bani pe informaţia asta, dacă nu ai fi adus-o tu personal, Laurence. Şi, dacă n-am fi primit-o şi de la Forţele Navale, te-aş fi trimis direct la medic.

Laurence clătină aprobator din cap.

— Şi am o grămadă de lucruri să-ţi spun despre tacticile aeriene ale lui Bonaparte, care s-au schimbat total. Formaţiile sunt inutile împotriva lui. La Jena, prusacii au fost depăşiţi, total depăşiţi. Trebuie să începem neîntârziat să născocim riposte la noile lui metode.

Dar Jane clătina deja din cap.

— Ştii, Laurence, că am mai puţin de patruzeci de dragoni apţi de zbor? Iar el n-o să vină cu mai puţin de-o sută decât dacă-i nebun. N-are nevoie de nicio tactică iscusită ca să ne vină de hac. În ceea ce ne priveşte, n-are cine să înveţe ceva nou.

Dimensiunea dezastrului îl amuţi: patruzeci de dragoni să încerce să patruleze pe toată coasta Canalului şi să ofere acoperire navelor din blocadă!

— Nouă acum ne trebuie timp, continuă Jane. Avem o duzină de pui în Irlanda, feriţi de molimă, şi de două ori mai multe ouă care trebuie să eclozeze în următoarele şase luni: ne-am ocupat de înmulţire din vreme. Dacă amicul nostru Bonaparte e bun să ne acorde un an, lucrurile o să mai arate cumva: aceste noi baterii de coastă pe poziţii, puii mărişori, dragonii tăi sălbatici integraţi, ca să nu mai pomenim de Temeraire şi de noua noastră femelă care scuipă flăcări.

— O să ne dea un an? întrebă Laurence, uitându-se la socotelile de pe hartă: încă nu erau prea mulţi pe coasta Canalului, dar văzuse cu ochii lui cât de iute se putea mişca acum oastea lui Napoleon, purtată de dragoni.

— Nici măcar un minut, dacă îi ajunge la urechi ceva despre situaţia noastră jalnică, răspunse Jane. Dar să lăsăm asta… Ei, bine, am auzit că şi-a făcut o foarte bună prietenă în Varşovia, o contesă poloneză, de o frumuseţe răpitoare, se spune. Şi ar vrea să se însoare cu sora ţarului. Îi dorim succes în viaţa amoroasă şi sperăm să petreacă timp cât mai mult şi mai plăcut umblând după fuste. Dacă e înţelept, va alege o noapte de iarnă ca să traverseze Canalul, iar zilele au început să se mărească… Însă poţi fi sigur că dacă află cât de slab ne prezentăm la sol, va veni iute ca fulgerul şi va lăsa naibii femeile. Aşadar, sarcina noastră, pentru moment, este să-l ţinem în ceaţă. Un

an. Apoi vom avea ceva de făcut. Dar până atunci, voi toţi trebuie să…

— Oh, să patrulăm! exclamă Temeraire cu disperare în glas, când Laurence îi aduse la cunoştinţă ordinele.

— Îmi pare rău, dragul meu, spuse Laurence. Sincer, foarte rău, dar dacă vrem să-i ajutăm cumva pe prietenii noştri, va trebui să preluăm acele sarcini pe care ei au fost nevoiţi să le lase deoparte. Temeraire tăcea şi cugeta, neconsolat. Încercând să-l înveselească, Laurence adăugă: Dar nu trebuie să abandonăm cauza ta, în niciun caz. Am să-i scriu mamei şi acelor cunoştinţe ale mele care ne-ar putea da cel mai bun sfat cum să procedăm…

— La ce bun, îl întrerupse Temeraire nefericit, când toţi prietenii noştri sunt bolnavi şi nu se poate face nimic pentru ei? Ce contează dacă un dragon nu e lăsat să viziteze Londra, dacă oricum nu poate să zboare nici măcar o oră? Iar Arkady nu dă doi bani pe libertate, oricum. El nu vrea altceva decât vite. Mi-e totuna dacă patrulăm. Sau chiar să facem exerciţii în formaţie.

Aceasta era starea de spirit cu care porniră să zboare, urmaţi de o duzină de dragoni sălbatici, mai preocupaţi să se ciorovăiască între ei decât să fie atenţi la cer. Temeraire nu avea niciun chef să-i pună la punct, iar cu Tharkay plecat, cei câţiva nefericiţi ofiţeri de pe spinările lor n-aveau nicio şansă să exercite vreo formă de control asupra lor.

Cum nu duceau lipsă de ofiţeri, cu atâţia oameni rămaşi la bază din cauză că dragonii lor erau bolnavi, aceşti tineri fuseseră aleşi pentru talentul lor la limbi. Dragonii sălbatici erau cu toţii mult prea bătrâni ca să înveţe cu uşurinţă o limbă nouă. Aşa că ofiţerii erau nevoiţi s-o înveţe ei pe-a lor. Să-i auzi fluierând şi cloncănind silabele greoaie ale limbii Durzagh se transformă curând dintr-o distracţie într-o adevărată pacoste pentru urechi, dar trebuia suportată. Nimeni nu putea vorbi limba cât de cât fluent, cu excepţia lui Temeraire şi a unora dintre ofiţerii mai tineri ai lui Laurence, care prinseseră câte ceva în timpul călătoriei spre Istanbul.

Laurence pierduse deja pentru cauză doi dintre ofiţerii săi, oricum împuţinaţi: unul dintre puşcaşi, Dunne, şi Wickley, un nacelist, cunoşteau amândoi o boabă de Durzagh, cât să le explice dragonilor sălbatici semnalele de bază, şi nu erau atât de tineri încât preluarea unor funcţii de comandă să pară absurdă. Fuseseră instalaţi la bordul lui Arkady într-o poziţie de autoritate cât se poate de teoretică: nu exista, desigur, nimic din acea legătură naturală pe care prima înhămare părea s-o realizeze, iar Arkady era mai dispus să-şi urmeze propriile capricii decât orice ordine ar fi putut ei da. Căpetenia dragonilor sălbatici spusese deja că era absurd să zboare peste ocean, un teritoriu fără rost, care nu ar trezi interesul niciunui dragon cu capul pe umeri, iar probabilitatea ca acesta să schimbe direcţia în

orice moment, în căutarea altei distracţii, i se părea lui Laurence foarte mare.

Pentru prima lor expediţie, Jane le stabilise un traseu de-a lungul coastei. Perspectiva unei ciocniri era exclusă, atât de aproape de uscat, dar cel puţin ţărmul stâncos le trezi dragonilor interesul, la fel ca forfota navelor din apropiere de Portsmouth. Îşi continuară drumul pe lângă Southampton şi spre vest, către Weymouth, în ritm de plimbare. Dragonii sălbatici recurgeau la acrobaţii nebuneşti ca să se distreze, săltând la înălţimi ce li s-ar fi părut ameţitoare, dacă n-ar fi crescut printre cei mai mari munţi de pe pământ, şi plonjând în absurde şi periculoase manevre de picaj, atât de aproape de valuri încât apa se înspuma în urma lor. Îşi iroseau zadarnic energia, însă fiind cu mult mai bine hrăniţi decât înainte, aveau chiar un surplus, pe care Laurence se bucura să-l vadă cheltuit într-un mod atât de cumpătat, chiar dacă ofiţerii care se agăţau de hamuri, cu stomacul întors pe dos, nu erau de aceeaşi părere.

— Am putea încerca să pescuim, sugeră Temeraire, întorcând capul, când Gherni ţipă deasupra lor pe neaşteptate, şi lumea se învârti şi se răsuci când Temeraire se avântă într-o parte: un Pêcheur-Rayé zbură pe lângă ei şi păcănitul puştilor se dezlănţui de pe spinarea lui ca o cascadă.

— La posturi! strigă Ferris, în timp ce oamenii se îmbulzeau: naceliştii aruncau câteva bombe asupra dragonului francez de dedesubt, iar Temeraire schimba direcţia, urcând.

Arkady şi dragonii sălbatici scoteau ţipete ascuţite, rotindu-se agitaţi. Se aruncară însetaţi asupra inamicului: o formaţie uşoară de şase, într-un zbor de cercetare, după câte putea desluşi Laurence printre norii joşi. Pêcheurul era cel mai mare dintre ei, iar ceilalţi, toţi curieri de talie uşoară – mai puţini şi mai mici decât ei, aşadar, şi nechibzuiţi, de se apropiaseră atât de mult de ţărmul britanic.

Nechibzuiţi sau poate temerari. Laurence se gândi posomorât că era imposibil ca francezii să nu fi remarcat că ultima lor ciocnire nu atrăsese nicio intervenţie din partea adăposturilor.

— Laurence, mă duc după Pêcheurul ăla. Arkady şi ai lui se vor ocupa de ceilalţi, spuse Temeraire, întorcându-şi capul în timp ce cobora în picaj.

Dragonii sălbatici nu erau sfioşi deloc şi, după comportamentul lor, păreau hărţuitori înnăscuţi. Laurence considera că puteau lăsa liniştiţi dragonii mai mici cu totul în seama lor.

— Vă rog să nu vă angajaţi într-un atac susţinut! strigă el prin portavoce. Doar alungaţi-i de la mal, cât puteţi de repede…

Bubuitul bombelor, explodând dedesubt, îl întrerupse.

Lipsit de speranţa unui atac surpriză, Pêcheurul ştia că Temeraire îl depăşea în toate privinţele, fiind un zburător mai agil şi făcând parte

dintr-o cu totul altă categorie de greutate. După ce riscaseră şi pierduseră o dată, era limpede că el şi căpitanul lui nu erau dispuşi să-şi încerce din nou norocul. Nici nu apucă Temeraire să se năpustească, şi Pêcheurul coborî spre apă şi se îndepărtă bătând iute din aripi deasupra valurilor, în timp ce trăgătorii lui îi acopereau retragerea cu foc continuu.

Laurence îşi îndreptă atenţia spre urletele furioase ale dragonilor sălbatici care se auzeau de sus: abia se desluşeau, căci îi ademeniseră pe francezi în înaltul cerului, unde, obişnuiţi fiind cu aerul rarefiat, erau în avantaj.

— Unde naiba mi-e luneta? întrebă Laurence, smulgând-o din mâna lui Allen.

Dragonii sălbatici se amuzau aţâţându-i. Ţâşneau spre cei francezi şi se retrăgeau iute, stârnind o larmă răguşită, dar nu era o luptă propriu-zisă. Acest joc ar fi mers în sălbăticie, să alunge o bandă rivală, gândi Laurence, mai ales una pe care o copleşeau numeric, dar nu credea că francezii puteau fi puşi atât de uşor pe fugă – ceea ce se şi adeveri sub privirea lui: cinci dragoni inamici, toţi doar nişte mici Pou-de-Ciel, se strânseră în formaţie şi se năpustiră prin norul de dragoni sălbatici.

Dragonii sălbatici, care continuau să facă pe vitejii, se împrăştiară prea târziu ca să scape din bătaia armelor şi acum unele dintre ţipetele lor ascuţite erau cu adevărat de durere. Temeraire bătea furios din aripi şi coastele i se umflau ca velele în vânt. Respira adânc, ca să se poată ridica atât de mult, dar nu-i era uşor să se înalţe până la ei şi, odată ajuns acolo, avea să fie în dezavantaj faţă de micii dragoni francezi.

— Trage o salvă, repede, şi arată-le semnalul de coborâre! îi strigă Laurence lui Turner, fără prea multă speranţă, dar când acesta ridică steagurile, dragonii sălbatici coborâră iute în picaj, făcând fără şovăire scut în jurul lui Temeraire.

Arkady mormăia indignat, împungând-o neliniştit cu botul pe Wringe. Era rănită cel mai grav şi pielea-i cenuşie era plină de dâre şi mai întunecate de sânge. Încasase o mulţime de proiectile în carne şi unul în aripa dreaptă, care o izbise oblic şi săpase un şanţ lung şi urât care-i traversa membrana moale şi două ţepuşe. Se înclina chinuită în aer, încercând să şi-o menajeze.

— Trimiteţi-o la ţărm, spuse Laurence, fără să aibă nevoie de portavoce, dragonii fiind îngrămădiţi atât de aproape încât parcă vorbeau într-o poiană, nu în văzduh. Şi vă rog să le spuneţi din nou să nu stea în bătaia focului. Îmi pare rău c-au avut parte de-o lecţie atât de aspră. Haideţi să ne ţinem aproape şi…

Dar era prea târziu, căci francezii coborau în formaţie cap-de-săgeată şi dragonii sălbatici, urmându-i prea strict primele ordine, se

împrăştiară pe cer.

Dragonii francezi se despărţiră şi ei imediat: nici împreună nu-i puteau face faţă lui Temeraire, pe care sigur îl recunoscuseră, şi, ca să se protejeze, se amestecară printre dragonii sălbatici. Trebuie să fi fost o experienţă ciudată pentru ei. Dragonii Pou-de-Ciel erau, în general, cea mai uşoară dintre rasele de luptă franceze, iar acum se vedeau relativ mari în comparaţie cu cei sălbatici, care, chiar dacă aveau aceeaşi anvergură a aripilor şi aceeaşi lungime, erau cu toţii făpturi slabe, cu burţile concave, un contrast izbitor cu piepturile musculoase ale oponenţilor lor.

Dragonii sălbatici erau acum mai precauţi, dar în acelaşi timp mai sălbatici, înfuriaţi de rănirea tovarăşei lor şi de propriile răni mai mici, usturătoare. Îşi folosiră salturile înainte mai eficient, învăţând repede cum să simuleze un atac şi să provoace focul automat, după care să revină cu adevăratul asalt. Cei mai mici dintre ei, Gherni şi Lester cel bălţat, atacau un Pou-de-Ciel împreună, iar vicleanul Hertaz intervenea din când în când, înnegrindu-şi ghearele de sânge. Ceilalţi erau angajaţi singuri în luptă şi se descurcau foarte bine, dar Laurence percepu imediat pericolul, chiar în clipa în care Temeraire strigă:

— Arkady! *Vnejisili takom*… întrerupându-se ca să spună: Laurence, nu mă ascultă!

— Da, o să dea de bucluc într-o clipă, se arătă Laurence de acord.

Dragonii francezi, deşi aparent luptau la fel de independent precum cei sălbatici, făceau manevre abile ca să se aşeze unul în spatele celuilalt. Într-adevăr, nu făceau decât să-i lase pe dragonii sălbatici să-i adune în formaţie, ceea ce avea să le permită un nou atac devastator.

— Poţi să-i desparţi când se adună toţi?

— Nu văd cum aş putea s-o fac, fără să-i rănesc pe prietenii noştri. Sunt atât de aproape unul de altul şi unii dintre ei sunt atât de mici! spuse tulburat Temeraire, agitându-şi coada în aer.

— Domnule, zise Ferris, şi Laurence se uită la el. Îmi cer scuze, domnule, dar ni s-a spus mereu că regula e să alegem vânătăile înaintea obuzelor. Nu-i doare mult timp, nici dacă îi ia cu ameţeli, şi suntem destul de aproape ca să-i ducem până la ţărm, dacă lucrurile o să meargă atât de rău.

— Foarte bine. Mulţumesc, domnule Ferris, îl aprobă apăsat Laurence.

Încă se bucura să-l vadă pe Granby având-o pe Iskierka, mai ales acum, când avea să fie tot mai greu să-ţi găseşti un dragon, dar îi simţea lipsa acut, căci scotea în evidenţă slăbiciunile scurtei sale instrucţii ca aviator. Ferris făcuse faţă situaţiei aproape cu eroism, însă fusese doar sublocotenent când plecaseră din Anglia, cu mai puţin de un an în urmă, şi nu puteai să-i ceri, la nouăsprezece ani, să se pună în slujba căpitanului său cu siguranţa unui ofiţer cu experienţă.

Temeraire îşi coborî capul şi îşi umflă pieptul, inspirând adânc, apoi se aruncă în mijlocul ghemului de dragoni care ţipau şi îl străpunse, ca o pisică într-un atac asupra unui stol de porumbei. Prieteni şi duşmani deopotrivă se rostogoliră de-a valma. Dragonii sălbatici o luară razna. Zburară ţipând în toate părţile, preţ de câteva clipe, timp în care francezii se redresară: comandantul formaţiei flutură un steag de semnalizare şi dragonii Pou-de-Ciel se răsuciră împreună în aer şi făcură cale întoarsă, fugind.

Arkady şi dragonii sălbatici nu-i urmară, ci veniră zburdând veseli înapoi la Temeraire, ba vociferând că i-a lovit, ba fălindu-se cu victoria lor şi fuga inamicului, despre care Arkady sugera că n-aveau nicio legătură cu intervenţia invidioasă a lui Temeraire.

— Nici pomeneală de aşa ceva, fără mine v-ar fi făcut praf, protestă revoltat Temeraire şi le întoarse spatele, coborând spre pământ, cu gulerul zburlit de indignare.

O găsiră pe Wringe lingându-şi aripa rănită în mijlocul unui câmp. Câteva smocuri de lână albă însângerată pe iarbă şi o anumită atmosferă de măcel plutind în aer sugerau că îşi găsise în taină o consolare. Laurence trecu totul cu vederea. Arkady se apucă imediat să facă pe eroul, plimbându-se ţanţoş de colo colo, punând în scenă ciocnirea pentru Wringe. Din câte putea pricepe Laurence, bătălia părea să se fi dezlănţuit timp de două săptămâni şi să fi angrenat câteva sute de dragoni inamici, înfrânţi până la ultimul de eforturile solitare ale lui Arkady. Temeraire fornăia şi dădea din coadă cu dispreţ, dar ceilalţi dragoni sălbatici se dovediră foarte bucuroşi să aplaude povestea revizuită, deşi se grăbeau din când în când să strecoare istorisiri despre propriile fapte de vitejie.

Între timp, Laurence descălecase. Noul său medic de bord, Dorset, un tânăr cam plăpând şi agitat, cu ochelari şi uşor bâlbâit, verifica rănile lui Wringe.

— O să poată să zboare înapoi la Dover? întrebă Laurence.

Aripa zgâriată arăta rău, din câte putea vedea. Wringe încerca întruna să şi-o retragă, în timp ce medicul i-o inspecta, dar din fericire maimuţărelile lui Arkady îi distrăgeau atenţia suficient ca Dorset să poată încerca s-o manevreze.

— Nu, răspunse acesta, fără urmă de bâlbâială şi cu o foarte nonşalantă autoritate. Trebuie să stea liniştită o zi, două, cu comprese şi neapărat să-i scoatem proiectilele din umăr, dar nu chiar acum. Există o mesagerie lângă Weymouth care a fost scoasă din circuit, un loc ferit de epidemie. Trebuie s-o ducem cumva acolo.

Dorset dădu drumul aripii şi îşi întoarse spre Laurence ochii săi umezi, clipind.

— Prea bine, spuse Laurence, amuzat mai mult de schimbarea de comportament a medicului decât de fermitatea propriu-zisă. Domnule

Ferris, ai hărţile?

— Da, domnule, dar sunt douăsprezece mile de zbor direct peste apă spre adăpostul din Weymouth, dacă-mi permiteţi, domnule, răspunse Ferris, şovăind deasupra raniţei de piele cu hărţi.

Laurence clătină din cap şi îi făcu semn să le strângă:

— Sunt sigur că Temeraire poate s-o ajute până acolo.

Greutatea lui Wringe îi încurcă mai puţin decât neliniştea ei faţă de aranjamentul propus şi decât criza bruscă de gelozie a lui Arkady, care îl determină să se ofere înlocuitor, lucru de-a dreptul imposibil, căci Wringe îl depăşea cu multe tone şi împreună n-ar fi reuşit să se ridice nici două palme de la pământ.

— Eşti caraghioasă, îi spuse Temeraire, când Wringe îşi exprimă rezervele. N-o să te scap decât dacă mă muşti. Trebuie doar să stai liniştită şi vom ajunge foarte repede.

3

Însă ajunseră la adăpostul Weymouth puţin înainte să se însereze, foarte tulburaţi, după ce Wringe îşi exprimase pe drum, de cinci sau şase ori, intenţia de a se înălţa în văzduh ca să zboare singură restul drumului. Apoi îl zgâriase de două ori pe Temeraire şi azvârlise de pe spate doi dintre spinarişti, cu vânzolelile ei, vieţile fiindu-le salvate doar de curelele de care erau legaţi. Plini de vânătăi şi ameţiţi din cauza izbiturilor încasate, cei doi fură ajutaţi de camarazii lor să coboare şi duşi în micuţa cazarmă, să li se administreze câte o doză generoasă de brandy.

Wringe protestă vehement, când veni vorba să-i extragă proiectilele, retrăgându-şi picioarele din spate, când Dorset se apropie cu cuţitul în mână, şi susţinând că se simţea foarte bine, dar Temeraire era deja destul de exasperat ca să nu mai aibă răbdare cu nazurile ei. Mârâitul lui gros, huruitor, răsunând pe pământul bătătorit, o făcu să se culce şi să se lase pigulită, cu un felinar atârnat deasupra capului.

— Gata, spuse Dorset, după ce smulse al treilea şi ultimul dintre proiectile. Acum nişte carne proaspătă, neapărat, şi un somn liniştit peste noapte. Pământul acesta e prea tare, adăugă el nemulţumit, coborând de pe umărul ei cu cele trei proiectile zornăind în micul său lighean.

— Nu-mi pasă nici dacă-i cel mai tare pământ din Anglia, doar daţi-mi, vă rog, o vacă, şi-o să dorm, spuse obosit Temeraire, aplecându-şi capul pentru ca Laurence să-i poată mângâia botul, când îi veni şi lui rândul să i se pună comprese pe rănile superficiale pe care le avea.

Înfulecă o vacă din trei înghiţituri uriaşe, cu tot cu coarne şi copite, înclinându-şi capul pe spate ca să-i alunece pe gât ultima îmbucătură –

picioarele din spate.

Fermierul care fusese convins să aducă la adăpost câteva animale rămase paralizat, într-un fel de fascinaţie macabră, cu gura căscată. La fel şi cei doi fii ai săi, care se holbau cu ochii ieşiţi din orbite. Laurence puse câteva guinee în plus în palma doritoare a bărbatului şi îi zori să plece: nu era bine pentru cauza lui Temeraire să se răspândească noi poveşti sinistre despre sălbăticia dragonilor.

Dragonii sălbatici se aşezară numaidecât în jurul lui Wringe, ferind-o de curent şi culcându-şi capul unul pe celălalt, cât puteau mai comod. Cei mici se căţărară pe spatele lui Temeraire de îndată ce acesta adormi.

Era prea frig ca să doarmă afară şi nu aveau corturi. Cazarma era cu siguranţă prea mică chiar şi fără s-o împarţi pentru a face un separeu al căpitanului, aşa că Laurence avea de gând să le-o cedeze în întregime oamenilor săi şi să-şi ia o cameră la hotel, dacă avea să găsească vreuna. În orice caz, ar fi fost fericit să aibă ocazia să trimită vorbă la Dover cu poştalionul, ca absenţa lor să nu provoace îngrijorare. Nu avea încă încredere să-l lase pe niciunul dintre dragonii sălbatici să meargă singur, ţinând seama că puţinii lor ofiţeri nu se obişnuiseră cu ei.

Ferris se apropie, în timp ce Laurence încerca să afle câte ceva de la puţinii locatari ai cazărmii.

— Domnule, dacă-mi permiteţi, familia mea este aici, în Weymouth. Sunt sigur că mama ar fi foarte fericită dacă aţi dori să înnoptaţi în casa ei, spuse el şi adăugă, aruncând o privire neliniştită, în contradicţie cu nonşalanţa cu care lansase invitaţia: Doar că aş dori să trimit vorbă dinainte.

— Frumos din partea ta, domnule Ferris. Aş fi recunoscător, dacă n-ar deranja-o, răspunse Laurence, care îi remarcase neliniştea.

Din politeţe, Ferris se simţise probabil obligat să facă invitaţia, chiar şi dacă familia lui n-avea decât un colţ de pod şi-o coajă de pâine în plus. Majoritatea tinerilor – la drept vorbind, majoritatea aviatorilor – se trăgeau din rândurile celor care puteau fi numiţi „nobili scăpătaţi“, iar Laurence ştia că aveau tendinţa să-i acorde un statut mai înalt decât îşi acorda el însuşi: tatăl său avea o moşie mare, desigur, dar Laurence nu petrecuse acasă nici trei luni puse cap la cap de când plecase pe mare – fără prea multă tristeţe de nicio parte, poate doar cu excepţia mamei sale – şi era mai obişnuit cu un hamac decât cu un conac.

L-ar fi cruţat pe Ferris, din compasiune, dacă ar fi avut şanse să găsească găzduire în altă parte şi dacă n-ar fi fost atât de obosit încât să nu-şi dorească altceva decât un colţişor într-un pod şi o coajă de pâine. După ce hărmălaia zilei se stinse, îi fu greu să nu se lase cuprins de mâhnire. Dragonii sălbatici erau dificili, aşa cum era de aşteptat, şi

nu putea să nu observe că era imposibil să apere Canalul cu o asemenea oştire. Contrastul cu şirurile ordonate ale formaţiilor britanice era izbitor, iar acele formaţii erau acum decimate şi le simţea cu atât mai acut absenţa.

Ferris trimise vorbă, aşa cum conveniseră, şi fusese chemată o trăsură. Aştepta deja în faţa porţilor adăpostului când terminară să-şi adune lucrurile şi porniră pe jos spre ea, pe aleea lungă care ducea dincolo de poienile dragonilor.

În douăzeci de minute ajunseră la periferie. Ferris se gârbovea tot mai mult pe măsură ce înaintau în goană şi era atât de palid, încât Laurence ar fi putut crede că i se făcuse rău din cauza mişcării, dacă nu l-ar fi văzut pe Ferris în cea mai bună formă în timpul furtunii, în aer, sau în timpul taifunului, pe mare, nefiind omul pe care să-l tulbure legănarea unei diligenţe atât de confortabile şi de bine echilibrate. Apoi trăsura coti, intrând pe o fâşie împădurită, iar Laurence îşi înţelese greşeala când pădurea se despărţi şi ajunseră în faţa casei: un vast edificiu gotic, foarte lăbărţat, a cărui piatră înnegrită abia se vedea de sub iedera seculară, cu toate ferestrele luminate şi proiectându-şi frumoasa lumină aurie asupra unui pârâiaş ornamental ce şerpuia prin peluza deschisă din faţa casei.

— O privelişte foarte frumoasă, domnule Ferris, remarcă Laurence, în timp ce treceau huruind podul. Pesemne regreţi că nu eşti acasă mai des. Familia ta locuieşte de mult aici?

— O, de-o veşnicie, răspunse absent Ferris, ridicând capul. Cred că vreun cruciat sau aşa ceva a construit casa, nu ştiu.

Laurence ezită şi, fără prea multă tragere de inimă, spuse:

— Tata şi cu mine am avut anumite neînţelegeri, la vremea noastră. Regret s-o spun, nu stau prea des pe acasă.

— Al meu a murit, spuse Ferris. În clipa următoare păru să-şi dea seama că era un moment destul de nepotrivit pentru o asemenea conversaţie şi adăugă, cu efort: Fratele meu, Albert, e un om de ispravă, presupun. E cu zece ani mai mare decât mine şi n-am avut niciodată ocazia să ne cunoaştem cu adevărat.

— Ah! făcu Laurence, rămas la fel de nelămurit în privinţa motivelor spaimei lui Ferris.

Fură primiţi ca la carte. Laurence se pregătise să fie ignoraţi. Se gândise că, probabil, aveau să fie conduşi direct în camerele lor, departe de ochii celorlalţi. Era destul de obosit încât să spere chiar că vor fi neglijaţi. Însă nimic de felul acesta: o duzină de servitori erau înşiraţi afară, luminând drumul cu lămpaşe, iar alte două duzini aşteptau pregătiţi să-i ajute să coboare, în timp ce o parte impresionantă a personalului ieşea să-i întâmpine, în ciuda frigului şi a treburilor inerente unei case pline pe care cu siguranţă le aveau de făcut. O ostentaţie absolut inutilă.

Ferris izbucni exasperat, chiar în timp ce caii se opreau:

— Domnule, sper că nu vă supăraţi… dacă mama… ea are intenţii bune…

Servitorii deschiseră uşa şi discreţia îl împiedică pe Ferris să continue. Fură conduşi direct în salon, unde toată suflarea era adunată să-i primească – nu foarte mulţi, dar, fără doar şi poate, dichisiţi: femeile în veşminte croite după o modă care lui Laurence îi era străină, semnul cel mai sigur al eleganţei supreme pentru un om care ieşea în societate o dată pe an, iar mulţi dintre bărbaţi, la limita unei cochetării excesive. Laurence remarcă toate acestea mecanic: el era îmbrăcat în pantaloni şi cizme ascuţite, şi ele pline de praf. Dar tot nu se sinchisi, nici măcar când îi văzu pe ceilalţi bărbaţi îmbrăcaţi mai protocolar, în pantaloni trei sferturi. Printre ei se aflau şi doi militari, un colonel de marină, a cărui faţă prelungă, brăzdată şi tăbăcită de soare, i se părea oarecum cunoscută, ceea ce însemna că probabil luaseră masa împreună pe o navă sau alta, şi un căpitan înalt, în tunică roşie, cu bărbia proeminentă şi ochii albaştri.

— Henry, dragul meu! O femeie înaltă se ridică din scaunul ei să-i întâmpine cu braţele deschise: semăna prea mult cu Ferris ca s-o confunzi, cu aceeaşi frunte înaltă şi părul brun-roşcat şi acelaşi obicei de a-şi ţine capul foarte sus, ceea ce făcea ca gâtul ei să pară mai lung. Cât ne bucurăm că ai venit!

— Mamă, spuse rigid Ferris şi se aplecă să sărute obrazul pe care i-l întinsese femeia. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe căpitanul Laurence. Domnule, aceasta este Lady Catherine Seymour, mama mea.

— Căpitane Laurence, mă bucur nespus să te cunosc, răspunse ea, întinzându-i mâna.

— Doamnă, făcu Laurence, cu o plecăciune. Regret că trebuie să vă deranjăm. Vă rog să ne scuzaţi că am venit atât de murdari.

— Orice ofiţer al Aviaţiei Maiestăţii Sale este bine venit în casa mea, căpitane, declară ea, la orice oră din zi sau din noapte, te asigur. Ar fi bine venit şi de-ar sosi fără niciun fel de recomandare.

Laurence nu ştia ce să spună. El, unul, n-ar fi năvălit într-o casă străină fără să fie recomandat, după cum n-ar fi jefuit-o. Ora era înaintată, dar nu nepotrivită, şi Laurence venise însoţit de fiul ei, aşa că aceste asigurări nu-şi prea aveau rostul. I se părea de la sine înţeles, având în vedere că fusese invitat şi primit cu bucurie. Aşadar, răspunse vag:

— Sunteţi foarte amabilă.

Ceilalţi nu se dovediră la fel de exuberanţi. Fratele cel mare al lui Ferris, Albert, actualul Lord Seymour, era cam îngâmfat şi încă din primul moment, când Laurence îi lăudase casa, ţinu să-l informeze că locuinţa era Heytham Abbey, aflată în posesia familiei sale de pe vremea domniei lui Carol al II-lea. Capul familiei se ridicase pas cu

pas de la rangul de cavaler la cel de baronet şi apoi la cel de baron, unde şi rămăsese.

— Vă felicit, zise Laurence, fără să profite de ocazie ca să se umfle în pene cu propria-i obârşie de vază.

Era aviator şi ştia foarte bine că un singur păcat cântărea în ochii lumii mai greu decât orice alte considerente. Nu putea să nu se întrebe cum de această familie îşi trimisese un fiu în aviaţie. Nu exista niciun semn al presiunii unei proprietăţi grevate de ipoteci, care ar fi putut constitui un motiv: chiar dacă ar fi putut păstra aparenţele cu un credit, n-ar fi reuşit să facă faţă unui număr atât de extravagant de servitori.

În scurt timp fu anunţată masa, spre surprinderea lui Laurence. Nu sperase la nimic mai mult decât o cină rece şi crezuse că sosiseră prea târziu şi pentru atât.

— O, nu-ţi face probleme, ţinem pasul cu moda şi respectăm adesea programul de la oraş, chiar şi când suntem la ţară! strigă Lady Catherine. Avem atâţia oaspeţi din Londra, încât ar fi obositor pentru ei să-şi devanseze ora de masă, să lase mâncarea în farfurie şi să tânjească după ea mai târziu. Acum, bineînţeles că n-o să ne formalizăm. Eu trebuie să-l am pe Henry lângă mine, căci mor de nerăbdare să aflu ce-ai mai făcut, dragul meu. Şi, căpitane Laurence, dumneata te vei ocupa de Lady Seymour, desigur.

Laurence nu putu decât să se încline politicos şi să-şi ofere braţul, deşi Lordul Seymor ar fi trebuit, cu siguranţă, să aibă întâietate, chiar dacă Lady Catherine alegea să facă o excepţie firească, pentru fiul ei. Nora ei îi dădu impresia lui Laurence, preţ de o clipă, că ar vrea să se împotrivească, dar apoi îşi aşează mâna pe braţul lui, fără să mai ezite, iar el alese să dea impresia că nu observase.

— Henry e mezinul meu, ştii, îi spuse Lady Catherine lui Laurence, în timp ce se servea al doilea fel. În familia noastră, cel de-al doilea născut a mers întotdeauna la toboşari, iar al treilea în aviaţie şi sper că aşa va fi mereu.

Această remarcă, gândi Laurence, ar fi putut să-i fie adresată subtil norei sale, judecând după direcţia privirii, însă Lady Seymour nu dădu niciun semn că ar fi auzit: vorbea, conform uzanţelor, cu domnul din dreapta ei, căpitanul de armată care era Richard, fratele lui Ferris.

— Mă bucur foarte mult, căpitane, să întâlnesc un gentilom a cărui familie gândeşte la fel ca mine în această privinţă.

Laurence, care fusese la un pas să fie dat afară din casă de tatăl său scos din minţi când fiul lui îşi schimbase profesia, nu putea să accepte sincer acest compliment şi spuse, oarecum stânjenit:

— Îmi pare rău, doamnă, dar trebuie să mărturisesc că ne atribuiţi merite pe care nu le avem. În familia mea, mezinii se dedică Bisericii, dar eu eram înnebunit după mare şi n-am vrut cu niciun chip altceva.

Laurence fu nevoit apoi să explice cum se alesese, cu totul întâmplător, cu Temeraire şi cum fusese transferat în aviaţie.

— Nu-mi voi retrage afirmaţiile. E cu atât mai remarcabil că ţi-au oferit o educaţie atât de bună încât să-ţi faci datoria atunci când a fost necesar, declară apăsat Lady Catherine. E ruşinos dispreţul cu care multe dintre cele mai nobile familii îl manifestă faţă de aviaţie şi n-am să fiu niciodată de acord cu el.

Farfuriile erau schimbate din nou, în timp ce stăpâna casei rostea acest discurs pompos şi prea zgomotos, iar Laurence observă că mâncarea pleca, de fiecare dată, aproape neatinsă. Bucatele erau excelente şi, după o clipă, Laurence înţelese că toate asigurările lui Lady Catherine nu puteau fi altceva decât o păcăleală: ceilalţi mâncaseră mai devreme. Privi cu coada ochiului în timpul felului următor şi, într-adevăr, doamnele în special ciuguleau fără entuziasm, abia ostenindu-se să mimeze că duc o bucăţică la gură. Dintre bărbaţi, doar colonelul Prayle ataca farfuria în mod serios. Prinse privirea lui Laurence şi îi făcu cu ochiul, aproape imperceptibil, apoi continuă să înfulece, în ritmul neobosit de gurmand al unui soldat de carieră obişnuit să nu refuze niciodată mâncarea când se afla în faţa lui.

Dacă ar fost vorba de un grup mare, venit la ceas târziu într-o casă goală, Laurence şi-ar fi putut imagina o gazdă amabilă amânând cina pentru ei sau servind o a doua masă pentru nou-veniţi, dar nu organizând o asemenea mascaradă, de parcă o masă simplă, doar pentru ei, după ce toţi ceilalţi vor fi cinat, ar fi fost o jignire. Fu obligat să stea la masă pe parcursul altor numeroase feluri de mâncare, conştient că nu făceau plăcere niciunuia dintre cei de faţă. Ferris însuşi mâncă doar puţin, cu capul plecat, deşi de obicei era lacom ca un puştan de nouăsprezece ani care a mâncat pe apucate în ultimul timp.

Când doamnele se retraseră în salon, Lordul Seymour începu să servească vin de porto şi ţigări de foi, cu un entuziasm hotărât, chiar dacă fals, însă Laurence refuză totul, cu excepţia unui păhărel pe care nu putu să nu-l accepte, de dragul politeţii, şi nimeni nu obiectă când veni vorba ca domnii să se alăture doamnelor, care picoteau, majoritatea, lângă foc, deşi nu trecuse nicio jumătate de oră. Nimeni nu propuse muzică sau un joc de cărţi, conversaţia lâncezea şi se purta cu glas scăzut.

— Cât de plictisitori sunteţi cu toţii în seara asta, îi persiflă Lady Catherine, cu o energie nervoasă. Căpitanul Laurence o să fie dezgustat de compania noastră. N-ai fost prea des în Dorsetshire, căpitane, presupun.

— N-am avut plăcerea, doamnă, răspunse Laurence, după o pauză. Unchiul meu locuieşte lângă Wimbourne, dar nu l-am vizitat de mulţi ani.

— O, poate cunoşti familia doamnei Brantham.

Doamna respectivă, care aţipise, se deşteptă destul ca să spună, adormită şi lipsită de tact:

— Sunt sigură că nu.

— Nu prea cred, doamnă. Unchiul meu se mişcă destul de puţin în afara cercurilor sale politice, adăugă Laurence, după o pauză. În orice caz, slujba mea m-a ţinut departe de plăcerea unei societăţi mult mai largi, mai cu seamă în aceşti ultimi ani.

— Dar ce compensaţii trebuie să fi avut! zise Lady Catherine. Sunt convinsă că trebuie să fie minunat să călătoreşti pe un dragon, fără să-ţi faci nicio grijă că te vei scufunda în timpul unei furtuni. Şi mult mai repede decât pe mare!

— Ha-ha! Dacă nu cumva nava ta se plictiseşte de drum şi te mănâncă, interveni căpitanul Ferris, dându-i un cot fratelui său mai mic.

— Richard, ce aberaţie! De parcă ar exista un asemenea pericol! Trebuie să insist să-ţi retragi remarca, spuse Lady Catherine. O să-i jigneşti pe oaspeţii noştri.

— Câtuşi de puţin, doamnă, spuse Laurence, încurcat.

Vehemenţa obiecţiilor ei dădea o nejustificată greutate glumei, pe care Laurence ar fi suportat-o, oricum, mai uşor decât complimentele ei. Nu putea să le considere altfel decât excesive şi nesincere.

— Eşti amabil că eşti aşa de tolerant, remarcă ea. Fireşte, Richard doar glumea, dar ai fi şocat să afli câţi oameni din societatea noastră spun şi cred asemenea lucruri. Cred că trebuie să fii foarte slab de înger ca să-ţi fie frică de dragoni.

— Mă tem că nu e decât consecinţa firească a unei nefericite situaţii răspândite în ţara noastră, care îi ţine pe dragoni atât de izolaţi în adăposturile lor îndepărtate încât înspăimântă pe oricine.

— Păi, ce altceva putem face cu ei? întrebă Lordul Seymour. Să-i punem în piaţa satului?

Această idee îl amuză copios. Era exagerat de roşu la faţă, după ce-şi îndeplinise eroic îndatoririle de gazdă la cea de-a doua cină. Chiar şi acum onora un nou pahar de porto, deasupra căruia tuşi, înecându-se de râs.

— În China, pot fi văzuţi pe străzile oricărui oraş, spuse Laurence. Dorm în pavilioane, la fel de apropiate de reşedinţe ca o casă de alta la Londra.

— Dumnezeule, n-aş pune geană pe geană, zise doamna Brantham, înfiorându-se. Ce obiceiuri îngrozitoare.

— Mi se pare cât se poate de ciudat, zise Seymour, apropiindu-şi sprâncenele. Uite ce e, caii cum suportă? Birjarul meu din oraş trebuie să ocolească o milă când vântul bate peste adăpost din direcţia nepotrivită, pentru că animalele se sperie.

Ce-i drept, Laurence era nevoit să recunoască: nu suportau. Caii nu puteau fi văzuţi prea des în oraşele din China, cu excepţia celor instruiţi, de cavalerie.

— Dar vă asigur că nu li se simte lipsa. În afară de carele cu catâri, mai au şi dragonii, folosiţi ca un fel de caleşti vii, iar cetăţenii de rang mai înalt sunt transportaţi cu curierul, la o viteză mult mai mare, după cum vă puteţi imagina. În schimb, Bonaparte a adoptat deja sistemul, cel puţin în cadrul taberelor sale.

— O, Bonaparte, făcu Seymour. Nu. Slavă Domnului, noi aici organizăm lucrurile mai raţional. Aveam de gând să te felicit, mai degrabă: în mod obişnuit, nu trece o lună fără să mi se plângă chiriaşii de patrulele care circulă deasupra lor şi le sperie vitele, lăsându-şi… (flutură o mână expresiv, scuzându-se în faţa doamnelor)…peste tot. Dar de jumătate de an, nimic. Presupun că trebuie să introduceţi rute noi, şi asta cât se poate de repede. Aproape că mă hotărâsem să ridic problema în Parlament.

Deşi era perfect conştient de circumstanţele care diminuaseră frecvenţa patrulelor, Laurence nu putea să răspundă politicos la această remarcă, aşa că nu răspunse defel, ducându-se, în schimb, să-şi umple din nou paharul. Îl luă cu el şi se aşeză lângă fereastra cea mai îndepărtată de foc, ca să-l învioreze aerul răcoros ce pătrundea în încăpere. Lady Seymour se aşezase lângă fereastră din acelaşi motiv. Îşi lăsase paharul deoparte şi îşi făcea vânt. După o clipă, făcu un efort vizibil şi îl abordă:

— Aşa, deci, a trebuit să te transferi din marină în aviaţie… Trebuie să fi fost foarte greu. Presupun că ai plecat pe mare la o vârstă mai înaintată.

— La doisprezece ani, doamnă.

— O! Dar te-ai mai întors acasă, din când în când, nu-i aşa? Şi doisprezece ani nu e totuna cu şapte, nimeni nu poate spune că e acelaşi lucru. Sunt sigură că mama dumitale nu s-a gândit niciodată să te trimită de acasă la o asemenea vârstă.

Laurence ezită, conştient că Lady Catherine şi majoritatea celor prezenţi, care nu aţipiseră încă, le ascultau acum conversaţia.

— Am avut norocul să am un post asigurat aproape tot timpul, aşa că n-am dat prea mult pe acasă, spuse el, pe un ton cât mai neutru.

— Sunt sigură că trebuie să fie greu pentru o mamă, în orice caz.

— Greu? Sigur că-i greu, o întrerupse Lady Catherine. Şi ce dacă? Trebuie să avem curajul să ne trimitem fiii de acasă, dacă vrem ca ei să aibă curajul să plece, nu să ne sacrificăm cu inima strânsă şi să-i trimitem când sunt prea mari ca să-şi ia viaţa în mâini aşa cum trebuie.

— Probabil, răspunse Lady Seymour, cu un zâmbet furios, că am putea la fel de bine să ne înfometăm copiii, ca să-i obişnuim cu

privaţiunile, şi să-i trimitem la culcare într-o cocină, ca să înveţe să suporte mizeria şi frigul – dacă ţinem foarte puţin la ei.

Bruma de conversaţie care continuase se topi cu totul. Lady Catherine avea pometii îmbujoraţi, iar Lordul Seymour sforăia prudent lângă foc, cu ochii închişi. Bietul locotenent Ferris se retrăsese în colţul opus al încăperii şi se uita fix pe fereastră, la ţinutul negru ca smoala, unde nu era nimic de văzut. Laurence, regretând că deschisese fără voia lui un conflict mai vechi, zise, încercând să facă pace:

— Sper că-mi veţi îngădui să spun, mi se pare că aviaţia, ca ocupaţie, a căpătat un prost renume pe care nu-l merită, nefiind deloc mai periculoasă ori mai dezagreabilă, de obicei, decât orice altă branşă. Pot spune, cel puţin din propria-mi experienţă, că marinarii noştri fac faţă unei misiuni mult mai grele şi, sunt convins, căpitanul Ferris şi colonelul Prayle vor confirma privaţiunile cu care se confruntă în misiunile lor, spuse Laurence, ridicând paharul către cei doi gentilomi pe care-i pomenise.

— Chiar aşa, întări Prayle, venindu-i jovial în ajutor. Nu numai aviatorii au parte de toate ghinioanele, ci şi noi, care meritäm simpatia voastră în egală măsură. Şi, cel puţin, puteţi fi siguri că ei au ultimele noutăţi în orice moment. Trebuie să ştii mai bine decât oricare dintre noi, căpitane Laurence, ce se petrece acum pe continent. Bonaparte se pregăteşte iar de invazie, acum că i-a trimis pe ruşi acasă?

— O, te rog să nu vorbim despre monstrul acela, spuse doamna Brantham. Sunt sigură că n-am auzit în viaţa mea nimic măcar pe jumătate atât de îngrozitor precum ceea ce i-a făcut bietei regine a Prusiei: i-au luat ambii fii şi i-au dus la Paris!

La aceasta, Lady Seymour, încă îmbujorată, izbucni:

— Sunt sigură că e distrusă. Ce inimă de mamă ar putea suporta una ca asta? A mea ar fi zdrobită, sunt convinsă.

— Îmi pare rău să aud asta, îi spuse Laurence doamnei Brantham, în tăcerea stânjenitoare. Erau copii foarte curajoşi.

— Henry mi-a spus că ai avut onoarea să-i cunoşti, căpitane Laurence. Şi pe regină, spuse Lady Catherine. Sunt sigură că eşti de acord că, oricât i s-ar frânge inima, nu le-ar cere fiilor ei să fie laşi şi să se ascundă după fusta ei.

Laurence nu putea să spună nimic. Doar îşi înclină capul. Lady Seymour se uita pe fereastră, făcându-şi vânt cu mişcări scurte, smucite. Conversaţia mai continuă şchiopătat puţină vreme, până când Laurence avu sentimentul că ar putea să se retragă, fără să fie necuviincios, pe motiv că trebuia să plece în zori.

Fu condus într-o cameră frumoasă, care fusese, evident, rearanjată în pripă. Un pieptăn uitat lângă lavoar sugera că fusese ocupată de altcineva, poate până în seara aceea.

Laurence clătină din cap în faţa acestui nou semn de amabilitate exagerată, regretând că un alt oaspete fusese mutat din cauza lui. Locotenentul Ferris îi bătu sfios la uşă, după mai puţin de un sfert de oră şi, când fu primit înăuntru, încercă să-şi exprime regretele, fără să-şi ceară scuze explicit, căci nu prea avea cum.

— Nu-mi doresc decât să nu simtă asta. Presupun că nu mi-a convenit să plec, la vremea aceea, iar ea nu poate uita că am plâns, spuse el, jucându-se stânjenit cu draperia. Se uita pe fereastră, ca să evite ochii lui Laurence. Însă pur şi simplu mă temeam să plec de-acasă, ca orice copil. Acum nu-mi pare rău deloc şi n-aş renunţa la aviaţie pentru nimic în lume.

Curând îi ură lui Laurence noapte bună şi plecă, lăsându-l să cugete mâhnit că ostilitatea rece şi făţişă a tatălui său era poate de preferat în comparaţie cu o primire atât de agitată şi de sufocantă.

Unul dintre slujitori bătu la uşă, punându-se la dispoziţia lui Laurence, de îndată ce Ferris plecă. Dar nu avea nimic de făcut: Laurence se obişnuise într-atâta să se gospodărească singur, încât îşi scosese deja haina şi îşi aşezase cizmele într-un colţ, însă se bucură să le trimită la văcsuit.

Nu trecu niciun sfert de ceas de când se vârî în pat, că o zarvă mare îl trezi din nou: câinii lătrau din adăposturi şi caii nechezau înnebuniţi. Se duse la fereastră: dinspre grajduri se zăreau lumini şi Laurence auzi un fluierat subţire, îndepărtat, de undeva de sus.

— Adu-mi repede cizmele, fii bun, şi spune-le tuturor să rămână în casă, îi zise Laurence servitorului, venit în goană, la sunetul clopoţelului.

Acesta plecă răvăşit, încă legându-şi eşarfa, cu torţa în mână.

— Faceţi loc, le strigă el celor câtorva servitori adunaţi în curtea deschisă din faţa casei. Faceţi loc, dragonii vor avea nevoie de spaţiu de aterizare.

Această informaţie lăsă curtea goală. Ferris se grăbea deja să iasă, cu racheta lui de semnalizare şi o lumânare. Îngenunche să lanseze lumina albastră, care se ridică şuierând şi izbucni în văzduh. Era o noapte senină, cu o felie subţire de lună. Aproape imediat, fluieratul se auzi din nou, mai tare de data aceasta: era glasul subţire şi sonor al lui Gherni, care se apropie de ei într-o forfotă de aripi.

— Henry, acela e dragonul tău? Unde aveţi loc cu toţii? întrebă căpitanul Ferris, coborând scările cu prudenţă.

Gherni, al cărei cap nu ajungea nici până la ferestrele celui de-al doilea etaj, ar fi putut cu greu transporta mai mult de patru sau cinci oameni. Deşi niciun dragon nu putea fi considerat fermecător, trupul ei de porţelan albastru cu alb era elegant, iar negrul dădea un aspect catifelat, mai puţin ameninţător, ghearelor şi colţilor ei. Laurence se înveseli văzând că alţi câţiva din grup, încă mai mult sau mai puţin

îmbrăcaţi, se adunaseră pe verandă s-o vadă.

Gherni îşi îţi capul, la auzul întrebării, şi spuse ceva pe un ton întrebător, în limba dragonilor, pe care niciunul dintre ei n-o înţelegea. Apoi se ridică pe picioarele din spate, să răspundă, cu glas pătrunzător, unui strigăt pe care doar ea îl auzise.

Vocea mai răsunătoare a lui Temeraire ajunse la urechile tuturor, ca răspuns, şi dragonul ateriză pe pajiştea largă din spatele lui Gherni. Felinarele scânteiau pe miile de solzi lucioşi, ca de obsidian, şi aripile-i tremurătoare stârniră un nor de praf şi pietricele care răpăiră pe ziduri, ca nişte alice. Îşi coborî capul, de la înălţimea sa uriaşă, mult deasupra acoperişului casei.

— Grăbeşte-te, Laurence, te rog, spuse el. A venit un curier şi ne-a lăsat un mesaj cum că un Fleur-de-Nuit hărţuieşte navele de lângă Boulogne. I-am trimis pe Arkady şi pe ceilalţi să-l alunge, dar n-am convingerea că mă ascultă dacă nu sunt şi eu acolo.

— Aşa e, confirmă Laurence şi se întoarse doar ca să strângă mâna căpitanului Ferris, însă acesta nu se vedea nicăieri – nici el, nici altă făptură în afară de Henry şi de Gherni: ferecaseră toate uşile şi obloniseră toate ferestrele înainte să fugă.

— Ei, bine, suntem de acord, fără doar şi poate, spuse Jane, după ce îi ascultă raportul în poiana lui Temeraire: prima încăierare lângă Weymouth şi alungarea dragonului Fleur-de-Nuit şi, pe lângă acestea, o altă alarmă care îi trezise, după câteva ore de somn pe apucate – şi asta chiar inutil, căci ajunseseră pe înserate, tocmai la timp să vadă un singur curier francez pierzându-se la orizont, alungat de bulgării portocalii de foc lansaţi din tunurile neînfricatei baterii de coastă care fusese postată recent la Plymouth.

— Niciunul n-a fost un atac adevărat, replică Laurence. Nici măcar încăierarea, deşi ei au provocat-o. Dacă ne-ar fi înfrânt, n-ar fi putut rămâne să profite de situaţie, fiind nişte dragoni aşa de mici. Nu şi dacă îşi doreau să ajungă acasă înainte de a se prăbuşi pe ţărm.

Le dăduse oamenilor săi permisiunea să doarmă puţin, pe drumul de întoarcere şi i se închiseseră şi lui ochii o dată sau de două ori în timpul zborului, dar asta era nimic pe lângă faptul că Temeraire era aproape pământiu de oboseală, cu aripile lipite fără vlagă pe spate.

— Nu, doar ne testează capacitatea de apărare, concluzionă Jane, şi asta mai agresiv decât mă aşteptam. Mă tem că au devenit bănuitori. V-au hăituit în Scoţia, fără să-şi facă apariţia vreun alt dragon: francezii nu sunt proşti să nu observe aşa ceva, oricât de rău s-a sfârşit pentru ei. Dacă vreunul dintre aceste animale ajunge să zboare deasupra adăposturilor-carantină, partida e pierdută. Vor şti că au cale liberă.

— Cum aţi reuşit să nu le stârniţi bănuieli până acum? întrebă

Laurence. Trebuie să fi observat absenţa patrulelor.

— Am reuşit să mascăm situaţia, trimiţându-i pe cei bolnavi în raiduri scurte, în zilele senine, când pot fi văzuţi de la distanţă, răspunse Jane. Mulţi dintre ei încă pot să zboare, chiar şi să lupte o vreme, deşi niciunul nu poate rezista unei călătorii lungi. Obosesc prea repede şi simt frigul mai mult decât ar trebui. Se plâng că-i dor oasele şi iarna n-a făcut decât să agraveze lucrurile.

— O! Dacă zac pe pământ, nu mă mir că nu se simt bine, interveni Temeraire, ridicându-se şi înălţând capul. Sigur că simt frigul, şi eu îl simt, când pământul e atât de tare şi de îngheţat, iar eu nu sunt bolnav.

— Prietene, zise Jane, aş aduce vara dacă aş putea, dar n-au alt loc unde să doarmă.

— Trebuie să aibă pavilioane, spuse Temeraire.

— Pavilioane? se miră Jane, iar Laurence scotoci în micul său cufăr şi scoase pachetul gros pe care îl aduseseră tocmai din China, înfăşurat în multe straturi de pânză uleiată şi sfoară, cele exterioare, aproape negre de murdărie, cele interioare încă deschise la culoare. Când ajunse la hârtia subţire de orez dinăuntru, desfăşură în faţa lor planurile pavilioanelor pentru dragoni.

— Vezi să nu plătească Amiralitatea pentru aşa ceva, remarcă sec Jane, dar examină schiţele cu un ochi mai degrabă preocupat decât critic. E o organizare isteaţă şi îndrăznesc să spun că le-ar fi mult mai confortabil decât să se întindă pe pământul umed. Am auzit că cei de la Loch Laggan o duc mai bine, având căldură de la băile subterane, iar dragonii Longwing care dorm în gropile de nisip au rezistat mai bine, deşi nu le place deloc.

— Sunt sigur că, dacă ar avea pavilioane şi niscaiva mâncare mai apetisantă, s-ar înzdrăveni curând. N-am avut deloc poftă de mâncare, cât timp am fost răcit, până când nu mi-au gătit chinezii, preciză Temeraire.

— Confirm asta, spuse Laurence. N-a mâncat aproape nimic înainte. Keynes crede că tăria mirodeniilor compensează, într-o oarecare măsură, absenţa simţului mirosului sau a gustului.

— Ei, bine, pentru asta, în orice caz, pot stoarce câteva guinee de ici, de colo, să facem o încercare. N-am cheltuit nici jumătate din cât cheltuim de obicei pe praf de puşcă, spuse Jane. N-o să ne ajungă foarte mult timp, dacă ne apucăm să hrănim cu mâncăruri condimentate două sute de dragoni, iar de unde o să scot bucătari, n-am nici cea mai vagă idee, dar dacă vedem vreo ameliorare, s-ar putea să avem mai mult noroc să-i convingem pe nobilii amirali să continue proiectul.

Gong Su se alătură cauzei şi aproape îşi goli dulăpioarele de mirodenii, folosind din belşug în special cei mai iuţi ardei, spre profunda dezaprobare a ciurdarilor, care, obişnuiţi să nu facă altceva decât să târască vitele din ţarc la locul măcelului, erau puşi acum să învârtă în cazane cu miros înţepător.

Efectul se dovedi remarcabil. Apetitul dragonilor fu mai degrabă stimulat decât păcălit şi multe dintre animalele somnolente începură să facă zarvă, înfometate. Însă mirodeniile nu erau uşor de înlocuit, iar Gong Su clătina din cap, nemulţumit de marfa pe care o puteau oferi negustorii din Dover, chiar şi aceasta la un preţ astronomic.

— Laurence, spuse Jane, pe când luau cina împreună în apartamentul ei. Sper că mă vei ierta că te voi pune într-o postură delicată: am de gând să te trimit să pledezi pentru cauza noastră. Nu-mi place să-l las multă vreme singur pe Excidium şi nu-l pot lua la Londra când strănută aşa. Ne descurcăm cu două patrule aici, cât timp eşti tu plecat, iar Temeraire o să se odihnească. Are nevoie de asta, oricum. Cum? Nu, slavă Cerului, individul ăla, Barham, care ţi-a dat atâta bătaie de cap, nu mai e. Grenville i-a luat locul. E un om de treabă, din câte-mi dau seama. Nu ştie absolut nimic despre dragoni, dar nu e singurul.

Mai târziu, în aceeaşi seară, în timp ce Laurence zăcea pe spate, răsuflând greu, cu ochii pe jumătate închişi şi umerii încă scăldaţi de sudoare, Jane întinse mâna după paharul de vin de lângă pat şi apoi, culcându-se pe braţul lui, adăugă:

— Şi îţi voi spune numai ţie, la ureche: n-am nicio şansă să-l lămuresc în vreo privinţă. I-a cedat lui Powys, în cele din urmă, în privinţa numirii mele, dar nu acceptă să-mi trimită nici măcar un bilet. Ca să fiu sinceră, m-am folosit de atitudinea lui ca să strecor câteva ordine pe care nu prea aveam autoritatea să le dau şi la care sunt convinsă că ar fi dorit să obiecteze, dacă nu ar fi putut s-o facă fără să mă convoace. Şansele noastre sunt extrem de mici din capul locului şi va fi mult mai bine să te avem pe tine acolo.

Nu se dovedi însă aşa, pentru că pe Jane n-ar fi îndrăznit s-o împiedice să intre unul dintre secretarii Marinei – un ins înalt, subţire şi servil, care spuse nerăbdător:

— Da, da, am cifrele voastre în faţă, pe hârtie. Şi, oricum, poţi fi sigur că am luat act de necesarul sporit de vite. Dar şi-a revenit vreunul? Despre asta nu spui nimic. Câţi din cei care n-au putut să zboare pot zbura acum? Şi câtă vreme?

Ca şi cum – constată Laurence înciudat – ar fi întrebat despre performanţele îmbunătăţite ale unei corăbii, după schimbarea

parâmelor şi a velelor.

— Medicii sunt de părere că, odată cu aceste măsuri, putem spera să stopăm semnificativ evoluţia bolii, răspunse Laurence. (Nu putea susţine că îşi revenise vreunul.) Ceea ce reprezintă un beneficiu important şi, poate, cu aceste noi pavilioane…

Secretarul clătină din cap.

— Dacă nu se vor simţi mai bine ca acum, nu-ţi pot da niciun fel de speranţe: Mai avem încă de construit bateriile de coastă pe toată lungimea ţărmului şi, dacă îţi închipui că dragonii sunt scumpi, n-ai văzut cât costă tunurile.

— Un motiv în plus să ne îngrijim de dragonii pe care îi avem şi să cheltuim puţin mai mult ca să le conservăm puterea, atâta câtă o au, spuse Laurence, după care frustrarea lui răbufni şi adăugă: Mai ales, domnule, că asta nu este decât ceea ce merită din partea noastră pentru felul în care ne slujesc. Sunt fiinţe care gândesc, nu cai de cavalerie.

— O, idei romantice, spuse secretarul, nepăsător. Prea bine, căpitane. Regret să te informez că Excelenţa Sa are alte treburi astăzi. Avem raportul vostru, poţi fi sigur că va răspunde când va avea timp. Pot să-ţi stabilesc o întrevedere săptămâna viitoare, poate.

Laurence se abţinu cu greu să răspundă acestei dovezi de impoliteţe aşa cum simţea că ar fi meritat şi plecă gândindu-se că fusese un mesager mult mai nepotrivit decât ar fi fost Jane însăşi. N-avea să-i schimbe starea de spirit nici măcar bucuria de a-l zări o clipă în curte pe recent numitul duce Nelson, măreţ în uniforma lui militară şi cu şirul ciudat de medalii deformate. Se topiseră pe jumătate, lipindu-i-se de piele, la Trafalgar, când un aruncător de flăcări spaniol din zonă dăduse foc navei sale amiral şi fusese cât pe ce să-şi piardă viaţa de pe urma rănilor îngrozitoare. Laurence se bucura să-l vadă înzdrăvenit: avea o cicatrice rozalie pe maxilar, coborând în josul gâtului, spre gulerul înalt al hainei, dar asta nu-l împiedica să vorbească energic cu sau mai degrabă unui mic grup de ofiţeri atenţi, gesticulând cu singuru-i braţ.

Se adunaseră o mulţime de oameni să tragă cu urechea, păstrând respectuos distanţa, şi Laurence fu nevoit să-şi croiască drum printre ei, ca să iasă în stradă, scuzându-se cu glas şoptit. Altă dată poate că s-ar fi oprit şi el să asculte. Însă acum trebuia să străbată străzile acoperite de o mâzgă pe jumătate îngheţată, care îi înfrigura picioarele, ca să se întoarcă la adăpostul de la Londra, unde Temeraire aştepta cu nerăbdare să primească nefericita veste.

— Dar trebuie să se poată ajunge cumva la el, spuse dragonul. Nu pot suporta să văd cum starea prietenilor noştri se agravează, când avem la îndemână un remediu atât de simplu.

— Va trebui să ne descurcăm cu ce ne putem permite, în situaţia

actuală, spuse Laurence. Dar sunt sigur că putem obţine rezultate fie şi numai frigând carnea sau înăbuşind-o. Hai să nu ne lăsăm pradă deznădejdii, dragul meu, ci să sperăm că ingeniozitatea lui Gong Su poate să găsească o soluţie.

— Presupun că acest Grenville nu mănâncă în fiecare seară vită crudă, cu pielea pe ea şi fără sare. După care se duce să se culce pe pământ, spuse Temeraire cu ranchiună. Mi-ar plăcea să-l văd încercând asta o săptămână şi apoi refuzându-ne.

Coada dragonului se agita periculos lângă vârfurile copacilor, deja dezgoliţi, din jurul poienii. Laurence era de aceeaşi părere şi îi trecu prin minte că era foarte posibil ca Primul Lord să mănânce de acasă. O chemă pe Emily, cerându-i hârtie, şi scrise repede mai multe mesaje. Sezonul nu se deschisese încă, dar avea o mulţime de cunoştinţe care puteau fi deja în oraş, în pregătirea deschiderii Parlamentului, în afară de propria-i familie.

— Şansele de a ajunge la el sunt mici, îl preveni el pe Temeraire, ca să nu-i dea prea multe speranţe, doar ca să fie spulberate. Şi, cu mult mai mici să mă asculte, dacă reuşesc.

Nu putea spera din toată inima să aibă succes. Se temea că i-ar fi greu să se stăpânească, în starea lui de spirit actuală, în faţa unor noi insulte nonşalante şi nechibzuite pe care avea toate şansele să le primească în uniforma lui de aviator, şi orice ieşire în societate promitea să fie mai degrabă o pedeapsă decât o plăcere. Dar, cu o oră înainte de cină, primi un răspuns de la un vechi camarad de la popota ofiţerilor inferiori de pe nava *Leander*, acum el însuşi membru al Parlamentului, care se aştepta să-l întâlnească pe Grenville în seara aceea, la balul organizat de Lady Wrightley – una dintre apropiatele mamei sale.

În faţa conacului avusese loc o regretabilă şi absurdă ciocnire între două trăsuri. O încăpăţânare oarbă a celor doi vizitii, niciunul nefiind dispus să cedeze, blocase aleea îngustă astfel încât nimeni nu mai putea să se mişte. Laurence era bucuros că recursese la o lectică de modă veche, chiar dacă făcuse asta pentru că nu reuşise să găsească o trăsură cu cai în apropierea adăpostului. Ajunse la scări fără nicio pată de noroi şi, dacă haina lui era verde, cel puţin era nouă şi bine croită. Postavul era ireproşabil, iar pantalonii trei sferturi şi ciorapii, albi ca zăpada, aşa că simţea că nu e cazul să roşească pentru înfăţişarea lui.

Dădu cartea de vizită şi fu condus la gazda sa, o doamnă pe care o întâlnise personal o singură dată, la unul dintre dineurile mamei sale.

— Ce face mama ta? Presupun că s-a dus la ţară, spuse Lady Wrightley, întinzându-i neatentă mâna. Lord Wrightley, acesta este căpitanul William Laurence, fiul Lordului Allendale.

Un gentilom care tocmai intrase stătea lângă Lordul Wrightley, vorbind cu el. Tresări când auzi recomandarea şi, întorcându-se,

insistă să-i fie prezentat lui Laurence drept domnul Broughton de la Ministerul de Externe.

Broughton se repezi să-i strângă mâna lui Laurence cu mare entuziasm.

— Căpitane Laurence, permite-mi să te felicit, spuse el. Sau Înălţimea Ta, cum presupun că trebuie să-ţi spunem acum, ha, ha!

— Vă rog să nu… se grăbi Laurence să spună.

Dar fu complet ignorat, căci Lady Wrightley, uluită cum trebuia, pe bună dreptate, să fie, ceru o explicaţie:

— Păi, aveţi la bal un prinţ al Chinei, trebuie să ştiţi, doamnă. Cea mai perfectă lovitură, căpitane, cea mai perfectă lovitură imaginabilă. Am aflat totul de la Hammond. Scrisoarea lui a trecut din mână în mână în birourile noastre până s-a zdrenţuit. Şi ne plimbăm de colo colo jubilând şi ne povestim unul altuia despre asta, doar ca să avem plăcerea de a o repeta iar şi iar. Îmi închipui cum scrâşneşte Bonaparte din dinţi!

— N-am avut nicio legătură cu asta, domnule, vă asigur, spuse Laurence disperat. Hammond a făcut totul… o simplă formalitate…

Prea târziu: Broughton îi delecta deja pe Lady Wrightley şi pe alţi câţiva interesaţi cu o relatare, pe cât de colorată pe atât de inexactă, a adopţiei lui Laurence de către împărat. Care nu fusese, la drept vorbind, mai mult decât o modalitatea de a ieşi basma curată. Chinezii ceruseră o justificare ca să-i poată acorda lui Laurence permisiunea oficială de a-i fi însoţitor unui dragon Celest, un privilegiu rezervat, în ţara lor, doar celor din familia imperială, iar Laurence era sigur că chinezii uitaseră bucuroşi de existenţa lui din clipa în care plecase: nu-i trecuse prin cap nicio clipă să profite de pe urma adopţiei, odată ajuns acasă.

Întrucât ciocnirea trăsurilor de afară împiedicase sosirea invitaţilor, petrecerea lâncezea, aflată încă la început, ceea ce îi făcea pe toţi cei de faţă dornici să audă povestea exotică, deşi, în orice caz, succesul său nu ar fi fost garantat de aspectul de poveste pe care o căpătase. Astfel, Laurence se pomeni în centrul atenţiei, iar Lady Wrightley însăşi era cât se poate de dornică să considere prezenţa lui mai degrabă o reuşită decât o favoare făcută unei vechi prietene.

Şi-ar fi dorit să plece imediat, dar Grenville nu venise încă, aşa că strânse din dinţi şi îndură stânjeneala de a fi prezentat tuturor.

— Nu, nu sunt nicidecum urmaş la tron, repeta el, spunându-şi că i-ar plăcea să vadă reacţia chinezilor la această idee: nu o dată îl făcuseră să se simtă, printre ei, un sălbatic analfabet.

Nu se aşteptase să trebuiască să danseze. Lumea nu ştia dacă aviatorii erau demni de încredere şi nu voia să distrugă şansele vreunei fete, nici să se expună neplăcutei experienţe de a fi pus la punct de cine ştie ce mătuşă vigilentă. Dar, înainte de primul dans,

gazda îl prezentă intenţionat uneia dintre musafirele ei, ca pe un partener eligibil, aşadar, deşi extrem de surprins, fu, desigur, nevoit s-o invite la dans.

Domnişoara Lucas se afla, probabil, la cel de-al doilea sau al treilea ei sezon, o fată dolofană şi atrăgătoare, încă foarte dornică să se lase încântată de un bal şi capabilă să poarte o conversaţie veselă, relaxată.

— Ce bine dansezi, spuse ea, după ce străbătuseră şirul împreună, cu o doză mai mare de surprindere decât ar fi trebuit pentru ca remarca să fie un compliment perfect, apoi îi puse o mulţime de întrebări despre curtea chineză, la care Laurence nu putea răspunde: doamnele fuseseră ţinute în permanenţă departe de ochii lor. În schimb, o delectă cu descrierea unui spectacol teatral, însă, cum la finalul acestuia fusese înjunghiat, avea amintiri tulburi şi, în orice caz, replicile fuseseră rostite în chineză.

La rândul ei, fata îi povesti o mulţime de lucruri despre familia ei din Hertfordshire şi despre tribulaţiile ei cu harpa – asta pentru ca el să-şi poată exprima speranţa că, într-o zi, o va auzi cântând – şi menţionă că sora ei mai mică urma să iasă în lume în următorul sezon. Aşadar, avea nouăsprezece ani, presupuse Laurence şi fu şocat să-şi dea seama dintr-odată că, la această vârstă, Catherine Harcourt era deja căpitanul lui Lily şi zburase în anul acela în bătălia de la Dover. Se uită la fata zâmbitoare, îmbrăcată în muselină, cu un straniu sentiment de uluire, ca şi cum n-ar fi fost cu totul reală. Şi pe urmă îşi mută privirea. Le scrisese deja câte două scrisori lui Harcourt şi lui Berkley, una din partea lui Temeraire şi una din partea lui, dar nu primise niciun răspuns. Nu avea nicio veste despre ei sau despre dragonii lor.

La sfârşit, spuse ceva politicos, conducând-o înapoi la mama ei şi, întrucât se dovedise în public un partener mulţumitor, fu nevoit să se supună, cu bune maniere rigide, unui dans după altul, până când, în cele din urmă, aproape de ora unsprezece, îşi făcu apariţia Grenville cu un mic grup de gentilomi.

— Sunt aşteptat mâine în Dover, domnule, altminteri nu v-aş deranja aici, spuse Laurence cu îndârjire, după ce-l abordă.

Nu-i plăcea deloc să abuzeze şi, dacă nu i-ar fi fost prezentat lui Grenville atunci, cu mulţi ani înainte, nu ştia dacă ar fi avut curajul.

— Laurence, da, spuse vag Grenville, cu aerul că i-ar fi plăcut să plece.

Nu era cine ştie ce mare politician: fratele lui era prim-ministru şi Grenville fusese făcut Prim Lord pentru loialitate, nu pentru că era sclipitor ori ambiţios. Ascultă fără entuziasm propunerile formulate cu grijă, pe care Laurence fu nevoit să le facă la modul general, din pricina celor prezenţi, interesaţi să asculte, care nu trebuiau să afle despre epidemie: odată ce publicul larg afla o asemenea informaţie, nu

mai putea fi ascunsă duşmanului.

— Există reglementări, spuse Laurence, pentru rămăşiţele pământeşti ale celor ucişi, pentru bolnavi şi pentru răniţi. Îndeosebi pentru că o asemenea preocupare poate să-i protejeze pe ei şi pe odraslele lor, ca să fie de folos şi în viitor şi ca să-i încurajeze pe cei sănătoşi. Planul care a fost înaintat nu are în vedere decât asemenea considerente practice, domnule, care s-au dovedit benefice prin exemplul chinezilor, a căror întâietate în ceea ce priveşte înţelegerea dragonilor este recunoscută de întreaga lume.

— Fireşte, fireşte, spuse Grenville. Confortul şi bunăstarea bravilor noştri marinari sau aviatori şi chiar ale bunelor noastre animale sunt mereu în centrul preocupărilor Amiralităţii.

O platitudine fără noimă pentru unul care vizitase vreodată un spital sau care fusese obligat, precum Laurence, să supravieţuiască uneori cu proviziile considerate potrivite pentru consumul acelor bravi marinari: carne mucegăită, biscuiţi cu gărgăriţe, oţetul apos care trecea drept vin. De prea multe ori îi ceruseră ajutorul veterani din echipajul său ori văduvele lor, cărora li se refuzaseră pensiile din motive scandaloase, ca să considere o asemenea afirmaţie altfel decât absurdă.

— Aşadar, pot spera, domnule, că aprobaţi demersurile noastre în acest sens?

O acceptare deschisă, pe care n-o putea retracta cu uşurinţă fără să fie pus într-o situaţie stânjenitoare, era ceea ce spera Laurence, dar Grenville era prea alunecos şi, fără să-l refuze deschis, eludă orice angajament.

— Trebuie să analizăm mai pe larg detaliile acestor propuneri, căpitane, înainte să putem face ceva, spuse el. Trebuie ascultate opiniile celor mai buni oameni ai noştri din domeniul medical.

Şi aşa mai departe, continuând fără oprire în acest fel, până când găsi prilejul să se întoarcă spre un cunoscut care îşi făcuse apariţia şi să abordeze un alt subiect. Era limpede că discuţia se încheiase şi Laurence ştia foarte bine că nu mai era nimic de făcut.

Ajunse vlăguit înapoi în adăpost la primele ore ale dimineţii, când zorii abia se mijeau. Temeraire dormea dus şi visa, cu ochii săi cu pupile înguste întredeschişi şi coada zvâcnind, în timp ce membrii echipajului se retrăseseră în cazărmi sau se cuibăriseră lângă trupul lui, probabil cel mai cald loc de dormit, chiar dacă mai puţin nobil. Laurence se duse în căsuţa care-i fusese pusă la dispoziţie şi se prăbuşi bucuros pe pat să-şi scoată, crispându-se, pantofii cu catarame, încă noi şi rigizi, care-i răniseră cumplit picioarele.

Dimineaţa trecu în tăcere. Pe lângă eşecul demersului său, despre care se aflase cumva în tot adăpostul, deşi Laurence nu spusese nimănui nimic, cu excepţia lui Temeraire, mai era şi faptul că îi

învoise pe toţi în seara precedentă. Judecând după ochii lor injectaţi şi feţele palide, echipajul profitase din plin de permisie. Se observa un anumit grad de stângăcie şi oboseală şi Laurence urmări îngrijorat manevrele prin care oalele uriaşe cu terci de ovăz erau luate de pe foc pentru micul dejun.

Între timp, Temeraire terminase să se scobească între dinţi cu un femur mare, rămas de la masa sa compusă din viţel fraged, înăbuşit cu ceapă, şi îl puse jos.

— Laurence, mai ai de gând să construieşti pavilionul acela, chiar dacă Amiralitatea n-o să ne dea fonduri?

— Da, răspunse Laurence.

Majoritatea aviatorilor căpătaseră o recompensă mică, deoarece Amiralitatea plătea puţin pentru un dragon capturat, în comparaţie cu o navă, cel dintâi fiind mai dificil de pus la treabă decât o corabie şi necesitând cheltuieli substanţiale de întreţinere, însă Laurence îşi făcuse un capital frumuşel cât timp fusese ofiţer de marină, din care avea puţine cheltuieli de făcut, solda fiindu-i suficientă pentru nevoile sale.

— Trebuie să mă consult cu negustorii, dar sper că, făcând economie de materiale şi reducând dimensiunile pavilionului, aş putea să-mi permit să construiesc unul pentru tine.

— Atunci, spuse Temeraire, cu un aer hotărât şi eroic, m-am gândit să te rog să ne laşi să construim, în schimb, în zona de carantină. Pe mine nu mă prea deranjează poiana mea de la Dover şi aş prefera ca Maximus şi Lily să se simtă mai confortabil.

Laurence fu surprins: generozitatea nu era un lucru obişnuit printre dragoni, care aveau mai degrabă tendinţa să-şi apere tot ce considerau că este proprietatea lor şi un semn al statutului.

— Dacă eşti convins, dragul meu. E o idee nobilă.

Temeraire se juca întruna cu osul şi nu părea pe deplin convins, dar, în cele din urmă, îşi dădu acordul.

— În orice caz, adăugă el, probabil că după ce-l construim, Amiralitatea o să vadă beneficiile şi pe urmă s-ar putea să am unul mai arătos: n-ar fi foarte plăcut să am unul mic şi prăpădit, când toată lumea are unele mai frumoase.

Gândul acesta îl înveseli considerabil şi ronţăi osul cu satisfacţie.

Revigorat de ceaiul tare şi de masa de dimineaţă, echipajul începu să-l înhame pe Temeraire pentru întoarcerea la Dover, doar puţin mai încet. Ferris se strădui să verifice dacă toate închizătorile erau bine fixate, după ce Laurence îi şopti ceva la ureche.

— Domnule, spuse Dyer, când se apropie, împreună cu Emily, dinspre porţile adăpostului, cu poşta pentru Dover, pe care urmau s-o ia cu ei, vin nişte domni.

Temeraire înălţă capul, când Lordul Allendale intră în adăpost,

însoţit de un bărbat mărunt, în veşminte modeste. Se opriră imediat, holbându-se la imensul cap care îi privea, la rândul lui, întrebător. Laurence se bucură de acest răgaz ca să se poată aduna: n-ar fi fost mai şocat nici dacă l-ar fi văzut pe rege, şi era mult mai mulţumit. Nu putea să găsească decât un motiv pentru această vizită: mai multe cunoştinţe ale părinţilor săi fuseseră la bal şi vestea adopţiei în străinătate ajunsese probabil la urechile tatălui său.

Laurence ştia foarte bine că îi dăduse părintelui său un motiv justificat de reproş, supunându-se adopţiei, indiferent de utilitatea politică, dar nu-i convenea defel să primească respectivele reproşuri în faţa ofiţerilor şi a echipajului său, lăsând la o parte orice consideraţii practice legate de reacţia lui Temeraire, în caz că-l va vedea insultat.

Îi dădu lui Emily ceaşca şi îşi examină pe furiş hainele, nespus de recunoscător că dimineaţa era destul de rece ca să nu fi fost tentat să-şi lase acasă hainele sau eşarfa.

— Sunt foarte onorat să te văd. Vrei un ceai? întrebă el, traversând poiana să strângă mâna tatălui său.

— Nu, am luat micul dejun, spuse abrupt Lordul Allendale, fără să-şi dezlipească ochii de la Temeraire, întorcându-se apoi, cu un oarecare efort, să-l prezinte pe Laurence însoţitorului său, domnul Wilberforce, unui dintre marii susţinători ai cauzei aboliţiei.

Laurence îl întâlnise o singură dată, de mult. În decadele scurse de atunci, faţa lui Wilberforce se brăzdase de riduri care-i dădeau un aer mai grav, iar în clipa de faţă îşi ridica privirea neliniştit spre Temeraire. Dar păstra încă o expresie caldă şi jovială în jurul gurii, o blândeţe în ochi, confirmând acea primă impresie de generozitate pe care Laurence o purtase cu el, dovedită şi prin activităţile sale publice. Douăzeci de ani în aerul oraşului şi bătăliile continue îi şubrezeră sănătatea, dar nu şi caracterul: intrigile parlamentare şi interesele din Indiile de Vest îi subminaseră munca, dar perseverase. Şi, pe lângă lupta sa neobosită împotriva sclaviei, se dovedise un reformist tenace în tot acest timp.

Nu exista om al cărui sfat să-l fi dorit Laurence mai mult în privinţa promovării cauzei lui Temeraire. Iar dacă circumstanţele ar fi fost diferite şi ar fi ajuns la acea apropiere de tatăl său pe care o sperase, cu siguranţă i-ar fi cerut să mijlocească o întrevedere cu Wilberforce. Reversul însă nu-l putea înţelege: nu exista niciun motiv pentru care tatăl său să-l aducă pe Wilberforce la el, doar dacă nu cumva era curios să întâlnească un dragon. Totuşi, expresia acestuia, uitându-se la Temeraire, nu părea entuziastă.

— Eu, unul, aş bea bucuros o ceaşcă de ceai în linişte, dacă se poate, spuse el şi, după un moment de şovăire, îndrăzni să pună următoarea întrebare: Animalul chiar e îmblânzit?

— Nu sunt îmblânzit, răspunse indignat Temeraire, care avea auzul

perfect antrenat să tragă cu urechea la asemenea şoapte, dar cu siguranţă n-o să-ţi fac niciun rău, dacă asta întrebi. Mai bine te-ai teme să nu te calce un cal în picioare.

Dragonul îşi izbi trupul cu coada, iritat, cât pe ce să mătură vreo doi spinarişti ocupaţi să ridice cortul de călătorie pe spinarea lui, contrazicându-se chiar în timp ce vorbea. Cei prezenţi erau însă prea atenţi la remarcile lui ca să observe acest amănunt amuzant.

— E minunat, declară Wilberforce, după ce mai conversă o vreme cu el, să descoperi o asemenea înţelegere excelentă a lucrurilor la o făptură atât de diferită de noi. Ai putea spune chiar că e un miracol. Dar văd că vă pregătiţi de plecare, aşa că am să-ţi cer scuze (se înclină spre Temeraire) şi ţie, căpitane, pentru că voi trece direct la subiectul care ne-a adus aici, pentru a vă solicita sprijinul.

— Sper că veţi vorbi cât de deschis doriţi, domnule, spuse Laurence, poftindu-i să se aşeze, cu mii de scuze pentru situaţie.

Emily şi Dyer scoseseră pentru ei scaune din cabană, deoarece spaţiul era inadecvat pentru a primi oaspeţi, şi le aranjară lângă foc, la căldură.

— Vreau să fie limpede, începu Wilberforce, că nimeni nu poate să fie insensibil la serviciile pe care Excelenţa Sa le-a adus ţării sale sau să-i poarte pică pentru recompensa binemeritată pentru acestea, iar respectul omului de rând…

— S-ar putea spune mai degrabă oarba adoraţie a omului de rând, interveni Lordul Allendale, pe un ton profund dezaprobator. Şi a unor oameni nu atât de obişnuiţi, care au mai puţine scuze. E înfiorător să vezi ce influenţă are omul acesta asupra lorzilor. Fiecare zi în care nu e pe mare e un nou dezastru.

Şi atunci Laurence înţelese, după alte câteva momente de confuzie, că vorbeau despre nimeni altul decât Lordul Nelson însuşi.

— Iartă-mă, am discutat aşa de mult între noi despre aceste chestiuni încât mergem prea repede. Wilberforce îşi trecu o mână peste maxilar, apăsându-şi guşa. Cred că ştii deja câte ceva, spuse el, despre dificultăţile pe care le-am întâmpinat în demersul nostru pentru abolirea comerţului cu sclavi.

— Ştiu, răspunse Laurence.

De două ori deja victoria păruse aproape. La începuturile luptei, Camera Lorzilor blocase o rezoluţie trecută de Camera Comunelor, sub pretextul audierii martorilor. La o altă încercare, o lege trecuse, într-adevăr, însă numai cu amendamente care schimbaseră aboliţia în aboliţie treptată: atât de treptată încât nu se vedea încă niciun semn, cincisprezece ani mai târziu. Regimul de teroare din Franţa nimicise, între timp, cuvântul libertate şi pusese în mâinile negustorilor de sclavi numele select de iacobin, ca să se ridice împotriva aboliţionismului. Nu se mai înregistraseră progrese de mulţi ani.

— Dar în această ultimă sesiune, explică Wilberforce, am fost pe punctul de a câştiga o măsură vitală: o lege care ar fi interzis tuturor vaselor noi comerţul cu sclavi. Ar fi trebuit să treacă. Aveam voturile în mână… apoi a venit Nelson din provincie. Tocmai se ridicase de pe patul de suferinţă. A ales să se adreseze Parlamentului pe această temă şi doar forţa opoziţiei sale a făcut ca măsura să fie respinsă în Camera Lorzilor.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Laurence, deşi nu era surprins. Opiniile lui Nelson fuseseră exprimate public destul de des. Ca mulţi alţi ofiţeri de marină, considera sclavia un rău necesar, o pepinieră de mateloţi şi temelia negoţului, iar aboliţioniştii, o cohortă de entuziaşti şi exaltaţi, care încercau să submineze puterea maritimă a Angliei şi să ameninţe autoritatea ţării asupra coloniilor, această dominaţie fiind singura care-i permitea să reziste împotriva ameninţării lui Napoleon. Foarte rău, continuă Laurence, dar nu ştiu cum vă pot fi eu de folos. Nu pot susţine că am vreun fel de relaţii personale care să-mi dea dreptul să încerc să-l conving…

— Nu, nu. Nu sperăm aşa ceva, îl întrerupse Wilberforce. S-a exprimat prea ferm pe această temă. De asemenea, mulţi dintre prietenii lui sus-puşi, precum şi, din păcate, creditorii lui sunt proprietari de sclavi sau implicaţi în comerţ. Regret să o spun, asemenea argumente pot să-i abată de la calea cea dreaptă până şi pe cei mai buni şi înţelepţi oameni.

Voiau, mai degrabă, explică Wilberforce, în timp ce Lordul Allendale avea un aer morocănos şi sceptic, să ofere publicului o alternativă pentru interesul şi admiraţia lui, iar Laurence înţelese încetul cu încetul, după ce se învârtiră în cercuri concentrice, că acest personaj trebuia să fie el, pe baza recentei şi exoticei sale expediţii şi a adopţiei înseşi, pe care se aşteptase ca tatăl său s-o condamne.

— La interesul firesc pe care publicul îl va avea faţă de ultima ta aventură, spuse Wilberforce, adaugi autoritatea unui ofiţer care a luptat împotriva lui Napoleon însuşi. Glasul tău poate contesta aserţiunile lui Nelson cum că sfârşitul negoţului cu sclavi înseamnă distrugerea naţiunii.

— Domnule, spuse el, neştiind sigur dacă să regrete impoliteţea pe care o comitea faţă de Wilberforce sau să se bucure că e forţat să refuze un asemenea demers. Sper că nu mă veţi considera lipsit de respect ori convingere, dar nu sunt deloc potrivit pentru un asemenea rol şi nu aş putea accepta, nici dacă aş vrea. Sunt ofiţer activ, timpul meu nu-mi aparţine.

— Dar te afli la Londra, punctă Wilberforce cu blândeţe, şi, cu siguranţă, cât timp staţionezi la Canal, poţi fi scutit, din când în când. (O supoziţie pe care Laurence nu prea avea cum s-o combată fără să trădeze secretul epidemiei, rezervat în prezent doar aviaţiei şi celor

mai importanţi oficiali ai Amiralităţii.) Ştiu că nu este o propunere comodă, căpitane, dar suntem angajaţi în lucrarea Domnului şi n-ar trebui să ezităm să folosim orice unealtă pe care El ne-a scos-o în cale pentru această cauză.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vei avea nimic de făcut decât să participi la un dineu, poate două, te rog frumos să nu te împiedici în amănunte, se răsti Lordul Allendale, bătând darabana pe braţul scaunului. Fireşte, nimănui nu-i place lauda de sine, dar ai tolerat umilinţe mult mai grave şi te-ai dat mult mai mult în spectacol decât ceea ce ţi se cere acum. Aseară, dacă vrei…

— Nu e cazul să-i vorbeşti aşa lui Laurence, îl întrerupse Temeraire cu răceală, speriindu-i pe cei doi gentilomi, care uitaseră deja să ridice privirea şi să-l vadă ascultându-le întreaga conversaţie. Am pus francezii pe fugă de patru ori săptămâna trecută şi am patrulat de nouă ori. Suntem foarte obosiţi şi am venit la Londra doar pentru că prietenii noştri sunt bolnavi şi lăsaţi să moară de foame şi de frig. Pentru că Amiralitatea nu face nimic pentru binele lor.

Temeraire încheie în forţă, din gâtlej înălţându-i-se o vibraţie groasă, ameninţătoare, manifestarea instinctivă a vântului divin în acţiune.

Vibraţia stărui ca un ecou, după ce terminase deja de vorbit. Nimeni nu scoase o vorbă, preţ de o clipă, apoi Wilberforce spuse gânditor:

— Mi se pare că nu e cazul să ne contrazicem. Şi am putea susţine cauza ta, căpitane, împreună cu a noastră.

Intenţionaseră, se pare, să-l prezinte la vreun eveniment social, dineul despre care vorbise Lordul Allendale, sau poate chiar un bal, dar acum Wilberforce propunea, în schimb, o recepţie caritabilă. Al cărei scop – continuă el să explice – va fi strângerea de fonduri pentru dragonii bolnavi şi răniţi cu care luptaseră la Trafalgar şi la Dover…

— Există asemenea veterani printre bolnavi? întrebă el.

— Există, răspunse Laurence, fără să spună că toţi; toţi, în afară de Temeraire.

Wilberforce clătină din cap:

— Acestea sunt numele cu influenţă, în zile negre pe care le trăim, spuse el, când vedem steaua lui Napoleon urcând deasupra continentului. Şi, în plus, putem sublinia faptul că eşti în acelaşi timp un erou al naţiunii, făcând astfel ca vorbele tale să cântărească mai greu decât ale lui Nelson.

Laurence suporta cu greu să se vadă astfel descris, mai ales în comparaţie cu Nelson, care condusese patru acţiuni navale dificile, distrusese toate corăbiile lui Napoleon, impunând supremaţia totală a Angliei pe mare. Un om care dobândise pe merit o coroană ducală, prin curajul şi faptele sale de arme, pe când el fusese făcut prinţ străin prin subterfugii şi maşinaţiuni politice.

— Domnule, spuse el, abţinându-se cu greu de la un refuz violent, trebuie să vă rog să nu vorbiţi aşa. Nu poate exista o comparaţie justă.

— Nu, într-adevăr, interveni energic Temeraire. Nu poate exista o comparaţie justă. N-am o părere prea bună despre acest Nelson, dacă are ceva de spus în favoarea sclaviei. Sunt sigur că nu poate fi nici pe jumătate atât de plăcut ca Laurence, oricâte bătălii a câştigat. N-am văzut în viaţa mea nimic mai îngrozitor ca acei bieţi sclavi de la Cape Coast şi mă bucur nespus dacă-i putem ajuta. Şi pe prietenii noştri.

— Şi asta, de la un dragon! exclamă Wilberforce cu mare satisfacţie, în timp ce Laurence amuţise de spaimă. Ce om poate refuza să simtă milă faţă de acele suflete nefericite, când ea poate fi stârnită într-un asemenea piept? Într-adevăr, spuse el, adresându-i-se Lordului Allendale, ar trebui să organizăm întrunirea chiar aici. Sunt sigur că va avea un impact mult mai mare, căci va crea o impresie puternică – şi mai mult de atât, adăugă el, cu un licăr şugubăţ în privire. Aş vrea să-l văd pe omul care va refuza să ia în calcul un argument adus de un dragon, cu dragonul în faţa lui.

— Afară, în anotimpul ăsta? făcu Lordul Allendale.

— Am putea s-o organizăm ca recepţiile din pavilioanele din China: mese lungi, cu gropi de cărbuni dedesubt, să le încălzească, sugeră Temeraire, intrând cu entuziasm în atmosfera evenimentului în vreme ce Laurence nu putea decât să asculte, cu disperare crescândă, cum i se pecetluieşte soarta. Va trebui să doborâm câţiva copaci ca să fie loc, dar pot face asta foarte uşor şi, dacă am atârna draperii de mătase din pomii rămaşi, va arăta chiar ca un pavilion şi înăuntru va fi cald.

— O idee excelentă, spuse Wilberforce, ridicându-se din scaun să inspecteze desenele pe care le trasa Temeraire în noroi. Va avea un parfum oriental, exact ce ne trebuie.

— Ei, bine, dacă tu aşa crezi, nu pot decât să te susţin. Va fi, bineînţeles, a noua minune a lumii, chiar dacă vor veni doar câţiva amatori de curiozităţi, spuse Lordul Allendale.

— Putem să ne lipsim de tine câte o noapte, din când în când, spuse Jane, năruind ultimele speranţe de scăpare ale lui Laurence. Nu ne putem făli cu informaţiile noastre, acum că nu mai avem curieri care să-şi rişte viaţa în misiuni de spionaj, dar Forţele Navale se descurcă bine cu pescarii francezi, la blocadă, şi aceştia spun că până acum nu e nicio mişcare spre coastă. S-ar putea să mintă, desigur, adăugă ea, dar dacă ar fi existat o schimbare semnificativă, preţurile peştelui ar fi crescut, ţinând seama că şeptelurile merg la dragoni. Slujnica aduse ceaiul şi îi turnă. Te rog, nu te mai lamenta pe tema asta, continuă Jane, referindu-se la refuzul Amiralităţii de a le acorda mai multe fonduri. Poate că recepţia asta a ta ne va fi de folos. Şi Powys mi-a scris să-mi spună că a adunat deja ceva pentru noi, prin donaţii de la

ofiţerii în retragere. Nu va ajunge pentru nimic extravagant, dar cred că putem să ne descurcăm cu bietele animale, cel puţin până atunci.

Între timp, se apucară să monteze pavilionul experimental: perspectiva unei comenzi atât de substanţiale se dovedi suficientă ca să atragă o mână de negustori mai întreprinzători la adăpostul din Dover. După ce-i întâmpină la porţi, cu un grup de membri ai echipajului său, Laurence îi conduse până la Temeraire, care, încercând să nu pară înfricoşător, se aşezase pe picioarele din spate, făcându-se cât de mic putea să se facă un dragon de optsprezece tone, şi îşi lipi gulerul de gât, turtindu-l aproape de tot. Totuşi, nu putu să nu intervină în discuţiile despre construirea pavilionului, iar sugestiile lui se dovediră chiar necesare, căci Laurence nu avea nici cea mai vagă idee cum să convertească măsurile chineze.

— Vreau şi eu unul! spuse Iskierka, auzind prea multe din poiana ei aflată în apropiere.

Fără să ţină seama de protestele lui Granby, se strecură printre copaci către poiana lui Temeraire, scuturând o vijelie de fulgi de cenuşă şi alarmându-i cumplit pe bieţii negustori, cu un sughiţ de foc care împroşcă aburi prin toţi ţepii ei, curăţându-i.

— Vreau şi eu să dorm într-un pavilion. Nu-mi place deloc pământul ăsta rece.

— Ei, bine, nu se poate. Acesta este pentru prietenii noştri bolnavi şi, oricum, tu n-ai capital.

— Atunci o să-mi fac rost, declară ea. De unde se ia capitalul şi cum arată?

Temeraire îşi mângâie mândru platoşa din platină şi perle.

— Asta e o bucată de capital, spuse el, şi mi-a dat-o Laurence. A obţinut-o capturând o navă în bătălie.

— O! Asta e foarte uşor, remarcă Iskierka. Granby, hai să capturăm o corabie şi pe urmă pot avea un pavilion.

— Dumnezeule, nu poţi avea aşa ceva, nu fi prostuţă, spuse Granby, clătinând neliniştit din cap ca să se scuze în faţa lui Laurence, când pătrunse în poiană, pe cărarea de crengi rupte şi tufe strivite lăsate de Iskierka în urmă. I-ai da foc într-o clipă, continuă el: e făcut din lemn.

— Nu se poate face din piatră? întrebă ea, întorcându-şi capul către unul dintre negustori, care se holba la ea.

Nu crescuse foarte mult, în ciuda celor douăsprezece picioare în lungime pe care îi dobândise, cu o dietă echilibrată, de când se stabiliseră la Dover, fiind mai degrabă sinuoasă decât masivă, în stilul dragonilor Kazilik, şi încă arăta mai degrabă ca un şarpe de grădină pe lângă Temeraire. Dar prezenţa ei în apropiere nu era deloc liniştitoare, cu gâlgâitul de cazan şuierător al mecanismului ei intern care producea focul şi aburul cald care i se înălţa din ţepi, alb şi spectaculos în aerul rece. Nimeni nu-i răspunse, cu excepţia mai

vârstnicului arhitect, un anume domn Royle.

— Piatră? Nu, trebuie să mă opun. O construcţie din cărămidă ar fi mult mai practică, opină el.

Nu ridicase ochii din hârtii de când le primise, şi era atât de miop încât le examina cu o lupă de bijutier, la două degete de ochii săi azurii şi probabil nu-i putea distinge pe niciunul dintre cei doi dragoni.

— Acoperişul ăsta oriental e absurd, insistaţi să-l facem aşa?

— Nu-i absurd deloc, spuse Temeraire. E foarte elegant: acela e modelul pavilionului personal al mamei mele şi e cât se poate de elegant.

— Va trebui să se caţere cineva să cureţe zăpada cât e iarna de lungă şi jgheaburile n-o să mai fie bune de nimic după doi ani, spuse Royle. Un acoperiş bun de ţiglă, asta ne trebuie, nu eşti de acord cu mine, domnule Cutter?

Domnul Cutter nu avea nicio părere de exprimat, căci se retrăsese cu spatele la copaci şi părea gata s-o ia la goană, dacă Laurence nu şi-ar fi postat prudent echipajul de sol la marginea poienii, tocmai ca să evite asemenea reacţii de panică.

— Sunt foarte dornic să primesc sfatul dumneavoastră, domnule, cu privire la cel mai bun plan de construcţie şi cel mai rezonabil, spuse Laurence, în timp ce Royle îşi roti privirea clipind, în căutarea unui răspuns. Temeraire, clima de aici e mult mai umedă şi trebuie să ne adaptăm situaţiei.

— Foarte bine, presupun, răspunse dragonul, tânjind după colţurile întoarse în sus ale acoperişurilor şi lemnul pictat în culori vii.

Între timp, Iskierka fu cuprinsă de inspiraţie şi începu să plănuiască obţinerea de capital.

— Dacă dau foc unei nave, e suficient sau trebuie s-o capturez? întrebă ea, şi îşi făcu debutul în cariera de pirat arătându-i lui Granby, a doua zi dimineaţa, o mică barcă de pescuit pe care o luase din portul Dover în timpul nopţii. Dar nu mi-aţi spus că trebuie să fie o navă franceză, protestă ea îmbufnată, la învinuirile lor, şi se făcu ghem, supărată.

Gherni fu aleasă în grabă să ducă barca la loc, în seara următoare, la adăpostul întunericului, fără îndoială spre nedumerirea proprietarului ei jefuit temporar.

— Laurence, crezi că am reuşi să obţinem mai mult capital capturând corăbii franceze? întrebă Temeraire, cu o atitudine grijulie foarte alarmantă pentru Laurence, care tocmai clarificase confuzia creată.

— Corăbiile franceze de linie sunt ţintuite în porturile lor de blocada de la Canal, slavă Cerului, iar noi nu suntem corsari, să umblăm pe rutele lor ca să le capturăm, spuse Laurence. Viaţa ta e prea preţioasă

ca să merite riscată într-un asemenea demers egoist. În orice caz, dacă începi să te comporţi într-o manieră aşa de indisciplinată, poţi fi sigur că Arkady şi ai lui o să-ţi urmeze imediat exemplul şi o să lase Anglia fără apărare, ca să nu mai spunem că Iskierka s-ar simţi încurajată.

— Ce pot să fac cu ea? întrebă Granby obosit, în seara aceea, la un pahar de vin cu Laurence şi Jane, în sala comună a ofiţerilor din comandamentul adăpostului. Cred că e din cauză că a fost târâtă de colo colo pe când era în ou şi că a avut parte de atâta agitaţie şi emoţie, dar asta nu e o scuză la nesfârşit. Trebuie s-o stăpânesc cumva şi am ajuns într-un impas. Nu m-ar mira să găsesc tot portul în flăcări într-o dimineaţă, pentru că acum crede că n-ar mai trebui să stăm aici să apărăm oraşul dacă ar arde din temelii. Nu pot nici măcar s-o fac să stea liniştită cât s-o înhămăm.

— Nu-i nimic. Trec eu mâine pe-acolo să văd ce se poate face, spuse Jane, împingându-i din nou sticla. E puţin cam tânără pentru muncă, după toate criteriile, dar cred că ar fi mai bine să-şi valorifice energia decât să se agite aşa. Ţi-ai ales locotenenţii, Granby?

— O să-i am pe Lithgow, ca ofiţer secund, dacă n-ai nimic împotrivă, şi pe Harper, ca sublocotenent, care va fi şi comandantul puşcaşilor, spuse el. Nu-mi place să iau prea mulţi oameni, când nu ştim cum va creşte.

— Nu-ţi place să-i pui pe liber mai târziu, vrei să zici, când probabil nu mai vor putea obţine alt post, replică Jane cu blândeţe, şi ştii că va fi greu dacă se ajunge la asta. Dar nu putem s-o ţinem în frâu cu oameni puţini, când e aşa de nărăvaşă. Ia-l şi pe Row pe post de căpitan al naceliştilor. E destul de bătrân ca să se pensioneze dacă trebuie concediat şi e un combatant bun, cumpătat, care nu va clipi la izbucnirile ei.

Granby se arătă de acord, cu o uşoară clătinare a capului, plecându-şi fruntea, iar a doua zi dimineaţă Jane veni cu mare pompă la Iskierka în poiană, etalându-şi toate medaliile şi chiar şi pălăria cea mare cu pene, pe care aviatorii n-o poartă mai deloc, cu o sabie placată cu aur şi pistoale la cingătoare. Granby adunase toţi membrii noului echipaj şi aceştia o salutară cu zăngănit de arme. Iskierka se încolăci toată de emoţie, în timp ce dragonii sălbatici şi chiar şi Temeraire urmăreau scena cu interes, privind peste copaci.

— Iskierka, ei, bine, căpitanul tău îmi spune că eşti gata să intri în misiune, spuse Jane, punându-şi pălăria sub braţ şi privind-o sever pe mica femelă Kazilik. Dar ce mi-au auzit urechile, că nu vrei să te supui ordinelor? Nu te putem trimite la luptă dacă nu eşti în stare să urmezi ordinele.

— O, nu-i adevărat! protestă Iskierka, pot respecta ordinele, la fel de bine ca oricine, numai că nimeni nu-mi dă vreunul bun şi nu mi se spune decât să stau locului, nu să lupt, şi să mănânc de trei ori pe zi.

Nu mai vreau nicio vacă afurisită! adăugă ea mocnind.

Dragonii sălbatici, auzind aceste vorbe, traduse de ofiţerii lor, începură să murmure neîncrezători.

— Nu doar ordinele plăcute trebuie să le urmăm, ci şi pe cele obositoare, răspunse Jane, când zgomotul se stinse. Căpitanului Granby crezi că-i place să stea mereu în poiana asta, aşteptând să te mai potoleşti? Poate că ar prefera să se întoarcă pe Temeraire şi să lupte niţel şi el.

Iskierka făcu ochii cât talgerele şi şuieră din toţi ţepii, ca un furnal. Într-o clipă se încolăci geloasă în jurul lui Granby, ceea ce promitea să-l fiarbă ca pe un homar într-o oală cu aburi.

— N-ar prefera! N-ai prefera deloc, nu-i aşa? căută Iskierka sprijin la el. Voi lupta la fel de bine ca Temeraire, promit, şi chiar mă voi supune celor mai stupide ordine. Dacă aş putea primi şi câteva plăcute, clarifică ea lucrurile în grabă.

— Sunt sigur că va fi mai ascultătoare pe viitor, reuşi să spună Granby, tuşind, cu părul deja ud de sudoare, lipit de frunte şi de gât. Nu te agita, te rog, nu te-aş părăsi niciodată, numai că transpir, adăugă el.

— Hm, făcu Jane, încruntându-se cu un aer gânditor. De vreme ce Granby vorbeşte în favoarea ta, presupun că-ţi vom da o şansă, decretă ea, în cele din urmă, şi iată, poţi să-ţi primeşti primele ordine, căpitane, dacă te lasă să vii după ele şi, bineînţeles, dacă stă liniştită în ham.

Iskierka îi dădu imediat drumul şi îşi întinse trupul pentru echipajul de sol, doar lungindu-şi puţin gâtul ca să vadă plicul cu pecete roşie şi ciucuri galbeni – o formalitate la care aviatorii renunţau adesea – care îi îndruma, într-un limbaj bombastic şi oficial, să nu facă nimic altceva decât un raid rapid până la Guernsey şi înapoi.

— Şi poţi s-o duci la mormanul ăla vechi de dărâmături rămas la castelul Cornet, unde praful de puşcă a aruncat turnul în aer, şi să-i spui că e un avanpost francez, aşa că poate să-l pârjolească de sus, îi zise Jane lui Granby, cu glas scăzut, ca să nu audă Iskierka.

Iskierka avea ţepii amplasaţi pe trup fără un tipar anume, iar aburul care ieşea din ei frecvent îi făcea pielea alunecoasă, astfel că era o adevărată pacoste să-i potriveşti hamul – o colecţie improvizată de curele scurte şi multe catarame, îngrozitor de uşor de încâlcit – şi nu era doar vina ei că manevrele o oboseau. Dar perspectiva aventurii care urma şi mulţimea de gură-cască o făcură mai răbdătoare. În cele din urmă, fu echipată cum se cuvine şi Granby spuse uşurat:

— Aşa, e chiar bine fixat, acum încearcă să vezi dacă poţi azvârli ceva de pe spinare, draga mea.

Iskierka se zvârcoli şi bătu din aripi într-un mod chiar mulţumitor, răsucindu-se într-o parte şi-n alta, să-şi examineze hamul.

— Trebuie să spui „toate bune“, dacă ţi-e comod, îi explică Temeraire cu glas sonor, după ce Iskierka se amuză aşa mai multe minute în şir.

— O, am înţeles, spuse ea şi, potolindu-se, anunţă: Toate bune. Acum să plecăm.

În acest fel se cuminţi, măcar puţin. Nimeni n-ar fi putut spune că era tocmai amabilă, desigur, şi se îndepărta invariabil mai mult în timpul patrulelor decât ar fi vrut Granby, în speranţa că va întâlni nişte duşmani mai incitanţi decât o veche fortificaţie abandonată sau câteva păsări.

— Dar măcar se antrenează şi mănâncă aşa cum trebuie, ceea ce consider o victorie, deocamdată, spuse Granby. Şi, în definitiv, oricât de tare ne-ar băga pe noi în sperieţi, pe francezi o să-i sperie şi mai şi. Laurence, ştii, am vorbit cu oamenii de la castelul Cornet şi au înălţat pentru ea o bucată de velă: poate să-i dea foc de la optzeci de metri. De două ori raza de acţiune a unui Flamme-de-Gloire, şi Iskierka poate să reziste cinci minute fără oprire. Nu pricep cum respiră în timp ce face asta.

Nu le era deloc uşor s-o ţină departe de lupta directă, căci între timp francezii îşi continuau hărţuielile şi spionajul pe lângă coastă, acestea devenind tot mai violente. Jane apela acum mai mult la dragonii bolnavi pentru zborurile de patrulă, ca să-i cruţe pe Temeraire şi pe cei sălbatici. În schimb, aceştia îşi petreceau cea mai mare parte a zilei pe stânci, aşteptând o rachetă de avertizare sau alta, ca să se înalţe, ori ascultând cu urechile ciulite vreun semnal, ca să ţâşnească frenetic în întâmpinarea unei noi incursiuni. În două săptămâni, Temeraire se încăieră de patru ori cu grupuri mici, iar o dată, Arkady şi câţiva din grupul lui, trimişi cu titlu experimental singuri în patrulă, în timp ce Temeraire mai fura câteva ore de somn, abia alungară un Pou-de-Ciel care îndrăznise să se furişeze pe lângă bateriile de coastă de la Dover, la mai puţin de-o milă de zona de carantină.

Dragonii sălbatici se întoarseră încântaţi după dificila lor victorie personală, iar Jane folosi prilejul cu isteţime pentru a-i oferi ceremonios lui Arkady o bucată lungă de lanţ lipsit de valoare, fiind aproape în întregime din alamă, şi o tavă imensă inscripţionată cu numele lui, pe post de medalie, dar lustruit ca aurul, care-l lăsă pe Arkady mut de uimire când i-l prinseră în jurul gâtului. Însă doar o clipă. Apoi izbucni în cascade de râs vesel şi insistă ca toţi camarazii lui să-i examineze medalia. Nici Temeraire nu scăpă de asta şi, devenind uşor arţăgos, se retrase cu demnitate în propria-i poiană, să-şi lustruiască platoşa mai energic ca de obicei.

— Nu le poţi compara, spuse prudent Laurence. E doar o bijuterie fără valoare, ca să-l încânte şi să le încurajeze eforturile.

— O, desigur, răspunse Temeraire, semeţ, al meu e aşa de frumos,

nu vreau nicidecum ceva aşa de banal, ca alama. După o clipă, adăugă însă mormăind: Dar a lui e foarte mare.

— A meritat toţi banii, spuse Jane a doua zi, când Laurence veni să-i raporteze o dimineaţă în sfârşit lipsită de evenimente, cu dragonii sălbatici mai zeloşi ca oricând şi mai degrabă dezamăgiţi decât bucuroşi că nu mai întâlniseră duşmani. Au evoluat frumos, întocmai cum sperasem.

Dar glasul lui Jane suna obosit. Văzând-o, Laurence îi umplu un păhărel de brandy şi i-l aduse la fereastră, unde ea stătea în picioare, privind dragonii sălbatici ţopăind în aer, deasupra poienii lor, după cină.

— Mulţumesc, am să-l beau. Luă paharul, dar nu-l bău imediat. Conterrenis s-a prăpădit, spuse ea brusc, primul Longwing pe care l-am pierdut. Urâtă treabă. Jane se prăbuşi în scaun şi îşi înălţă capul: A îndurat un frig cumplit şi medicul spune că a avut o hemoragie la plămâni. În orice caz, nu se putea opri din tuşit, aşa că i-a tot venit acidul în sus. La final, a început să i se adune pe colţi şi să-i ardă pielea. I-a mâncat maxilarul până la os. Jane făcu o pauză, apoi adăugă: Gardenley l-a împuşcat azi-dimineaţă.

Laurence se aşeză pe un scaun lângă ea, simţind că e nepotrivit să încerce s-o consoleze. După o vreme, Jane bău brandy-ul, puse jos paharul şi reveni la hărţi, să discute patrulele pentru ziua următoare.

Laurence plecă, ruşinat de spaima pe care i-o provoca recepţia până la care mai erau doar câteva zile şi hotărât să-şi facă treaba, oricât de umilitor ar fi fost. Cel puţin pentru şansa de a îmbunătăţi condiţiile celor bolnavi.

„… şi sper că-mi vei îngădui să sugerez (scrisese Wilberforce) *că orice accesoriu cu tentă orientală la garderoba ta, doar unul mic, care te-ar putea distinge la prima vedere, ar fi extrem de folositor. Îmi face plăcere să te informez că am angajat câţiva chinezi ca servitori pentru seara aceasta, oferind o sumă frumuşică în porturi, unde pot fi găsiţi ocazional, lucrând pe câte-o navă a Companiei Indiilor de Est. Nu au pregătirea necesară, desigur, dar nu vor face decât să ducă farfuriile de la bucătărie şi înapoi şi i-am instruit să nu se sperie de dragoni, ceea ce sper că au înţeles. Totuşi, mă întreb dacă sunt pe deplin conştienţi de ce-i aşteaptă, aşadar, dacă poţi veni mai devreme, ca să le testăm curajul, ar fi şi mai bine.“*

Laurence nu stătu să ofteze. Împături scrisoarea, îşi trimise haina chineză la croitorii săi ca s-o aranjeze şi îi ceru lui Jane permisiunea să plece mai devreme cu câteva ore. La sosirea lor, servitorii chinezi creară, într-adevăr, mare agitaţie, însă doar părăsindu-şi treburile ca să dea fuga să se prosterneze în faţa lui Temeraire, gata să se arunce sub picioarele lui, în strădania de a-şi manifesta respectul datorat unui

Celest, considerat un simbol al familiei imperiale. Muncitorii britanici, ocupaţi cu ultimele decoraţiuni ale adăpostului, nu fură nici pe departe la fel de complezenţi, ci dispărură până la ultimul, lăsând bucăţile imense de mătase brodată – care costaseră, cu siguranţă, o avere – să atârne strâmb din crengile copacilor, târându-se pe pământ.

Wilberforce protestă disperat când veni să-l întâmpine pe Laurence, dar Temeraire le transmise instrucţiuni servitorilor chinezi, care se puseră pe treabă cu elan şi, cu sprijinul echipajului, adăpostul deveni, chiar atunci când începeau să sosească oaspeţii, o privelişte pe cât de uluitoare pe atât de frumoasă, cu lămpi de alamă legate de crengi, pe post de lampioane chinezeşti de hârtie, şi mici sobe cu cărbuni amplasate din loc în loc de-a lungul meselor.

— S-ar putea să ducem treaba la bun sfârşit, numai de n-ar începe să ningă, spuse pe un ton pesimist Lordul Allendale, sosind mai devreme, ca să verifice amenajările. Păcat că mama ta n-a putut să vină, dar Elizabeth n-a născut încă şi nu-i place s-o lase singură, adăugă el, referindu-se la soţia fratelui cel mare al lui Laurence, care avea să-i dăruiască în curând acestuia al cincilea copil.

Era o noapte senină, chiar dacă friguroasă, şi oaspeţii începură să sosească rând pe rând, ţinându-se la distanţă de Temeraire, care era instalat în poiana lui, la capătul meselor lungi, şi cercetându-l pe furiş prin binocluri de operă.

Ofiţerii lui Laurence stăteau în tot acest timp lângă el, ţepeni şi la fel de îngroziţi, în cele mai bune haine ale lor, toate noi, căci, din fericire, Laurence se ostenise să-şi îndrume oamenii la cei mai buni croitori din Dover şi plătise personal toate retuşurile necesare garderobei lor după lungul timp petrecut în străinătate.

Emily era singura mulţumită dintre ei, căci pentru această ocazie se alesese cu prima ei rochie de mătase şi, chiar dacă se împiedica puţin în tiv, nu părea deranjată, ci jubila, cu mănuşile de ied şi şiragul de perle pe care i le dăduse Jane.

— Cinstit vorbind, e destul de greu pentru ea să înveţe să poarte rochii, spuse Jane. Nu te teme, Laurence. Te asigur că nimeni nu va bănui nimic. M-am făcut şi eu de ruşine în public, de nenumărate ori, şi nimeni nu s-a gândit vreodată că sunt aviator, din pricina asta. Dar dacă te linişteşte, poţi să le spui că e nepoata ta.

— N-aş putea face una ca asta, tatăl meu va fi de faţă şi te asigur că îşi cunoaşte foarte bine toţi nepoţii, răspunse Laurence.

Nu preciză că tatăl său ar trage imediat concluzia că Emily era copilul lui din flori, dacă ar face o asemenea afirmaţie falsă, ci doar decise, în sinea lui, s-o ţină pe Emily în preajma lui Temeraire, unde avea să fie văzută cât mai puţin: nu se îndoia că oaspeţii lui vor sta la distanţă de dragon, oricâtă muncă de convingere ar intenţiona Wilberforce să depună.

Acea muncă de convingere, însă, luă cea mai nedorită formă, când domnul Wilberforce spuse:

— Haideţi, uitaţi-vă la fata aceasta, care nu se teme deloc să stea lângă dragon. Înţeleg să fiţi depăşită de aviatorii de profesie, doamnă, dar sper că nu veţi îngădui unei copile să v-o ia înainte.

În acest timp, cu inima cât un purice, Laurence îşi văzu tatăl întorcându-se să-i arunce lui Emily o privire uluită, care îi confirmă cele mai rele temeri. Lordul Allendale nu ezită să se apropie şi s-o ia la întrebări, iar Emily, fără să bănuiască nimic, îi răspunse cu glasu-i limpede de copil:

— O, iau lecţii în fiecare zi, domnule, de la căpitan, deşi Temeraire este cel care îmi predă matematica acum, căci căpitanului Laurence nu-i plac calculele. Dar aş prefera să mă antrenez la scrimă, adăugă ea candidă, cu un aer uşor nedumerit, când descoperi că două cucoane, pe care exemplul fetei le convinsese să se apropie de masa mare, râdeau de ea, spunând că e o scumpete.

— O lovitură de maestru, căpitane, murmură Wilberforce. Unde ai găsit-o?

Dar nu aşteptă răspunsul, ci abordă câţiva gentilomi care îndrăzniseră să se apropie, şi începu să-i lămurească în acelaşi mod, adăugând la argumentaţia sa că, dacă Doamna Cutare şi Cutare se apropiase de Temeraire, nu puteau să se lase mai prejos.

Temeraire era foarte interesat de toţi oaspeţii, admirând îndeosebi doamnele mai înzorzonate, reuşind întâmplător să intre în graţiile marchizei de Carstoke – o doamnă în etate, cu gâtul subţiat de bătrâneţe, cu pieptul acoperit doar de un şirag vulgar din aur încrustat cu smaralde – informând-o că era mult mai distinsă decât regina Prusiei, pe care o văzuse numai în haine de călătorie. Mai mulţi gentilomi îl provocară să facă adunări simple. Temeraire clipi puţin şi, după ce le dădu răspunsurile, întrebă dacă era vreun joc care se juca la petreceri şi dacă ar trebui să le dea şi el o problemă de matematică, în schimb.

— Dyer, adu-mi, te rog, tăbliţa de nisip, spuse el şi, când aceasta fu pregătită, schiţă cu gheara o mică diagramă, pentru a le pune o întrebare legată de teorema lui Pitagora, suficient să-i deruteze pe cei mai mulţi dintre domnii de faţă, ale căror aptitudini matematice nu depăşeau jocul de cărţi. Dar e un exerciţiu foarte simplu, spuse Temeraire, oarecum nedumerit, întrebându-l pe Laurence cu voce tare dacă nu cumva era vreo glumă pe care el n-o pricepea, până când, în cele din urmă, un membru al Societăţii Regale, venit să examineze anumite aspecte ale anatomiei Celeştilor, reuşi să rezolve problema.

Când Temeraire fu auzit vorbindu-le servitorilor în chineză şi conversând fluent în franceză cu numeroşi oaspeţi, fără să mănânce ori să strivească pe nimeni, fascinaţia începu, în sfârşit, să domine

frica, astfel încât din ce în ce mai mulţi dintre cei prezenţi se apropiară de el. În curând, Laurence se pomeni neglijat, prezentând mult mai puţin interes, fapt care l-ar fi încântat, dacă nu l-ar fi lăsat pradă unei conversaţii stânjenitoare cu tatăl său, care acum punea întrebări bombastice despre mama lui Emily, întrebări a căror eludare l-ar fi făcut pe Laurence să pară cu atât mai vinovat şi, totuşi, al căror răspuns cinstit – cum că Emily era fiica naturală a lui Jane Roland, o femeie distinsă care locuia la Dover, el luând asupra sa educaţia fetei – lăsă o impresie complet eronată, pe care Laurence nu putea s-o îndrepte cât timp tatăl său nu aborda direct problema.

— Este o fată bine educată, pentru statutul ei, şi nădăjduiesc că nu duce lipsă de nimic, spuse Lordul Allendale, oarecum sfios. Sunt sigur că, dacă ar fi dificil să i se ofere o situaţie respectabilă, când va creşte, mama ta şi cu mine am fi bucuroşi să dăm o mână de ajutor.

Laurence se strădui să-i explice clar că această ofertă generoasă nu era necesară, recurgând, în disperare, la o minciună prin omisiune, când spuse:

— Are prieteni care ar trebui s-o ajute să nu ajungă vreodată cu adevărat la ananghie. Cred că s-au făcut deja anumite aranjamente pentru viitorul ei.

Nu dădu detalii, iar tatăl său, găsind că aceste explicaţii corespundeau standardelor sale morale, nu mai puse alte întrebări. Din fericire, pentru că acest aranjament – serviciul militar în aviaţie – n-ar fi fost pe placul Lordului Allendale.

Abia mai târziu avu Laurence revelaţia sumbră că, dacă Excidium murea, Emily nu mai avea ce dragon să moştenească şi, în consecinţă, nici postul asigurat. Cu toate că în prezent, la Loch Laggan, unde erau îngrijite câteva ouă de dragoni Longwing, existau mai multe femei-aviator decât era necesar pentru atât de puţini pui.

Laurence evadă de lângă tatăl său, afirmând că l-ar fi văzut pe Wilberforce făcându-i semn să vină la el. Acesta se bucură, într-adevăr, de prezenţa lui, chiar dacă nu o solicitase, şi îl luă pe Laurence de braţ, ca să-l conducă prin mulţime şi să-l prezinte tuturor cunoştinţelor sale prodigioase, în mijlocul amestecăturii ciudate de oameni. Mulţi dintre ei veniseră doar de dragul divertismentului şi ca să vadă un dragon, sau, mai degrabă, pentru dreptul de a spune că făcuseră asta: un număr substanţial dintre ei erau bărbaţi din lumea bună, veniţi deja de-acasă bine băuţi, a căror conversaţie zgomotoasă ar fi fost impenetrabilă într-un spaţiu mai mic. Femeile şi bărbaţii implicaţi în mişcarea aboliţionistă sau în cauze evanghelice erau uşor de deosebit, prin înfăţişarea lor mult mai sobră, atât prin veşminte, cât şi prin comportament. Broşurile pe care le împărţeau ajungeau în mare parte pe jos, în noroi, călcate în picioare.

Mai erau, de asemenea, o mulţime de patrioţi, mânaţi fie de

sentimente sincere, fie de dorinţa de a-şi adăuga numele pe o listă de donaţii cu cuvântul Trafalgar înscris pe ea, aşa cum aranjase Wilberforce să fie publicată în ziare, şi nu erau dornici să-şi bată capul dacă veteranii cu pricina erau oameni sau dragoni. În consecinţă, spectrul politic era reprezentat în întregime şi izbucniră numeroase discuţii aprinse, stimulate de băutură şi de entuziasm. Un domn corpolent şi roşu la faţă, identificat de Wilberforce drept un parlamentar din Bristol, îi declara unei palide şi zeloase tinere, care încerca să-i dea o broşură:

— … toate sunt numai prostii; călătoria e lipsită de primejdii, căci este în interesul negustorilor să-şi protejeze bunurile. Este cel mai bun lucru care i se poate întâmpla unui negru, să fie adus pe pământ creştin, unde are posibilitatea să-şi abandoneze religia păgână şi să se convertească.

— Acesta este un motiv excelent, domnule, ca Evanghelia să fie dusă în Africa. Nu o scuză pentru creştini să smulgă africanii din casele lor, de dragul profitului, veni răspunsul, dar nu din partea femeii, ci a unui bărbat negru, care stătuse în tot acest timp puţin în spatele ei, ajutând-o să împartă broşurile.

O cicatrice îngustă şi bombată, de grosimea unei curele de piele, îi brăzda obrazul, iar peste manşetele cămăşii se înălţau marginile unor dungi încreţite de ţesut cicatrizat, de un roz palid, pe pielea lui foarte întunecată.

Domnul din Bristol nu era, pesemne, chiar atât de neobrăzat încât să apere comerţul cu sclavi în faţa uneia dintre victimele sale. Alese să se retragă în spatele unui aer de aroganţă ofensată de faptul că i se adresase un necunoscut, şi s-ar fi îndepărtat fără să răspundă, dar Wilberforce se aplecă şi spuse, pe un ton blând şi maliţios:

— Permite-ţi-mi, domnule Bathurst, să vi-l prezint pe reverendul Josiah Erasmus, originar din Jamaica.

Erasmus se înclină. Bathurst dădu scurt din cap şi părăsi în mod laş câmpul de luptă, sub un pretext prea mormăit ca să fie inteligibil.

Erasmus era pastor evanghelic.

— Şi sper că în curând misionar, adăugă el, strângând mâna lui Laurence, pe continentul meu de baştină.

De unde fusese luat la vârsta de şase ani, să îndure aşa-zisa călătorie lipsită de primejdii pomenită mai devreme, legat de vecinii săi cu lanţuri, la glezne şi la încheieturi, într-un spaţiu în care abia dacă aveai loc să te întinzi.

— N-a fost deloc plăcut să fiu pus în lanţuri, îi spuse Temeraire, cu glas foarte scăzut, după ce Erasmus îi fu prezentat, şi eu măcar ştiam că urmau să mi le scoată, după ce avea să se potolească furtuna. Sunt sigur că aş fi putut să le rup.

Într-adevăr, lanţurile despre care vorbea avuseseră rolul să-l

protejeze, să-l fixeze de punte în timpul unui taifun care durase trei zile, dar curând după aceea avusese ocazia să vadă cu ochii lui tratamentul brutal de care avea parte un grup de sclavi, în portul Cape Coast, ceea ce-i lăsase o amintire de neşters.

— Aşa au făcut unii dintre noi, replică Erasmus. Lanţurile nu erau bune. Dar n-aveau unde să se ducă, doar să se arunce la mila rechinilor. Nu aveam aripi să zburăm.

Vorbi fără ranchiuna pentru care ar fi putut fi scuzat, iar când Temeraire îşi exprimă, sumbru, dorinţa ca negustorii de sclavi să fi fost aruncaţi mai bine peste bord, Erasmus clătină din cap:

— Răul nu trebuie întors cu rău, spuse el. Numai Domnul are dreptul să-i judece. Răspunsul meu la crimele lor va fi să mă întorc la cei din neamul meu cu cuvântul lui Dumnezeu. Şi sper că această practică nu va mai continua multă vreme, când vom fi cu toţii fraţi întru Hristos, astfel că negustorul de sclavi şi prada lui vor fi amândoi mântuiţi.

Temeraire avea îndoieli în privinţa acestui discurs cât se poate de creştinesc şi, după ce Erasmus se îndepărta, bombăni:

— Pe mine, unul, mă doare-n cot de stăpânii de sclavi, şi Dumnezeu ar trebui să-i judece mai repede.

O remarcă blasfematoare, care îl făcu pe Laurence să păleasscă, de teamă să nu fi fost auzită de Wilberforce. Dar, din fericire, acesta era atent în altă parte, la zarva din ce în ce mai mare din celălalt capăt al poienii lungi, unde se aduna mulţimea.

— Mă mir că a venit, constată Wilberforce: Era Nelson în persoană, care intrase în poiană în compania mai multor prieteni, unii dintre ei ofiţeri de marină pe care Laurence îi cunoştea, şi acum îl saluta pe Lordul Allendale. Fireşte, n-am omis să-i trimitem o invitaţie, continuă Wilberforce, dar nu mă aşteptam să vină, poate pentru că a fost trimisă în numele tău. Scuză-mă, eu mă voi retrage o vreme. Mă bucur că a venit, dând strălucire recepţiei tale, dar a declarat prea multe în public ca să-mi vină uşor să conversez cu el.

În ceea ce-l privea, Laurence era mulţumit să descopere că Nelson nu era deloc ofensat de clevetelile sau comparaţiile dintre ei care se vor fi vehiculat. Acest gentilom se dovedi chiar mai amabil decât putea spera cineva.

— William Laurence, ai străbătut cale lungă de când ne-am văzut ultima oară. Cred că am luat cina împreună la Vanguard, în nouăzeci şi opt, înainte de golful Aboukir. Ce mult e de-atunci şi ce puţin timp pare că a trecut!

— Aşa e, domnule. Şi sunt onorat că Excelenţa Voastră îşi aminteşte, spuse Laurence, după care, la solicitarea acestuia, îl duse, oarecum neliniştit, să i-l prezinte pe Temeraire, adăugând, când creasta dragonului se zbârli la auzul numelui lui Nelson: Sper că îi vei face o

primire călduroasă Excelenţei Sale, dragul meu. A fost foarte amabil să răspundă invitaţiei noastre.

Temeraire, niciodată foarte plin de tact, nu putea pricepe, din păcate, o aluzie atât de subtilă, şi întrebă, pe un ton destul de rece:

— Ce s-a întâmplat cu medaliile tale? Toate sunt cam deformate.

Remarca se voise un fel de insultă, însă Nelson, renumit pentru faptul că prefera să-şi sporească gloria decât să vorbească despre ceea ce câştigase deja, se dovedi extrem de încântat de oportunitatea de a vorbi în faţa unui public care nu cunoştea detaliile, despre bătălia care fusese povestită pe larg de cei prezenţi înainte ca el să se ridice de pe patul de suferinţă.

— Păi, un afurisit de scuipător de flăcări spaniol ne-a dat ceva bătaie de cap la Trafalgar, şi i-a atins focul, spuse el, aşezându-se pe unul dintre numeroasele scaune libere de la masa din apropiere şi aranjând felii de pâine pe post de corăbii.

Devenind tot mai interesat, împotriva voinţei sale, Temeraire se aplecă mai aproape, să urmărească manevrele prezentate pe faţa de masă. Nelson nu se clinti, deşi aproape toţi curioşii adunaţi făcură câţiva paşi înapoi. Descrise trecerile dragonilor spanioli cu ajutorul unei furculiţe şi cu multe detalii cumplite şi îşi salvă imaginea în ochii lui Temeraire, când conchise:

— Şi regret profund că nu te-am avut acolo. Sunt sigur că ai fi alungat creatura fără probleme.

— Bineînţeles, spuse candid Temeraire, aruncând din nou un ochi spre medalii, cu mai multă admiraţie. Dar Amiralitatea nu-ţi dă altele noi? Nu e prea frumos din partea lor.

— Ei, bine, eu le consider pe acestea o onoare mai mare, făptură dragă, şi n-am cerut să fie înlocuite, răspunse Nelson. Spune-mi, Laurence, îmi amintesc eu bine? E posibil să fi citit o informare în *Gazette* că tocmai acest dragon al dumitale a scufundat recent o corabie franceză numită, pare-mi-se, *Valérie*, şi asta dintr-o singură trecere?

— Da, domnule, cred că informarea a fost transmisă anul trecut de căpitanul Riley, de pe *Allegiance,* răspunse Laurence stânjenit.

La drept vorbind, informarea cu pricina minimalizase incidentul. Laurence era mândru de abilitatea lui Temeraire, însă n-o considera genul de detaliu pe care nişte oaspeţi civili l-ar găsi liniştitor. Pe lângă asta, nu trebuia să se afle că francezii aveau acum şi ei propriul Celest şi că aceeaşi putere înfiorătoare putea fi întoarsă împotriva navelor lor.

— Uimitor, chiar uluitor, spuse Nelson. Ce navă era? Un velier de război?

— O fregată, domnule, răspunse Laurence, şi mai şovăitor. De patruzeci şi opt de tunuri.

— Nu regret nimic, deşi le-a fost greu bieţilor marinari, spuse Temeraire, în liniştea care se lăsase. Dar n-a fost prea elegant din partea lor, când ei aveau un dragon care putea vedea prin întuneric, în timp ce eu nu.

— Fireşte, spuse Nelson, acoperind murmurul asistenţei. După ce-şi reveni din surpriză, avu, preţ de o clipă, o sclipire marţială în privire. Fireşte, felicitărie mele, adăugă el. Cred că trebuie să am o discuţie cu Amiralitatea, căpitane, referitor la situaţia voastră actuală. Sunteţi în misiune pe coastă acum, nu-i aşa? Mare pierdere! O pierdere incredibilă! Te asigur că le voi vorbi despre asta. Crezi că se poate descurca şi cu o navă de linie?

Laurence nu putea să explice imposibilitatea oricărei modificări a misiunii lor fără să dezvăluie secretul, aşa că răspunse vag, cu recunoştinţă pentru interesul manifestat de Excelenţa Sa.

— Foarte isteţ, remarcă Lordul Allendale posomorât, discutând cu ei şi cu Wilberforce, după ce Nelson plecă luându-şi rămas-bun, în cel mai afabil mod, de la toţi cei care îi căutaseră compania. Presupun că ne putem mândri cu faptul că ar prefera să vă trimită cât mai departe.

— Cred că te înşeli, domnule. Nu cred că intenţiile sale în această privinţă sunt altfel decât sincere, dorind ca abilităţile lui Temeraire să fie valorificate cât mai bine, răspunse Laurence băţos.

— E foarte plictisitor să baţi întruna drumul coastei, dintr-o parte în alta, interveni Temeraire, şi aş prefera să am ceva mai interesant de făcut, cum ar fi să mă lupt cu scuipătorii de flăcări, dacă n-am fi în situaţia în care suntem. Dar presupun că trebuie să ne facem datoria, încheie el, fără urmă de melancolie, îndreptându-şi atenţia către ceilalţi oaspeţi, care acum, după exemplul lui Nelson, erau şi mai dornici să stea de vorbă cu el: succesul recepţiei era asigurat.

— Laurence, putem să ne abatem din drum prin zona de carantină, să vedem cum merge treaba cu pavilionul? întrebă Temeraire a doua zi dimineaţă, în timp ce se pregăteau să se întoarcă la Dover.

— Prea mult nu cred să fi înaintat, răspunse Laurence.

Motivul ascuns al lui Temeraire – să vadă ce fac Maximus şi Lily – era destul de transparent: nu venise niciun răspuns la scrisorile trimise de Laurence, fie către dragoni, fie către căpitanii lor, şi Temeraire începuse să pună întrebări, tot mai nerăbdător. Laurence se temea de previzibila reacţie a dragonului său când îi va vedea atât de slăbiţi de boală, cum presupunea că sunt, fără să-i treacă, însă, prin minte niciun motiv foarte bun să-l refuze.

— Dar aş vrea să văd pavilionul în toate etapele, insistă dragonul, iar dacă au făcut vreo greşeală, ar trebui s-o corectăm din timp, termină el triumfător, cu aerul că găsise o justificare de necombătut.

— Avem motive să ne temem că infecţia pluteşte în aer? îl întrebă

cu glas scăzut Laurence pe Dorset, luându-l deoparte. Există vreun pericol dacă zburăm deasupra zonei de carantină?

— Nu, dacă Temeraire se ţine la distanţă de oricare dintre animalele bolnave. Infecţia se transmite prin umorile flegmatice. Atâta vreme cât nu strănută şi nu tuşeşte cineva spre el, nu cred că există un pericol major, nu în aer, răspunse Dorset absent, fără să analizeze prea mult întrebarea, ceea ce nu-l încurajă deloc pe Laurence.

Dar se mulţumi să-i smulgă lui Temeraire promisiunea că va zbura foarte sus, de unde probabil nu va vedea foarte bine ravagiile pe care le făcuse boala asupra prietenilor lui, şi că nu se va apropia de niciun dragon în aer.

— Fireşte că promit, spuse Temeraire, adăugând, neconvingător: Vreau doar să văd pavilionul, în definitiv. Nu mă interesează să văd alţi dragoni.

— Trebuie să fiu sigur, dragul meu, altfel domnul Dorset nu ne va aproba vizita. Nu avem voie să tulburăm dragonii bolnavi, care au nevoie de odihnă, insistă Laurence, recurgând la această stratagemă care, în cele din urmă, smulse aprobarea lui Temeraire, printre suspine.

Laurence nu se aştepta, cu adevărat, să vadă vreun dragon în aer. Animalele bolnave nu mai părăseau solul decât foarte rar, pentru scurtele patrule demonstrative pe care Jane continua să le folosească pentru a perpetua iluzia puterii lor în ochii francezilor. Era o zi înnorată şi mohorâtă şi, zburând spre coastă, fură întâmpinaţi de o burniţă ce bătea dinspre Canal. Cu siguranţă, dragonii bonavi nu puteau fi solicitaţi atât de mult.

Zona de carantină era ceva mai departe de Dover, spre interior, cu graniţele marcate de torţe fumegânde şi steaguri mari şi roşii, înfipte în pământ – lunci joase, pustiite, cu dragoni risipiţi pretutindeni, expuşi vântului ce făcea steagurile să fluture nebuneşte, iar pe ei toţi să se ghemuiască la pământ, căutând adăpost. Dar pe măsură ce Temeraire se apropia de teritoriul proscris, Laurence zări trei pete crescând cu repeziciune până deveniră trei dragoni: erau în aer şi zburau energic, doi pe urmele unui al treilea mai mic.

— Laurence, aceia sunt Auctoritas şi Caelifera, din Dover, sunt sigur de asta, dar pe dragonul cel mic nu-l cunosc, spuse Temeraire. N-am mai văzut unul ca el.

— O, Doamne, e o Plein-Vite! exclamă Ferris, după ce aruncă o privire prin luneta lui Laurence.

Cei trei dragoni se aflau chiar deasupra zonei de carantină şi trupurile masive ale celor bolnavi puteau fi văzute cu ochiul liber, chiar şi prin burniţă, de dragonul francez, în toată mizeria lor, în noroiul amestecat cu sânge. Iar cei doi dragoni care încercau s-o oprească pierdeau deja distanţă, epuizaţi, în timp ce micuţa Plein-Vite

ţâşnea şi se rotea şi se ferea, bătând energic din aripi. Se năpusti dincolo de graniţele zonei de carantină, îndreptându-se către Canal cu toată viteza.

— După ea, Temeraire! strigă Laurence şi porniră în urmărire.

Aripile imense ale lui Temeraire băteau o dată la fiecare cinci bătăi ale ei, dar înghiţeau distanţa văzând cu ochii.

— Dragonii Plein-Vite n-au multă rezistenţă, sunt doar curieri pe distanţe mici, cu toate că sunt iuţi ca fulgerul. Probabil că francezii au adus-o noaptea cu barca, până aproape de coastă, ca să-şi conserve energia pentru drumul înapoi, spuse Ferris, ţipând ca să acopere vântul tăios ca o lamă de cuţit.

Laurence clătină doar din cap, ca să-şi cruţe vocea. Pesemne că Bonaparte sperase să strecoare un curier aşa de mic acolo unde cei mari eşuaseră. Ridică portavocea şi răcni:

— *Rendez-vous!*

Dar fără niciun efect. Sloboziră apoi o rachetă care, lansată chiar în faţa nasului micului dragon, era un semnal mai greu de ratat sau de interpretat greşit, însă ritmul ei furios nu conteni o clipă. Femela Plein-Vite avea un singur pilot micuţ, un băiat poate doar puţin mai mare decât Roland sau Dyer. Laurence îi desluşi limpede prin lunetă faţa palidă şi speriată, când băiatul se întoarse şi îşi văzu uriaşul urmăritor cu aripi negre, gata să-l înghită. Întoarse capul să-şi încurajeze animalul, aruncând în urmă bucăţi de harnaşament. Băiatul îşi lepădă până şi încălţările şi îşi azvârli peste bord cingătoarea cu sabia şi pistolul, care se rostogoliră strălucind în lumina soarelui. Obiecte de preţ, negreşit. Încurajată de exemplul pilotului ei, mica femelă începu, nu fără efort, să-şi înteţească bătăile aripilor şi se îndepărtă. Iuţeala şi dimensiunile ei reduse, cu vântul din spate, îşi spuneau cuvântul.

— Trebuie s-o doborâm, zise Laurence îndârjit, coborând luneta: văzuse ce efect avea vântul divin asupra dragonilor inamici de luptă şi asupra oştenilor. Ce prăpăd ar putea face asupra unei ţinte atât de mici şi de neajutorate, nu voia să se gândească, dar nici să vadă, însă datoria lor nu lăsa loc de îndoială. Temeraire, trebuie s-o opreşti. N-o putem lăsa să scape.

— Laurence, e aşa de micuţă, obiectă Temeraire nefericit, întorcându-şi capul doar cât să se facă auzit.

Încerca s-o ajungă din urmă, cu toată voinţa din lume, dar nu se lăsa prinsă.

— Nu putem s-o abordăm, răspunse Laurence. E prea mică şi prea rapidă, am condamna un om la moarte, dacă i-am cere să facă un salt. Dacă nu se predă, trebuie doborâtă. Se îndepărtează, trebuie să acţionăm acum.

Temeraire se cutremură, apoi, odată decizia luată, trase aer în piept

şi răcni, dar deasupra femelei-dragon, nu direct spre ea. Aceasta scoase un ţipăt speriat, dând din aripi în sens invers, de parcă ar fi încercat să schimbe direcţia, oprindu-şi înaintarea pentru o clipă. Dintr-un salt brusc, Temeraire ajunse deasupra ei şi îşi împreună aripile, ducând-o spre pământ. Nisipul galben, moale, săltă şi se rostogoli, formând dune. Mica femelă franceză căzu grămadă, când aterizară stârnind valuri uriaşe de praf, care-i învăluiră, ca un nor.

Alunecară pe pământ cam o sută de metri, Laurence, orb şi încercând să-şi apere gura de nisipul care zbura, auzind şuieratul chinuit al lui Temeraire, iar femela-dragon franceză ţipând.

Apoi Temeraire spuse triumfător:

— Hah! *Je vous ai attrapé, il ne faut pas pleurer*{2}. O, îmi cer scuze, îmi pare foarte rău.

Iar Laurence îşi şterse nisipul de pe faţă şi din nări, tuşind violent, după care, limpezindu-şi privirea împăienjenită, se pomeni uitându-se aproape direct în ochii înspăimântători, portocalii, cu pupilele înguste, ale unui Longwing. Excidium întoarse capul să strănute, împrăştiind fără să vrea picături de acid pe care nisipul le absorbi, fumegând câteva clipe. Laurence se holbă îngrozit la capul uriaş, făcu un salt înapoi, iar Excidium spuse, cu glasul său răguşit, hodorogit:

— Ce-aţi făcut? Nu trebuia să veniţi aici.

În timp ce vorbea, norul de nisip se aşeză, dezvăluindu-l – unul dintre cei câţiva dragoni Longwing, Lily înălţându-şi capul de sub aripă, lângă el, toţi ceilalţi cuibăriţi unul lângă altul, în groapa de nisip care le era loc de carantină.

5

Nu aveau pe nimeni să le ţină de urât în izolata luncă a carantinei, în afară de mica Sauvignon, femela-curier franceză, care nu avea nici măcar consolarea prezenţei căpitanului ei. Bietul băiat fusese dus în lanţuri, în schimbul supunerii micuţei Sauvignon, în ţipetele jalnice ale acesteia sub gheara lui Temeraire, care o apăsa pe spate cu o forţă irezistibilă, chiar dacă fără tragere de inimă, ţintuind-o la pământ.

Femela-dragon se strânse ghem, după plecarea băiatului, şi se lăsă cu greu convinsă de Temeraire să mănânce puţin şi apoi să vorbească.

— *Voici un joli cochon*{3}, o îndemnă Temeraire, împingând cu botul spre ea unul dintre porcii pe care îi pregătise Gong Su la frigare, stropit cu sos brun de portocale. *Votre capitaine s'inquiétera s'il apprend que vous ne mangez pas, vraiment.*{4}

Luă câteva îmbucături, devenind repede mai entuziastă după ce află de la Temeraire că reţeta era *à la Chinois*{5}. Remarca ei naivă fu aceea că mânca întocmai *comme la Reine Blanche*{6} şi încă puţină conversaţie îi confirmă lui Laurence că Luing Tien Lien, duşmana lor de moarte, se afla acum bine-mersi la Paris, consiliindu-l pe Napoleon. Mica Sauvignon, plină de veneraţie faţă de femela-dragon Celestă, nu putea fi păcălită să trădeze vreun plan secret, asta dacă avea cunoştinţă de vreunul, însă Laurence n-avea nevoie de nicio dezvăluire ca să-şi dea seama că Lien susţinea sus şi tare o invazie, dacă Napoleon mai avea nevoie de argumente suplimentare, şi că se străduia să-i îndrepte atenţia spre Anglia şi nu spre orice altă parte a lumii.

— Cică Napoleon a pus să fie lărgite străzile, pentru ca Lien să poată umbla prin tot oraşul, zise Temeraire, îmbufnat, şi că i-a construit deja un pavilion lângă palatul său. Nu mi se pare corect că nouă ne e aşa de greu aici, când ea, acolo, are tot ce vrea.

Laurence dădu un răspuns absent. Îl mai interesau prea puţin asemenea chestiuni generale, când trebuia să-l vadă pe Temeraire murind asemenea lui Victoriatus, redus la un pachet de carne însângerată, un dezastru mult mai cumplit decât ar fi putut pune la cale Lien, din cele mai adânci văgăuni ale răutăţii sale.

— V-aţi apropiat de ei doar câteva momente, să nu ne pierdem speranţa, îi spusese Jane, însă nimic mai mult şi Laurence vedea în absenţa unor încurajări din partea ei condamnarea la moarte a lui Temeraire, semnată şi parafată.

Groapa de nisip colcăia cu siguranţă de boală. Dragonii Longwing erau izolaţi acolo de aproape un an, îngropându-şi în nisip efluviile, împreună cu acidul otrăvitor.

Laurence înţelese abia acum de ce nu-şi văzuse niciunul dintre foştii camarazi, de ce Berkley şi Harcourt nu-i răspunseseră la scrisori.

Granby venise o dată să-l viziteze şi abia reuşiseră să schimbe câteva cuvinte, dureros de pompoase, Granby evitând cu bună ştiinţă să vorbească despre Iskierka lui cea sănătoasă, iar Laurence refuzând să discute despre şansele lui Temeraire, mai ales că acesta putea să-l audă şi să înceapă să-i împărtăşească disperarea. Deocamdată, Temeraire nu-şi făcea nicio grijă, nestrămutat în încrederea pe care o avea în rezistenţa lui, o linişte pe care Laurence nu voia să i-o risipească, înainte ca inevitabilul curs al bolii să pună stăpânire pe el.

— *Je ne me sens pas bien*{7}, spuse Sauvignon, în dimineaţa celei de-a patra zile, când se trezi – şi îi trezi pe ceilalţi – cu un strănut violent.

Fu luată şi dusă lângă ceilalţi bolnavi, lăsându-i pe Laurence şi pe Temeraire să aştepte singuri primul semn al bolii.

Jane venise să-l vadă zilnic, cu vorbe de încurajare, când voia să le audă, şi brandy, pentru când nu mai putea, dar în acea zi nefericită, îi spuse cu reticenţă:

— Mi-e al naibii de greu să vorbesc despre asta pe şleau, Laurence, dar trebuie să mă ierţi. Oare Temeraire a început să se gândească la împerechere, ce ştii?

— Împerechere? făcu Laurence cu amărăciune şi întoarse privirea.

Era firesc, desigur, ca Jane să dorească să perpetueze cea mai rară dinte toate rasele, dobândită cu atâta greutate, rasă aflată acum şi în posesia duşmanului lor, însă pentru el asta reprezenta dorinţa de a înlocui ceea ce trebuia să fie de neînlocuit.

— Ştiu, spuse Jane cu blândeţe, dar trebuie să ne aşteptăm la asta în orice clipă de acum înainte şi, după ce se îmbolnăvesc, majoritatea dragonilor nu mai sunt dispuşi – şi cine-i poate învinui?

Curajul ei îl ruşina; suferise şi ea fără să se dea în spectacol, nu putea să se lasă pradă sentimentelor în faţa ei. În orice caz, n-avea niciun rost să ascundă adevărul. Nu putea minţi. Fu nevoit să mărturisească:

— Temeraire s-a ataşat foarte mult de o femelă din rasa Imperială din suita împăratului, pe când ne aflam la Pekin.

— Ei, bine, mă bucur să aud asta. Trebuie să întreb dacă ar fi dispus să ne facă favoarea unei împerecheri, începând chiar din seara aceasta, acum că secretul lui a fost dezvăluit, spuse Jane. Felicita se simte destul de bine şi l-a informat pe căpitanul ei, acum două zile, că simte că are iarăşi un ou. Ne-a dăruit deja două, pui frumoşi, înainte să se îmbolnăvească. E doar din rasa Yellow Reaper, de talie medie. Nu e genul de împerechere pe care un crescător cu judecată ar alege s-o facă, dar cred că orice sânge Celest e mai bun decât nimic. Şi avem foarte puţine femele capabile de reproducere.

— Dar n-am văzut-o în viaţa mea, spuse Temeraire nedumerit, când auzi întrebarea. De ce aş vrea să mă împerechez cu ea?

— E ca un fel de căsătorie de stat aranjată, presupun, răspunse

Laurence, neştiind ce să răspundă. I se părea acum, tardiv, o propunere grosolană, de parcă Temeraire ar fi fost un armăsar de rasă pe care îl urci pe-o iapă, fără să ceri părerea niciunuia şi fără o întâlnire prealabilă măcar. Nu trebuie să faci nimic din ce nu-ţi convine, adăugă el brusc.

Nu voia să-l vadă pe Temeraire forţat în niciun fel, aşa cum n-ar fi acceptat să fie pus el însuşi într-o asemenea situaţie.

— Păi, nu că m-aş aştepta să mă deranjeze, spuse Temeraire, dacă ea şi-ar dori aşa de mult şi mă cam plictisesc să stau toată ziua fără să fac nimic, adăugă el cu mai puţină timiditate decât candoare. Numai că nu înţeleg defel de ce şi-ar dori.

Jane râse, când Laurence îi împărtăşi răspunsul, şi ieşi în poiană să-i explice:

— Şi-ar dori să aibă un ou de la tine, Temeraire.

— O!

Temeraire îşi umflă imediat pieptul, satisfăcut, ridicându-şi creasta, şi îşi înclină capul cu graţie.

— Atunci cu siguranţă că am să-i fac voia, declară el şi, imediat după plecarea lui Jane, ceru să fie spălat şi să i se aducă tecile de gheare din China, care fuseseră puse la păstrare, considerate nepractice pentru folosinţa regulată.

— Este aşa de fericită să fie de folos, că-mi vine să plâng, spuse Brodin, căpitanul lui Felicita, un galez brunet, nu mult mai vârstnic decât Laurence, cu o faţă colţuroasă care părea croită pentru cutele îndârjite şi posomorâte în care împietrise astăzi.

Îi lăsaseră pe cei doi dragoni singuri afară, în poiana lui Felicita, să rezolve problema cum voiau ei, adică, judecând după sunetele pe care le scoteau, cu mare entuziasm, în ciuda dificultăţilor inerente în relaţia dintre doi dragoni de dimensiuni atât de diferite.

— Şi ştiu că n-am de ce să mă plâng, adaugă Brodin cu amărăciune. Se simte mai bine decât nouăzeci la sută din dragonii aviaţiei, iar medicul crede că va trăi încă zece ani, cu acest ritm al evoluţiei.

Îşi turnă o porţie zdravănă de vin şi lăsă sticla pe masă între ei, lângă o a doua şi o a treia, în aşteptare. Nu vorbiră prea mult, ci şezură şi băură împreună în noapte, din ce în ce mai aplecaţi deasupra cupelor, până când dragonii amuţiră şi plopii tremurători nu se mai clătinară. Laurence nu dormea, dar nu se putea gândi să se mişte, nici măcar să-şi ridice capul, greu de amorţeala care-l învăluia ca o pătură, îndepărtându-l de tot şi de toate.

Brodin îl trezi, pe scaunul lui, la primele ore ale dimineţii.

— Ne revedem diseară? întrebă el obosit, când Laurence se ridică şi-şi îndoi umerii în spate ca să-şi dezmorţească muşchii.

— Aşa e cel mai bine, din câte înţeleg, răspunse Laurence, privindu-şi mâinile uşor surprins: tremurau.

Ieşi să-l ia pe Temeraire, a cărui satisfacţie profund îngâmfată şi indecentă l-ar fi făcut să roşească, dacă, în condiţiile date, ar fi fost dispus să fie critic în vreun fel la adresa plăcerilor dragonului său, oricare ar fi fost ele.

— A mai avut două deja, spuse Temeraire, culcându-se în poiana lui, somnoros, dar jubilând, şi e sigură că va mai avea unul. A zis că nu s-a observat că pentru mine a fost prima oară.

— Dar a fost prima oară? întrebă Laurence, simţindu-se nătâng. Tu şi Mei n-aţi…

Natura întrebării îl făcu să se oprească, dar prea târziu.

— Asta n-a avut nicio legătură cu ouăle, i-o reteză Temeraire. E cu totul altceva.

După care îşi încolăci coada ordonat în jurul trupului şi adormi, lăsându-l pe Laurence şi mai derutat, pentru că nu putea să mai insiste.

Repetară vizita în seara următoare. Laurence se uită la sticlă, dar nu se mai atinse de ea. Cu un efort, îi îndreptă lui Brodin atenţia către alte lucruri: obiceiurile chinezilor şi ale turcilor, călătoria lor spre China, campania din Prusia şi marea bătălie de la Jena, pe care o putea reconstitui în detaliu, căci urmărise tot cataclismul de pe spinarea lui Temeraire.

Nu era, poate, cel mai inspirat mod de a alunga anxietatea. După ce povesti toată acea ameţitoare ofensivă şi când rândurile strâns masate ale oştirii prusace, reprezentate de nişte coji de nucă, fură măturate de pe masă, el şi Brodin se lăsară pe spate şi se uitară unul la altul, după care Brodin se ridică agitat în picioare şi începu să măsoare cu pasul mica lui colibă.

— Aş prefera să treacă pe-aici cât mai repede, până mai suntem câţiva care putem lupta, dar nu dau doi bani pe şansele noastre în faţa lui.

Era un lucru îngrozitor să-ţi doreşti o invazie, cu aluzia nerostită a dorinţei de a fi ucis: periculos de aproape – simţea Laurence, neliniştit – de păcatul de moarte, un egoism extrem, chiar dacă asta nu însemna că Anglia ar rămâne descoperită după aceea. Şi fu tulburat să descopere în el însuşi o înclinaţie de a simţi la fel.

— N-avem voie să vorbim aşa. Dragonii nu se tem de moarte şi Doamne fereşte să-i învăţăm noi să se teamă sau să dăm dovadă de mai puţin curaj decât ei.

— Crezi că nu învaţă ce-i frica atunci când se apropie sfârşitul? Brodin râse scurt şi strident: Obversaria abia îl mai recunoştea pe Lenton, spre sfârşit, şi a scos-o din ou cu mâinile lui. Nu mai putea decât să ceară apă şi odihnă, iar el nu-i putea oferi nimic. Poţi să mă consideri un câine păgân, dacă vrei, dar i-aş mulţumi lui Dumnezeu sau lui Bonaparte, ori Diavolului cel negru însuşi, dacă i-ar da lui

Felicita o moarte frumoasă într-o bătălie.

Turnă din sticlă şi, după ce se termină, Laurence întinse mâna după ea, peste masă.

— Crescătorii recomandă două săptămâni, spuse Jane, dar noi ne vom bucura câtă vreme se simte capabil.

Aşa că Laurence se smulse din pat a doua zi, după ce dormise pe apucate – jumătate din timp la masa lui Brodin, sub influenţa vinului, şi jumătate în primele ore ale dimineţii – şi abia se târî toată ziua, supraveghind inutilele lucrări la harnaşament şi lecţiile lui Emily şi Dyer, până când sosi vremea să se ducă iarăşi.

Repetară întâlnirea încă de două ori şi apoi, în cea de-a cincea zi, în timp ce Laurence stătea cu mintea amorţită şi studia plictisit tabla de şah, Brodin înălţă capul şi îl întrebă:

— N-a început încă să tuşească?

— Poate că mă doare puţin gâtul, declară Temeraire judicios.

Laurence şedea cu capul aplecat aproape până la genunchi, aproape incapabil să suporte povara speranţei, atât de neaşteptată, pe umeri, în timp ce Keynes şi Dorset se căţărau pe Temeraire ca nişte maimuţe. Îi ascultaseră plămânii cu un con uriaş de hârtie plasat pe piept, de care îşi lipiseră urechile, şi îşi vârâră capetele între fălcile lui, să-i examineze limba, care era de un roşu sănătos, fără pată.

— Trebuie să-i punem ventuze, declară, în cele din urmă, Keynes, revenind la trusa lui medicală.

— Dar sunt perfect sănătos, protestă Temeraire, retrăgându-se din faţa nemiloasei lame curbate a bisturiului. Nu mi se pare că cineva ar trebui forţat să se trateze când nu e bolnav. Oricine ar crede că n-ai altceva de făcut, spuse el, ofensat, şi operaţiunea fu realizată doar după ce-l lămuriră că era un serviciu nobil în beneficiul dragonilor bolnavi.

Însă fu nevoie de multe încercări: Temeraire îşi tot trăgea piciorul în ultimul moment, până când Laurence îl convinse să nu se uite, ci să privească în direcţia opusă, până când ligheanul pe care îl ţinea Dorset se umplu şi Keynes spuse:

— Gata, şi lipi imediat cauterul, care aştepta în foc, de crestătură.

Ar fi plecat fără să mai spună o vorbă, cu ligheanul aburind, plin de sânge negru, dacă Laurence n-ar fi alergat după ei să le ceară verdictul.

— Nu, fireşte că nu-i bolnav şi nici n-are de gând să fie, din câte-mi dau eu seama, răspunse Keynes. N-am să-ţi spun mai multe acum, avem treabă.

Şi se îndepărtă, lăsându-l pe Laurence aproape bolnav de bucurie.

Se simţea ca un om ieşit din umbra spânzurătorii, două săptămâni de coşmar cedând brusc locul acestei aproape devastatoare uşurări. Era imposibil să nu-l copleşească emoţiile, auzindu-l pe Temeraire spunând:

— Nu e prea plăcut să fii tăiat şi nu văd deloc la ce foloseşte. Amuşină mica rană cauterizată, cercetând-o, apoi îl împinse pe Laurence cu botul, alarmat: Laurence? Laurence, te rog, nu-ţi face griji. Nu mă doare prea tare şi, uite, deja nu mai sângerează.

Jane scria deja înainte ca doctorul Keynes să ajungă la jumătatea raportului pe care i-l făcea, şi faţa îi era luminată de energie şi elan, giulgiul cenuşiu al tristeţii şi oboselii arătându-se în întregime doar acum, când era scos.

— Haide să nu facem zarvă, rogu-te, spuse Keynes, aproape furios. Avea mâinile încă mânjite de sânge, care i se uscase sub unghii. Venise direct la ea de la muncă, unde comparase mostrele de sânge sub microscop. N-avem niciun motiv. S-ar putea foarte bine să fie doar o diferenţă de fizionomie sau o trăsătură individuală. Am spus doar că există o simplă posibilitate, demnă de o încercare – demnă de o mică încercare… fără aşteptări…

Protestele lui se dovediră zadarnice. Jane nu se opri nicio clipă din scris. Keynes avea aerul că i-ar fi plăcut să-i smulgă tocul din mână.

— Aiureli. Puţină zarvă e tocmai ce ne trebuie, spuse Jane, fără măcar să ridice ochii, şi tu vei scrie cel mai încurajator afurisit de raport care s-a pomenit vreodată, fii bun. Nu vei da Amiralităţii niciun pretext.

— Nu discut în momentul de faţă cu Amiralitatea, spuse Keynes, şi n-am de gând să dau speranţe nefondate. Foarte probabil, nici n-a luat boala… o rezistenţă naturală, cine ştie, unică pentru rasa lui. Iar răceala de care a suferit anul trecut e doar o coincidenţă.

Speranţa era, într-adevăr, una foarte mică. Temeraire se îmbolnăvi în drum spre China, pentru scurt timp, boala vindecându-se brusc, de la sine, la o săptămână şi ceva în Capetown, fiind considerată, la vremea respectivă şi după aceea, o răceală banală. Doar actuala rezistenţă la boală îi stârnise lui Keynes bănuiala că boala ar putea să fi fost una şi aceeaşi. Dar, chiar dacă nu se înşela, era posibil să nu existe niciun leac. Iar dacă exista vreunul, era posibil să nu fie uşor de găsit. Şi chiar dacă era găsit, tot nu putea fi adus la timp ca să salveze majoritatea dragonilor bolnavi.

— Şi nu e deloc mică posibilitatea, adăugă Keynes morocănos, să nu existe niciun agent curativ. Mulţi bolnavi de tuberculoză şi-au găsit o alinare temporară în zonele cu climă mai caldă.

— Că e vorba de climă, de apă sau de mâncare, nu mă interesează câtuşi de puţin. Dacă trebuie să trimit cu barca în Africa fiecare

dragon din Anglia, poţi fi sigur că am s-o fac, spuse Jane. Şi mă bucur aproape la fel de mult să găsesc un motiv ca să ne mai ridicăm moralul, ca de şansa unui leac. Iar tu nu vei face nimic ca să-i deprimi din nou. (Puţină speranţă le ajunge celor care până de curând nu aveau niciuna şi merita orice efort.) Laurence, continuă Jane, tu şi Temeraire trebuie să plecaţi. Deşi mi-e greu să renunţ iarăşi la voi, adăugă ea, înmânându-i ordinele, scrise în pripă şi aproape ilizibile. Dar trebuie să avem încredere că-şi va aminti ce i-a putut plăcea cel mai mult şi ce-ar putea să stea la baza vindecării. Dragonii sălbatici au făcut progrese neaşteptate, slavă Cerului, şi, cu acest de pe urmă spion capturat, poate că avem noroc şi Bonaparte n-o să se mai grăbească să trimită dragoni buni după unii atât de slăbiţi. Şi voi trimite toată formaţia ta, continuă ea. E o urgenţă, fiind printre primii care s-au îmbolnăvit. Dacă îi aduci înapoi sănătoşi, cu voia Domnului, puteţi păzi Canalul până îi tratăm noi pe ceilalţi.

— Şi acum o să-i pot revedea pe Maximus şi pe Lily, spuse Temeraire jubilând şi, fără să mai aibă răbdare, insistă să plece numaidecât.

Nici nu coborâseră bine lângă poiana stearpă în care dormea Maximus, că Berkley se apropie de ei cu paşi mari şi, apucându-l pe Laurence de braţ, îl scuturã, spunând sălbatic:

— Pentru numele lui Dumnezeu, zi-mi că e adevărat şi nu vreo afurisită de poveste!

Şi se întoarse, acoperindu-şi faţa, când Laurence dădu afirmativ din cap. Laurence se prefăcu că nu observă.

— Temeraire, mi se pare că hamul ţi-e cam larg. Acolo, deasupra flancului stâng. Vrei să te uiţi puţin? spuse el ferm, văzând că dragonul se holbează la umerii căzuţi ai lui Berkley.

— Dar domnul Fellowes tocmai a lucrat la el săptămâna trecută, spuse Temeraire distras, amuşinându-l. Luă cu grijă o bucată de ham între dinţi şi trase: Nu, e foarte bine fixat, nu mi se pare larg deloc.

— Vino, hai să te vedem puţin, îi întrerupse brusc Berkley, după ce reuşi să-şi revină. Douăsprezece picioare în plus de când ai plecat spre China, nu? Iar tu arăţi bine, Laurence, mă aşteptam să te văd în zdrenţe.

— Aşa m-ai fi găsit, când ne-am întors, răspunse Laurence, strângându-i mâna.

Nu putea să-i întoarcă niciun compliment. Berkley slăbise vreo douăzeci de kilograme, la prima vedere, şi nu-l prindea bine deloc; îi atârnau fălcile.

Maximus decăzuse şi mai mult. Pielea solzoasă, roşie cu auriu, îi atârna în cute în jurul gâtului şi pe piept, susţinută de masivul traforaj al coloanei sale vertebrale şi de umeri, ca nişte beţe de cort, în timp ce de-o parte şi de alta a coastelor sale masive se profilau, umflaţi, ceea

ce Laurence presupuse că erau sacii de aer. Îşi ţinea ochii aproape închişi, iar printre fălcile întredeschise, cu un firicel de salivă bălti nd dedesubt, ieşea zgomotul hârâit al respiraţiei sale. O crustă uscată şi scorojită de mucus îi acoperea nările.

— O să se scoale imediat şi o să se bucure să te vadă, spuse Berkley, morocănos, dar nu-mi place să-l trezesc când se poate odihni şi el puţin. Răceala asta blestemată nu-l lasă să doarmă cum trebuie şi nu mănâncă niciun sfert din cât ar trebui.

Temeraire, care-i urmase în poiană, nu scoase niciun sunet, ci se ghemui la pământ, cu gâtul îndoit în spate, ca un şarpe obosit, şi rămase acolo neclintit, fixându-l fără să clipească pe Maximus, care continua să doarmă, hârâind, hârâind. Laurence şi Berkley conversară cu glas scăzut, discutând despre călătoria pe mare.

— Mai puţin de trei luni până la Cape Town, spuse Laurence, judecând după ultima noastră călătorie, şi am avut parte şi de o încăierare, dincolo de Canal, care ne-a ţinut în loc.

— Oricât ar dura, mai bine pe o corabie spre un ţel, decât să zacem aici în halul ăsta, chiar de-ar fi să ne înecăm cu toţii pe drum, spuse Berkley. O să terminăm de împachetat până dimineaţă şi nătărăul va mânca bine, de data asta, şi de-ar trebui să-i vârâm vacile pe gât.

— Mergem undeva? întrebă Maximus adormit, cu vocea mult îngroşată, după care se întoarse să tuşească, gros şi din adâncul pieptului, de mai multe ori, scuipând într-o mică groapă acoperită cu frunze, săpată în acest scop.

Îşi frecă pe rând fiecare ochi de piciorul din faţă, ca să-şi cureţe mucusul, şi apoi, văzându-l pe Temeraire, se lumină treptat şi înălţă capul.

— Te-ai întors. A fost interesant în China? întrebă el.

— A fost, o, a fost, dar… izbucni Temeraire. Îmi pare rău că n-am fost acasă, în timp ce voi eraţi cu toţii bolnavi. Îmi pare foarte rău, adăugă el nefericit, lăsându-şi capul să atârne.

— Dar e doar o răceală, spuse Maximus, doar pentru a fi întrerupt de alt acces de tuse, după care, totuşi, adăugă: O să fiu bine, sănătos, în curând. Sunt sigur. Numai că sunt obosit.

Închise ochii aproape imediat după ce spuse asta şi se cufundă din nou în apatie.

— Ei s-au îmbolnăvit cel mai rău, spuse Berkley cu efort, conducându-l pe Laurence. (Temeraire se strecurase foarte repede afară din poiană, ca să se poată ridica în aer fără să-l deranjeze pe Maximus.) Toţi dragonii Regal Copper. Talia lor afurisită e de vină. Nu mănâncă, aşa că nu-şi pot susţine muşchii şi apoi, într-o zi, nu mai pot respira. Patru am pierdut deja şi Laetificat nu va apuca vara, dacă nu găsim leacul ăla al tău.

Nu spuse că Maximus va urma curând după aceea, dacă nu cumva o

va preceda. Nu era nevoie.

— O să-l găsim, spuse încrâncenat Temeraire, o să-l găsim, o să-l găsim, o să-l găsim.

— Sper să te găsim bine la întoarcere, pe tine şi pe cei din grija ta, spuse Laurence, strângând mâna lui Granby.

În spatele lui era mare agitaţie, în timp ce echipa sa făcea ultimele pregătiri. Aveau să plece a doua zi, cu fluxul de seară, dacă vântul le permitea, şi trebuiau să fie îmbarcaţi în zori, cu atâţia dragoni şi echipajele lor de organizat. Emily şi Dyer împătureau de zor hainele lui Laurence în bătrânul lui geamantan de marinar, care abia supravieţuise ultimei lor călătorii, iar Ferris spunea aspru:

— Să nu crezi că nu vă văd cu sticla aia, domnule Allen. Poţi s-o goleşti direct, mă auzi?

Avea o mulţime de oameni noi la bord, înlocuitori pentru numărul mare de membri ai echipajului care pieriseră în absenţa lor. Jane îi trimisese pe toţi să fie testaţi şi să le dea aprobarea, dar în chinul şi suferinţa ultimelor două săptămâni şi cu munca grea a celor de dinainte, îi cunoscuse foarte puţin. Acum, dintr-odată, nu mai era timp şi trebuia să se descurce cu cei pe care-i primise. Nu regreta deloc că se despărţea de un om al cărui caracter îl cunoştea şi îl înţelegea şi pe care ştia că se poate bizui bucuros.

— Mă aştept să ne găseşti pe toţi bucăţi, spuse Granby, cu jumătate din Anglia în flăcări şi Arkady sărbătorind cu ceata lui printre ruine, pârjolind vaci. Ar fi minunat să fie altfel.

— Transmite-i lui Arkady din partea mea să se poarte toţi cum se cuvine, spuse Temeraire, iţindu-şi cu grijă capul, ca să nu-i trântească pe harnaşierii care mişunau pe spinarea lui. Şi că sigur o să ne întoarcem curând, aşa că să nu-şi închipuie că totul îi aparţine, chiar dacă acum are o medalie, termină el, iritat.

Îşi continuau conversaţia la o ceaşcă de ceai când un tânăr sergent veni după Laurence.

— Îmi cer scuze, domnule, dar a venit un gentilom să vă vadă, la cartierul general, spuse băiatul, după care adăugă, pe un ton surprins: Un gentilom negru.

Aşadar, Laurence, nedumerit, fu nevoit să-şi ia brusc rămas-bun şi să plece.

Ajunse în sala comună a ofiţerilor, unde îl identifică pe musafirul său fără nicio dificultate, deşi Laurence îşi munci mintea o clipă, înainte să-şi amintească numele: reverendul Erasmus, misionarul cu care îi făcuse cunoştinţă Wilberforce la recepţie, cu două săptămâni în urmă – aşa de puţin trecuse?

— Mă bucur să vă văd, domnule, dar mă tem că m-aţi prins într-un moment foarte agitat, spuse Laurence, făcându-le semn servitorilor,

care nu-i aduseseră încă nimic de băut. Mâine-dimineaţă părăsim portul… Un pahar de vin?

— Doar o ceaşcă de ceai, mulţumesc, răspunse Erasmus. Căpitane, ştiam şi eu şi sper că mă vei ierta că dau buzna într-un moment ca acesta. Eram cu domnul Wilberforce azi-dimineaţă, când a sosit scrisoarea dumitale, cu scuze, informându-l că veţi pleca în Africa. Şi am venit să te rog să mă duci acolo.

Laurence rămase tăcut. Avea tot dreptul, conform etichetei, să invite un anumit număr de oameni, acesta fiind privilegiul căpitanilor de dragoni la bordul unei nave de transport, în egală măsură cu al căpitanului. Dar situaţia de faţă nu era una simplă, căci aveau să călătorească pe *Allegiance,* sub comanda unui căpitan care – deşi unul dintre prietenii dragi ai lui Laurence şi fostul său secund – datora o parte măricică din averea sa plantaţiilor întinse ale familiei sale în Indiile de Vest, lucrate cu sclavi. Era posibil ca Erasmus însuşi – realiză Laurence, simţind că îl cuprinde ameţeala – să fi trudit cândva tocmai pe câmpurile lor: avea impresia că unele dintre proprietăţile deţinute de tatăl lui Riley erau în Jamaica.

Pe lângă disconfortul pe care îl putea provoca în mod obişnuit orice diferenţă puternică de opinii politice între camarazii unei nave, în spaţiul strâmt al unei călătorii, Laurence îşi exprimase, cu diverse ocazii, sentimentele faţă de practica respectivă şi, din nefericire, apăruseră anumite tensiuni. Să-i impună acum lui Riley un pasager a cărui prezenţă ar părea o continuare mută şi incontestabilă a vechii lor dispute, ar da impresia unei insulte premeditate.

— Domnule, spuse Laurence rar, mi se pare că aţi spus că aţi fost luat din Luanda? Noi mergem la Capetown, departe spre sud. Nu va fi în ţara dumneavoastră.

— Cerşetorii nu fac mofturi la pomană, căpitane, răspunse simplu Erasmus. Am cerut doar să fiu dus în Africa. Dacă Dumnezeu mi-a deschis o cale care duce la Capetown, n-o voi refuza.

Nu mai insistă, ci doar rămase în aşteptare, fixându-l cu privirea peste masă.

— Atunci sunt la dispoziţia dumitale, domnule, răspunse Laurence, cum, fireşte, era nevoit. Numai să reuşeşti să fii gata la timp. Nu putem pierde fluxul.

— Mulţumesc, căpitane. Erasmus se ridică şi îi strânse mâna cu putere. Nu te teme: în speranţa acceptului dumitale, soţia mea a şi împachetat şi probabil se află deja pe drum, cu toate bunurile noastre lumeşti. N-avem prea multe, adăugă el.

— Atunci sper să vă văd mâine-dimineaţă, spuse Laurence. În portul Dover.

Allegiance îi aştepta în dimineaţa rece şi însorită, arătând ciudat de

turtită, cu catargele butucănoase şi goale, cu arborii gabier şi vergile culcate pe punte şi cu lanţurile enorme ale ancorei de rezervă şi ale celor de halaj ieşind întinse din apă şi gemând încetişor, în timp ce nava se legăna pe valuri. Sosise în port cu vreo patru săptămâni în urmă, aproape imediat după ce Laurence şi Temeraire ajunseseră în sfârşit în Anglia, nu cu mult mai devreme decât i-ar fi adus, până la urmă, o călătorie pe ocean cu *Allegiance*.

— Nu te poţi plânge de întârzieri. Sunt prea fericit să vă găsesc vii şi nevătămaţi, nu schelete în cine ştie ce trecătoare din Himalaya, spuse Riley, strângându-i nerăbdător mâna, aproape înainte ca Laurence să apuce să coboare de pe spinarea lui Temeraire. Şi aţi adus, până la urmă, şi o femelă-dragon care scuipă flăcări. Da, n-am avut cum să n-aud de ea, toată marina e în fierbere şi cred că navele de la baricadă îşi fac de lucru cu schimbul pe lângă Guernsey, să se uite prin lunete cum aruncă flăcări către stânca aia bătrână. Dar mă bucur nespus că vom fi din nou camarazi, continuă el, şi, cu toate că va fi înghesuială, ne vom strădui să vă găsim tuturor un loc confortabil. Sunteţi şapte de data asta?

Riley vorbea cu atâta devotament şi bunăvoinţă încât Laurence fu cuprins de remuşcări şi zise brusc:

— Da, suntem în efectiv complet. Şi, căpitane, trebuie să-ţi spun, am adus un pasager, cu familia sa. E misionar, în drum spre Capetown, şi mi-a cerut asta abia ieri-după-amiază… e un sclav eliberat.

Regretă cuvântul de îndată ce-l rosti. Intenţionase să facă prezentarea mai delicat şi era conştient că sentimentul de vinovăţie îl făcuse stângaci şi grosolan. Riley rămase tăcut.

— Îmi pare rău că nu te-am prevenit din timp, adăugă Laurence, încercând să se scuze.

— Înţeleg, spuse Riley scurt. Fireşte, poţi invita pe cine pofteşti.

Şi, atingându-şi pălăria, se îndepărtă, fără să mai stea la discuţii.

Nu încercă să pară politicos cu reverendul Erasmus, când acesta urcă la bord, puţin mai târziu, în dimineaţa aceea, omiţând chiar şi să-l salute, ceea ce l-ar fi jignit pe Laurence, în numele oricărui oaspete, cu atât mai mult al unui om al Bisericii. Dar, când o văzu pe nevasta pastorului stând singură într-o barcă mică şi prăpădită, cu cele două fetiţe ale ei, fără să li se ofere ajutor să urce, paharul se umplu.

— Doamnă, strigă Laurence peste parapet, staţi liniştită, vă rog, şi ţineţi bine copiii. Vă aducem la bord într-o clipă. Vă rog, nu vă alarmaţi. După care, îndreptându-se, spuse: Temeraire, eşti bun să ridici barca aia, pentru ca doamna să poată urca la bord?

— O, desigur, şi o să fiu foarte atent, răspunse Temeraire şi, aplecându-se peste bordul navei – bine echilibrată de prezenţa lui Maximus, în partea opusă, care era încă extrem de greu, în ciuda faptului că slăbise –, apucă ambarcaţiunea cu grijă, cu enorma labă

din faţă şi o culese picurând din apă.

Alarmaţi, cei din barcă protestau zgomotos, în timp ce fetiţele se agăţau de mama lor care, cu o expresie stoică, se străduia să nu-şi trădeze neliniştea. Întreaga operaţiune nu dură mai mult de-o clipă şi, în secunda următoare, Temeraire aşeza barca pe puntea dragonilor.

Laurence îi întinse mâna doamnei Erasmus. Aceasta o acceptă în tăcere şi, după ce coborî, se întinse să ridice copiii, unul după altul, apoi să-şi ia geamantanul şi tolba. Era o femeie înaltă, încruntată, mult mai robustă şi considerabil mai întunecată la piele decât soţul ei, cu părul prins sever sub un batic alb, simplu.

Cele două fetiţe ale ei, în şorţuleţe de un alb imaculat, după ce fură admonestate scurt să tacă din gură şi să nu stea în calea nimănui, se apucară strâns de mâini.

— Roland, poate le conduci tu pe musafirele noastre în cabina lor, îi spuse Laurence vesel lui Emily, sperând că prezenţa ei le-ar putea linişti.

Spre regretul lui, era timpul să renunţe la orice încercare de a tăinui sexul lui Emily. Înfăţişarea ei, care promitea să semene cu a mamei sale, cunoştea consecinţele naturale ale evoluţiei dintr-un an şi mai bine. Curând avea să devină imposibil să mai păcălească pe cineva, aşadar Laurence trebuia de acum înainte să sfideze orice provocare, sperând că totul va fi bine. Din fericire, în momentul de faţă, părerea familiei Erasmus ori a celor din aviaţie nu avea nicio importanţă, căci toţi aceştia aveau să fie lăsaţi departe, în Africa.

— N-aveţi de ce să vă temeţi, le informă Emily pe fete, pe un ton vesel în timp ce le conducea, văzându-le privirile speriate. Cel puţin nu de dragoni. Deşi am avut câteva furtuni înspăimântătoare în ultima noastră călătorie pe mare, adăugă ea, lăsându-le la fel de liniştite cum fuseseră; aveau un aer sfios în timp ce o urmau jos, în cabinele lor.

Laurence se întoarse la locotenentul Franks, aflat la comanda echipajului bărcii, care amuţise după ce fusese aşezat între şapte dragoni, chiar dacă majoritatea dormeau.

— Sunt sigură că Temeraire ar fi fericit să ducă barca înapoi, spuse el, dar, când văzu cum se bâlbâie tânărul, se simţi vinovat şi adăugă: Dar poate că tu vrei să te întorci altfel.

Şi, când Franks încuviinţă uşurat, cu o clătinare a capului, Temeraire aşează barca înapoi în apă. Apoi Laurence coborî şi el în cabina lui, mult mai strâmtă decât în călătoria precedentă, căci împărţea acum spaţiul cu alţi şase căpitani. Însă i se repartizase un loc în faţă, cu vedere spre ferestrele de la pupa, şi era mai bună decât multe cabine pe care le suportase pe când era în marină. Nu avu mult de aşteptat: Riley veni şi bătu – inutil, căci uşa era deschisă – cerându-i favoarea să stea puţin de vorbă.

— Mulţumesc, domnule Dyer, îi spuse Laurence tânărului mesager,

care îi aranja hainele, treci, te rog, pe la Temeraire, să vezi dacă are nevoie de ceva, apoi poţi să mergi la lecţii.

Prefera să vorbească între patru ochi.

Uşa se închise şi Riley începu, băţos:

— Sper că te-ai instalat confortabil.

— Da.

Laurence nu avea de gând să înceapă o ceartă. Dacă Riley voia să insiste asupra subiectului, n-avea decât.

— Atunci regret s-o spun, zise el, fără să pară prea cuprins de regrete, doar palid de furie. Regret nespus să spun că am primit o informare, căreia n-aş fi putut să-i dau crezare, dacă nu m-aş fi convins cu ochii mei…

Riley nu ridicase glasul. Încă. Uşa se dădu în lături şi Catherine Harcourt privi înăuntru:

— Îmi cer scuze, spuse ea, dar încerc să te găsesc de douăzeci de minute, căpitane Riley. Corabia asta e a naibii de mare. Nu că m-aş plânge, nicidecum. Fireşte, îţi suntem foarte recunoscători pentru acest drum.

Riley bâigui un răspuns vag şi politicos, holbându-se fix la creştetul ei. Nu o ştiuse de femeie, la momentul primei lor întâlniri, care durase doar puţin mai mult de-o zi, şi ziua aceea după o bătălie. Catherine era mai subţire decât Jane şi, cu părul strâns pe spate, în obişnuita ei cosiţă, cu faţa ei plăcută, lătăreaţă, şi nasul cârn, pistruiat şi ars de soare şi de vânt, putea fi mai uşor luată drept bărbat de cineva care nu bănuia nimic. Dar secretul se aflase în timpul precedentei lor călătorii spre China şi Riley fusese foarte şocat şi nemulţumit la aflarea veştii.

— Şi sper că te simţi confortabil… cabina ta… spuse el acum, nemaiştiind ce formă de adresare să folosească.

— O, bagajele mele sunt ascunse pe undeva. Presupun că le voi găsi până la urmă, spuse Harcourt pe un ton vioi, fie în mod inconştient, fie ignorând deliberat stinghereala lui Riley. Asta chiar nu mă interesează. E vorba despre ciuberele cu nisip bituminos, pentru Lily, pe care-şi aşază capul. Îmi pare foarte rău că trebuie să te deranjez, dar chiar nu ştim pe unde sunt. Avem nevoie de ele lângă puntea dragonilor, în caz că strănută iarăşi şi trebuie să le schimbăm repede.

Întrucât acidul unui Longwing, nesupravegheat, putea să macine o corabie întreagă până la carcasă şi s-o scufunde, acest subiect antrenă, fireşte, tot interesul posibil, şi căpitanul Riley îi răspunse hotărât, uitând de stânjeneală în faţa acestei probleme practice. Stabiliră că butoaiele trebuiau depozitate în bucătărie, direct sub puntea dragonilor, şi, odată luată această decizie, Catherine clătină din cap şi îi mulţumi, adăugând:

— Iei cina cu noi diseară?

O atitudine prietenoasă incomodă, dar, desigur, privilegiul ei: tehnic

vorbind, Catherine era superiorul lui Laurence, căci, oficial, Temeraire făcea parte din formaţia lui Lily, deşi activa deja de atât timp în misiuni independente încât Laurence însuşi abia îşi mai amintea cum stăteau lucrurile. Dar fu formulată neoficial, aşa că răspunsul lui Riley nu păru jignitor:

— Mulţumesc, dar mă tem că diseară trebuie să fiu pe punte.

O scuză politicoasă, pe care ea o acceptă ca atare şi, salutând cu o clătinare a capului, îl lăsă din nou singur cu Laurence.

Era ciudat s-o ia de la capăt, după ce primul impuls firesc de furie se domolise, dar cei doi se mobilizară, astfel încât, după vreo două schimburi de replici temperate, Riley spuse:

— Şi sper, domnule, că nu voi mai fi nevoit să văd echipajul navei ori bărcile ei, făcând faţă unui asemenea revoltător amestec, nu numai cu permisiunea, dar şi cu încurajarea…

Ceea ce conduse foarte firesc la replica lui Laurence:

— Iar în ceea ce mă priveşte, căpitane Riley, aş fi bucuros să nu mai fiu niciodată martorul unui asemenea dispreţ total nu doar faţă de cele mai elementare cerinţe ale politeţii, ci şi faţă de siguranţa pasagerilor, din partea echipajului unuia dintre vasele Maiestăţii Sale… ca să nu spun o insultă deliberată…

Curând erau amândoi în cea mai bună formă la care te puteai aştepta de la doi bărbaţi, ambii obişnuiţi să comande şi să-şi spună cuvântul, cărora nu le era deloc dificil, cunoscându-se de multă vreme, să atingă subiectele delicate care puteau genera cele mai dramatice reacţii.

— Nu poţi susţine, spuse Riley, că nu înţelegi foarte bine ierarhia în aceste chestiuni, nu poţi invoca o asemenea scuză. Îţi cunoşti datoria prea bine. Ţi-ai asmuţit intenţionat animalul asupra echipajului navei, fără permisiune. Ai fi putut cere un scaun, dacă voiai să le aruncăm unul…

— Dacă mi-aş fi imaginat că trebuie făcută o asemenea solicitare, pe o corabie pe care o presupuneam bine condusă, când o doamnă trebuia să urce la bord… spuse Laurence.

— Probabil că avem o înţelegere uşor diferită a termenului, replică Riley, iute şi sarcastic.

Brusc păru sincer stânjenit, imediat după ce scăpă această remarcă, dar Laurence nu era deloc dispus să aştepte să şi-o retragă şi spuse furios:

— M-ar mâhni, într-adevăr, să fiu obligat să condamn orice motive dezonorante – orice considerente egoiste, care ar putea îndemna un gentilom să facă remarci aproape intolerabile cu privire la caracterul şi respectabilitatea soţiei unui pastor, şi mamă, care îi este complet necunoscută, neoferindu-i astfel niciun motiv de dispreţ – poate doar ca alternativă, preferabilă examinării propriei conştiinţe…

Uşa se dădu în lături, fără ca vreo persoană să bată înainte, şi Berkley îşi vârî capul în cabină. Se opriră imediat, uniţi de aceeaşi consternare indignată la o astfel de desconsiderare totală a intimităţii şi a oricărei etichete impuse la bordul unei nave. Berkley le ignoră privirile mirate. Era tras la faţă şi nebărbierit. Maximus dormise prost după zborul scurt până la bord şi Berkley nu dormise mai mult decât dragonul lui. Spuse fără ocolişuri:

— Pe punte se aude fiecare afurisit de cuvânt. Temeraire o să smulgă scândurile dintr-o clipă în alta şi o să-şi vâre nasul înăuntru. Pentru numele lui Dumnezeu, duceţi-vă şi bateţi-vă undeva în linişte şi isprăviţi odată!

Acest sfat neruşinat, mai potrivit pentru doi băieţandri, nu fu luat în seamă, dar reproşul deschis puse, inevitabil, capăt altercaţiei. Riley se scuză şi plecă imediat.

— Mă tem că trebuie să te rog să faci pe curierul de acum înainte între mine şi căpitanul Riley, îi spuse Laurence lui Catherine, după ceva vreme, când se calmase într-atât încât putea să-şi stăpânească furia măsurând cu pas apăsat lungimea îngustei cabine. Ştiu că am convenit că trebuie să mă descurc singur, dar lucrurile au degenerat într-atât încât…

— Fireşte, Laurence, nu mai trebuie să spui nimic, îl întrerupse ea, hotărâtă, făcându-l să-şi piardă speranţa în privinţa discreţiei tuturor camarazilor săi aviatori. Era atât de bine stabilit, din punctul lui de vedere, faptul că pe o navă trebuie să te prefaci că n-ai auzit chiar ceva ce a fost, inevitabil, perfect auzibil, încât nu ştia cum să răspundă francheţei lor. Şi am să-i ofer o cină privată, în loc de una comună, cu noi toţi, aşa că nu va fi pus în dificultate, continuă ea. Dar sunt sigură că veţi rezolva rapid chestiunea. Ce rost are să te certi, când avem în faţă trei luni pe mare împreună? Dacă nu cumva ai de gând să ne amuzi pe toţi cu bârfele pe tema asta.

Lui Laurence nu-i plăcea câtuşi de puţin să devină subiect de bârfă, dar ştia, din păcate, că speranţele ei erau nefondate. Nu fusese făcută nicio afirmaţie de neiertat, dar multe erau imposibil de uitat, o grămadă chiar venite de la el, îşi amintea Laurence cu regret, şi chiar dacă nu erau nevoiţi să se evite total, de dragul onoarei, simţea că nu vor mai putea fi niciodată buni camarazi, aşa cum fuseseră. Se întreba dacă avea vreo vină, poate continuând, prea mult, să îl considere pe Riley subordonatul său, dacă abuzase prea mult de relaţia lor.

Se duse să stea cu Temeraire în timp ce nava se pregătea să ridice ancora: strigătele şi îndemnurile cunoscute, care acum i se păreau ciudat de îndepărtate. Se simţea detaşat de viaţa corabiei, aşa cum nu se aşteptase niciodată să fie. Aproape ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată marinar.

— Uite acolo, Laurence, spuse Temeraire.

La sud de port se zărea un mic grup de dragoni, îndepărtându-se de adăpost. Spre Cherbourg, presupuse Laurence, după linia zborului. Nu avea luneta la îndemână şi îi vedea ca pe un stol de păsări în zare, prea departe ca să le distingă semnele individuale, dar în timp ce zburau, un dragon lansă iute o mică limbă de foc, galben-portocaliu-fierbinte pe cerul albastru: Iskierka plecată la drum cu o mână de dragoni sălbatici, pentru prima oară într-o patrulă adevărată – măsura situaţiei disperate pe care o lăsau în urmă.

— Nu plecăm odată, Laurence? întrebă Temeraire, nerăbdător să se vadă pe drum. Aş fi foarte fericit să trag ancorele, în orice moment, dacă ne-ar ajuta să ne grăbim.

Şi se întoarse ca să se uite la Dulcia, cufundată într-un somn agitat, pe spatele lui, tuşind îngrozitor, din când în când, fără să deschidă ochii măcar.

Dulcia şi Lily, care zăcea cu capul pe jumătate îngropat într-un ciubăr mare cu nisip, erau totuşi într-o stare mai bună decât restul formaţiei. Bietul Maximus făcuse zborul până la corabie în reprize scurte şi uşoare, dar şi aşa cu mare dificultate. I se repartizase tot capătul punţii dragonilor şi dormea deja acolo, fără să-i pese de forfota furioasă din jurul lui, când începură ultimele pregătiri de plecare. Nitidus zăcea epuizat, lipit de Maximus, pe când odinioară ar fi stat tolănit pe spatele lui, iar Immortalis şi Messoria, ghemuiţi de-o parte şi de alta a lui Lily, în mijlocul punţii, căpătaseră un fel de nuanţă galben-lămâie, ca budinca de lapte.

— Aş putea să trag ancorele într-o clipă, sunt sigur, mult mai rapid, insistă Temeraire.

Arborele gabier fusese înălţat, la fel şi vergile, şi trăgeau ancorele: patru sute de oameni sau poate mai mulţi reuşiră să tragă dintr-odată masivul cabestan cvadruplu şi era nevoie de toţi să ridice uriaşa greutate a ancorei de rezervă. Marinarii de pe punte erau deja majoritatea dezbrăcaţi până la brâu. În ciuda dimineţii reci. Cu siguranţă, Temeraire ar fi putut oferi un ajutor substanţial, dar Laurence nu-şi făcea iluzii în privinţa felului în care ar fi primită în prezent o asemenea propunere.

— Numai i-am încurca, spuse el. Se vor descurca mai repede fără noi.

Aşeză o mână pe coasta lui Temeraire, întorcând privirea de la munca în care nu puteau juca niciun rol, către întinderea oceanului din faţa lui.

II

6

— O, spuse Temeraire, pe un ton foarte ciudat, după care se aplecă şi umplu de vomă spaţiul deschis din faţa lui.

Dădu afară o mâzgă galbenă cu miros acru, în care se puteau distinge urme de frunze de banane, coarne de capră, coji de nuci de cocos şi funii lungi şi verzi de alge împletite, amestecate cu bucăţi irecognoscibile de oase crăpate şi fâşii de blană.

— Keynes! răcni Laurence, dându-se la o parte tocmai la timp, iar celor doi bieţi doftori care îi dăduseră ultimul leac, le spuse furios: Plecaţi de-aici şi luaţi-vă cu voi licoarea de nimic!

— Nu, lăsaţi-ne, vă rog, şi reţeta, se rugă Keynes, apropiindu-se cu mare grijă şi adulmecând vasul pe care îl aduseseră. Un purgativ poate să fie de folos în viitor, dacă nu e pur şi simplu vorba de un exces. Te-ai simţit rău înainte? îl întrebă pe Temeraire, care doar gemu puţin şi închise ochii.

Zăcea fără vlagă, nefericit, după ce se târâse puţin mai departe de fostul conţinut al stomacului său, care răspândea un abur neplăcut în aerul supraîncălzit al verii târzii.

Laurence îşi acoperi gura şi nările cu batista şi le făcu semn celor din echipajul de sol, care priveau reticenţi, să aducă lopeţile de gunoi şi să îngroape imediat resturile.

— Mă întreb dacă nu cumva sunt efectele produse de protea, spuse absent Dorset, scormonind prin vas cu un băţ şi pescuind rămăşiţele eflorescenţei ţepoase. Nu cred că am mai văzut-o folosită ca ingredient până acum. Vegetaţia din Cape are o alcătuire unică în regatul plantelor. Trebuie să trimit copiii după nişte specimene.

— Oricât ar trebui să ne bucurăm că ţi-am stârnit curiozitatea, cert e că n-a mai mâncat aşa ceva. Poate ar trebui să te gândeşti cum trebuie să procedăm fără să-l mai îmbolnăvim! se răsti Laurence şi se duse lângă Temeraire, înainte să-şi descarce şi mai mult nervii şi frustrarea.

Aşeză o mână pe botul ce se ridica şi cobora încetişor, iar Temeraire îşi încordă gulerul, încercând să braveze.

— Roland, ia-l pe Dyer şi aduceţi nişte apă de mare de sub doc, spuse Laurence şi, înmuind o cârpă în apă rece, şterse nasul şi fălcile lui Temeraire.

Se aflau în Capetown deja de două zile, experimentând: Temeraire era perfect dispus să adulmece sau să înghită orice i se aducea, doar-doar se dovedea a fi un leac, şi să-şi exerseze memoria. Fără vreun succes notabil, până în prezent. Iar Laurence era pregătit să considere

ultimul episod un eşec notabil, indiferent ce spuneau medicii. Nu ştia cum să-i refuze, dar i se părea că încercau o grămadă de leacuri băbeşti, fără motive reale de speranţă, punând la încercare în mod nechibzuit sănătatea lui Temeraire.

— Mă simt deja mult mai bine, declară dragonul, dar ochii i se închideau de oboseală chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, iar a doua zi refuză orice mâncare şi spuse cu jind: Mi-ar prinde bine nişte ceai, dacă n-ar fi prea mare deranjul.

Aşa că Gong Su făcu un cazan uriaş de ceai, folosind rezervele pe-o săptămână şi apoi, spre dezgustul lui, amestecară înăuntru un întreg calup de zahăr. Temeraire bău ceaiul cu mare plăcere, după ce se răci, apoi se declară cu hotărâre perfect vindecat. Dar încă arăta jalnic, când Emily şi Dyer se întoarseră gâfâind din piaţă, încărcaţi de saci de plasă şi pachete cu noile achiziţii ale zilei, duhnind de la o poştă.

— Ei, hai să vedem, zise Keynes şi se duse să-şi vâre nasul prin marfa cumpărată, împreună cu Gong Su: o grămadă de verdeţuri locale, inclusiv un fruct lung, atârnător, ca un cartof supradimensionat, pe care Gong Su îl luă suspicios şi îl izbi de pământ. Nici măcar coaja nu se crăpă, până când, în cele din urmă, îl duse în castel, la fierar, care îl zdrobi de vatra forjei.

— E dintr-un arbore de cârnaţi, spuse Emily, dar poate nu e chiar copt. Şi am mai găsit astăzi nişte *hua jiao*, la dugheana unui malaysian, adăugă ea, arătându-i lui Laurence un coşuleţ cu seminţele roşii şi iuţi pentru care Temeraire făcuse o pasiune.

— Ciuperca nu? întrebă Laurence.

Se referea la un specimen înfiorător de iute, de care îşi aminteau cu toţii foarte bine, din prima lor vizită, care, în timpul gătirii, făcuse întregul castel de nelocuit, din cauza fumurilor sale otrăvitoare. Laurence avea o doză de încredere instinctivă de marinar în leacurile neplăcute şi îşi punea în taină cele mai mari speranţe în această ciupercă. Dar era cu siguranţă o plantă sălbatică, necultivată: nicio persoană în toate minţile n-ar fi mâncat de bunăvoie aşa ceva şi, până acum, nu o găsiseră nicăieri de vânzare.

— Am găsit un băiat care ştia o boabă de engleză şi i-am spus că suntem dispuşi să plătim în aur pentru ea, ciripi Dyer.

Un grup de copii din partea locului le aduseseră prima mostră, mai mult ca pe o curiozitate.

— Poate cojile seminţelor, în combinaţie cu alt fruct local, sugeră Dorset, examinând seminţele de *hua jiao* şi amestecându-le cu degetul. Ar fi putut fi folosite într-o grămadă de feluri de mâncare.

Keynes pufni şi, scuturându-şi mâinile de praf în timp ce îşi îndrepta spatele, după examinarea seminţelor, clătină din cap spre Gong Su:

— Nu, să-i lăsăm maţele să se mai odihnească o zi şi să renunţăm la toate scârboşeniile astea. Cred din ce în ce mai mult că clima este cea

care pârjoleşte boala din ei, dacă e să obţinem vreun beneficiu din acest demers.

Împunse pământul cu băţul pe care îl folosise să întoarcă legumele: era uscat şi tare, până în adâncime, ţinut laolaltă doar de un puf încăpăţânat de iarbă scurtă şi îngălbenită, cu rădăcinile lungi, subţiri şi firave. Era abia începutul lui martie şi aici vara era în toi. Dogoarea constantă transforma pământul sterp, bătătorit, într-o plită care pâlpâia de căldură în miezul zilei.

Temeraire întredeschise un ochi din moţăiala lui convalescentă.

— E plăcut, dar nu e mult mai cald decât în curtea de la Loch Laggan, spuse el nesigur şi, în orice caz, sugestia nu era foarte satisfăcătoare, căci acest remediu nu putea fi testat până la sosirea celorlalţi dragoni.

Şi, deocamdată, erau singuri, deşi se aşteptau de-acum ca *Allegiance* să sosească din zi în zi. De îndată ce nava ajunsese la o distanţă de zbor de Capetown, Laurence luase cu el medicii şi câţiva oameni şi provizii, pornind înainte pe spinarea lui Temeraire, ca să poată începe mai repede această încercare disperată de a găsi un leac.

Nu fusese un simplu pretext: aveau ordine precise să nu piardă niciun moment, şi tusea hârâită, gâlgâită, a lui Maximus îi mâna întruna de la spate. Însă, la drept vorbind, lui Laurence nu-i păruse rău deloc să plece. Nu se împăcase cu Riley, nici pomeneală.

Laurence făcuse câteva încercări. O dată, după trei săptămâni de la plecare, se oprise pe puntea inferioară, când trecuseră din întâmplare unul pe lângă altul, şi îşi scosese pălăria. Dar Riley doar îşi atinsese borul şi îşi făcu loc să treacă mai departe, în timp ce în obraji îi năvălea roşeaţa. Întâmplarea îl îmbătoşase pe Laurence încă o săptămână, suficient cât să refuze oferta de a lua o parte din producţia uneia dintre caprele corabiei, când cea pe care şi-o adusese rămase fără lapte şi fu sacrificată pentru masa dragonilor.

Regretul câştigase din nou şi Laurence îi spuse lui Catherine:

— Poate ar trebui să-i invităm la cină pe căpitan şi pe ofiţerii navei?

Vorbise pe punte, unde putea să-l audă orice curios, pentru ca invitaţia să nu poată fi luată drept altceva decât o ofertă de pace, atunci când avea să fie transmisă. Însă, deşi Riley venise cu ofiţerii lui, stătuse retras toată seara, fără să răspundă decât atunci când îi vorbea Catherine şi fără să înalţe capul din farfurie. Ofiţerii lui, firește, nu vorbeau dacă nu li se adresa el sau un alt căpitan, aşa că fusese o experienţă stranie şi tăcută, în care până şi mai tinerii aviatori stătuseră încremeniţi de părerea stânjenitoare că manierele lor nu se ridicau la înălţimea unei ocazii atât de protocolare.

În aceste condiţii de tensiune permanentă între ofiţeri, membrii echipajului, care nu făceau, oricum, un mare secret din antipatia lor pentru dragoni şi aviatorii lor, nu se mai străduiau acum nici atâta.

Ostilitatea lor era strâns legată de teamă, desigur, răspândită chiar şi printre cei care călătoriseră data trecută spre China, cu Laurence şi Temeraire. Dar de la un dragon la şapte era cale lungă, şi accesele bruşte şi violente de tuse şi strănut, care chinuiau bietele făpturi şi le storceau de putere, le făceau şi mai înfricoşător de imprevizibile în ochii marinarilor de rând, care abia se lăsau convinşi să urce pe arborele trinchet, pentru că se afla prea aproape de dragoni.

Ce era mai rău, ofiţerii lor nu-i admonestau prea aspru pentru ezitarea lor şi rezultatele erau previzibile: în apropiere de coasta Cornului, corabia rată volta de vânt şi fură nevoiţi să schimbe direcţia la repezeală, pentru că oamenii se mişcau prea lent pe puntea dragonilor, unde aveau de schimbat trinca şi velastraiul gabierului mare.

Manevra i-a zguduit serios pe dragoni, făcându-i să tuşească, şi în clipa următoare beleaua fusese cât pe ce să se transforme în tragedie: Nitidus se prăvăli de pe spinarea lui Temeraire şi se lovi de capul lui Lily, azvârlindu-l într-o parte. Ciubărul unsuros cu nisip bituminos alunecă greoi şi maiestuos peste marginea punţii dragonilor, plonjând în ocean.

— Peste bord, draga mea, pune-ţi capul peste bord! strigă Catherine, în timp ce echipajul ei, până la ultimul om, alerga să aducă unul dintre ciuberele de rezervă din bucătăria de dedesubt. Cu un efort uriaş, Lily făcuse un salt înainte şi se agăţa acum, într-un echilibru precar, de marginea corabiei, cu capul întins deasupra apei şi umerii ridicaţi, ca nişte cioturi imense, în încercarea de a-şi stăpâni tusea. Din pintenii oaselor se împrăştiau picături care sfârâiau când atingeau marginile smolite ale corabiei, înălţând dâre subţiri şi negre de fum: *Allegiance* înainta împotriva vântului, care le sufla înapoi, izbindu-le de coca de lemn.

— Să încerc să te duc departe de navă? o întrebă Temeraire neliniştit, cu aripile pe jumătate desfăcute. Urci pe spatele meu?

Era o manevră periculoasă şi în condiţii ideale, cu un dragon care nu picura acid dintre fălci – dacă Lily ar fi putut vreodată să se caţăre pe spinarea lui.

— Temeraire! strigă Laurence, făcându-l să întoarcă privirea, vino să vezi, te rog, dacă poţi să desfaci puntea. Aici.

Laurence intenţionase doar să-i ceară să smulgă scândurile, însă Temeraire îşi căscă fălcile deasupra locului indicat şi scoase o versiune ciudată, gâtuită, a obişnuitului său răget: patru scânduri crăpară, una deschizându-se peste structura inelată a lemnului şi lăsând să cadă un nod direct în bucătăria de jos, peste bucătarii speriaţi, care se ghemuiră la pământ şi îşi acoperiră creştetele, îngroziţi.

Spaţiul era aproape suficient de mare: în câteva momente de muncă frenetică, îl lărgiseră, şi Temeraire putu să întindă laba şi să ridice

ciubărul. Lily îşi apăsă capul în nisip şi tuşi, şi tuşi, jalnic şi îndelung, căci accesul de tuse se agravase din cauză că şi-l stăpânise la început. Nisipul bituminos sfârâia şi fumega şi duhnea de vaporii acidului, iar în punte se căsca o gaură zdrenţuită, ameninţând pântecele dragonilor cu marginile ei ascuţite şi lăsând aburul fierbinte să se înalţe din bucătărie.

— O ruşine, spuse Laurence, furios şi suficient de tare. Am fi putut la fel de bine să călătorim cu o navă franceză.

Îi trecuse deja prin minte că era imprudent să schimbi direcţia sub vânt, cu o navă atât de mare şi greoaie, încărcată cu atâţia dragoni.

Riley apăruse pe puntea superioară şi sunetul glasului său furios străbătu nava, chemându-l la raport pe Owens, ofiţerul de punte, şi echipajul la noi ordine. Dar se auzi şi glasul lui Laurence. Tirada căpitanului încetase o clipă, şi apoi se sfârşi mai abrupt.

Riley îşi ceru scuze, ţeapăn şi oficial, doar de la Catherine, prinzând-o când cobora de pe puntea dragonilor, să meargă în cabine, la sfârşitul zilei, ceea ce Laurence îşi închipuia că era doar o manevră ca să evite să urce să le vorbească tuturor aviatorilor. Catherine avea părul despletit, faţa mânjită de fum şi funingine, şi îşi scosese haina ca s-o aşeze sub maxilarul lui Lily, unde o julise marginea goală a ciubărului. Când Riley o opri, se îndreptă şi îşi trecu mâna prin păr, lăsându-l să cadă liber în jurul feţei, iar discursul lui, pregătit, fără îndoială, cu mare grijă, se duse pe apa sâmbetei.

— Îmi cer scuze… regret profund, reuşi el să îngaime.

Era incoerent şi avea un aer confuz, până când ea îl întrerupse obosită:

— Da, desigur, numai aş vrea să nu se repete, şi hai să punem tâmplarii să facă reparaţiile mâine la prima oră. Noapte bună!

Şi trecu razant pe lângă el, coborând. Nu voia să spună nimic prin atitudinea ei, doar că era obosită şi dorea să meargă la culcare. Dar părea o atitudine tăioasă pentru unul care n-o cunoştea destul de bine ca să ştie că nu era nici pe departe persoana care să recurgă la stratageme de comunicare ca să-şi exprime jignirea. Şi poate Riley era ruşinat. În orice caz, a doua zi dimineaţă, toţi tâmplarii navei munceau pe puntea dragonilor, înainte chiar de trezirea aviatorilor, fără să crâcnească măcar, chiar dacă asudau din belşug, mai cu seamă după ce dragonii se sculară şi începură să-i urmărească plini de interes. Până la sfârşitul zilei, nu doar că reparaseră stricăciunea, dar şi montaseră o trapă uşor de manevrat, care putea fi deschisă spre bucătărie, dacă operaţiunea trebuia repetată.

— Ei, bine, aş zice că e o treabă frumoasă, spuse Catherine, deşi Laurence considera că era o compensaţie măruntă pentru neglijenţa anterioară, iar când ea adăugă, aruncându-i o privire: Ar trebui să-i mulţumim, el nu spuse nimic şi nu se oferi s-o facă în locul ei.

Când Catherine îl invită pe Riley la cină, de data aceasta Laurence avu grijă să lipsească.

Era sfârşitul oricărei speranţe de împăcare. Restul călătoriei fu marcat de o distanţă rece între ei, abia schimbând un salut şi schiţând câte un gest, când treceau unul pe lângă altul, pe punte sau dedesubt. Ceea ce se întâmpla şi mai rar, căci ofiţerii de marină aveau cabinele la pupă.

Nu era deloc plăcut să călătoreşti la bordul unei nave, când toată lumea ştia că eşti la cuţite cu căpitanul. Ofiţerii erau la fel de reci, dacă se numărau printre cei care nu se aflaseră niciodată sub comanda lui Laurence, ori încordaţi din cauza situaţiei stânjenitoare. Aceste sâcâitoare umilinţe constant manifestate prin comportamentul rece al echipajului navei alimentau zilnic nu doar durerea conflictului cu Riley, ci şi resentimentele lui Laurence faţă de furia acestuia.

Exista însă o compensaţie. Astfel izolat de viaţa corabiei şi adus, fireşte, mai aproape de camarazii săi din aviaţie şi de obiceiurile lor, Laurence călătorise pe mare de data aceasta nu doar teoretic, ci şi, practic, ca aviator – o experienţă foarte diferită. Şi fu uimit să constate că o prefera. Aveau puţine treburi de făcut. Până la prânz, măcelărirea cotidiană a animalelor era gata, puntea dragonilor bricuită cât se putea fără să-i mişte prea mult, temele ofiţerilor mai tineri verificate şi erau cu toţii liberi – cât de liberi puteau fi în spaţiul unei punţi a dragonilor înţesate şi al celor câtorva cabine strâmte de dedesubt.

— Te superi, Laurence, dacă desfacem peretele despărţitor? întrebase Chenery, vârându-şi capul pe uşă, la nici trei zile de la plecare, în timp ce Laurence scria scrisori, în cabina lui, un obicei pe care îl neglijase în ultimul timp, pe uscat. Vrem să montăm o masă de joc, dar e o înghesuială a naibii.

O solicitare ciudată, dar îşi dădu acceptul. Era plăcut să stea în spaţiul mai mare, reamenajat, şi să-şi scrie scrisorile cu zgomotul prietenos al jocului de cărţi şi al conversaţiei lor. Practica se încetăţeni atât de mult încât demontau pereţii despărţitori fără să mai întrebe, imediat după ce se îmbrăcau, şi îi montau la loc doar pentru noapte.

Astfel, mâncau aproape tot timpul în comun; o atmosferă convivială şi zgomotoasă, cu Catherine în frunte şi toţi vorbind peste masă, fără să ţină seama de etichetă, cu ofiţerii tineri înghesuiţi în jumătatea mai joasă, în ordinea sosirii, nu neapărat de grad. Iar după aceea, ridicau paharul în cinstea regelui, conform tradiţiei, pe punte, urmând cafeaua şi ţigările de foi în compania dragonilor lor, care în orele mai reci ale serii primeau lapte fierbinte cu vin şi mirodenii, împotriva tusei, chiar dacă nu îi ajuta prea mult. Iar după cină, Laurence îi citea lui Temeraire, uneori în latină ori franceză, iar Temeraire traducea pentru ceilalţi dragoni.

Laurence îl considera pe Temeraire ieşit din comun, printre dragoni,

pentru erudiţia sa. Ca să fie pe înţelesul celorlalţi, se limită, la început, la mica lor bibliotecă de literatură şi abia apoi trecu la acele tratate matematice şi ştiinţifice pe care Temeraire le adora şi pe care el însuşi le găsea dificile. Multe dintre ele stârniră interesul auditoriului exact atât de puţin cât se aşteptase Laurence, dar fu surprins, citind un tratat de geometrie extrem de plictisitor, să fie întrerupt de Messoria, care spuse adormită:

— Treci, te rog, puţin mai departe. N-avem nevoie de demonstraţie, toată lumea îşi dă seama că e corect.

Se referea la cercurile mari. Nu le era deloc dificil să înţeleagă că un traseu curb, şi nu unul drept, era cea mai scurtă distanţă în navigaţie, idee care pe Laurence îl tulburase timp de o săptămână întreagă, atunci când o învăţase pentru examenul de locotenent, în marină.

A doua zi dimineaţă fu iarăşi întrerupt din lectură de Nitidus şi Dulcia, care începură să se contrazică cu Temeraire în privinţa postulatelor lui Euclid, dintre care unul, care se referea la principiul dreptelor paralele, li se părea absurd.

— Nu spun că e corect, protestă Temeraire, dar trebuie să-l acceptaţi şi să treceţi mai departe: toate teoriile ştiinţifice sunt construite pornind de la el.

— Dar la ce folos, atunci! exclamă Nitidus, devenind suficient de agitat ca să dea din aripi şi din coadă, lovindu-l pe Maximus, care mormăi în chip de protest, fără să se trezească. Totul trebuie să fie greşit, dacă începe aşa.

— Nu că ar fi greşit, punctă Temeraire, numai că nu e atât de evident ca altele…

— E greşit, e total greşit! ţipă cu hotărâre Nitidus, iar Dulcia sublinie, mai calmă:

— Gândeşte-te o clipă: dacă tu ai pleca din Dover şi eu puţin la sud de Londra, la aceeaşi latitudine, şi amândoi am zbura direct spre nord, ne-am întâlni cu siguranţă la Pol, dacă nu am greşi drumul, aşadar ce rost are să argumentezi că liniile drepte nu se întâlnesc niciodată?

— Păi, spuse Temeraire, scărpinându-şi fruntea, e adevărat, categoric, dar te asigur că postulatul e foarte logic când iei în considerare toate calculele folositoare şi formulele la care se poate ajunge, pornind de la această premisă. Păi, îmi închipui că tot planul corabiei pe care ne aflăm a pornit iniţial de la el – informaţie care îl tulbură pe Nitidus, făcându-l să se uite neîncrezător împrejur, la *Allegiance*. Dar presupun, continuă Temeraire, că am putea încerca să începem fără această premisă, sau cea contrară…

Şi îşi apropiară cu toţii capetele, deasupra plăcuţei cu nisip a lui Temeraire, şi începură să-şi elaboreze propria geometrie, renunţând la principiile care li se păreau incorecte şi dezvoltând în joacă o teorie. Ceea ce îi amuză cu mult mai mult decât majoritatea distracţiilor în

care erau de obicei antrenaţi dragonii. Cei care ascultau aplaudau ideile deosebit de inventive, ca la un spectacol.

În curând, deveni un proiect general, stârnind interesul ofiţerilor şi al dragonilor deopotrivă. Laurence fu forţat să-i implice şi pe cei câţiva aviatori pricepuţi la caligrafie, căci dragonii începură să-şi dezvolte adorata teorie mai repede decât putea el scrie după dictare, parţial dintr-o curiozitate intelectuală, parţial pentru că le plăcea foarte mult reprezentarea fizică a muncii lor, insistând ca aceasta să fie copiată separat pentru fiecare şi tratată aproape la fel cum îşi trata Temeraire nepreţuita bijuterie.

— O să-ţi fac o ediţie frumoasă, legată ca o carte dintre cele din care vă citeşte Laurence, o găsi Laurence pe Catherine spunându-i lui Lily la scurt timp. Numai dacă ai mânca puţin mai mult în fiecare zi. Hai, câteva înghiţituri în plus din tonul ăsta.

O mită care avu succes acolo unde aproape toate celelalte eşuaseră.

— Ei, bine, poate încă puţin, spuse Lily, cu un aer eroic, adăugând: Şi poate să aibă cotorul de aur, ca a lui?

Laurence ar fi putut fi încântat de toată această tovărăşie, deşi se simţea puţin ruşinat să descopere că prefera ceea ce, la drept vorbind, nu era altceva decât o modalitate foarte şubredă de a merge înainte. Dar în ciuda curajului şi a bunei lor dispoziţii, revigorate de stimulii călătoriei pe mare, dragonii continuau să-şi scuipe plămânii puţin câte puţin. Ceea ce, altminteri, ar fi putut părea o croazieră se desfăşura sub o permanentă apăsare, căci în fiecare dimineaţă aviatorii veneau pe punte şi îşi puneau echipajele să cureţe urmele însângerate ale chinului nopţii şi în fiecare noapte zăceau în cabinele lor, încercând să adoarmă, acompaniaţi de răpăitul ud al acceselor de tuse obosite de deasupra. Toată zarva şi veselia lor aveau o nuanţă forţată, febrilă, fiind sfidarea unei spaime în egală măsură cu plăcerea reală: ţara arde şi baba se piaptănă.

Nu doar aviatorii aveau acest sentiment. Riley avea, poate, şi alte motive, în afară de cele politice, pentru a-şi dori ca reverendul Erasmus să nu fi fost la bord, căci nava era deja încărcată, împotriva voinţei sale, cu un mare număr de pasageri, majoritatea impuşi prin intervenţii la Amiralitate şi bine dotaţi în materie de bagaje. Unii dintre ei îi părăsiră la Madeira, să ia de acolo alte nave spre Indiile de Vest ori Halifax, dar alţii erau colonişti în drum spre Capetown, iar o parte se duceau în India. O migraţie stânjenitoare determinată – credea Laurence, deşi nu-i plăcea să gândească atât de urât despre nişte necunoscuţi – de ameninţarea invaziei.

Avea anumite dovezi pentru bănuiala lui: încercând să tragă cu urechea la conversaţia pasagerilor, când aceştia luau aer pe puntea superioară, de la pupa, îi auzi vorbind despre şansele infime de pace şi pronunţând numele lui Bonaparte cu teamă. Nu prea comunicau

direct, întrucât puntea dragonilor era separată, şi nici pasagerii nu-şi prea dădeau silinţa să fie prietenoşi, dar de câteva ori reverendul Erasmus i se alătură lui Laurence la cină. Prelatul nu bârfea, desigur, dar întrebă, cu o curiozitate care îi dovedi lui Laurence că subiectul era mult discutat printre pasagerii cu care cina de obicei:

— Căpitane, crezi că invazia este o certitudine?

— Trebuie să spun că e o certitudine că Bonaparte va încerca, răspunse Laurence, şi, fiind un tiran, poate să facă tot ce vrea cu armata lui. Dar dacă este atât de revoltător de îndrăzneţ încât să facă o a doua încercare, când prima a eşuat complet, am toată încrederea că va fi alungat din nou.

O exagerare patriotică, dar nici nu-i trecea prin cap să discrediteze şansele Angliei în public.

— Mă bucur să te aud spunând asta, zise Erasmus şi adăugă, după o clipă, gânditor: Trebuie să fie o confirmare a doctrinei păcatului originar, mă gândesc, că toate nobilele promisiuni de libertate şi fraternitate pe care le-a adus la lumină revoluţia din Franţa au fost atât de repede înecate de război. Omul se naşte în păcat şi nu poate dobândi iertarea luptând doar pentru victorie asupra nedreptăţilor lumii, fără să-l caute, în acelaşi timp, pe Dumnezeu şi să-i asculte poruncile.

Uşor stângaci, Laurence îi oferi lui Erasmus strachina cu compot de prune, în locul unei aprobări pe care ar fi simţit-o nesinceră. Îşi dădea seama, stânjenit, că nu auzise o predică aproape tot anul, cu excepţia serviciilor religioase de duminică, la bord, unde domnul Britten, capelanul oficial al navei, îşi fornăia predica monoton, cu o notabilă lipsă de inspiraţie ori la fel de notabilă influenţă a alcoolului, astfel încât Laurence era adesea nevoit să stea lângă Temeraire, ca să-l împiedice să intervină.

— Credeţi, domnule, îndrăzni Laurence să întrebe, că dragonii sunt supuşi păcatului originar?

Întrebarea îi dăduse târcoale, din când în când. Nu reuşise să-i stârnească lui Temeraire interesul pentru Biblie. Scriptura îl determina mai degrabă să pună şiruri de întrebări atât de profund blasfematoare, încât Laurence renunţase foarte curând la ea cu totul, din sentimentul superstiţios că asta nu ar fi făcut decât să atragă un dezastru.

După ce se gândi, Erasmus spuse că nu.

— Cu siguranţă Biblia ar menţiona dacă ar fi mâncat altcineva din fructul oprit în afară de Adam şi Eva. Şi, cu toate că anumite trăsături îi aseamănă cu şarpele, Dumnezeu i-a spus şarpelui că se va târî pe burtă, în timp ce dragonii sunt creaturi ale aerului şi nu putem considera că sunt supuşi aceleiaşi interdicţii, adăugă el convingător.

Astfel că în seara aceea Laurence se putu întoarce cu inima uşoară pe punte, să încerce din nou să-l convingă pe Temeraire să mai

mănânce un pic.

Deşi Temeraire nu se molipsise, slăbea şi îşi pierdea vlaga, o reacţie la boala celorlalţi dragoni. Ruşinat de apetitul său, când tovarăşii lui nu i se puteau alătura, începu să refuze cu dispreţ mâncarea. Laurence îl linguşi şi îl ademeni fără prea mult succes, până când Gong Su urcă la el pe punte şi, într-o chineză bombastică din care Laurence înţelegea un cuvânt din şase, dar pe care Temeraire o pricepea, cu siguranţă, perfect, îşi oferi demisia, de ruşine pentru că mâncarea pe care o gătea nu mai era apreciată. Stărui pe larg asupra onoarei sale pătate ireparabil, la fel ca a profesorului şi a familiei sale, şi îşi declară intenţia de a se întoarce acasă cumva, cu prima ocazie, ca să poată dispărea de pe scena eşecului său.

— Dar e foarte bună, te asigur, numai că nu mi-e foame chiar acum, protestă Temeraire, însă Gong Su refuză să creadă că e altceva decât o scuză politicoasă, adăugând:

— O mâncare bună ar trebui să-ţi facă foame, chiar dacă nu îţi este!

— Dar mi-e foame, numai că… recunoscu, în cele din urmă, Temeraire şi se uită cu tristeţe spre camarazii lui adormiţi, suspinând când Laurence spuse:

— Dragul meu, nu le faci niciun bine înfometându-te, ci dimpotrivă. Trebuie să fii în deplinătatea puterilor şi perfect sănătos când ajungem la Capetown.

— Da, dar mi se pare urât să mănânc şi să mănânc, după ce toată lumea s-a oprit şi s-a dus la culcare. E ca şi cum m-aş furişa să mănânc pe la spatele lor, fără ca ei să ştie, spuse Temeraire.

Era un mod stupefiant de a vedea situaţia, de parcă altădată nu s-ar fi grăbit, fără remuşcări, să mănânce mai mult decât camarazii lui, în timp ce erau treji. Ori nu şi-ar fi ferit, posesiv, propria mâncare, de ochii celorlalţi dragoni. Dar, după această mărturisire, îi dădură porţii mai mici de mâncare pe parcursul zilei, când ceilalţi dragoni nu dormeau, şi Temeraire nu mai manifestă nicio reticenţă, deşi ceilalţi continuau să refuze încă o porţie.

Dar nu era mulţumit de situaţia lor mai mult decât Laurence şi nemulţumirea îi spori pe măsură ce călătoreau spre sud, Riley refuzând să-i ducă aproape de ţărm. Nu poposiră la Cape Coast, Louanda ori Benguela şi, de la distanţă, aceste porturi păreau destul de vesele, pline de o grămadă de vele albe. Însă existau destule semne care aminteau de cumplitul lor negoţ: oceanul era plin de rechini care veneau lacomi în urma navei, dresaţi ca nişte câini de obişnuita trecere a navelor cu sclavi, spre şi dinspre port.

— Ce oraş e acela? întrebă brusc doamna Erasmus.

Ieşise să ia aer, cu fetele ei, care defilau cuviincios de colo colo, sub aceeaşi umbrelă de soare, de data asta nesupravegheate de mama lor.

— Benguela, răspunse Laurence, surprins să i se vorbească.

În aproape două luni de călătorie, femeia nu i se adresase niciodată direct. Nu ieşise în evidenţă cu niciun prilej, fiind mai degrabă obişnuită să-şi ţină capul plecat şi să vorbească puţin. Engleza ei avea un puternic accent portughez, în puţinele ocazii când o folosea.

Laurence ştia de la Erasmus că soţia lui fusese eliberată doar cu puţin înainte de căsătorie, nu prin mila stăpânului său, ci prin ghinionul acestuia. Omul acela, un moşier din Brazilia, plecase cu treburi în Franţa, pasager pe o navă de negoţ care fusese capturată în Atlantic. Ea şi ceilalţi sclavi fuseseră eliberaţi când prada ajunsese la Portsmouth.

Era foarte înaltă şi stătea dreaptă, strângând balustrada cu ambele mâini, deşi îşi ţinea perfect echilibrul pe mare şi nu avea nevoie de sprijin. Privi îndelung spre oraş, chiar după ce fetiţele ei obosiseră de plimbarea lor şi abandonaseră atât umbrela de soare, cât şi buna cuviinţă şi plecaseră să se caţăre pe parâme cu Emily şi Dyer.

O mulţime de corăbii de sclavi plecau spre Brazilia din Benguela, îşi aminti Laurence. Nu-i puse nicio întrebare, ci, când în cele din urmă se întoarse, îi oferi braţul s-o conducă sub punte şi ceva de băut. Refuză ambele oferte, cu o clătinare a capului, şi îşi chemă copiii la ordine cu un cuvânt scurt şi răspicat. Fetele abandonară joaca, ruşinate, iar ea le duse jos.

Dincolo de Benguela, cel puţin, nu mai existau porturi de sclavi, atât din cauza ostilităţii localnicilor faţă de acest negoţ, cât şi a liniei de coastă neprimitoare, însă atmosfera apăsătoare de la bord se menţinuse. Laurence şi Temeraire se ridicau adesea în văzduh, să evadeze, zburând mai aproape de ţărm decât ar fi riscat Riley să-şi conducă nava, plimbându-se de ici până colo, ca să poată vedea cum dispare coasta africană: aici păduri de nepătruns, colo stânci galbene risipite şi nisip galben în ocean, ori ţărmul plin de foci leneşe. Apoi, lunga fâşie de deşert nesfârşit, portocaliu, învăluit de obicei în valuri groase de ceaţă, care îi nelinişteau pe marinari. Aproape la fiecare oră, ofiţerul de gardă le striga să sondeze fundul oceanului, glasuri înăbuşite şi ciudat de îndepărtate în ceaţă. Foarte rar, câte un negru putea fi zărit pe ţărm, cercetându-i, la rândul lui, cu atenţie şi îngrijorare. Dar în cea mai mare parte a timpului era doar linişte, o linişte încordată, întreruptă doar de ţipetele păsărilor.

— Laurence, sunt sigur că putem ajunge la Capetown de aici, mai repede decât o corabie, spuse în cele din urmă Temeraire, sătul de atmosfera apăsătoare.

Se aflau însă la aproape o lună distanţă de port şi ţinutul era prea periculos ca să rişte o călătorie deasupra uscatului. Era cunoscut faptul că, în interior, continentul era sălbatic şi impenetrabil şi că înghiţise fără urmă grupuri întregi de oameni. Mai mulţi dragoni-curieri, ispitiţi să se abată de la ruta de coastă, dispăruseră în acelaşi fel. Dar

propunerea era tentantă, cu perspectivele ei de a scăpa mai repede de condiţiile nefericite ale călătoriei pe mare şi de a începe cercetarea crucială pentru care veniseră.

Laurence se autoconvinse că nu ar fi un dezertor plecând mai devreme, odată ajunşi destul de aproape ca să facă drumul în zbor într-o singură zi, chiar dacă una istovitoare. Cu acest imbold, Temeraire fu uşor lămurit să mănânce bine şi să facă zboruri circulare, lungi şi plictisitoare, în jurul navei, ca să capete putere. Şi nimeni nu ridică obiecţii la plecarea lor.

— Dacă eşti sigur că veţi ajunge în siguranţă, spuse Catherine, doar cu reticenţa minimă obligatorie.

Iar fiecare aviator nu putea decât să împărtăşească dorinţa urgentă să înceapă treaba, acum că erau atât de aproape.

— Vei face, desigur, cum pofteşti, spuse Riley, când fu informat oficial, fără să-l privească pe Laurence în ochi.

Şi, plecându-şi capul, reveni la hărţile lui, prefăcându-se că face calcule. Un teatru care nu-i reuşi defel, Laurence ştiind foarte bine că Riley nu era capabil să facă nici măcar o adunare mentală, fără s-o mâzgălească pe hârtie.

— Nu voi lua tot echipajul, îl anunţă Laurence pe Ferris, care părea deprimat, dar nici măcar el nu protestă prea mult.

Keynes şi Dorset aveau să vină, fireşte, şi Gong Su. Bucătarii de la curtea prinţului Yongxing, în vizita lor anterioară, făcuseră experimente cu produsele locale cu mare entuziasm, reprezentând, astfel, una dintre cele mai mari speranţe ale medicilor de a reproduce leacul.

— Crezi că poţi să găteşti aceste ingrediente la fel ca ei? îl întrebă Laurence pe Gong Su.

— Nu sunt bucătar imperial! protestă el şi explică, spre exasperarea lui Laurence, că stilul de gătit din sudul Chinei, de unde se trăgea el, era complet diferit. Am să-mi încerc umilele puteri, dar nu există comparaţie. Deşi în nord nu se găteşte de obicei foarte bine, adăugă el, într-o izbucnire de patriotism local.

Roland şi Dyer veneau să-l asiste şi să alerge după una, alta, prin pieţe. Erau uşori, aşa că repezentau o povară neglijabilă. În rest, Laurence luă la bord un cufăr cu aur, sabia şi pistoalele, două cămăşi curate şi două perechi de şosete şi cam atât.

— Nu simt deloc povara, sunt sigur că aş putea zbura zile în şir, spuse Temeraire, care devenise şi mai nerăbdător.

Prudent, Laurence amânase plecarea cu încă o săptămână, aşa că acum corabia se afla la mai puţin de două sute de mile de ţărm, şi totuşi îi aştepta un zbor de-o zi înfiorător de lung, însă nu imposibil.

— Dacă vremea bună ţine până dimineaţă, spuse Laurence.

Făcu o ultimă invitaţie, care nu credea că va fi acceptată,

reverendului Erasmus.

— Căpitanul Riley m-a rugat să vă informez că ar fi fericit dacă aţi continua călătoria la bord, ca oaspeţi ai săi, spuse Laurence, mai elegant decât se exprimase Berkley. („Da, bineînţeles. Aiureli politicoase. Doar n-o să-i aruncăm peste bord, ce crezi?“) Dar, desigur, continuă Laurence, sunteţi oaspeţii mei personali şi sunteţi bine veniţi să mă însoţiţi, dacă preferaţi.

— Hannah, presupun că nu vrei să faci asta, spuse Erasmus, uitându-se la soţia sa.

Aceasta ridică privirea de pe micul text în limba ei natală, ale cărui fraze le articula pe tăcute mişcându-şi buzele.

— Nu mă deranjează, răspunse ea.

Şi, într-adevăr, urcă pe spinarea lui Temeraire fără să dea semne de teamă, aranjându-le pe fete lângă ea şi mustrându-le aspru pentru frica lor.

— Ne vedem în Capetown, îi spuse Laurence lui Ferris şi o salută pe Harcourt.

Şi, cu un salt bucuros, duşi au fost, zburând şi zburând peste oceanul limpede, cu un vânt bun, vioi, din spate.

După o zi şi o noapte de zbor, zorile îi găsiră deasupra golfului, apropiindu-se. Zidul turtit al fortăreţei de pe Table Mount se înălţa prăfuit şi auriu în spatele oraşului, în lumina ce se revărsa pe faţada de piatră striată şi pe crestele mai mici ce-l străjuiau de-o parte şi de alta. Oraşul fremătător se îngrămădea în felia de teren neted, în formă de semilună, de la poalele povârnişului, cu castelul Bunei Speranţe în inima sa, pe ţărm. Zidurile exterioare ale castelului se desfăşurau ca o stea pornind de sus, cu pentagonul gălbui al fortului cuibărit înăuntru, sclipind în lumina zorilor, în timp ce tunurile îşi bubuiră salutul.

Terenurile de defilare unde era instalat Temeraire se aflau în spatele castelului, la doar câteva lungimi de dragon de locul unde oceanul năvălea vuind pe plaja de nisip, o distanţă incomodă când fluxul era la apogeu şi vântul bătea prea puternic, dar care, altminteri, era o binecuvântare în arşiţa verii. Deşi curtea închisă între zidurile fortului însuşi era destul de mare să adăpostească, în caz de urgenţă, câţiva dragoni, situaţia ar fi fost incomodă atât pentru soldaţii cazaţi în garnizoana castelului, cât şi pentru Temeraire. Şi, din fericire, terenurile erau mult mai bune decât la ultima lor vizită, pe când călătoreau spre China. Întrucât curierii nu mai zburau atât de departe spre sud, rutele fiind prea lungi pentru puterile lor slăbite, fusese trimisă o fregată rapidă înaintea navei *Allegiance*, cu mesaje care să-l prevină pe guvernatorul în exerciţiu, generalul-locotenent Grey, atât despre sosirea lor, cât şi, în taină, despre scopul lor vital. Lărgise

terenurile ca să găzduiască întreaga formaţie şi le înconjurase cu un gard scund.

— Nu mi-e teamă că vei fi sâcâit, dar ar putea să ţină la distanţă privirile indiscrete şi să mai potolească zarva asta blestemată, îi spuse Grey lui Laurence, referindu-se la protestele coloniştilor faţă de sosirea lor. E foarte bine că aţi venit înainte. Vor avea timp să se obişnuiască cu ideea, înainte să ne pomenim cu şapte dragoni aici. După cum se tânguiesc, ai putea spune că n-au auzit în viaţa lor de o formaţie.

Grey sosise şi el la Capetown abia în ianuarie. Era guvernator-locţiitor şi avea să fie înlocuit curând după sosirea contelui de Caledon, astfel că, în stânjenitoarea situaţie de provizorat a funcţiei sale, avea o autoritate limitată şi era hărţuit de griji, sporite, nu puţin, de sosirea lor. Localnicii nu priveau cu ochi buni ocupaţia britanică, iar coloniştii, care îşi construiseră fermele şi proprietăţile departe de oraş şi în josul coastei, desconsiderau orice fel de autoritate guvernamentală care ar fi putut să le ştirbească independenţa, pe care socoteau că o plătiseră cu vârf şi îndesat pentru riscul asumat de a împinge frontiera spre inima sălbatică a continentului.

Cu toţii priveau apariţia unei formaţii de dragoni cu cea mai profundă suspiciune, mai cu seamă că nu li se dezvăluise adevăratul scop. Mulţumită muncii intense a sclavilor, cumpărate cu bani puţini, în anii de început, coloniştii ajunseseră să refuze cu dispreţ munca de jos, pentru ei şi familiile lor, iar fermele, viile şi cirezile pe care le aveau se extinseseră, profitând de numeroşii sclavi pe care îi puteau pune forţat la treabă. Sclavii nu erau exportaţi din Capetown, de fapt aveau nevoie de mai mulţi sclavi decât puteau găsi – de preferinţă malaysieni sau cumpăraţi din vestul Africii, dar nu refuzau nici serviciile nefericiţilor băştinaşi din tribul Khoi, care, deşi nu erau sclavi, aveau aproape acelaşi statut, iar plata pe care o primeau era insignifiantă.

În consecinţă, coloniştii, ajunşi să fie în inferioritate numerică, se chinuiau acum să menţină liniştea aşezărilor lor prin restricţii aspre şi dând mână liberă absolută pentru pedepse. Persista, totuşi, o anumită indignare că, sub precedenta conducere britanică, torturarea sclavilor fusese interzisă. În zonele limitrofe ale oraşului, putea fi însă observat barbarul obicei de a lăsa cadavrul unui sclav atârnat în spânzurătoare, ca să slujească drept exemplu al preţului nesupunerii pentru semenii lui. Coloniştii erau bine informaţi, de asemenea, despre campania împotriva comerţului cu sclavi, pe care o priveau cu indignare, ca pe o ameninţare pentru mâna de lucru viitoare, iar numele Lordului Allendale nu le era necunoscut, ca militant de frunte al cauzei.

— Şi dacă asta n-ar fi fost suficient, spuse obosit Grey, la câteva zile după instalarea lor, l-ai mai adus şi pe afurisitul ăla de misionar. Acum, jumătate din oraş crede că sclavia a fost abolită, iar cealaltă

jumătate că sclavii vor fi eliberaţi imediat şi vor avea permisiunea să-i omoare în paturile lor. Şi toţi sunt convinşi că ai venit aici pentru aşa ceva. Sunt nevoit să îţi cer să mă conduci la individ. Trebuie prevenit să fie mai discret. E un miracol că n-a fost încă înjunghiat pe stradă.

Erasmus şi soţia lui preluaseră o mică locuinţă a Societăţii Misionare din Londra, nelocuită în ultima vreme, din pricina morţii precedentului ocupant, o victimă a malariei, şi în absenţa unei reglementări a situaţiei. Nu exista încă o şcoală sau o biserică, numai o casă înfiorător de modestă, înfrumuseţată doar de câţiva pomi sfrijiţi şi răzleţi şi de o bucată stearpă de teren împrejur, care se voia grădină de legume şi unde în prezent doamna Erasmus trudea alături de fiicele sale şi de câteva tinere femei din partea locului, cărora le arăta cum să prindă pe pari răsadurile de roşii.

Se ridică în clipa în care îi zări pe Laurence şi pe Grey şi, cu o vorbă rostită cu glas scăzut, le lăsă pe fete să muncească, în timp ce ea îi conduse pe cei doi în casa construită în stil olandez, cu zidurile groase din lut şi cu bârne de lemn la vedere, pe tavan, sprijinind acoperişul de paie. Toate ferestrele şi uşa erau deschise ca să iasă mirosul de var proaspăt. Casa era formată dintr-o singură încăpere lungă, împărţită în trei, şi Erasmus şedea pe podea, înconjurat de o duzină de băieţi, arătându-le literele alfabetului pe o tăbliţă.

Se ridică să-i întâmpine şi îi trimise pe băieţi afară, la joacă. Un val de strigăte voioase se făcu auzit până înăuntru, de îndată ce năvăliră în stradă, iar doamna Erasmus dispăru în bucătărie, unde începu să troncăne vasele.

— Aţi făcut multe progrese, domnule, în numai trei zile de când v-aţi instalat, remarcă Grey, uitându-se după hoarda de băieţi, cu o oarecare disperare.

— Există o mare sete de învăţătură. Pentru Scriptură, de asemenea, spuse Erasmus, cu o satisfacţie scuzabilă. Părinţii lor o să vină pe înserat, după ce termină cu muncile câmpului, şi am ţinut deja primul nostru serviciu religios.

Îi invită să ia loc, însă erau doar două scaune. Ar fi fost o situaţie stânjenitoare, aşa că rămaseră în picioare.

— Voi trece direct la subiect, spuse Grey. Am primit nişte reclamaţii. Se opri şi apoi repetă, stânjenit, deşi Erasmus nu spusese nimic: Nişte reclamaţii. Înţelegeţi, domnule, că am preluat colonia abia de curând şi coloniştii sunt oameni dificili. Şi-au făcut propriile ferme şi proprietăţi şi, cu o oarecare justeţe, se consideră îndreptăţiţi să fie stăpâni pe propria lor soartă. Există o anumită stare de spirit… pe scurt, spuse el brusc, aţi face foarte bine să vă temperaţi activitatea. Nu e cazul, probabil, să aveţi aşa de mulţi învăţăcei… luaţi trei sau patru, pe cei mai promiţători. Lăsaţi-i pe ceilalţi să se întoarcă la treabă. Am fost informat că nu le e uşor să se dispenseze de munca

învăţăceilor, adăugă el, moale.

Erasmus ascultă în tăcere, până când Grey termină, apoi spuse:

— Domnule, vă respect funcţia. Este una dificilă. Îmi pare foarte rău că nu pot să vă fac pe plac.

Grey aşteptă, dar Erasmus nu mai scoase nicio vorbă, nelăsând loc de negociere. Grey se uită la Laurence, cu un aer neajutorat, apoi, întorcându-se din nou spre reverend, spuse:

— Domnule, voi vorbi deschis. Nu cred că veţi mai fi în siguranţă, dacă insistaţi. Nu vă pot garanta asta.

— N-am venit să fiu în siguranţă, ci să aduc cuvântul lui Dumnezeu, răspunse Erasmus, zâmbitor şi neclintit, iar soţia lui intră cu tava de ceai.

— Doamnă, i se adresă Grey, în timp ce ea turna în ceşti, la masă. Vă implor să vă folosiţi influenţa. Vă rog să vă gândiţi la siguranţa copiilor dumneavoastră.

Femeia ridică brusc capul. Baticul pe care îl purtase afară, la muncă, dispăruse, şi, dându-şi părul la o parte de pe faţă, dezvălui, cicatrizat, semnul făcut cu fierul roşu pe frunte, iniţialele unui fost proprietar. Erau estompate, dar încă lizibile şi suprapuse peste un mai vechi însemn tatuat, şi formau un model abstract. Se uită la soţul ei, care spuse cu blândeţe:

— Ne vom încrede în Dumnezeu, Hannah, şi în voinţa Lui.

Ea îl aprobă cu o mişcare a capului şi, fără să-i răspundă direct lui Grey, ieşi tăcută şi se întoarse în grădină.

Fireşte, nu mai era nimic de adăugat. Grey suspină când se despărţiră şi spuse deprimat:

— Presupun că trebuie să vă pun un paznic la casă.

Un vânt greu şi umed bătea dinspre sud-vest, învăluind Table Mount într-o pătură de nori. Dar în seara aceea vântul se domoli şi în după-amiaza următoare, *Allegiance* fu zărită de veghetorul castelului, vestită de focurile de semnalizare. Atmosfera de suspiciune şi ostilitate se înrădăcinse deja în tot oraşul, cu toate că ar fi fost de-ajuns şi sentimente mai puţin înverşunate pentru ca sosirea navei să-i neliniştească pe locuitori.

La invitaţia lui Grey, Laurence îi urmări înaintarea dintr-o anticameră plăcută, răcoroasă, din turnul castelului şi, văzând-o din această neobişnuită direcţie, inversată, fu şocat de impresia copleşitoare de forţă teribilă pe care o dădea: nu era doar imensitatea ei, ci şi ochii scobiţi ai tunurilor sale de treizeci şi două de livre, privind cu furie prin deschizături, şi, ceea ce părea, de la distanţa aceea, o adevărată hoardă de dragoni pe punte, imposibil de numărat din cauză că erau atât de încolăciţi încât nu li se puteau deosebi

capetele şi cozile.

Allegiance intră încet în port, făcând ca toate celelalte nave să pară mici şi insignifiante, şi un fel de tăcere ostilă se lăsă, când nava îşi lansă salutul către fort – un răpăit de arme care se lovi cu ecou de versantul muntelui –, şi se aşeză peste oraş ca o ceaţă. Laurence simţea gustul prafului de puşcă în cerul gurii. Femeile şi copiii nu mai erau pe străzi în momentul în care ancorele se scufundau în apă.

La drept vorbind, n-aveau de cine să se teamă, constată Laurence îngrozit, când coborî pe ţărm şi se apropie de corabie cu barca, să ajute la manevrele de transferare a dragonilor de pe punte. Erau înţepeniţi cu toţii, după lunga călătorie în spaţiul strâmt şi, cu toate că *Allegiance* parcursese distanţa într-un timp bun, fiecare zi din cele peste două luni îi secătuise încetul cu încetul de vlagă. Castelul era construit la doar câteva trepte de plaja de nisip, cu terenurile de defilare în spate, dar chiar şi acest zbor scurt era obositor acum pentru ei.

Nitidus şi Dulcia, cei mai mici dintre dragoni, traversară primii, ca să le facă loc celorlalţi. Traseră adânc aer în piept şi se avântară plini de curaj de pe punte, bătând încet şi moale din aripile lor mici şi ridicându-se foarte puţin, astfel că aproape că îşi frecară burţile de marginea gardului scund care împrejmuia terenurile de defilare. Aterizară greoi şi se prăbuşiră grămadă pe pământul cald, fără măcar să-şi strângă aripile. Messoria şi Immortalis se ridicară apoi în picioare, cu atâta greutate încât Temeraire, care îi urmărea neliniştit de pe terenurile de defilare, strigă:

— Aşteptaţi, vă rog! Vin eu să vă aduc.

Şi îi transportă apoi, unul după altul, pe spinare, fără să se sinchisească de micile zgârieturi cu care se alese de la ghearele lor, căci se agăţară de el, ca să-şi ţină echilibrul.

Pe punte, Lily îl împinse blând cu botul pe Maximus:

— Da, du-te tu, vin şi eu într-o clipă, spuse el adormit, fără să deschidă ochii.

Lily mormăi nemulţumită:

— Îl ducem noi, nu te teme, o linişti Harcourt.

Şi, în cele din urmă, Lily fu convinsă să accepte măsurile lor de precauţie pentru propriul ei transfer: trebuiră să-i fixeze pe cap o botniţă, din care atârna, sub fălci, o tavă mare de metal, plină cu nisip bituminos.

Riley venise să-i conducă. Harcourt se întoarse spre el şi întinse mâna, spunând:

— Îţi mulţumesc, Tom. Sper că ne vom întoarce curând şi că ne vei vizita pe uscat.

Îi luă mâna într-un mod ciudat, cumva pieziş, şi se aplecă deasupra ei – ceva între salut şi strângere de mână –, după care se retrase băţos.

Încă evita să se uite la Laurence. Harcourt îşi ridică cizma pe parapet şi sări pe spinarea lui Lily. Apucă hamul, să-l stabilizeze, şi Lily îşi desfăcu aripile imense – trăsătura de la care se trăgea numele rasei ei –, brăzdate pe margini de dungi înguste, albe şi negre, care oglindeau pe toată lungimea albastrul-închis al trupului ei, căpătând o nuanţă strălucitoare de portocaliu intens, culoarea marmeladei învechite. Scânteiau în soare în lumini multicolore. Întinse la maximum, măsurau de două ori lungimea trupului ei şi, odată ce se lansa în aer, aproape că nu mai trebuia să bată din aripi, doar să plutească maiestuos, fără efort.

Reuşiră să traverseze fără să împrăştie prea mult nisip sau să picure acid peste port ori parapetele castelului. Şi apoi mai rămăsese doar Maximus pe punte. Berkley îi vorbi încetişor şi, cu un imens oftat din toţi rărunchii, uriaşul Regal Copper se ridică anevoie în picioare, făcând corabia să se clatine puţin pe apă. Făcu încet doi paşi amorţiţi spre marginea punţii dragonilor şi oftă din nou. Muşchii umerilor îi pârâiră când îşi încercă aripile. Le lăsă să cadă pe spate, cu capul plecat.

— Aş putea să încerc, se oferi Temeraire, strigând de pe mal.

O ofertă nerealistă, căci Maximus cântărea şi acum aproape de două ori cât el.

— Sunt sigur că mă pot descurca, zise Maximus cu glas răguşit.

Apoi îşi plecă fruntea şi tuşi o vreme, aruncând flegma verzuie peste parapet. Nu se clinti. Coada lui Temeraire biciuia aerul. Apoi, cu un aer hotărât, plonjă în valuri şi se apropie de ei înot. Îşi ridică picioarele din faţă pe marginea corabiei şi îşi îţi capul peste balustradă, spunând:

— Nu e foarte departe. Vino, te rog, în apă. Sunt sigur că împreună putem înota până la mal.

Berkley se uită la Keynes, care declară:

— Presupun că o mică baie în mare n-are ce rău să-i facă. Ba poate chiar bine. E destul de cald, ca să fiu sincer, şi vom avea încă patru ore de soare, în acest anotimp, ca să se usuce.

— Ei, treci în apă, atunci, îl îndemnă Berkley, morocănos, mângâindu-l şi retrăgându-se un pas înapoi.

Ghemuindu-se stângaci, Maximus plonjă în ocean cu picioarele din faţă înainte. Masivele cabluri de ancoră protestară cu glasuri hodorogite, în timp ce *Allegiance* se reechilibra după forţa săriturii lui. Valuri uriaşe se înălţară şi se îndepărtară cutremurându-se dinspre Maximus, cât pe ce să răstoarne o navă mai mică, ancorată în golf şi luată prin surprindere.

Maximus îşi scutură apa de pe cap, mişcându-şi-l în sus şi-n jos, şi făcu prin valuri câţiva paşi, înainte să se prăbuşească în apă. Flotanţa sacilor de aer îl ţinea la suprafaţă, dar se înclină îngrijorător într-o

parte.

— Sprijină-te de mine, spuse Temeraire, înotând lângă el, să-l ridice.

Şi, puţin câte puţin, înaintară către ţărm, până când fundul oceanului veni brusc să-i întâmpine, ridicându-se în nori albi de praf, ca un fum, şi Maximus putu să se oprească să-şi tragă sufletul, încă pe jumătate cufundat în apă, cu valurile săltându-i pe trup.

— E plăcut în apă, spuse el, în ciuda unui nou acces de tuse. Nu mă simt aşa de obosit aici.

Însă ieşi din apă şi ajunse pe mal doar ajutat, o sarcină nu uşoară pe care reuşi s-o ducă la îndeplinire încet şi în etape, cu tot sprijinul pe care Temeraire şi fluxul i-l puteau oferi, şi aproape târându-se pe burtă ultimii zece iarzi.

Îl lăsară să se odihnească acolo şi îi aduseră bucăţile cele mai bune de la masa pe care Gong Su o pregătise o zi întreagă, ca să stârnească apetitul dragonilor, după efort: vite din partea locului, cu carnea grasă şi moale, făcute la frigare, cu o crustă de piper şi sare pentru ca aroma să fie destul de puternică pentru a aţâţa simţurile amorţite de boală ale dragonilor – şi umplute cu măruntaiele înăbuşite.

Maximus mâncă puţin, luă câteva înghiţituri din apa pe care i-o aduseseră într-un ciubăr mare, după care fu cuprins din nou de toropeală, tuşind, şi dormi toată noaptea acolo, cu coada legănându-se pe valurile oceanului, care veneau tot mai aproape, ca o barcă legată la mal. Abia în orele răcoroase ale dimineţii parcurseră cu el restul drumului până la terenurile de defilare, unde îl instalară în cel mai bun loc de la margine, sub pâlcul tânăr de arbori de camfor, unde putea avea parte de puţină umbră, dar şi de soare, şi foarte aproape de fântâna pe care o săpaseră pentru ca apa să le fie la îndemână.

După ce îl văzu instalat, Berkley îşi scoase pălăria şi se duse la ciubărul cu apă, să-şi vâre capul în el şi să bea câteva căuşe, după care îşi şterse faţa roşie şi asudată.

— E un loc bun, spuse el, cu capul plecat, un loc bun. O să ne fie bine aici…

Şi, sfârşind brusc, se duse în castel, unde luară toţi împreună micul dejun, în linişte.

Nu discutară despre Maximus, dar nu era nimic de discutat: ştiau cu toţii că nu va mai pleca de acolo, în absenţa unui leac, şi că, altminteri, îl aduseseră la mormânt.

7

La bord, număraseră fiecare zi: se grăbiseră, se agitaseră. Acum, erau aici şi nu puteau decât să stea şi să aştepte, în timp ce medicii îşi făceau fastidioasele experimente şi refuzau cu obstinaţie să le spună

ceva. Alte şi alte ingrediente locale fură aduse pe rând, prezentate lui Temeraire, uneori testate pe unul dintre dragonii bolnavi şi aruncate. Această activitate continuă fără niciun efect vizibil şi, într-o nefericită ocazie, deranjă sistemul digestiv al lui Temeraire, astfel că latrina comună a dragonilor căpătă proprietăţi foarte neplăcute şi fură nevoiţi s-o acopere şi să sape alta nouă. Pe locul celei vechi răsări imediat un covor gros de iarbă şi o buruiană cu flori rozalii care, spre marea lor exasperare, nu putea fi smulsă şi atrăgea o specie de viespi care-şi păzeau cu străşnicie teritoriul.

Laurence nu voia s-o spună, dar el credea că toate experimentele erau făcute fără prea mare entuziasm şi menite doar să le distragă atenţia în timp ce Keynes aştepta să-şi facă efectul clima. Cu toate acestea, Dorset îşi lua cu grijă notiţe despre fiecare experiment, cu scrisul lui ordonat, trecând pe rând de la un dragon la altul, de trei ori pe zi, întrebând cu o nemiloasă indiferenţă de câte ori tuşise pacientul de la ultima sa vizită, ce dureri îl încercaseră, cum mânca. La această din urmă întrebare, răspunsul nu era niciodată „mult“. La finele primei săptămâni, Dorset îşi termină ultima întrevedere cu căpitanul Warren, pe care îl chestionase cu privire la starea lui Nitidus, închise carnetul şi se duse să discute, cu glas scăzut, cu căpitanul Keynes şi cu ceilalţi medici.

— Presupun că sunt cu toţii nemaipomenit de deştepţi, dar dacă mai continuă cu aceste consilii secrete, fără să ne spună nimic, o să-mi vină să le dau un pumn în nas, zise Warren, alăturându-se celorlalţi la masa de cărţi, care fusese aşezată sub un pavilion, în mijlocul terenului.

Jocul era în cea mai mare măsură un pact tacit pentru a-şi ocupa timpul: niciodată nu erau prea atenţi la cărţi, iar acum nu erau atenţi deloc, urmărindu-i pe medicii care discutau aprins.

Keynes îi ocoli cu iscusinţă încă două zile şi, în cele din urmă, încolţit să le dea măcar o informaţie, spuse arţăgos:

— E prea curând ca să ne dăm seama.

Recunoscu, totuşi, că văzuseră o ameliorare, datorată întru totul climei, din câte îşi puteau da seama: dragonii dovediseră un apetit sporit, ceva mai multă energie şi tuşeau mai puţin.

— O să fie dificil să trimită toată aviaţia aici, spuse Little încetişor, după prima lor reacţie de bucurie prematură. Câte nave de transport avem cu totul?

— Şapte, cred, dacă *Lyonesse* a ieşit din reparaţii, răspunse Laurence. Urmă o pauză, după care adăugă, apăsat: Dar gândeşte-te, n-avem nevoie de o corabie de o sută de tunuri doar ca să transportăm dragoni. Transportatoarele au mai cu seamă rolul de a-i duce pe front. Ceea ce spunea nu era întru totul fals, dar numai pentru că nu prea existau motive, în afară de război, pentru mutarea dragonilor de colo

colo, cu osteneala şi cheltuielile de rigoare. Am putea, în schimb, să-i urcăm în barje, la Gibraltar, şi să-i trimitem de-a lungul coastei, cu o escortă de fregate, ca să ţină francezii la distanţă.

Suna destul de bine, dar ştiau cu toţii că, deşi nu imposibilă, punerea în aplicare a unei astfel de operaţiuni era cu totul improbabilă, la scara întregii aviaţii. Chiar dacă se întorcea cu dragonii formaţiei lor salvaţi, era foarte probabil ca un asemenea tratament să fie contestat de jumătate dintre camarazii lor sau chiar de mai mulţi.

— E mai bine decât nimic, spuse Chenery sfidător, şi mai mult decât am avut înainte. Niciun om din aviaţie n-ar fi refuzat o asemenea şansă dacă ar fi avut ocazia.

Dar şansele ar fi fost inegale. Pentru salvarea dragonilor Longwing şi Regal Copper, dragoni de luptă şi specii mai rare, nu s-ar precupeţi niciun efort ori cheltuială, dar ceilalţi – banalii Yellow Reaper ori Winchesterii, care se înmulţeau repede, dragonii mai bătrâni, predispuşi să devină dificili după moartea căpitanilor lor, dragonii mai firavi sau zburătorii mai puţin iscusiţi… Un necruţător calcul politic ar găsi că nu merită salvaţi şi ar fi lăsaţi să moară în mizerie şi nepăsare, izolaţi, fără îndoială, în cele mai îndepărtate zone de carantină care s-ar găsi pentru ei.

Satisfacţia lor rezervată fu întunecată de această umbră, iar Sutton şi Little se frământară cel mai mult: dragonii lor erau amândoi Yellow Reaper, iar Messoria avea patruzeci de ani. Dar nici sentimentul de vinovăţie nu le spulberă toate speranţele. Dormiră foarte puţin în noaptea aceea, numărând accesele de tuse, socoteli care aveau să fie consemnate în carnetul lui Dorset, iar dimineaţă, cu foarte puţin efort, Nitidus fu convins să-şi încerce aripile. Laurence şi Temeraire îi însoţiră pe el şi pe Warren ca să le ţină de urât şi în caz că micul Pascal's Blue avea să obosească. Nitidus gâfâi răguşit şi, din când în când, tuşi în timpul zborului.

Nu se îndepărtară mult. Goana după locuri de păşunat şi după cherestea pustiise câmpurile şi dealurile, acoperite acum doar de o iarbă mică şi pricăjită, cât vedeai cu ochii, până la poalele muntelui şi piscurile din împrejurimi, unde versanţii deveneau inaccesibili: conglomeraţiile de piatră galbenă şi cenuşie, urcând treptat, în terase, ca nişte ziduri vechi şi mucegăite de piatră, pe care doar iarba şi muşchiul şi pământul uscat, în loc de mortar, le mai ţineau în picioare.

Se opriră acolo şi se odihniră, pe pământul afânat, acoperit de tufişuri, la umbra peretelui abrupt de stâncă. În tufăriş se stârni mare vânzoleală, animalele mici fugind din calea lor, mărunte creaturi blănoase, ca nişte bursuci maronii.

— E un munte foarte ciudat, remarcă Temeraire, înălţându-şi capul

ca să se uite într-o parte şi-n alta, de-a lungul crestei întinse de deasupra, netedă şi fină, tăiată parcă de un cuţit.

— Da, o, foarte, şi ce fierbinte e, spuse Nitidus fără noimă, pe jumătate adormit, vârându-şi capul sub aripă, să tragă un pui de somn.

Îl lăsară să doarmă la soare, iar Temeraire, căscând, îi urmă exemplul.

Laurence şi Warren stătură împreună, privind în jos, spre bazinul adânc al portului, acolo unde intra în ocean. În depărtare, *Allegiance,* o barcă de jucărie printre furnici. Pentagonul aproape perfect al castelului era un desen galben, pe pământul întunecat, cu dragonii – movile mici, neclintite, pe terenul de defilare din spatele lui.

Warren îşi scoase o mănuşă şi îşi trecu dosul palmei peste frunte să-şi şteargă sudoarea. Lăsă o dâră neglijentă de murdărie.

— Te-ai întoarce în marină dacă ţi s-ar întâmpla ţie, nu-i aşa? întrebă el.

— Dacă m-ar primi, răspunse Laurence.

— Se poate cumpăra un post în cavalerie, presupun, spuse Warren.

— O să aibă nevoie de soldaţi, dacă Bonaparte continuă să-şi facă de cap. Dar nici nu se compară.

Rămaseră tăcuţi o vreme, gândindu-se la opţiunile neplăcute pe care le-ar avea atâţia oameni daţi pur şi simplu deoparte prin moartea dragonilor pe care slujiseră.

— Laurence, continuă Warren, după o clipă, acest Riley, ce fel de om este? În mod obişnuit, vreau să spun. Ştiu că în ultimul timp v-aţi ţinut ţanţoşi amândoi.

Laurence fu uluit că i se adresă în felul acesta, însă răspunse:

— Un gentilom şi unul dintre cei mai buni ofiţeri din câţi cunosc. Nu pot spune o vorbă rea despre el, personal.

Era foarte curios ce ar fi putut stârni această întrebare. Dat fiind că *Allegiance* avea ordin să rămână în port, până când dragonii erau iarăşi gata de plecare, Riley venise, desigur, la castel şi luase cina cu generalul Grey de mai multe ori. Laurence se eschivase, dar Catherine şi ceilalţi căpitani se duseseră aproape de fiecare dată. Pesemne că se stârnise vreo controversă, dând naştere unei astfel de întrebări, şi Laurence spera că Warren îi va da detalii. Însă acesta doar clătină din cap şi schimbă subiectul, spunând că se părea că vântul o să-şi modifice direcţia înainte de întoarcerea lor, astfel încât curiozitatea lui Laurence rămase nesatisfăcută, iar întrebarea avu ca singur efect reînvierea regretelor legate de conflictul respectiv, care, presupunea acum, nu se va stinge, şi de sfârşitul prieteniei lor.

— Nitidus chiar pare să se simtă mai bine, nu-i aşa? îi şopti Temeraire lui Laurence, pe un ton confidenţial, pe care nu-l puteau auzi decât toţi cei prezenţi pe o rază de douăzeci de picioare, în timp

ce se pregăteau de întoarcere.

Laurence putu să răspundă fără rezerve că era de aceeaşi părere şi, când reveniră pe terenurile de defilare, dragonul de talie uşoară mâncă aproape ca pe vremea când era sănătos, oprindu-se după două capre, înainte să adoarmă.

A doua zi, Nitidus refuză să repete experienţa, iar Dulcia mâncă doar pe jumătate, înainte să se culce pe pământ ca să se odihnească.

— Dar a dat gata un viţel mărişor, spuse Chenery, dând gata el însuşi un pahar mărişor de whisky cu apă. Şi e un semn al naibii de bun, aş zice. N-a mai mâncat atâta de şase luni.

În ziua următoare, toţi dragonii refuzară să meargă la masă şi se aşezară la loc, aproape imediat ce fură convinşi să se ridice în picioare, cerând să fie scuzaţi.

— E prea cald, se plânse Nitidus şi mai ceru apă.

Pe un ton şi mai tânguios, Dulcia spuse:

— Aş prefera să mai dorm puţin, dacă nu vă supăraţi.

Keynes îi puse o cupă la piept, să asculte şi, îndreptându-se, clătină din cap. Niciunul dintre ceilalţi nu se lăsă mişcat din locul în care dormea. Când socotelile la care munciseră aviatorii fură examinate îndeaproape, se dovedi că dragonii tuşiră, într-adevăr, mai puţin. Dar nu mult mai puţin. Iar acest avantaj fusese înlocuit – îşi dădură curând seama observatorii lor neliniştiţi – de apatie şi letargie. Arşiţa îi făcea somnolenţi şi înclinaţi să nu se mişte, căci între timp interesul pentru noile împrejurimi pălise, iar scurta reînviere a apetitului lor fusese, evident, stimulată doar de mâncarea mai bună pe care o aveau la dispoziţie pe uscat, comparativ cu cea din ultima perioadă a călătoriei pe mare.

— N-aş fi regretat, chiar deloc, mormăi Sutton, aplecat deasupra mesei şi vorbind singur, dar cu atâta violenţă încât îl auziră toţi ceilalţi. Cum ar putea exista regrete, în asemenea circumstanţe? Nu poate exista niciunul.

Suferea atât de mult de parcă vinovăţia lui, dacă s-ar fi găsit un leac pentru Messoria, când atâţia alţi dragoni erau poate lăsaţi să moară, ar fi fost cauza eşecului. Iar Little era atât de palid şi de copleşit, încât Chenery îl duse în cort şi îl îmbie cu rom până îl adormi.

— Ritmul evoluţiei bolii a fost încetinit, spuse Keynes, la sfârşitul celei de-a doua săptămâni. Nu este un câştig neînsemnat, adăugă el – o slabă consolare, când ei speraseră mai mult.

Laurence îl duse pe Temeraire să zboare şi îl ţinu pe mal toată noaptea, ca să-şi cruţe camarazii, cel puţin pentru scurt timp, de contrastul dintre starea de sănătate a lui şi cea a dragonilor lor. Avea şi el propriul sentiment acut de vinovăţie, oglinda întoarsă a nefericirii lui Sutton şi a lui Little: Lui însuşi nu i-ar fi trecut prin cap să dea la schimb sănătatea lui Temeraire pentru a tuturor celorlalţi şi, cu toate

că ştia că tovarăşii lui ar înţelege perfect şi ar nutri, fiecare, acelaşi sentiment pentru propriul partener, simţea eşecul, într-un mod iraţional, ca pe o pedeapsă pentru egoismul său ascuns.

Dimineaţa, în port se înălţau noi pânze: *Fiona*, o fregată iute, sosise în timpul nopţii cu scrisori. Catherine le deschise încet, la micul dejun, şi citi numele cu voce tare: Auctoritas, Prolixus, Laudabilis, Repugnatis. Morţi de la începutul anului.

Avea şi Laurence o scrisoare, de la mama lui:

Totul e trist. Suntem pierduţi, cel puţin un an de-acum înainte, şi probabil mai mult, dacă guvernul o să cadă din nou. Moţiunea a trecut în Camera Comunelor. Camera Lorzilor a respins-o din nou, în ciuda tuturor eforturilor şi a discursului excepţional al domnului Wilberforce, care l-ar fi mişcat pe posesorul oricărui suflet care merita acest nume. Ziarele, cel puţin, sunt cu noi şi vorbesc despre indignarea pe care o merită un asemenea eveniment. Times *scrie: „Acei obstrucţionişti care nu se gândesc nicio clipă la viitor pot să doarmă liniştiţi în noaptea asta. Ceilalţi trebuie să-şi caute odihna, dacă pot, ştiind fără tăgadă că au adunat o grămadă de durere şi suferinţă, pe care vor trebui să le plătească, dacă nu în lumea aceasta, atunci pe lumea cealaltă.“ Un reproş cât se poate de just…*

Împături scrisoarea şi o vârî în buzunarul hainei. N-avea curaj să citească mai departe. Şi părăsiră cu toţii sala de mese în tăcere.

Cazarma castelului era suficient de mare să adăpostească un grup mai mare decât al lor, dar, cu umbra implacabilă a bolii deasupra, căpitanii căzură tacit de acord că preferau să stea mai aproape de dragonii lor. Şi, cum nici ceilalţi membri ai grupului nu voiau să fie mai prejos, un mic batalion de corturi şi pavilioane răsări în curând în preajma terenurilor de defilare, unde majoritatea îşi petreceau zilele şi nopţile înfruntând ploile frecvente. Numai bine ca să descurajeze invazia ocazională a copiilor băştinaşi, care îşi aminteau de vizita lui Temeraire de anul trecut atât cât să-şi înfrângă teama. Inventaseră un joc prin care se provocau unul pe altul până când unul dintre ei, nemaiputând suporta, dădea buzna nebuneşte printre dragonii adormiţi, după care alerga înapoi, să primească felicitările tovarăşilor lui.

Sutton puse capăt definitiv acestor aventuri într-o după-amiază, când un băiat, năvălind pe terenul de defilare, o plesni din greşeală pe Messoria şi o trezi din una dintre rarele reprize de somn adânc. Îşi înălţă capul speriată şi fornăi, iar vinovatul căzu în praf, târându-se cu spatele, ca un rac, pe mâini, pe picioare şi pe fund, mult mai speriat decât ea. Sutton se ridică de la masa de cărţi şi se duse să-l ia pe băiat de braţ, săltându-l în picioare.

— Adu-mi un băţ, Alden, îi spuse el mesagerului său şi, conducându-

l pe intrus în afara terenului, se puse energic pe treabă, în timp ce copiii ceilalţi se împrăştiară şi fugiră, privind din spatele tufişurilor. Într-un târziu, urletele băiatului se transformară în scâncete şi suspine, iar Sutton reveni la masa de cărţi.

— Îmi cer scuze, domnilor, spuse el, şi îşi reluară jocul jucat într-o doară.

Nu mai avură parte de alte incursiuni în ziua aceea.

Dar când Laurence se trezi, în dimineaţa următoare, curând după revărsatul zorilor, auzi zarvă la porţi şi zări două grupuri de copii mai mari, lovindu-se cu pumni şi picioare, într-un amestec poliglot de ţipete; o mână de băieţi malaysieni şi olandezi zbârliţi pe de-o parte, iar împotriva lor un grup mai mic de negri, din Capetown, din tribul Khoi, deşi înainte cele două grupuri făcuseră aceleaşi năzbâtii. Din nefericire, harţa lor îi trezise pe dragoni, care îşi începură astfel crizele de tuse cu o oră mai devreme. Maximus, care suferise cumplit în cursul nopţii, gemu cu un oftat din toţi rărunchii, Sutton ieşi în goană din cortul său, şifonat şi furios, iar Berkley s-ar fi repezit între copii cu dosul sabiei, dacă nu i s-ar fi aruncat locotenentul Ferris în cale, cu braţele desfăcute, în timp ce Emily şi Dyer ieşeau în patru labe din praful încăierării.

— Noi n-am vrut, spuse Emily, cu vocea înăbuşită de mâna cu care încerca să-şi oprească sângerarea din nas. Numai că grupurile au adus câteva.

Printr-o nefericită coincidenţă, după săptămâni de căutări, cele două grupuri descoperiseră, în cele din urmă, nişte ciuperci. Acum se păruiau, revendicându-şi fiecare dreptul de a prezenta primii enormele pălării, ce măsurau mai mult de două picioare în diametru şi duhneau de-ţi mutau nasul, chiar şi în starea lor naturală.

— Locotenent Ferris, haide, te rog, să facem puţină ordine, spuse Laurence, ridicând glasul, şi să le spunem că vor fi plătiţi cu toţii. Nu e nevoie de tot tărăboiul ăsta.

În pofida strădaniilor de a le transmite aceste asigurări, trecu o bună bucată de vreme până reuşiră să despartă combatanţii furioşi care, deşi vorbeau limbi diferite, înţelegeau, cu siguranţă, expresiile de bază pe care şi le aruncau unii altora, cel puţin destul de bine ca să-şi alimenteze furia, şi continuau să se lovească cu mâinile şi picioarele, chiar şi în timp ce erau despărţiţi cu forţa. Se opriră însă brusc: Temeraire, trezindu-se şi el, îşi întinse capul peste gardul scund, fornăind apreciativ la adresa ciupercilor, abandonate în iarbă de ambele grupuri în timp ce încercau să-şi rezolve conflictul prin forţa braţelor.

— Ah, mmm, mormăi Temeraire, lingându-se pe bot.

În ciuda bravadei lor de mai înainte, băieţii nu îndrăzneau să se repeadă la el şi să-i smulgă ciupercile dintre fălci, însă îşi uniră

glasurile într-un strigăt general de protest, văzându-se pe cale să fie jefuiţi şi, în consecinţă, se lăsară, în sfârşit, convinşi să se potolească şi să-şi accepte plata, socotită în monede de aur, în cuantum egal pentru ambele părţi.

Cei din contingentul olandezo-malaysian încercară să protesteze, căci specimenul lor fusese mai mare, cu trei pălării pe un singur picior, comparativ cu cele două ciuperci aduse de Khoi, dar o privire grăitoare din partea lui Sutton îi reduse pe toţi la tăcere.

— Mai aduceţi şi veţi fi plătiţi din nou, spuse Laurence, însă asta provocă mai degrabă priviri descurajate decât speranţă şi copiii se uitară uşor înciudaţi la punga lui închisă, înainte de a se împrăştia, ca să se certe acum între ei cum să împartă prada.

— N-au cum să fie comestibile, zise Catherine neîncrezătoare, apăsându-şi batista peste gură în timp ce examina ciupercile: mai mari decât ciupercile bune, strâmbe şi ciudat de bombate, de un alb ca burta de peşte, cu pete maro neregulate.

— Sigur că mi le amintesc. Au fost foarte gustoase, spuse însă Temeraire.

Abia se îndură să-l lase pe Gong Su să le ia de lângă el – ceea ce bucătarul făcu apucându-le uşor cu două beţe foarte lungi şi ţinându-le departe.

Întrucât învăţaseră din experienţa lor anterioară, nu mai aşezară cazanul în bucătăriile castelului, ci afară. Gong Su instrui echipajele să aprindă un foc de tabără cât mai mare sub cazanul mare de fier, suspendat de ţăruşi, cu o scară alături, ca să poată amesteca de departe folosind o lingură de lemn cu coada lungă.

— Poate piper roşu, sugeră Temeraire, sau poate verde. Nu-mi amintesc bine, spuse el, scuzându-se, în timp ce Gong Su îşi examina cutia cu mirodenii pe îndelete, în încercarea de a reproduce reţeta anterioară.

Keynes ridică din umeri:

— Fierbe-o şi gata. Dacă trebuie să aşteptăm să reproduci nu ştiu ce bazaconie inventată de cinci bucătari acum un an, putem să ne întoarcem chiar acum în Anglia.

O ţinură la foc mic toată dimineaţa, Temeraire aplecându-se deasupra cazanului, adulmecând buchetul aromelor ca un veritabil băutor de vin şi făcând sugestii după sugestii, până când, în cele din urmă, linse un strop de pe marginea cazanului şi declară fiertura un succes.

— Sau cel puţin mi se pare un gust cunoscut şi e foarte bun, adăugă el, adresându-se unui public inexistent: fuseseră alungaţi cu toţii la marginea poienii, gata să se sufoce, aşa că abia îl auziră.

Bietei Catherine i se făcuse extrem de rău şi vomita şi acum în spatele unui tufiş.

Ţinându-se de nas, îi duseră lui Maximus licoarea, iar dragonului păru să-i placă, ostenindu-se chiar să vâre o gheară în ceaun şi să-l încline, ca să poată linge ultimele picături. După o somnolenţă iniţială, licoarea îl înveseli cu totul, astfel că se ridică şi chiar mâncă tot iedul fraged pe care Berkley i-l adusese pentru cină, mai mult cu speranţe decât cu aşteptări că o să-l vrea. Maximus mai ceru, însă adormi din nou înainte să i se poată satisface solicitarea.

Berkley ar fi vrut să-l trezească şi să-i mai dea o capră, iar Gaiters, medicul său, fu de acord, însă Dorset se opuse vehement, afirmând că el i-ar fi interzis şi primul ied, pe motiv că procesul digestiv ar putea să afecteze efectul leacului. Discuţia degeneră, în scurt timp, într-o ceartă violentă – atât cât permiteau şoaptele şuierate –, până când Keynes spuse, în cele din urmă, reducându-i la tăcere pe amândoi:

— Lăsaţi-l să doarmă. Dar de acum înainte o să-i dăm să mănânce atât cât poate, după fiecare doză. Importanţa creşterii în greutate pentru cauza stării lui generale de sănătate n-are cum să fie o exagerare. Dulcia e mai trupeşă. Mâine vom încerca fiertura şi pe ea, dar fără mâncare.

— Eu am mâncat-o cu nişte boi sau poate cu nişte antilope, interveni Temeraire, adulmecând cu o oarecare tristeţe cazanul gol. A fost nişte grăsime foarte bună, asta îmi amintesc bine, grăsimea cu sosul de ciuperci, aşa că, până la urmă, cred că a fost un bou.

Rasa locală avea o parte neobişnuit de grasă în zona umerilor, deasupra picioarelor din faţă.

Experienţa lui Temeraire se limita la acea unică masă, dar Keynes împărţise mostra lor modestă şi, începând cu dimineaţa următoare, Maximus şi Dulcia fură hrăniţi din ea trei zile la rând, până când porţia se termină. Din câte îşi amintea Laurence, fiertura îl făcuse pe Temeraire somnolent. La fel se întâmplă cu Maximus, însă în cea de-a treia zi, Dulcia îi alarmă pe toţi devenind neaşteptat de înnebunită să-şi primească următoarea doză şi chiar insistând să facă un zbor lung, ceea ce era probabil peste puterile ei şi cu siguranţă dăunător pentru sănătate.

— Pot, mă simt bine, mă simt bine! strigă ea, bătând din aripi.

Apoi începu să ţopăie pe picioarele din spate pe terenul de defilare, cu medicii pe urmele ei, încercând s-o calmeze. Chenery nu era de niciun folos: îşi petrecuse zilele scurse de la momentul în care îşi pierduseră primele speranţe, bând întruna, împreună cu căpitanul Little, şi, ca să sfideze tot pesimismul pe care Keynes îl putea provoca, s-ar fi repezit bucuros la bord şi ar fi plecat.

Dulcia fu, în cele din urmă, convinsă să nu-şi ia zborul, ademenită cu doi miei asezonaţi la repezeală de Gong Su cu nişte păstăi cu seminţe piperate din partea locului, din cele care îi plăceau lui Temeraire. Nimeni nu sugeră, de această dată, că n-ar avea voie să

mănânce, aşa că devoră mieii atât de repede încât împroşcă terenul de hrănire cu bucăţi de carne, ea, care de obicei mânca mai degrabă delicat.

Temeraire o urmări cu invidie. Nu doar că nu era lăsat decât să guste din fiertura de ciuperci, care îi plăcea aşa de mult, dar avea încă stomacul sensibil, după aventurile culinare excesive, aşa încât Keynes îl pusese la o dietă strictă şi plicticoasă formată din carne friptă, fără condimente, pe care acum papilele lui gustative o dispreţuiau.

— Ei, măcar am găsit leacul, nu?

Terminându-şi ospăţul, Dulcia adormi şi începu să sforăie sonor, cu un şuierat uşor, când expira: oricum, un progres, căci nu de mult fusese incapabilă să respire altfel decât pe gură. Keynes se apropie de Laurence, se prăbuşi pe buturuga de alături şi, ştergându-şi cu batista faţa roşie, spuse iritat:

— Gata, ajunge cu exaltarea. N-aţi învăţat niciunul din lecţiile noastre? Plămânii nu s-au curăţat, nici vorbă.

Vântul aduse peste noapte un pâlc gros de nori, aşa că la trezire îi aşteptau o ploaie măruntă şi gri şi un pământ ud, cleios, în timp ce aerul continua să fie neplăcut de fierbinte, lipindu-se umed de piele, ca sudoarea. Dulcia se simţea iarăşi mai rău. Stătea pleoştită şi obosită, după ţopăiala din ziua precedentă, iar ceilalţi dragoni strănutau mai mult ca oricând. Până şi Temeraire ofta şi tremura, încercând să scape de apa ce i se aduna pe piele şi în scobiturile dintre oase şi muşchi.

— Chiar mi-e dor de China, spuse el, ciugulindu-şi nefericit mâncarea udă.

Gong Su nu reuşise să frigă antilopa cum trebuie.

— Altul trebuie să fie leacul. O să-l găsim, Laurence, spuse Catherine, întinzându-şi ceaşca de cafea, la micul dejun, în castel.

Laurence luă ceaşca mecanic şi se aşeză alături de ceilalţi. Mâncară în tăcere, acompaniaţi doar de zornăitul furculiţelor şi farfuriilor. Nimeni nu dădu solniţa din mână-n mână şi nimeni n-o ceru. Chenery, care era de obicei sufletul grupului, avea cearcăne vineţii sub ochi, de parcă ar fi fost bătut, iar Berkley nici nu îşi făcuse apariţia la micul dejun.

Keynes intră ştergându-şi noroiul de pe picioare, cu haina îmbibată de apă şi urme de mucus albicios, şi spuse apăsat:

— Foarte bine. Ne mai trebuie ciuperci. Se holbară la el, nedumeriţi de tonul lui, iar Keynes le aruncă o privire feroce, înainte să recunoască, rezervat: Maximus poate din nou să respire.

Atunci se repeziră cu toţii spre uşă.

Lui Keynes nu-i plăcea deloc să le dea speranţe şi rezistă tuturor stăruinţelor de a oferi detalii. Dar stăteau la capul lui Maximus şi auzeau cu urechile lor şuieratul domol al aerului prin nări. Acelaşi

lucru şi în cazul Dulciei. Cei doi tuşeau, şi tuşeau, şi tuşeau, însă aviatorii fură cu toţii de acord că sunetul şi consistenţa se îmbunătăţiseră: o tuse salutară şi productivă, nu nesfârşitul hârâit ud, înfricoşător, al plămânilor. Sau cel puţin aşa reuşeau să se convingă unul pe altul.

Cu toate acestea, Dorset continua să-şi facă implacabilele însemnări zilnice, iar medicii continuau cu celelalte experimente: îi oferiră lui Lily un fel de şarlotă din banane verzi şi miez de nucă de cocos. Aceasta gustă, înghiţi şi refuză ferm să mai mănânce. Messoria fu convinsă să stea ghemuită pe-o parte şi îi topiră pe piele un set de lumânări, aprinse şi acoperite cu ventuze, în încercarea de a-i încălzi plămânii, fără niciun efect vizibil, cu excepţia dârelor mari de ceară lăsate pe piele. O matroană firavă, cu părul alb, din tribul Khoi, îşi făcu apariţia la porţile lor, târând după ea un ciubăr aproape de dimensiunea ei, plin-ochi cu un preparat făcut din ficat de maimuţă. Cu bruma ei de olandeză stricată reuşi să dea impresia că le adusese un inegalabil leac pentru orice boală. Când îl încercară pe Immortalis, acesta luă fără entuziasm o înghiţitură şi lăsă restul, însă fură nevoiţi să plătească, întrucât tot ceea ce rămăsese fu repede luat în stăpânire de Dulcia, care curăţă tot ciubărul şi îşi roti privirea să vadă dacă mai este.

Pofta de mâncare îi creştea treptat, pe măsură ce îi revenea simţul gustului, şi tuşea tot mai puţin cu fiecare zi. La sfârşitul celei de-a cincisprezecea zile nu mai tuşea aproape deloc, doar îşi mai dregea glasul din când în când. Maximus tuşi ceva mai multă vreme, însă spre sfârşitul săptămânii, fură cu toţii treziţi în toiul nopţii de un ţipăt teribil, urlete de teroare şi foc. Cuprinşi de panică, ţâşniră cu toţii afară din corturi, descoperind că Maximus încerca vinovat să se furişeze neobservat înapoi pe terenurile de defilare, cu atâta succes la cât te puteai aştepta în această încercare, şi ducând între fălcile-i deja mânjite de sânge un bou. Îl înghiţi repede, aproape întreg, când descoperi că e urmărit şi susţinu că n-are habar despre ce vorbesc, insistând că s-a ridicat doar ca să-şi întindă picioarele şi să se aşeze mai comod. Urma lăsată de coada lui în praful îmbibat de sânge îi conduse la un grajd din apropiere, acum pe jumătate prăbuşit, înconjurat de un gard distrus şi la proprietarii turbaţi de furie şi spaimă în faţa pierderii nepreţuitei lor perechi de boi.

— Da, numai că vântul şi-a schimbat direcţia şi miroseau aşa de bine, mărturisi Maximus într-un târziu, când fu confruntat cu dovezile. Şi n-am mai mâncat de mult o vită bună şi proaspătă, nu gătită ori cu condimente.

— Nătărău ridicol ce eşti! De parcă nu ţi-am fi dat orice pofteşti, spuse Berkley, fără pic de furie, mângâindu-l cu entuziasm. Mâine o să primeşti doi.

— Şi haide să nu mai auzim de la tine alte scuze afurisite ca să nu mănânci, când tu umbli noaptea ca un leu turbat să-ţi umpli burta, adăugă Keynes, mai arţăgos. Era zburlit, neras şi iritat. Reuşise în sfârşit să ajungă în pat la o oră rezonabilă, după ce stătuse treaz aproape în fiecare noapte, întreaga săptămână, urmărind dragonii. Nu pot pricepe de ce nu te-ai gândit să spui nimănui, adăugă el.

— N-am vrut să-l trezesc pe Berkley. Nu mănâncă aşa cum trebuie, replică pătruns Maximus, acuzaţie la care Berkley, care într-adevăr mai slăbise câteva kilograme de când sosiseră, aproape că se înecă.

După aceea îl trecură pe Maximus la obişnuitul regim britanic de hrană, cu vite proaspăt măcelărite, presărate din când în când cu puţină sare, şi dragonul începu să facă gaură în turmele locale – şi în punga aviatorilor – într-un ritm cu adevărat remarcabil, până când Temeraire fu recrutat să vâneze pentru el la nord de Cape, în mijlocul uriaşelor turme de bivoli sălbatici, deşi aceştia nu erau la fel de gustoşi, în opinia exprimată de Maximus pe ton de jale.

Până şi Keynes încetase de-acum să facă pe nemulţumitul şi erau întru totul angajaţi într-o nouă şi disperată căutare a ciupercii afurisite. Copiii localnici renunţaseră, considerând că succesul era improbabil. În ciuda tuturor promisiunilor pe care le puteau face Laurence şi ceilalţi căpitani cu privire la pungile lor care aşteaptă deschise, niciunul dintre copii nu părea dispus să-şi piardă timpul în această încercare.

— Presupun că putem s-o facem chiar noi, spuse Catherine, nesigură, iar a doua zi dimineaţă Laurence şi Chenery luară cu ei câţiva oameni şi porniră să caute terenuri de vânătoare mai puţin umblate, împreună cu Dorset, ca să confirme identitatea ciupercii. Ceilalţi căpitani nu voiau să-şi lase singuri dragonii bolnavi, iar Berkley era în mod evident nepregătit să cutreiere vreme îndelungată prin sălbăticie, deşi se oferi să li se alăture.

— Nu-i nevoie, bătrâne, îi spuse foarte vesel Chenery: de când îşi revenise Dulcia, mai avea puţin şi se urca pe masă, să cânte de fericire, cu puţină încurajare. Ne vom descurca foarte bine, iar tu ai face bine să stai aici şi să mănânci cu dragonul tău. Are dreptate, trebuie să te îngraşi la loc.

Apoi Chenery se apucă să se aranjeze în cel mai bizar mod imaginabil, scoţându-şi haina şi legându-şi eşarfa în jurul frunţii, ca să împiedice sudoarea să-i curgă pe faţă, şi înarmându-se cu o veche sabie grea de cavalerie, din armurăria castelului. Înfăţişarea care rezultă nu l-ar fi făcut de ruşine nici pe cel mai odios pirat, însă când ajunse în poiană, unde Laurence îl aştepta în haină, eşarfă şi pălărie, Chenery se uită la el cu o expresie la fel de sceptică precum cea pe care Laurence însuşi, mai plin de tact, şi-o reprimă.

Dragonii porniră spre nord, pe deasupra golfului, cu Table Mount în

urmă şi *Allegiance* sclipind dedesubt. Traversară zona cu apă mică, verde-sticloasă, şi curba zimţată a plajei cu nisip gălbui de pe malul îndepărtat şi cotiră spre nord-est şi pe deasupra uscatului, către o stâncă solitară alungită, Kasteelberg, care se înălţa din inima regiunii, un martor îndepărtat al ariei de întindere a munţilor.

Chenery şi Dulcia preluară comanda, cu steagul de semnal fluturând exuberant, şi îi conduseră dincolo de aşezările omeneşti, deasupra sălbăticiei tot mai adânci, impunând un ritm alert şi istovitor care întindea aripile lui Temeraire şi păstra distanţa dintre ei. Abia spre seară, Dulcia se hotărî să coboare pe malul unui râu, la vreo zece mile de poalele muntelui unde aveau de gând să se oprească.

Laurence nu îndrăznea să spună nimic. Nu i se părea înţelept să se îndepărteze aşa de mult, când ciupercile creşteau probabil pe lângă Capetown şi nu ştiau nimic despre teritoriul în care zburau, dar Dulcia îşi întindea aripile la soare, bând cu nesaţ apă din râu. Gâtlejul i se umfla, traversat de înghiţiturile mari de apă. Îşi dădu gâtul pe spate, împroşcând apa în extaz, iar Chenery râse ca un copil şi îşi lipi obrazul de piciorul ei.

— Ce se aude, lei? întrebă Temeraire cu interes, strângându-şi aripile, cu capul înălţat, să asculte: din tufe se auzeau răgete furioase, nu erau glasurile de tunet ale dragonilor, ci un zgomot furios şi gâfâit, poate un protest la adresa intruşilor. N-am văzut niciodată un leu, adăugă el.

Nici nu avea şanse să vadă, dacă asta depindea de lei: oricât de iritaţi ar fi fost, cu siguranţă n-ar fi riscat să se apropie.

— Sunt foarte mari? întrebă neliniştită Dulcia. Nici ea, nici Temeraire, nu erau prea încântaţi să lase echipajele să-şi continue drumul pe jos, prin pădure, în ciuda grupului de puşcaşi aduşi pentru protecţia lor. Poate că ar trebui să rămâneţi cu noi.

— Şi cum să vedem ciupercile din aer, mă rog? spuse Chenery. O să vă odihniţi frumuşel şi poate o să mâncaţi ceva, şi noi o să ne întoarcem cât ai bate din palme. O să ne descurcăm foarte bine, dacă întâlnim lei. Avem şase puşti cu noi, draga mea.

— Dar dacă sunt şapte lei? întrebă Dulcia.

— Atunci va trebui să ne folosim pistoalele, o asigură el vesel, arătându-i propriul pistol, în timp ce le reîncărca pentru liniştea ei.

— Te asigur că n-o să vină la noi niciun leu să fie împuşcat, îi spuse Laurence lui Temeraire. O să fugă de cum aud primul foc de armă şi o să lansăm o rachetă de semnalizare, dacă avem nevoie de voi.

— Ei, bine, atâta vreme cât aveţi grijă, spuse Temeraire, culcându-şi capul pe picioarele din faţă, neconsolat.

Vechea sabie a lui Chenery îi ajută să-şi croiască drumul la intrarea în pădure, unde Dorset credea că e cel mai probabil să găsească ciuperca, în pământul rece şi umed. Singurele sălbăticiuni pe care le

vedeau, antilope suple şi păsări, erau la distanţă şi se îndepărtau repede, speriate de zgomotul incredibil al trecerii lor. Tufărişul era înspăimântător de impenetrabil, plin de mărăcini argintii, cu spinii înalţi de-o palmă, ascuţiţi ca acele în vârf şi îngropaţi, înşelător, într-un frunziş abundent.

Doborau lujeri de viţă şi smulgeau crengi la fiecare pas, cu excepţia rarelor ocazii în care dădeau peste câte o cărare pe care o bătătoriseră animalele mari, lăsând în urmă copaci fără scoarţă, cu răni roşii care picurau ca sângele. Însă asemenea momente de răgaz erau scurte. Dorset nu-i lăsa să urmeze cărările multă vreme, de teamă să nu dea nas în nas cu cei care le creaseră, cel mai probabil elefanţi. În orice caz, se îndoia că vor găsi vreo ciupercă.

La ora cinei, erau foarte încălziţi şi obosiţi, niciunul nu scăpase fără zgârieturi şi s-ar fi rătăcit complet dacă n-ar fi avut busole, când Dyer, care suferise cel mai puţin, fiind mic şi subţirel, scoase un ţipăt de triumf. Aruncându-se pe burtă, se strecură sub un tufiş ţepos şi ieşi târâş, cu spatele, ţinând în mână un exemplar care creştea la baza unui copac uscat. Era mic şi plin de noroi, cu doar două pălării, însă acest succes îi revigoră complet şi, după ce îl întâmpinară pe Dyer cu urale şi împărţiră un pahar de grog, se avântară mai departe în pădure, să-şi ducă la îndeplinire misiunea.

— Cât crezi, spuse Chenery gâfâind în timp ce îşi croia drumul, că va dura, pentru fiecare dragon din Anglia, dacă trebuie să le găsim pe toate aşa?…

Se auzi un pârâit în tufişuri, ca nişte picături de apă sfârâind într-o tigaie cu untură încinsă, şi un sunet gros, dispectic, ca o tuse, veni din cealaltă parte a tufişului încâlcit.

— Fii atent… atent, spuse Dorset, bâlbâindu-se, când Riggs se apropie.

Libbley, secundul lui Chenery, întinse mâna şi Chenery îi dădu sabia.

— Ar putea să fie…

Se opri. Libbley vârâse sabia în tufiş, să taie muşchiul încâlcit, iar Riggs dăduse la o parte crengile, cu mâinile. Un cap masiv îi privea gânditor prin spaţiul creat. Era de un gri bălţat, cu doi colţi imenşi, aliniaţi la capătul botului, şi ochi mici, negri, aprigi şi strălucitori, iar buza-i ciudată, în formă de semilună, se mişca meditativ în timp ce mesteca. Nu era mare, în comparaţie cu un dragon. În comparaţie cu un bou sau chiar cu rasa de bivoli din zonă, era foarte mare, şi atât de solid, încât avea un aer inexorabil.

— E un elefant? întrebă Riggs cu glas răguşit, întorcând capul.

Şi dintr-odată creatura fornăi şi se repezi la ei, strivind în cale toate tufişurile, uimitor de iute pentru o fiinţă aşa de greoaie, cu capul aplecat, astfel încât colţii loveau în faţă, pe măsură ce înainta.

Se stârni un vacarm de strigăte şi ţipete, iar Laurence avu în ultimul moment prezenţa de spirit să-i apuce pe Dyer şi pe Emily de guler şi să-i împingă cu spatele la copaci, bâjbâind abia apoi după pistol şi după sabie. Prea târziu: creatura începuse deja să distrugă totul în cale, şi niciunul dintre ei nu trăsese vreun foc.

— Un rinocer, spuse calm Dorset. Sunt miopi şi se înfurie repede, sau cel puţin aşa am înţeles din lecturile mele. Căpitane Laurence, îmi dai, te rog, eşarfa ta?

Când Laurence ridică privirea, îl văzu pe Dorset muncind de zor la piciorul lui Chenery, care sângera abundent din coapsă, acolo unde îl înţepase o creangă groasă şi ramificată. Dorset îi tăie pantalonii cu un bisturiu mare – destinat să fie folosit pentru delicatele membrane stratificate ale aripilor dragonilor –, manevrând vârful cu îndemânare, şi realiză o ligatură iscusită a venei care pompa sângele. Apoi înfăşură eşarfa de mai multe ori în jurul coapsei. Între timp, Laurence îi îndrumase pe ceilalţi să facă o targă din crengi şi din hainele lor.

— E doar o zgârietură, spuse vag Chenery. Vă rog, nu deranjaţi dragonii.

Dar imediat Dorset clătină negativ din cap, aşa că Laurence ignoră protestele lui Chenery şi lansă un semnal luminos albastru.

— Stai liniştit, îi spuse el. Vor veni într-o clipă, sunt sigur.

Şi, aproape instantaneu, imensa umbră a aripilor de dragon se revărsă peste ei – silueta lui Temeraire luminată din spate, de un negru compact în strălucirea soarelui, cu conturul prea sclipitor ca să-l poţi privi direct. Copacii pârâiră şi se sfărâmară sub greutatea lui. Îşi vârî capul printre ei, adulmecând: un cap imens şi roşiatic, cu zece colţi curbaţi de fildeş înfipţi în buza superioară. Nu era nicidecum Temeraire.

— Apără-ne, Isuse! spuse Laurence involuntar, ducând mâna la pistol.

Fiara nu era mult mai mică decât Temeraire – era mai mare decât îşi imaginase vreodată că poate fi un dragon sălbatic, cu umeri proeminenţi, un şir dublu de ţepuşe de culoarea nămolului brun-roşcat, acoperit cu o sumedenie de modele galbene şi gri.

— Încă un foc, Riggs, încă un foc.

Riggs lansă racheta de semnalizare, iar dragonul sălbatic şuieră iritat, lovind prea târziu spre panglica de foc care explodă într-o lumină albastră deasupra lor. Capul se strecură înapoi spre ei, îngustându-şi pupilele ochilor virulenţi, galbeni-verzui, apoi dragonul îşi dezgoli fălcile. În clipa aceea, Dulcia ţâşni prin bolta copacilor, strigând:

— Chenery! Chenery!

Se repezi la capul imens al dragonului sălbatic, lovind nebuneşte cu ghearele. Luat prin surprindere de ferocitatea acestui atac nemilos,

dragonul brun-roşiatic se retrase, la început, dar apoi se năpusti asupra ei cu o viteză uluitoare, îi apucă marginea aripii cu gura şi începu s-o scuture în sus şi-n jos. Dulcia zbieră de durere, dar când dragonul sălbatic îi dădu drumul, aparent satisfăcut să vadă c-o învăţase minte, micuţa femelă se avântă din nou spre el, cu dinţii dezveliţi, ignorând sângele negru care i se întindea ca o pânză de păianjen pe membrana aripii.

Cu un aer mai degrabă nedumerit, dragonul se retrase câţiva paşi, atât cât îi îngăduia strâmtoarea pădurii, strivind alţi câţiva copaci cu coada, şi şuieră din nou la ea. Dulcia se aşezase între ei şi dragonul sălbatic şi, desfăcându-şi larg aripile, să-i ocrotească, se înălţă cât putu pe picioarele din spate, cu ghearele scoase. Chiar şi aşa, arăta ca o jucărie pe lângă trupul lui masiv şi, în loc să atace, dragonul sălbatic se aşeză pe vine şi îşi scărpină nasul de piciorul din faţă, într-o atitudine de nedumerire aproape jenată. Laurence îl văzuse adesea pe Temeraire dând dovadă de o anumită reticenţă când venea vorba să se lupte cu un dragon mai mic, conştient de diferenţa dintre greutăţile lor. Dar, la rândul lor, dragonii mai mici nu obişnuiau să provoace la luptă un dragon mult mai mare, fără sprijinul unor aliaţi care să facă lupta mai echitabilă. Doar dorinţa de a-şi vedea căpitanul în siguranţă o motiva acum pe Dulcia să facă asta.

Umbra lui Temeraire coborî deasupra lor şi dragonul sălbatic îşi ridică brusc capul şi, umflându-şi umerii, se avântă în aer să întâmpine noua ameninţare, de data asta pe măsura lui. Laurence nu putea vedea foarte bine ce se petrece, deşi îşi înălţa capul disperat: aveau de furcă acum cu Dulcia, care, nerăbdătoare să-l vadă pe Chenery şi să-i studieze rănile, se apleca şi îi deranja.

— Ajunge, hai să-l urcăm la bord, spuse Dorset, bătând-o uşor pe piept, până când Dulcia se retrase. În harnaşamentul de pântece. Trebuie legat bine.

Şi fixară repede în ham targa improvizată.

Între timp, deasupra, dragonul sălbatic ţâşnea de colo colo în jurul lui Temeraire, în jumătăţi de arcuri scurte, şuierând şi bolborosind, ca o oală care dă în clocot. Temeraire se opri în aer, bătând din aripi pe loc, lucru pe care doar dragonii chinezi reuşeau să-l facă, şi gulerul i se ridică, larg deschis, în timp ce pieptul i se umfla. Fără întârziere, dragonul sălbatic se mai îndepărtă cu câteva bătăi de aripi, mărind distanţa dintre ei, şi rămase pe poziţie. Temeraire scoase răgetul lui teribil, răsunător. Copacii se cutremurară din pricina forţei sunetului şi o ploaie de crengi şi frunze uscate, prinse în coroanele lor, se revărsă împreună cu câteva fructe hidoase, în formă de cârnaţi, care lăsară, la impact, crestături adânci şi agresive în pământul dimprejur.

Hyatt, aviaspirantul lui Chenery, rosti speriat o sudalmă, când un astfel de fruct îi ricoşă de pe umăr. Laurence îşi şterse praful şi polenul

de pe faţă, ridicând privirea cu ochii mijiţi: dragonul sălbatic părea destul de impresionat, aşa cum şi trebuia să fie, şi, după încă un moment de ezitare, ieşi din frunziş şi îşi luă zborul.

Chenery fu urcat la bord în mare grabă şi porniră neîntârziat în zbor spre Capetown. Dulcia îşi întindea constant gâtul să se uite în jos, spre burtă, ca să vadă ce face. Îl coborâră în curte, deja febril şi agitat, şi îl duseră în castel să fie examinat de doctorul guvernatorului, în vreme ce Laurence luă cu el una dintre ciupercile amărâte care reprezentau tot câştigul unei zile întregi de muncă.

Keynes o studie serios şi, în cele din urmă, decretă:

— Nitidus. Dacă în păduri, chiar şi aşa de aproape, există dragoni sălbatici care ne dau bătaie de cap, avem nevoie de un dragon mic care să vă poată duce acolo. Iar Dulcia va refuza să plece, ştiindu-l pe Chenery aşa de bolnav.

— Ciuperca asta creşte în locuri ascunse, pe sub tufişuri, spuse Laurence. Nu putem s-o căutăm de pe spinarea unui dragon.

— Şi nici nu puteţi fi atacaţi de rinoceri ori mâncaţi de dragoni sălbatici! se răsti Keynes. Nu ne foloseşte la nimic, căpitane, un leac dobândit cu pierderea unui număr mai mare de dragoni decât cei vindecaţi.

Întorcându-se pe călcâie, Keynes se duse la Gong Su cu ciuperca, s-o prepare.

Warren înghiţi în sec când auzi decizia lui Keynes şi spuse cu glas pierit:

— Lily ar trebui s-o primească.

Dar Catherine spuse apăsat:

— N-o să ne luăm la ceartă cu doctorii, Micah. Domnul Keynes trebuie să ia toate aceste hotărâri.

— Când vom avea destule, spuse Keynes încetişor, am putea să experimentăm, să vedem cât de mult poate fi lungită doza. În momentul de faţă, trebuie să avem câţiva dragoni în putere, ca să mai aducem, şi n-am deloc încredere că această cantitate ar fi suficientă pentru dimensiunile lui Lily. Maximus nu va fi în stare să facă mai mult de-un zbor uşor, săptămâni bune de-acum încolo.

— Înţeleg, domnule Keynes, hai să închidem subiectul, spuse Catherine.

Aşa că Nitidus fu hrănit cu fiertura, iar Lily continuă să tuşească îngrozitor. Catherine rămase la căpătâiul ei toată noaptea, mângâindu-i botul, fără să-i pese de pericolul pe care îl reprezentau stropii de acid pentru ea însăşi.

— Foarte greu de crezut, foarte greu de crezut, spuse aspru Dorset, când Catherine, în disperarea ei, sugeră, două săptămâni mai târziu, că adunaseră deja toate specimenele care existau pe lume.

Nitidus suferise mai puţin decât majoritatea dragonilor, deşi se plângea cumva mai mult, şi îşi reveni mult mai repede chiar decât Dulcia, în ciuda predispoziţiei sale nervoase de a tuşi chiar şi după ce necesitatea fizică dispăruse.

— Sunt sigur că îmi simt iarăşi capul puţin greu în dimineaţa asta, spuse Nitidus agitat.

Alteori avea gâtul iritat sau îl dureau umerii.

— E de aşteptat, răspunse Keynes acestei ultime remarci, la mai puţin de-o săptămână după ce primise tratamentul. Ai zăcut luni în şir fără să te mişti. Ai face bine să-l iei la plimbare mâine, ajunge cu smiorcăiala asta, adăugă el, adresându-i-se lui Warren, după care se îndepărtă cu pas apăsat.

Cu această permisiune încurajatoare, îşi reluară căutarea care fusese scurtată de rănirea lui Chenery, limitându-şi aria la o zonă ceva mai apropiată de Cape. Însă la sfârşitul altor două săptămâni, nu avuseseră parte de vreo întâlnire cu un alt dragon sălbatic, dar nici de vreun succes. Aduseseră cu ei, în disperare, numeroase alte varietăţi de ciuperci, nu complet diferite ca aspect, dintre care două se dovediră otrăvitoare pe loc pentru rozătoarele blănoase din împrejurimi, pe care Dorset le folosi drept cobai.

Keynes apăsă cu degetul micile leşuri şi clătină din cap.

— Nu putem risca. Ai mare noroc că nu l-ai otrăvit pe Temeraire cu prima ciupercă.

— Ce naiba putem face, atunci? întrebă Catherine. Dacă nu se mai găsesc…

— Se vor mai găsi, spuse convins Dorset şi, în ceea ce-l privea, continuă să treacă zilnic pe la piaţă, obligându-i pe negustori şi pe proprietarii de dughene să se uite la desenul detaliat pe care-l făcuse ciupercii, în creion şi cerneală.

Perseverenţa lui nestrămutată fu răsplătită prin aceea că negustorii deveniră atât de exasperaţi, încât unul dintre Khoi, ale cărui cunoştinţe de olandeză şi engleză cuprindeau doar cifrele de la unu la zece – tot ce-i trebuia ca să-şi vândă produsele –, se înfăţişă, în cele din urmă, la poartă, cu reverendul Erasmus după el, căruia îi ceruse sprijinul ca să pună punct constantei hărţuiri.

— Vrea să ştiţi că această ciupercă nu creşte aici, în Cape, dacă am înţeles eu bine, explică Erasmus, ci în Xhosa…

Reverendul fu întrerupt de negustorul Khoi, care, repetă iritat numele oarecum diferit, incluzând la început un fel de pleoscăit ciudat, care îi aminti lui Laurence de nimic altceva decât de sunetele din limba Durzagh, dificil de reprodus pentru oameni.

— În orice caz, spuse Erasmus, după încă o încercare nereuşită de a repeta corect numele, vrea să spună că un trib care locuieşte mai departe de-a lungul coastei şi care umblă mai mult în interiorul continentului ar putea să ştie unde se găsesc mai multe.

Pe baza acestei informaţii, Laurence descoperi, însă, curând că era extrem de dificil să intre în legătură cu respectivul trib: oamenii care locuiau cel mai aproape de Capetown se retrăseseră din ce în ce mai departe de aşezările olandeze, după ce ultimul val de asalturi – nu neprovocat – fusese respins, cu vreo opt ani în urmă. Trăiau acum într-un armistiţiu incomod şi adesea încălcat cu coloniştii, iar orice legătură cu ei se făcea exclusiv la hotare.

— Şi asta, îl informă pe Laurence domnul Rietz – cei doi comunicând într-o germană la fel de stâlcită de ambele părţi –, cu plăcerea de a ni se fura vitele. De două ori pe lună pierdem o vacă sau mai multe, în ciuda faptului că au semnat armistiţii peste armistiţii.

Domnul Rietz era unul dintre şefii din Swellendam, unul dintre cele mai vechi sate din Cape şi unul dintre cele mai îndepărtate locuri spre interiorul continentului în care coloniştii reuşiseră să se aşeze: cuibărit la poalele unei creste de munte, care îi ferea de incursiunile dragonilor sălbatici. Viile şi fermele erau îngrămădite în jurul caselor văruite, mici şi îngrijite. Doar câteva ferme mai puternic fortificate erau mai risipite. Coloniştii se temeau de dragonii sălbatici, care năvăleau adesea de dincolo de munţi şi împotriva cărora construiseră un mic fort central, întărit cu două tunuri de şase livre, şi îşi urau vecinii negri, despre care Rietz adăugă:

— Kaffirii sunt cu toţii nişte ticăloşi, orice nume păgân vrei să le dai, şi te sfătuiesc să eviţi orice afaceri cu ei. Sunt sălbatici, până la ultimul, şi mai degrabă te-ar omorî în somn decât să-ţi fie de vreun ajutor.

Odată spuse acestea, majoritatea sub presiunea prezenţei tăcute, dar nu mai puţin convingătoare a lui Temeraire, la marginea satului său, Rietz consideră discuţia încheiată şi nu se lăsă nicidecum înduplecat să-i ajute în continuare, ci rămase mut, până când Laurence renunţă şi îl lăsă să se întoarcă la treburile lui.

— Acelea sunt într-adevăr nişte vaci foarte frumoase, constată Temeraire, cu admiraţie, când Laurence i se alătură din nou. Nu-i poţi învinui pe dragonii sălbatici că le fură, când atâta îi duce mintea şi vitele doar stau acolo în ţarc şi nu folosesc nimănui. Dar cum să găsim vreun om din tribul Xhosa, dacă nu ne ajută coloniştii? Presupun că ar trebui să zburăm prin zonă şi să-i căutăm.

Urmând o asemenea sugestie, puteau fi siguri că nu vor zări nici ţipenie de om din acel popor care cu siguranţă se temea profund de dragoni, nefiind mai puţin ferit decât coloniştii de pericolul de a le deveni victime.

Generalul Grey pufni când Laurence, întors la Capetown în căutarea unei soluţii, îi prezentă reacţia lui Rietz.

— Da, şi îmi închipui că dacă găseşti un om din tribul Xhosa, o să se plângă în acelaşi fel de colonişti. Îşi fură veşnic vite unii altora şi presupun că singurul lucru asupra căruia sunt de acord este să se plângă de dragonii sălbatici. Urâtă treabă, adăugă el. Aceşti colonişti vor mai multe păşuni, cu ardoare, şi nu le pot obţine. Aşa că n-au altceva de făcut decât să se certe cu triburile pentru pământul pe care dragonii sălbatici li-l lasă de bunăvoie.

— Dragonii sălbatici nu pot fi descurajaţi? întrebă Laurence.

Nu ştia exact cum mergeau treburile cu dragonii sălbatici. Ştia că în Anglia erau determinaţi în bună măsură să se limiteze la terenurile de hrănire, oferindu-li-se mese regulate, pentru care nu aveau de făcut niciun efort.

— Nu, probabil e prea mult vânat în sălbăticie, spuse Grey. Nu sunt suficient de tentaţi, în orice caz, să-şi părăsească aşezările. Şi s-au făcut destule încercări ca s-o dovedească. În fiecare an, câţiva tineri cu capetele înfierbântate se aventurează spre interior. Dar fără niciun folos. Grey ridică din umeri: Despre majoritatea aventurierilor noştri nu se mai aude nimic şi, desigur, guvernul este învinuit pentru pasivitatea lui. Dar lumea nu ştie cheltuielile şi dificultăţile implicate. Îţi spun, n-am să încerc să mă aventurez prea departe în zona asta fără o formaţie de cel puţin şase dragoni şi două companii de artilerie terestră.

Laurence clătină din cap. Era improbabil ca Amiralitatea să trimită un asemenea sprijin în prezent ori în viitorul previzibil. Chiar şi făcând abstracţie de boala care le şubrezise în aşa hal puterea aeriană, orice forţă semnificativă trebuia să fie, firește, angajată în războiul împotriva Franţei.

— Va trebui pur şi simplu să ne descurcăm cum putem mai bine, spuse Catherine, după ce Laurence îi raportă posomorât insuccesul său din seara aceea. Sunt sigură că reverendul Erasmus ne poate ajuta. Poate vorbi cu localnicii şi probabil că acel negustor va şti unde-i putem găsi.

Laurence şi Berkley se duseră a doua zi dimineaţă să-i solicite ajutorul, la reşedinţa misiunii, mult schimbată deja de la ultima vizită a lui Laurence: parcela de pământ era acum o frumoasă grădină de legume, plină de răsaduri de roşii şi ardei. Câteva fete din tribul Khoi, în halate simple, negre, îngrijeau straturile, legând pe pari răsadurile de tomate, iar alt grup cosea sârguincios sub o mimoză cu trunchiul gros, în timp ce doamna Erasmus şi o altă misionară, o femeie albă, le citeau pe rând, cu voce tare, dintr-o Biblie tradusă în limba lor. În interior, casa era cedată în întregime elevilor, care scrijeleau conştiincios pe plăcuţe de ardezie, hârtia fiind prea preţioasă ca să fie

folosită pentru un asemenea exerciţiu. Erasmus ieşi agale să li se alăture afară, din lipsă de spaţiu pentru discuţii în interior.

— N-am uitat că-ţi datorez recunoştinţă, căpitane, pentru că ne-ai adus aici şi aş fi bucuros să-ţi fiu de folos, spuse el. Dar probabil că între limba tribului Khoi şi limba celor din Xhosa sunt tot atâtea asemănări ca între franceză şi germană, iar eu sunt departe de-a o vorbi fluent chiar şi pe prima. Hannah se descurcă mai bine şi ne mai amintim câte puţin din limbile noastre materne. Dar acestea vor fi fiind de şi mai puţin ajutor: ne tragem amândoi din triburi aflate mult mai la nord.

— Totuşi, ai o afurisită de şansă mai mare să schimbi o vorbă cu ei decât oricare dintre noi, zise Berkley pe şleau. Nu poate fi aşa de greu să-i faci să priceapă, ce naiba! Ne-a mai rămas o bucăţică de ciupercă şi putem să le-o fluturăm în faţă ca să le arătăm ce vrem.

— Şi, cum au fost vecini cu tribul Khoi, interveni Laurence, s-ar putea ca unii dintre ei să ştie câteva vorbe în limba lor, ceea ce ţi-ar permite să stabileşti o comunicare. Nu cerem decât să încerci, adăugă el. Un eşec n-ar face mai rău decât să ne aducă înapoi unde suntem.

Erasmus se opri în faţa porţii grădinii, privind spre locul unde soţia sa le citea fetelor, şi spuse cu glas scăzut şi gânditor:

— N-am auzit dacă până acum le-a adus cineva Evanghelia celor din tribul Xhosa.

Deşi împiedicaţi să se extindă prea mult spre interiorul continentului, coloniştii se strecuraseră încet şi sigur de-a lungul coastei ce se întindea la est de Capetown. Râul Tsitsikamma, la distanţă de vreo două zile bune de zbor, era acum un fel de graniţă teoretică între teritoriile olandeze şi cele Xhosa: cea mai apropiată aşezare era Golful Plettenberg, şi dacă oamenii din tribul Xhosa se furişau prin pădure şi treceau cu cinci paşi dincolo de graniţele celui mai izolat sat, aşa cum îşi închipuiau mulţi dintre colonişti că se întâmplă, n-ar fi ştiut nimeni. Dar fuseseră împinşi dincolo de râu în ultima bătălie. Era o linie convenabilă pe hartă şi aşa fusese menţionată în tratate.

Temeraire urmă linia coastei, în zbor: o stranie şi frumoasă serie de costişe scunde, acoperite de o pătură groasă de vegetaţie verde şi presărate pe alocuri cu licheni de un roşu strălucitor, cu stânci gălbui şi brune revărsându-se de la poale. Şi plaje de nisip auriu, unele împestriţate de pinguini îndesaţi, prea mici ca să se sperie de trecerea lor în văzduh. Nu erau pradă pentru dragoni. Spre asfinţit, în cea de-a doua zi de zbor, traversară laguna Knysna, adăpostită în spatele gurii sale înguste spre ocean, şi ajunseră seara târziu pe malurile râului Tsitsikamma, care îşi croia drum spre interior, pătrunzând adânc în canalul tivit cu verdeaţă.

Dimineaţa, înainte să traverseze râul, legară de doi ţăruşi nişte imense pânze albe, în semn de pace, ca să nu fie consideraţi ca o provocare, şi le lăsară să atârne de-o parte şi de alta a aripilor lui Temeraire. Pătrunseră cu prudenţă în interiorul teritoriului Xhosa, până când ajunseră într-un luminiş, suficient de mare ca să le permită să-l aşeze pe Temeraire la o oarecare distanţă şi traversat de un pârâu îngust şi iute. Nu era un obstacol, dar probabil era un hotar suficient ca să ofere siguranţă cuiva aflat pe malul celălalt.

Sperând să ademenească localnicii, Laurence adusese cu el, în afară de o grămăjoară, mică, dar substanţială, de guinee de aur, o mare varietate de obiecte care erau în mod obişnuit folosite în trocul local. Cele mai însemnate dintre ele erau câteva coliere mari din ghiocuri, înşirate pe fir de mătase. În unele părţi ale continentului, acestea erau folosite ca mijloc de plată şi sentimentul valorii era mai extins. Prin părţile locului, erau extrem de apreciate ca bijuterii. Pe Temeraire nu-l impresionau. Scoicile nu erau suficient de viu colorate, nici sclipitoare, nici irizate şi nu-i stârneau instinctul de coţofană. Examină cu mult mai mult interes şiragul de perle pe care Catherine îl donase pentru cauză.

Echipajul etală întreaga colecţie pe o pătură mare, destul de aproape de marginea pârâului, ca să fie vizibilă pentru un observator de pe malul celălalt, sperând să stârnească o reacţie. Temeraire se cuibări la pământ, făcându-se cât putu el mai mic, şi cu toţii aşteptară. Făcuseră destul zgomot, fără doar şi poate, însă era o regiune vastă. Zburaseră două zile ca să ajungă la râu şi Laurence nu era deloc optimist.

Dormiră în noaptea aceea pe mal, fără nicio reacţie, iar a doua zi trecu şi ea fără evenimente, atâta doar că Temeraire se duse la vânătoare şi aduse patru antilope, pe care le prăjiră pe frigare pentru cină. Fără prea mult succes, căci Gong Su rămăsese la tabără, să-i hrănească pe ceilalţi dragoni care continuau să fie bolnavi, iar tânărul Allen, desemnat să învârtă frigarea, se luă cu altele şi uită, aşa că antilopele erau arse pe-o parte şi neapetisant de crude pe cealaltă. Gulerul lui Temeraire se pleoşti de dezamăgire şi Laurence constată cu tristeţe că devenea excesiv de pretenţios la mâncare, un obicei nefericit pentru un oştean.

Cea de-a treia zi se scurse fierbinte şi deloc diferită de prima, iar oamenii se moleşiră treptat, fără să mai scoată o vorbă. Emily şi Dyer scriau fără entuziasm pe tăbliţele lor, iar Laurence se forţa să se ridice periodic şi să se plimbe încoace şi încolo, ca să nu adoarmă. Temeraire căscă imens şi îşi lăsă capul la pământ, să sforăie. La o oră după prânz, mâncară doar pâine cu unt şi puţin grog, dar nimeni nu voia mai mult pe căldură, nici măcar după cina catastrofală din seara precedentă. Soarele se lăsă greu convins să coboare la orizont: ziua creştea.

— V-aţi instalat confortabil, doamnă? întrebă Laurence, aducându-i doamnei Erasmus încă o ceaşcă cu grog.

Îi amenajaseră un mic pavilion din corturile de călătorie, ca să poată sta la umbră. Fetiţele fuseseră lăsate la castel, în grija unei servitoare.

Doamna Erasmus înclină capul şi acceptă ceaşca, dând senzaţia, ca întotdeauna, că nu o prea interesează propriul confort. O calitate necesară, fără doar şi poate, pentru o nevastă de misionar, târâtă pe tot cuprinsul globului. Totuşi, părea nepoliticos s-o lase să se chinuie în arşiţa zilei doar pentru atâta. Nu se plângea, dar era greu de crezut că îi plăcuse să stea înghesuită la bordul unui dragon, oricât de bine îşi ascunsese spaima. Acum purta o rochie cu guler înalt şi mâneci lungi, din stofă închisă la culoare, iar soarele era aşa de violent încât trecea chiar şi prin pielea cortului.

— Îmi pare rău că am abuzat de dumneavoastră, spuse el. Dacă nu se întâmplă nimic mâine, cred că trebuie să considerăm încercarea noastră un eşec.

— Mă voi ruga pentru un rezultat mai fericit, spuse ea scurt, cu glasu-i grav şi neclintit, ţinându-şi capul plecat.

Ţânţarii cântau veseli în înserarea care se lăsa, însă nu se apropiau prea mult de Temeraire. Muştele erau mai puţin chibzuite. Siluetele copacilor se înceţoşau, la ora când Temeraire se trezi speriat şi spuse:

— Laurence, vine cineva. Uite acolo.

Iarba foşni pe malul opus. Un bărbat foarte subţire se ivi în penumbră, dincolo de pârâu: era cu capul descoperit şi purta doar o mică pătură înfăşurată neglijent în jurul trupului, atât cât să fie decent. Avea în mână un *assegai* lung, cu coada subţire şi vârful ca o lopată îngustă. Iar peste umeri îi atârna o antilopă destul de costelivă. Nu traversă pârâul şi nu-şi dezlipi ochii de la Temeraire. Îşi înălţă puţin capul, să se uite la pătura cu lucruri de preţ, dar era evident că nu îndrăznea să se apropie.

— Domnule reverend, poate că dacă m-ai însoţi, şopti Laurence şi porni, cu Ferris urmându-i cu încăpăţânare, fără să fi fost chemat.

Laurence se opri lângă pătură şi înălţă cel mai minuţios lucrat dintre coliere, o salbă din şase sau şapte şiruri de scoici aranjate alternativ, închise şi deschise la culoare, printre care erau intercalate mărgele de aur.

Traversară pârâul. Apa era mică, nici nu le trecea peste marginea cizmelor. Laurence îşi atinse pe furiş patul pistolului, cu ochii la suliţă. Aveau să fie vulnerabili, urcând pe mal. Dar vânătorul se retrase spre pădure, când ieşiră ei din apă, devenind aproape invizibil în lumina slabă, cu tufărişul în spate, şi ar fi putut oricând să se retragă în întunericul pădurii. Laurence bănuia că omul avea mai multe motive de teamă decât ei, singur în faţa grupului lor numeros, cu Temeraire

în spate, pândind ca o pisică şi urmărind cu nelinişte scena.

— Domnule, lăsaţi-mă pe mine, vă rog, spuse Ferris, pe un ton aşa de tânguitor încât Laurence îi cedă colierul.

Străbătu prudent distanţa, cu colierul întins pe palme. Vânătorul şovăi, vizibil ispitit, şi întinse antilopa către ei, cu un aer uşor stânjenit, de parcă ar fi socotit că schimbul nu era prea cinstit.

Ferris clătină din cap şi apoi încremeni: tufişurile din spatele vânătorului foşniseră. Însă era doar un băieţel, de şase–şapte ani, dând la o parte frunzele, ca să se uite la ei cu ochi mari şi curioşi. Vânătorul se întoarse şi-i spuse ceva pe un ton aspru, dar glasul i se frânse la jumătatea frazei, pierzându-şi din severitate. Vânătorul nu era deloc pipernicit, însă era şi el doar un copil, îşi dădu seama Laurence. Îl despărţeau doar câţiva ani de băiatul care se ascundea.

Băiatul cel mic dispăru instantaneu, crengile închizându-se deasupra capului său, iar cel mare se uită la Ferris cu o privire sfidătoare şi prudentă. Strângea suliţa destul de tare ca încheieturile degetelor să-i fie alb-rozalii.

— Spune-le, te rog, dacă poţi, că nu vrem să le facem niciun rău, îi şopti Laurence lui Erasmus.

Nu stătu prea mult să se întrebe ce îi ademenise aici, asumându-şi un risc pe care poate alţii din clanul lui preferaseră să-l evite. Vânătorul era îngrozitor de slab, iar faţa băiatului mai mic nu avea nimic din înfăţişarea bucălată al copilăriei.

Erasmus clătină aprobator din cap şi, apropiindu-se, încercă, fără succes, cele câteva cuvinte pe care le ştia în dialect. Recurgând la comunicarea mai simplistă, se bătu cu degetul în piept şi îşi rosti numele. Băiatul şi-l spuse pe-al lui, Demane. Acest schimb avu măcar darul de a-l face să se simtă ceva mai în largul lui: nu mai părea aşa de pregătit s-o ia la sănătoasa şi îi permise lui Ferris să se apropie mai mult, ca să-i arate mica mostră de ciupercă.

Demane scoase un ţipăt şi sări în spate scârbit, şi nu fără motiv: ţinută în sacul de piele, în căldura zilei, ciuperca nu devenise deloc mai parfumată. Însă băiatul râse de propria-i reacţie şi reveni. Dar, cu toate că arătară pe rând către ciupercă şi către colierul de scoici, Demane continua să aibă un aer perplex, însă întindea întruna mâna să atingă scoicile, cu o expresie jinduitoare, frecându-le între degetul mare şi arătător.

— Presupun că nu poate pricepe că ar fi cineva dispus să facă troc cu ele, explică Ferris, nu foarte încet, ferindu-şi faţa cât putea.

— Hannah, spuse Erasmus, speriindu-l pe Laurence: n-o observase pe doamna Erasmus, venită să li se alăture, cu poalele picurând de apă, peste picioarele-i goale.

Demane se îndreptă puţin, luă mâna de pe scoici, de parcă ar fi fost prins asupra faptului de o profesoară, şi se retrase din faţa ei. Doamna

Erasmus îi vorbi o vreme, cu glasul ei domol, articulând cuvintele răspicat. Luând ciuperca de la Ferris, o întinse, gesticulând poruncitor când Demane se strâmbă. După ce băiatul o luă cu grijă din mâna ei, ea îl apucă de încheietură şi îi arătă cum să i-o dea lui Ferris. Acesta întinse colierul în schimb, mimând transferul, şi băiatul pricepu în sfârşit.

Un glăscior piţigăiat strigă din pădure. Demane îi răspunse, potolindu-l, apoi începu să-i vorbească volubil doamnei Erasmus, într-o limbă plină de plescăituri ciudate. Lui Laurence îi era greu să-şi imagineze cum putea cineva s-o articuleze, cu o asemenea viteză. Doamna Erasmus asculta, încruntându-se concentrată în timp ce încerca să-l urmărească. Băiatul luă ciuperca şi îngenunche, s-o vâre în pământ, lângă rădăcina unui copac, apoi mimă c-o smulge şi o aruncă jos.

— Nu, nu!

Ferris ţâşni tocmai la timp ca să salveze preţioasa mostră de sub călcâiul lui gol.

Demane îi urmări comportamentul cu o expresie uluită.

— Spune că îmbolnăveşte vitele, explică doamna Erasmus.

Iar gestul lui era suficient de grăitor: ciuperca era considerată o pacoste şi era smulsă atunci când era găsită. Ceea ce putea explica raritatea ei. Nu era de mirare, localnicii fiind crescători de vite, însă Laurence era îngrozit şi se întreba unde ar putea să caute enormele cantităţi necesare pentru cauza lor, dacă practica, încetăţenită poate de generaţii, era să stârpească ceea ce pentru ei era doar o plantă dăunătoare.

Doamna Erasmus continuă să-i vorbească băiatului, luând ciuperca şi mimând o mângâiere blândă, să-i arate că ei o preţuiau.

— Căpitane, poţi cere echipajului să-mi aducă o oală? întrebă ea şi, după ce puse ciuperca înăuntru, începu să facă mişcări care arătau că amestecă.

Demane se uită la Laurence şi la Ferris cu o expresie neîncrezătoare, apoi ridică expresiv din umeri şi arătă în sus, ducându-şi mâna de la un orizont la celălalt, într-un arc imens.

— Mâine, traduse ea, iar băiatul arătă către locul unde se aflau.

— Crede că ne poate aduce? întrebă Laurence încordat, însă doamna Erasmus nu era capabilă să traducă nici întrebarea, nici răspunsul, şi doar clătină din cap, după o clipă.

— Ei, să nu ne pierdem speranţa. Spune-i, dacă poţi, că ne vom întoarce.

Şi a doua zi, la aceeaşi oră din preajma amurgului, băieţii ieşiră din nou din pădure. Cel mic tropăia acum în urma lui Demane, gol puşcă, şi, împreună cu ei, un căţeluş lăţos, cu blana-i de metis bălţată cu pete galbene şi maro.

Cățelul se postă pe mal şi începu să lătre subţire şi continuu la Temeraire, în timp ce băiatul cel mare încerca să-şi negocieze serviciile, peste gălăgie.

Laurence se uită neîncrezător la ciupercă, dar Demane o luă din nou şi o ţinu la nasul cățelului, apoi, îngenunchind, îi acoperi ochii cu palmele. Băiatul cel mic fugi şi ascunse ciuperca adânc în iarbă şi veni înapoi. Atunci Demane slobozi câinele, cu un ordin răstit. Cățelul reîncepu imediat să latre nebuneşte la Temeraire, ignorându-i toate comenzile, până când, cu un aer extrem de stânjenit, Demane luă un băţ şi lovi câinele peste fund, şuierând la el şi obligându-l să miroasă săculeţul de piele în care fusese ţinută ciuperca. În cele din urmă, câinele cedă şi se îndepărtă săltând, apoi se întoarse cu ciuperca în gură şi o lăsă la picioarele lui Laurence, dând din coadă cu entuziasm.

Convins fiind, foarte probabil, că erau fie ţicniţi, fie măcar foarte bogaţi, Demane strâmba acum din nas la colierul de scoici, preferând să fie plătit în vite – evident, principala sursă de bogăţie printre cei din tribul Xhosa. Deschise negocierile la o duzină de capete.

— Spune-i că-i dăm o vacă pentru o săptămână de servicii, spuse Laurence. Dacă ne conduce la o rezervă bună de ciuperci, vom lua în calcul continuarea afacerii. De nu, îi vom aduce pe amândoi înapoi aici, cu tot cu plata cuvenită.

Demane înclină capul şi acceptă oferta diminuată, făcând o încercare tolerabilă de a manifesta o calmă gravitate. Dar ochii măriţi ai celuilalt băiat, pe nume Sipho, şi exaltarea cu care îl trăgea de mână pe Demane îl făcură pe Laurence să presupună că făcuse, chiar şi aşa, o afacere proastă, după standardele locale.

Temeraire îşi umflă din nou gulerul, când cățelul fu dus, zbătându-se, spre el.

— E foarte gălăgios, spuse el pe un ton dezaprobator, la care creatura lătră un răspuns la fel de nepoliticos, judecând după tonalitate, şi încercă să sară din braţele stăpânului şi să fugă.

Demane nu era mai puţin neliniştit. Doamna Erasmus încercă să-l ademenească puţin mai aproape şi întinse mâna, mângâind laba din faţă a lui Temeraire, ca să-i arate că nu era niciun pericol: poate nu cea mai bună încurajare, căci îi atrase atenţia către ghearele impresionante ale dragonului. Demane îl împinse în spate pe Sipho, care era mai degrabă curios decât alarmat, ţinând cățelul, care se zbătea, cu cealaltă mână şi, clătinând vocal din cap, refuză să mai înainteze.

Temeraire îşi înălţă capul.

— Foarte interesant sunetul ăsta! spuse el şi repetă unul dintre cuvinte, imitând plescăitul cu mai mult succes decât oricare dintre ei, însă tot nu foarte corect.

Sipho râse din spatele umărului lui Demane şi rosti cuvântul din

nou. După câteva repetări, Temeraire declară:

— O, am reuşit.

Deşi plescăitul suna oarecum ciudat, de undeva mai adânc în gât decât îl produceau băieţii. Treptat, dialogul îi convinse pe cei doi să urce la bord.

Laurence învăţase de la Tharkay, în Orient, arta de a transporta animale la bordul unui dragon, amorţindu-le simţurile cu opiu înainte de îmbarcare, însă nu aveau cu ei niciun strop. Aşadar, asumându-şi cu scepticism experimentul, urcară câinele la bord cu forţa şi îl legară. Animalul se zbătu şi se smuci în hamul improvizat, încercând de mai multe ori, fără succes, să sară de pe spinarea lui Temeraire, până când acesta se ridică în zbor. Apoi, după câteva schelălăieli agitate, se aşeză pe labele din spate, cu gura deschisă şi limba scoasă, dând puternic din coadă, de plăcere, mai încântat decât nefericitul lui stăpân, care se agăţa speriat de ham, şi de Sipho, deşi erau amândoi bine fixaţi cu carabiniere.

— Arătaţi ca un circ adevărat, spuse Berkley, cu un râs fornăit, pe care Laurence îl consideră nepotrivit, când aterizară în poiană şi puseră câinele jos.

Animalul începu imediat să se agite pe terenurile de defilare, lătrând la dragoni. În ceea ce-i privea, aceştia fură interesaţi şi curioşi doar până câinele o muşcă pe prea iscoditoarea Dulcia de vârful moale al botului. Dulcia şuieră furioasă la el, iar câinele lătră şi fugi înapoi spre adăpostul nesigur al trupului lui Temeraire, care îşi coborî privirea iritat şi încercă, fără succes, să-l alunge împingându-l cu botul.

— Ai grijă, te rog, de animal. N-am idee cum am putea obţine sau dresa altul, spuse Laurence, iar Temeraire îi permise până la urmă, bombănind, să se ghemuiască lângă el.

Chenery ieşi şchiopătând să mănânce împreună cu ei pe terenurile de defilare, în seara aceea, ca s-o asigure pe Dulcia că face progrese, declarându-se prea obosit ca să mai stea în pat, aşa că avură parte de o cină veselă, cu optimism şi carne de vită, şi-şi trecură nestingheriţi sticla de la unul la altul. Poate prea nestingheriţi, căci, curând după ce trecură la ţigările de foi, Catherine spuse:

— O, la naiba!

Şi, ridicându-se, se duse la marginea luminişului, să vomite. Nu era prima oară când se simţea rău, în ultima vreme, dar de data aceasta criza era una entuziastă. Îşi feriră politicoşi privirea şi, în scurt timp, Catherine li se alătură lângă foc, cu o expresie deprimată. Warren îi mai oferi puţin vin, dar ea scutură din cap şi doar îşi dăţi gura cu apă, scuipând pe jos. Iar apoi, rotindu-şi privirea la toţi cei prezenţi, spuse apăsat:

— Ei, bine, domnilor, regret că trebuie să fiu indiscretă, dar dacă o

să-mi fie aşa de rău tot timpul, ar fi mai bine să aflaţi de pe-acum. Mă tem că am călcat în strâchini… Aştept un copil.

Laurence nu-şi dădu seama decât treptat că se holba la ea cu o expresie intolerabil de grosolană. Închise gura imediat şi rămase neclintit, rigid, luptându-se cu pornirea de a se uita la ceilalţi căpitani, dintre care cinci şedeau în jurul focului, şi de a-i studia în postura de candidaţi.

Considera că Berkley şi Sutton, amândoi mai în vârstă decât el cu zece ani, erau mai degrabă ca nişte unchi pentru Catherine, decât orice altceva. Warren era şi el mai în vârstă şi îi fusese repartizat nervosului dragon Nitidus tocmai pentru firea sa echilibrată, fiind dificil să ţi-l poţi imagina în postura de amant, în actualele circumstanţe. Chenery era mai tânăr, un bărbat inteligent şi vesel, lipsit de orice simţ al decenţei, iar zâmbetele şi şarmul său nonşalant îl făceau mai chipeş decât meritau trăsăturile sale, având pieptul şi faţa cam subţiri, un nefericit ten gălbejit şi un păr ca o mătură. Ca personalitate, era cel mai plauzibil candidat, deşi Little, căpitanul lui Immortalis, de vârstă apropiată, era mai chipeş, în ciuda nasului uşor coroiat, cu ochii albaştri-verzui şi părul negru, ondulat, lăsat puţin mai lung, într-un stil boem, care se datora mai mult neglijenţei, după cum bănuia Laurence, decât cochetăriei, căci Little era mai degrabă cumpătat decât înclinat spre lux.

Mai era, desigur, secundul lui Catherine, Hobbes, un tânăr pătimaş, doar cu un an mai tânăr decât ea, însă lui Laurence îi venea greu să creadă că ea s-ar încurca tocmai cu un subordonat, riscând să se confrunte cu ranchiuna şi neplăcerile pe care Laurence le ştiuse generate de practici similare, din păcate de o natură mai ilegală, la bordul unei nave. Nu, trebuie să fie unul dintre ei. Şi Laurence nu putea să nu observe, cu colţul ochiului, că Sutton şi Little, cel puţin, aveau expresii mai mult sau mai puţin surprinse şi că era privit cu acelaşi spirit speculativ pe care el însuşi nu fusese capabil să-l suprime, însă etalat mai deschis.

Nefericit, Laurence era conştient că nu putea să obiecteze. Făcuse o imprudenţă similară, fără să se gândească măcar ce-ar trebui să spună ori să facă dacă el şi Jane ar fi fost luaţi prin surprindere în acelaşi mod. Nici nu-şi putea imagina reacţia tatălui său, chiar a mamei, puşi în faţa unei asemenea partide: o femeie cu câţiva ani mai mare decât el, cu un copil din flori, fără o familie, fără a mai pune la socoteală sacrificarea totală a respectabilităţii sale pentru datorie. Dar o căsătorie s-ar impune. Orice altceva ar însemna s-o insulte pe cea care merita din partea lui respectul datorat unei doamne şi unei tovarăşe de luptă deopotrivă, şi s-o expună, împreună cu copilul ei, oprobriului întregii societăţi.

Aşadar, se hazardase el însuşi, de bunăvoie, într-o situaţie la fel de

îngrozitoare, şi nu putea să se plângă dacă trebuia acum să îndure o parte din suferinţă în numele altcuiva. Fireşte, doar cel care se ştia vinovat putea să cunoască adevărul şi atâta vreme cât rămânea nemărturisit, Laurence şi ceilalţi căpitani nu puteau decât să îndure împreună curiozitatea lumii, oricât de neplăcută.

— Ei, bine, al naibii ghinion, spuse Berkley, lăsând jos furculiţa. Al cui este?

Harcourt răspunse cu nonşalanţă:

— O, al lui Tom. Căpitanul Riley, vreau să spun. Mulţumesc, Tooke, adăugă ea, ridicând mâna după cana de ceai pe care tânărul ei mesager i-o adusese, în timp ce Laurence roşi pentru ei toţi.

Petrecu o noapte agitată, neputând să adoarmă, îndurând necontenitul lătrat ascuţit al căţelului, afară, iar în interior, toată confuzia pe care şi-o putea cineva imagina: dacă să vorbească sau nu cu Riley, şi pe ce motiv, Laurence chiar nu ştia.

Simţea că are o anumită responsabilitate faţă de onoarea lui Catherine şi a copilului, iraţională, probabil, în condiţiile date, având în vedere că ea însăşi părea absolut lipsită de griji. Dar, deşi ea poate nu se sinchisea de opinia societăţii şi nu se simţea dezonorată, şi nici camarazii ei aviatori, Laurence era conştient că Riley nu putea să manifeste un dispreţ similar faţă de ochii lumii. Toată stânjeneala ciudată a lui Riley, spre sfârşitul călătoriei, indica acum o conştiinţă încărcată. Cu siguranţă, nu fusese de acord cu ideea femeilor ofiţeri, iar Laurence nu-şi imagina nicio clipă că opinia lui se schimbase în urma acestei relaţii. Riley doar profitase, când se ivise ocazia, şi înfăptuise, pe deplin conştient, ceea ce, din punctul lui de vedere, trebuia să însemne distrugerea onoarei unei femei – un act egoist, dacă nu pervers, care merita cel mai profund dispreţ. Dar Laurence n-avea nicio cădere să ia atitudine. Orice încercare n-ar fi făcut decât să transforme totul într-un imens scandal şi, ca aviator, îi era interzis să se implice în răfuieli personale, indiferent de situaţie.

Ca lucrurile să fie şi mai complicate, avea un cu totul alt motiv să vorbească, şi anume să-l informeze pe Riley de existenţa copilului, despre care ar putea să nu ştie nimic. Jane Roland, cel puţin, nu se sinchisea de faptul că Emily era un copil nelegitim. Cu bună ştiinţă, nici măcar nu-l mai văzuse pe tată, de la momentul concepţiei, nici nu părea să considere că ar avea cea mai vagă legătură cu copilul. Era evident că această totală lipsă de sensibilitate o manifesta şi Catherine. Laurence nu meditase prea mult la această cruzime pragmatică. Dar acum se punea în locul lui Riley şi simţea că acesta merita toate dificultăţile situaţiei şi, deopotrivă, şansa de a se ridica să le înfrunte.

Laurence se scula indecis şi obosit şi, fără prea mult entuziasm, se alătură primei lor încercări de a scoate câinele la plimbare. Văzând

pregătirile, potaia nu aşteptă să fie dusă la bord, ci sări pe spatele lui Temeraire, aşezându-se la loc de cinste, la baza gâtului, acolo unde stătea de obicei Laurence, şi începu să latre poruncitor, zorindu-i pe ceilalţi.

— Nu poate să meargă cu Nitidus? întrebă Temeraire, nemulţumit, întinzându-şi gâtul, ca să-l pună la respect cu un şuierat.

Obişnuinţa generase deja sfidare. Câinele dădu doar din coadă, în semn de răspuns.

— Nu, nu, nu-l vreau, protestă Nitidus, învelindu-se cu aripile, ca să opună rezistenţă. Tu eşti mai mare, tu nici nu-l simţi.

Temeraire îşi pleoşti gulerul şi mormăi.

Traversară din nou munţii şi se opriră imediat după creasta principală, unde se sfârşeau aşezările, pe o coamă aproape pustiită recent de o alunecare de teren, care le oferea dragonilor şansa de a ateriza în inima lăstărişului. Nitidus reuşi să se strecoare într-un spaţiu liber rămas între copaci, unde căzuse o stâncă mai mare, dar Temeraire fu obligat să-şi facă un loc de aterizare călcând în picioare tufişurile mai mici, dar mai încăpăţânate care invadaseră spaţiul. Spinii de acacia erau lungi şi suficient de subţiri ca să pătrundă între solzi şi să înţepe carnea de dedesubt, aşa că Temeraire săltă când într-o parte, când în alta, de mai multe ori, înainte să găsească un teren sigur unde să-şi lase pasagerii să coboare de pe spinarea lui, ca să-şi defrişeze şi ei un loc şi să ridice iarăşi corturile.

Câinele fu o adevărată pacoste în timp ce îşi aşezau tabăra, apucându-se să facă giumbuşlucuri şi să sperie fazanii cu pene brune şi albe, care fugeau de el oropsiţi, clătinându-şi capetele. Până când, dintr-odată, nu mai scoase niciun sunet şi trupul lui suplu şi sprinten încremeni de emoţie. Locotenentul Riggs îşi ridică puşca în dreptul urechii şi îngheţară cu toţii, amintindu-şi de rinoceri. Dar, în clipa următoare, o ceată de babuini îşi făcu apariţia dintre frunze. Cel mai mare, un maimuţoi sur cu o faţă prelungă şi acră şi un dos stacojiu profilându-se de sub blană, imposibil de ignorat, se aşeză pe labele din spate şi le aruncă o privire pizmaşă. Apoi grupul se îndepărta agale, cei mai mici agăţându-se de blana mamelor lor şi întorcând capul să se holbeze curioşi, în timp ce erau târâţi de acolo.

Copaci mari erau puţini. Desişul era format mai mult din omniprezenta iarbă galbenă, mai înaltă decât un stat de om, care umplea fiecare locşor pe care îl ceda spinişul verde. Deasupra, arborii subţiri înălţau mici pâlcuri de crengi, ca nişte norişori, care nu îi fereau de soare. Aerul era încărcat şi fierbinte şi plin de praf, fărâme de iarbă şi frunze uscate, iar în tufişuri ciripeau, vorbind între ele, cârduri de păsărele. Câinele îi conduse pe o cărare răzleaţă, fără ţintă, prin tufărişul sălbatic, strecurându-se mai uşor decât ei prin vegetaţia încâlcită şi printre crengile uscate.

Demane îşi îmboldea uneori câinele, cu mustrări şi strigăte, dar în cea mai mare parte îl lăsa să conducă. El şi fratele lui îl urmau îndeaproape, înaintând mai repede decât reuşeau ceilalţi şi dispărând în faţă, din când în când. Glasurile lor tinere şi cristaline se auzeau uneori strigând cu nerăbdare, să-i îndrume şi, în sfârşit, în toiul amiezii, Laurence ieşi împleticindu-se din pădure şi îi ajunse din urmă, unde îl văzu pe Sipho ţinând în mână cu mândrie una dintre ciuperci, pentru ca ei s-o examineze.

— Mult mai bine, dar în ritmul ăsta ne va trebui o săptămână să adunăm destule numai pentru restul formaţiei, spuse Warren în seara aceea, întinzându-i lui Laurence un pahar cu vin de porto, în faţa micului său cort, cu o buturugă bătrână şi o piatră netedă slujindu-le drept loc de odihnă.

Câinele mai găsise încă trei ciuperci în drumul de întoarcere spre tabără, toate mici, pe care ei nu le-ar fi observat. Desigur, le culeseră bucuroşi, dar nu aveau să facă prea multă fiertură sau licoare.

— Da, în sfârşit, spuse obosit Laurence. Îl dureau picioarele, căci nu erau obişnuite să fie astfel puse la treabă.

Le întinse cu un efort către căldura micului foc de surcele, care fumega din pricina lemnului verde, însă avea un plăcut efect hipnotic.

Temeraire şi Nitidus îşi petrecuseră cu folos timpul de odihnă, amenajând tabăra. Tasaseră pământul de pe versant şi smulseseră din rădăcini nişte copaci şi nişte tufe, ca să elibereze mai mult teren. Temeraire se răzbunase pe ţepoasa acacia, azvârlind-o departe, în josul povârnişului, unde putea fi acum văzută, agăţată caraghios între doi copaci, cu un bulgăre mare de pământ în jurul rădăcinilor, în aer. Aduseseră, de asemenea, două antilope pentru cina grupului – sau aşa intenţionaseră –, însă orele se scurseseră şi, neavând ceva mai bun de făcut, mâncară, până la urmă, aproape tot vânatul şi fură găsiţi lingându-se pe degete şi cu mâna goală la sfârşitul zilei.

— Îmi pare rău, dar aţi stat aşa de mult, se scuză Temeraire.

Din fericire, Demane le arătă cum să prindă fazani, din care erau cu duiumul în zonă, atrăgându-i către un colaborator care aştepta cu o plasă. Perpeliţi repede la frigare şi mâncaţi cu posmagi, fazanii fură o cină destul de savuroasă. Carnea nu era gumoasă, păsările hrănindu-se, evident, doar cu seminţe de iarbă din partea locului şi cu fructe de pădure.

Acum dragonii se cuibăriseră la marginea taberei – o pavăză suficientă împotriva oricăror pericole ale nopţii. Echipajele se pregătiseră de culcare pe paturi făcute din crengi şi mormane de haine folosite pe post de perne, ori jucau zaruri şi cărţi în colţuri îndepărtate, murmurându-şi rămăşagurile şi scoţând câte un strigăt de victorie ori disperare. Băieţii, care mâncaseră ca nişte lupi şi parcă deja se mai împliniseră, se întinseseră pe jos, la picioarele doamnei

Erasmus. Ea îi convinsese să îmbrace nişte pantaloni largi, cusuţi de fetele de la misiune. Soţul ei etala metodic pe pământ, unul câte unul, cartonaşe cu imagini înfăţişând obiecte pe care băieţii trebuiau să le numească în limba lor şi îi recompensa cu bomboane, în timp ce ea nota răspunsurile în jurnalul ei.

Warren aţâţă leneş focul cu o creangă lungă, iar Laurence avu în sfârşit sentimentul că erau aproape destul de singuri ca discreţia să fie asigurată – că ar putea vorbi, oricât de stânjenit.

— Nu, n-am ştiut despre copil, spuse Warren, fără să se simtă nicidecum jenat de întrebare, doar posomorât. Urâtă treabă. Doamne fereşte să păţească ceva aici. Singura fată pe care o avem este micul tău mesager, Emily, şi nu e nicidecum pregătită să devină căpitan, chiar dacă Lily ar accepta-o. Şi pe cine am găsi pe viitor pentru Excidium, în acest caz, tare aş vrea să ştiu. Amiralul nu poate să se-apuce să mai facă un copil, când Bonaparte pândeşte dincolo de Canal, gata să arunce mănuşa în orice clipă. Sper că v-aţi luat mijloace de precauţie, nu-i aşa? Dar sunt sigur că Roland ştie ce face, adăugă Warren, fără să aştepte un răspuns – din fericire pentru Laurence, căruia nu i se pusese în viaţa lui o întrebare la care să vrea mai puţin să răspundă. Cu atât mai mult cu cât îi revelase, brusc şi înspăimântător, anumite obiceiuri ciudate ale lui Jane, pe care nu se gândise niciodată să le analizeze, şi faptul că îşi consulta periodic calendarul. O, te rog, nu mi-o lua în nume de rău, adăugă Warren, interpretând greşit privirea fixă a lui Laurence. Nu vreau să fiu cicălitor. Se mai întâmplă, şi Harcourt are toate scuzele să-şi piardă capul. Ultimele luni au fost destul de grele pentru noi. Dar ce naiba o să se aleagă de ea? Cu o jumătate de soldă te poţi descurca, dar banii nu pot cumpăra onoarea unei femei. De-asta te-am întrebat adineauri despre individ. Mă gândeam că, dacă Lily ar muri, ar putea să se căsătorească.

— Catherine n-are familie? întrebă Laurence.

— Nu, nimeni de care să vorbim. E fiica bătrânului Jack Harcourt – a fost locotenent pe Fluitare. A murit când Catherine avea doi ani, mare păcat. Dar cel puţin ştia deja că fiica lui a fost selectată pentru Lily, spuse Warren. Mama ei era o fată din Plymouth, de lângă adăpostul de acolo. A murit de febră pe când Catherine abia umbla de-a buşilea, fără ca nicio rudă s-o ia în îngrijire. Aşa a ajuns în aviaţie.

— Atunci, în condiţiile actuale… ştiu că pare că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar, dacă nu are pe nimeni, n-ar trebui să vorbim cu el? Despre copil, vreau să zic, adăugă el stânjenit.

— Păi, ce să facă el? întrebă Warren. Dacă-i fată, Doamne ajută, aviaţia o va primi cu braţele deschise. Iar dacă e băiat, ar putea să meargă pe mare, presupun, dar pentru ce? Ar avea de suferit acolo, ca bastard, pe când în aviaţie fiul unui căpitan are toate şansele să

primească un dragon, dacă se descurcă bine.

— Dar asta voiam să spun, uimit să constate că a fost atât de greşit înţeles. Copilul nu trebuie să fie nelegitim, nu există niciun motiv. Ar putea foarte uşor să se căsătorească imediat.

— O, o! făcu Warren, uimit, nedumerit. Păi, Laurence, nu. N-are niciun rost, îţi dai şi tu seama. Dacă ar fi rămas fără dragon, ar fi fost o soluţie. Dar, slavă Domnului, nu mai trebuie să ne gândim la aşa ceva, spuse Warren, făcând vesel semn cu bărbia spre cutia închisă ermetic în care se aflau roadele muncii lor din ziua aceea şi care urma să fie dusă la Capetown dis-de-dimineaţă: Lily era, cu siguranţă, următoarea pe listă. Bună nevastă i-ar mai fi, cu ordine de urmat şi un dragon de îngrijit. Îndrăznesc să spun că s-ar vedea o dată la şase ani – el la un capăt al lumii şi ea la celălalt. Ha!

Laurence era nemulţumit să descopere că sentimentele lui erau luate în derâdere, dar şi mai mult din pricina neplăcutei senzaţii că trebuia să existe o cauză raţională pentru un astfel de răspuns. Şi fu nevoit să se ducă la culcare fără să fi luat încă o decizie.

9

— Domnule Keynes! strigă Catherine, peste zgomotul de glasuri, poate că eşti bun să ne explici ce variantă preferi la sugestia domnului Dorset.

Odată cu experienţa, eficienţa lor crescu puţin şi Nitidus le cărase zilnic recolta la Capetown. Aşa că, la întoarcere, după o săptămână istovitoare şi prăfoasă, o găsiră pe Lily sub tratament, pe Messoria şi Immortalis la fel, şi tot le mai rămăsese o grămăjoară de ciuperci putrede. Dintre acestea, două fuseseră puse la păstrare în ulei, două în alcool de vin, două le înveliseră doar în hârtie şi pânză uleiată, iar cele mai multe fuseseră aranjate în cutii, împreună cu reţeta pentru leac. Aveau să fie trimise în Anglia, cu *Fiona,* care aşteptase până acum raportul lor. Urma să plece la primul reflux.

Dar niciun sentiment de triumf nu-i însoţi la cina de întoarcere, doar o satisfacţie înăbuşită. În cel mai bun caz, rezultatele întregii lor căutări aveau să ajungă pentru cel mult trei dragoni. Şase, dacă medicii din Dover îşi asumau riscul să înjumătăţească doza sau s-o folosească pentru dragoni mai mici, şi asta numai dacă toate cele trei metode reuşeau să păstreze calităţile ciupercilor, care vor fi fost acelea. Dorset ar fi vrut să şi usuce câteva, dar nu erau destule pentru un asemenea experiment.

— Ei, mai bine n-o să ne descurcăm, dacă nu angajăm o armată de oameni şi câini de vânătoare. Şi unde să-i găsim, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai spune, zise Warren, ţinând sticla într-o mână,

în timp ce îşi golea paharul cu cealaltă, ca să-l poată umple la loc imediat. Nemachaen e un animăluţ isteţ, adăugă el, referindu-se la câine, care primise acest nume pompos după leul despre care întâmplător tinerii aviatori tocmai citiseră, studiind clasicii. Dar nu putem străbate mai mult din pădurea aia blestemată într-o zi decât ca să găsim o ciupercă sau două, când noi avem nevoie de zeci.

— Ne trebuie mai mulţi căutători, spuse Laurence, dar erau mai degrabă în pericol să-i piardă şi pe cei pe care-i aveau.

Cum săptămâna pentru care se învoiseră trecuse, Demane dădea semne că voia ca el şi Sipho să fie duşi înapoi în satul lor, cu tot cu recompensă. Laurence, apăsat de multe mustrări de conştiinţă, refuzase să priceapă imediat semnele şi îi dusese, în schimb, să vadă ţarcul de lângă castel unde puseseră vaca deoparte: o vacă mare de lapte, liniştită, cu viţelul ei de şase luni păscând iarbă alături. Băiatul se aplecă şi se strecură printre scândurile gardului, să-i atingă trupul mare şi maroniu, cu o încântare prudentă, aproape temătoare. Se uită la vacă şi apoi la Laurence, cu o expresie întrebătoare. Laurence făcu semn cu capul, să-i spună că i-o vor da şi pe cealaltă. Demane ieşi din ţarc, fără să mai protesteze în faţa acestui soi de mită, iar Laurence se îndepărtă, cu sentimentul că se comportase ca un nemernic disperat. Spera din tot sufletul că băieţii nu aveau o familie care să-şi facă griji pentru ei. Avea impresia că erau orfani sau cel puţin neglijaţi.

— Prea încet, spuse Dorset, foarte ferm, în ciuda bâlbâielii sale. Mult prea încet. Atâta căutare… n-o să facem decât să contribuim la distrugerea lor. Ciupercile sunt ţinta eradicării sistematice, nu putem spera să mai găsim prea multe. Cine ştie de când, cine ştie de câţi ani o tot smulg fermierii. Trebuie să mergem mai departe, mult mai departe, unde sunt şanse să mai crească în cantităţi mari.

— Pure speculaţii, se răsti Keynes, pe baza cărora recomanzi să ne aruncăm cu capul înainte. Ce distanţă te-ar mulţumi? Îndrăznesc să spun că întregul continent a fost folosit pentru creşterea animalelor, la un moment sau altul. Să pun în primejdie formaţia, dragonii abia vindecaţi, ca să pătrundem adânc în sălbăticie pe baza unei asemenea speranţe? Culmea nebuniei…

Cearta se înteţi, se aprinse, cuprinse toată masa. Bâlbâitul lui Dorset se accentuă încât abia se mai făcea înţeles, iar Gaiters şi Waley, medicii lui Maximus şi Lily, se uniră cu Keynes împotriva lui, până când Catherine îi reduse pe toţi la tăcere, ridicându-se în picioare şi exprimându-şi pretenţiile, cu mâinile sprijinite pe masă:

— Vă înţeleg îngrijorarea, adăugă ea, mai potolită, dar n-am venit aici să găsim un leac doar pentru noi. Aţi auzit ultimele veşti: încă nouă morţi din martie, la care s-au mai adăugat şi alţii până acum, când nu ne-am putea lipsi de niciunul. Îl fixă cu privirea pe Keynes: Există vreo speranţă?

Acesta tăcea nemulţumit şi recunoscu, plecându-şi ochii îmbufnat, că existau mai multe şanse pentru o recoltă mai bună undeva departe. Catherine clătină din cap şi spuse:

— Atunci ne vom asuma riscul şi bucuraţi-vă că dragonii noştri sunt sănătoşi s-o facă.

Totuşi, nu se punea încă problema să-l trimită pe Maximus, care abia de curând începuse să încerce să zboare – cu bătăi agitate din aripi, stârnind praful cu picioarele şi sfârşind adesea doar prin a se prăbuşi istovit. Nu se descurca prea bine cu saltul de lansare, fără de care nu se putea ridica în aer, chiar dacă odată ajuns acolo putea să se menţină o vreme. Keynes clătină din cap şi îi pipăi burta.

— Te îngraşi inegal. Îţi faci exerciţiile? întrebă el. Maximus protestă, susţinând că şi le face. Ei, bine, dacă nu te putem face să zbori, continuă Keynes, trebuie să-ţi găsim loc să te plimbi.

Şi astfel, Maximus primi sarcina să facă un tur al oraşului, înainte şi înapoi, de mai multe ori pe zi. Era singurul spaţiu liber suficient de mare pentru el, întrucât nu putea să urce prea mult coama muntelui fără să-l distrugă, provocând mici avalanşe.

Nimeni nu era prea încântat de această soluţie: era ridicol să vezi un dragon de mărimea unei fregate plimbându-se ca un căţeluş scos la aer, iar Maximus se plânse de pământul tare şi de pietricelele care îi intrau între gheare.

— Nu le simt de la început, spus el nefericit, în timp ce mesagerii lui Berkley se chinuiau cu cleşti şi cuţite să le scoată de sub pielea tare, bătătorită, de la baza ghearelor. Nu le simt până nu intră destul de adânc şi apoi nici nu pot spune cât mă deranjează.

— De ce nu înoţi, mai bine? sugeră Temeraire. Apa e foarte plăcută aici şi ai toate şansele să prinzi o balenă – idee care îl înveseli simţitor pe Maximus, dar îi înfurie pe pescari, mai cu seamă pe proprietarii ambarcaţiunilor mai mari, care veniră să protesteze în grup.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjăm, le spuse Berkley. Aţi putea veni cu mine să-i spuneţi personal că nu vă place.

Maximus îşi continuă ieşirile în pace şi putea fi văzut zilnic bălăcindu-se în preajma portului. Din păcate, balenele, delfinii şi focile, mult prea isteţe, se ţinură la distanţă, spre dezamăgirea lui: nu-i prea plăceau tonul ori rechinii. Aceştia din urmă se loveau uneori de picioarele lui, agitându-se, atraşi probabil de urmele de sânge sau de carne de la ultima lui masă. O dată, Maximus aduse la mal un rechin, să-l arate: un monstru de şase metri, cântărind aproape două tone, cu faţa furioasă şi botoasă, plină de dinţi. Ridicase rechinul direct din apă şi, când îl lăsă jos în faţa lor, pe terenurile de defilare, începu brusc să se zbată, doborându-i pe Dyer, doi mesageri şi unul dintre marinari, până când Dulcia reuşi să-l imobilizeze la pământ, cu labele din faţă.

Messoria şi Immortalis, dragoni mai vârstnici amândoi, erau foarte

fericiţi să se întindă şi să doarmă la soare pe terenurile de defilare după scurtele lor zboruri zilnice de antrenament. Dar Lily, care nu mai tuşea, începu în scurt timp să manifeste aceeaşi agitaţie care o copleşise pe Dulcia, insistând să facă mişcare. Dar dacă era să zboare undeva, trebuia să meargă departe, unde, în cazul în care se mai întâmpla să strănute sau să tuşească, nu stropea pe nimeni de la sol.

Keynes, ignorând încercările majorităţii ofiţerilor de a-i face semne pe ascuns, o examină şi declară că era perfect capabilă să zboare.

— Ar face mai bine să zboare, aş spune. Această agitaţie este nefirească şi trebuie să-şi descarci energia.

— Poate, replică Laurence, dând glas reticenţei pe care toţi căpitanii o împărtăşeau în taină şi începură să propună în cor zboruri peste ocean, de-a lungul pitoreştii şi liniştitei linii a coastei şi înapoi. Exerciţii uşoare.

— Sper, spuse Catherine, cu un val de roşeaţă urcându-i până la frunte. Sper că nimeni n-o să se agite. Urăsc enorm agitaţia.

Şi insistă să se alăture grupului, împreună cu Dulcia şi Chenery, care se declarară şi ei în stare perfectă, deşi Dulcia nu accepta decât dacă era înfofolită la bord într-o mantie grea, cu o cărămidă caldă la picioare.

— În definitiv, nu strică să fim mai mulţi. Putem să facem mai multe echipe şi să acoperim o suprafaţă mai mare. N-avem prea multă nevoie de câine, dacă ideea e să căutăm zone mai mari cu ciuperci, spuse Chenery. E numai bine să avem mai mulţi dragoni prin preajmă, în caz că vreunul dintre noi dă nas în nas cu o ceată de dragoni sălbatici. Iar localnicii voştri ne pot păzi de animale.

Laurence apelă la Erasmus şi la soţia lui pentru sprijinul lor convingător şi îi dădu cu forţa lui Demane colierul de scoici, în deschiderea discuţiei, ca o mită anticipată. Însă acesta protestă vehement, pe un ton piţigăiat, iar doamna Erasmus traduse:

— Nu vrea să meargă aşa de departe, căpitane. Spune că regiunea aparţine dragonilor, care vor veni să ne mănânce.

— Spune-i că dragonii sălbatici n-au niciun motiv să fie furioşi pe noi. Nu vom sta decât foarte puţin, să mai luăm nişte ciuperci. Iar dragonii noştri ne vor apăra, la nevoie, zise Laurence, făcând semn cu mâna la priveliştea frumoasă pe care o ofereau acum dragonii.

De când se înzdrăveniseră, până şi cei mai bătrâni dragoni, care nu-şi însuşiseră obiceiul de a se îmbăia, fuseseră dezbrăcaţi de harnaşamente şi frecaţi în apa caldă a oceanului, de le străluceau solzii, iar toată pielea hamurilor fusese reparată şi lustruită, până când strălucea şi ea, moale şi suplă, cu cataramele scânteind în soare.

Terenurile de defilare fuseseră arate, iar gropile de murdărie, umplute. Acum nu mai aveau de-a face decât cu câte un acces izolat de tuse. Totul, gata să primească un amiral în inspecţie, mai puţin

oasele de la vreo două capre pe care Dulcia şi Nitidus le molfăiau acum meditativi.

Maximus era singurul care păstra un aer fragil, dar el se legăna pe valuri, ceva mai departe, cu sacii de aer plutind deasupra apei şi nuanţele de portocaliu şi de roşu, întru câtva decolorate, ale pielii, înviorate acum de asfinţitul care se revărsa peste valurile largi ale oceanului.

Ceilalţi dragoni aveau ochi strălucitori şi trupuri de felină, după ce slăbiseră pe perioada bolii. Apetitul lor redeşteptat era sălbatic.

— Şi iată un alt motiv să mergem cu toţii, zise Chenery, când, în cele din urmă, Demane fu convins să cedeze cu jumătate de gură sau, cel puţin, obosi să încerce să-şi transmită obiecţiile prin tălmaci. Grey e un om de treabă şi n-a protestat încă pe faţă, dar sătenii fac mare tărăboi, continuă Chenery. Nu-i deranjează doar că au dragonii prin preajmă, dar le mâncăm toate proviziile. Vânatul abia se mai găseşte, cât despre cirezi, nimeni nu-şi mai permite acum să mănânce carne de vită şi preţurile nu fac decât să crească. Mai bine am pleca în sălbăticie şi ne-am purta singuri de grijă, fără să mai deranjăm pe nimeni.

Până la urmă, s-a stabilit: Maximus avea să rămână, să-şi continue recuperarea, împreună cu Messoria şi Immortalis, să doarmă, dar şi să vâneze în locul lui. Temeraire şi Lily urmau să plece, până unde vor putea ajunge într-o zi de zbor susţinut, iar micii Nitidus şi Dulcia aveau să transporte înapoi ceea ce găseau, poate din două în două zile, şi să aducă mesaje. Fură încărcaţi şi plecară la primele raze de soare, în obişnuita harababură a aviatorilor. În port, *Fiona* se înălţa şi cobora în ritmul valurilor, în timp ce pe puntea ei era mare agitaţie în pregătirea zilei de mâine. *Allegiance* plutea mai departe în larg. Garda avea să se schimbe în orice clipă, dar deocamdată era linişte la bordul ei. Riley nu venise pe ţărm. Laurence nu-i scrisese. Îşi întoarse faţa de la corabie către munţi, alungându-şi problema din minte, cu o vagă senzaţie că o lăsa în voia sorţii: până veneau înapoi cu ciupercile, în orice cantitate, nu va mai fi nevoie să vorbească. Vor fi nevoiţi să se întoarcă acasă cu *Allegiance* şi secretul nu putea fi ascuns la nesfârşit. Se întreba dacă nu cumva Catherine arăta într-adevăr ceva mai dolofană.

Lily stabili un ritm bun, alert. Aerul năvălea peste spatele lui Temeraire, în timp ce Golful Table se îndepărta cu viteză în urma lor. Cu excepţia câtorva pâlcuri de nori agăţate de versanţi, cerul era senin, fără vânt, bun pentru zbor, şi era o extraordinară uşurare să zboare din nou împreună: Lily, în vârful formaţiei, cu Temeraire în coadă şi Nitidus şi Dulcia pe flancuri, astfel că umbrele lor trasau conturul unui diamant deasupra viilor ce se întindeau dedesubt în linii punctate, roşii şi brune, trecute de prima lor splendoare autumnală.

După treizeci de mile de zbor la nord-vest de golf, ajunseră dincolo de zăcămintele gri de granit de la Paarl, ultima aşezare omenească în direcţia aceea. Nu se opriră, ci îşi continuară drumul în munţii din ce în ce mai înalţi. În zborul lor şerpuit prin trecători zăriră câteva ferme izolate şi cutezătoare, lipite de faldurile versanţilor, câmpurile îngălbenind, casele aproape imposibil de văzut fără lunetă, îngropate printre pâlcuri de pomi şi cu acoperişurile camuflate cu vopsea maro şi verde.

După orele amiezii, ajungând într-o altă vale între liniile muntelui, se opriră să bea apă şi să discute ce vor face în continuare. Nu mai văzuseră un câmp cultivat cam de-o jumătate de oră.

— Haideţi să mai zburăm o oră sau două şi să ne oprim în primul loc unde am putea găsi ceva, spuse Harcourt. Câinele n-are nicio şansă să le simtă din aer? Au un miros foarte puternic.

— Cel mai bine dresat câine de vânătoare nu poate lua urma unei vulpi de pe cal, cu atât mai puţin din aer, răspunse Laurence, dar la scurt timp după ce porniră iarăşi în zbor, căţelul începu să latre furios, zbătându-se în cel mai imprudent mod ca să se elibereze.

Fellowes preluase treptat grija câinelui, nemulţumit de disciplina haotică a lui Demane. Tatăl său fusese îngrijitor de câini de vânătoare în Scoţia. Fellowes îi dădea micului animal o bucăţică de carne proaspătă de fiecare dată când descoperea o ciupercă. Ajunsese să alerge înnebunit după orice urmă de miros, cu cel mai mare entuziasm.

Temeraire nici nu apucă să aterizeze, că animalul se smulse din chingi, alunecă de pe spinarea lui şi dispăru printre ierburile înalte, într-un loc unde versantul se înălţa abrupt. Ajunseseră într-o vale largă, foarte caldă, adunată într-un bazin al munţilor şi încă foarte verde în ciuda toamnei înaintate: pomi fructiferi pretutindeni, în şiruri ciudat de simetrice.

— O, simt şi eu mirosul, declară Temeraire pe neaşteptate, iar când Laurence alunecă de pe umărul lui, înţelese frenezia câinelui: mirosul era pronunţat, plutind ca o miasmă în aer.

— Domnule! strigă Ferris.

Câinele nu se mai vedea, însă lătratul lui ajungea până la ei, cu un ecou răsunător, şi Ferris se aplecă peste marginea povârnişului. Laurence veni lângă el şi văzu, pe jumătate ascunsă de desişuri, o deschizătură, o fisură în stânca de pământ şi calcar. Câinele amuţi. În clipa următoare, se căţără afară din groapă şi se întoarse la ei, aducând în gură o enormă, absurd de enormă, ciupercă, atât de mare încât jumătate din pălărie se târa pe pământ între picioarele animalului, făcându-l să se împleticească.

Aruncă jos ciuperca, dând din coadă. Deschizătura era înaltă de aproape cinci picioare şi o pantă domoală ducea în jos. Duhoarea era

cumplită. Laurence dădu la o parte ghemul de lujere şi muşchi care atârna deasupra fisurii, ca o perdea, şi coborî, cu ochii lăcrimând de la fumul torţei pe care Ferris o improvizase din cârpe şi o creangă de copac. Trebuia să fie încă o deschidere pe undeva, la capătul cavernei: curentul trăgea ca un horn. Ferris se uită la Laurence cu o expresie pe jumătate uluită, pe jumătate veselă şi, când ochii i se obişnuiră cu întunericul, Laurence desluşi o ciudată structură moviloasă pe fundul grotei şi îngenunche s-o atingă: era un covor, un covor de ciuperci.

— N-avem nicio clipă de pierdut, spuse Laurence. Dacă vă grăbiţi, poate ajungem înapoi înainte ca *Fiona* să plece. Dacă a plecat, trebuie să mergeţi şi s-o chemaţi înapoi – nu poate fi departe. Nu cred să fi trecut de Golful Paternoster.

Toate echipajele munceau cu sufletul la gură. Călcaseră iarba în picioare şi plasele de pântece ale lui Temeraire şi ale lui Lily erau întinse pe jos. Goliseră fiecare sac şi fiecare cufăr ca să le umple cu ciuperci, mormane peste mormane. Un soi mic şi gălbui de ciuperci împărţea grota cu monştrii cu pălării duble şi triple şi cu o ciupercă mare şi neagră care creştea în straturi, dar culegătorii nici nu încercau să le aleagă: sortarea putea aştepta. Nitidus şi Dulcia se pierdeau deja în depărtare, cu spinările încărcate de saci, ca nişte umflături, dând siluetelor lor un contur ciudat în zare. Laurence le ceruse oamenilor să scoată harta coastei din sacii de spinare ai lui Temeraire şi le arătă traseul pe care *Fiona* l-ar fi putut urma.

— Mergeţi cât puteţi de repede şi mai aduceţi oameni. Şi pe Messoria, şi pe Immortalis, dacă pot rezista zborului. Şi spuneţi-i lui Sutton să-i ceară guvernatorului să-i dea orice om de care se poate lipsi la castel, toţi soldaţii – şi să n-aud că fac gălăgie în privinţa zborului.

— Poate să-i îmbete, dacă-i nevoie, spuse Chenery, fără să ridice capul: stătea lângă plasă şi ţinea socoteala ciupercilor, pe măsură ce erau aruncate, mişcându-şi buzele în timp ce număra, odată cu degetele. Dacă pot să se mişte de colo colo după ce îi ai aici, n-au decât să fie şi beţi criţă.

— O, şi butoaiele, adăugă Harcourt, ridicând privirea de pe buturuga pe care şedea, cu o cârpă înmuiată în apă rece pe frunte: încercase să ajute la cules, dar duhoarea o copleşise şi, după ce vomitase de două ori, chinuind urechile tuturor, Laurence o convinsese că e mai bine să meargă să stea la aer. Asta dacă Keynes crede că ciupercile ar fi mai bine păstrate aici, adăugă Catherine. Şi ulei, şi alcool.

— Dar nu-mi place să plecăm toţi şi să vă lăsăm aici, spuse Temeraire, uşor rezervat. Dacă vine iarăşi dragonul ăla mare? Sau altul. Sau lei. Sunt sigur că aud lei, nu foarte departe.

Nu se auzea nici cel mai vag sunet, în afară de ţipetele maimuţelor

în vârfurile copacilor, la o oarecare distanţă, şi ciripitul păsărilor.

— N-o să ne facă nimeni nimic. Nici dragoni, nici lei, îl asigură Laurence. Avem mai bine de-o duzină de arme şi nu trebuie decât să intrăm în peşteră ca să scăpăm de ei pe veci: prin gura aia nu intră nici măcar un elefant, darămite un dragon, şi n-o să ne poată scoate.

— Dar, Laurence, spuse Temeraire încetişor, aplecându-şi capul ca să vorbească discret, sau cel puţin aşa îşi imagina. Lily mi-a spus că Harcourt are un ou. Ar trebui să vină măcar ea şi sunt sigur că n-o să accepte dacă tu refuzi.

— Al naibii avocat mai eşti! Presupun că aţi copt asta voi doi, spuse Laurence, indignat de calculul din spatele rugăminţii, iar Temeraire avu decenţa să pară ruşinat, însă numai puţin.

Lily nu se osteni nici atât, ci, fără niciun subterfugiu, îi spuse lui Harcourt, linguşindu-se:

— Te rog, te rog, vino!

— Pentru Dumnezeu, nu te mai alinta, spuse Catherine. Oricum, o să mă simt mult mai bine aici, în umbra răcoroasă, decât să mă agit încoace şi încolo, ocupând locul, când ai putea să mai aduci două ajutoare în schimb. Nu, n-o să iei pe nimeni. Du-te numai cu toată viteza din lume şi, cu cât pleci mai repede, cu atât o să ajungi mai repede înapoi, adăugă ea.

Plasa de pântece era plină-ochi. Temeraire şi Lily plecară în sfârşit, continuând să se lamenteze.

— Aproape cinci sute deja, spuse triumfător Chenery, ridicând privirea de la socoteala lui. Şi aproape toate grase şi frumoase, de-ajuns să trateze jumătate din aviaţie. Numai să reziste pe drum.

— O să le dăm afurisita lor de cireadă de vite, îi spuse Laurence lui Ferris, referindu-se la Demane şi la Sipho, care acum se odihneau întinşi pe jos în faţa grotei, fluierând la iarbă şi refuzând să-i dea prea multă atenţie reverendului Erasmus, care încerca să le citească dintr-o broşură educativă pentru copii, prima lui încercare de traducere în limba lor. Soţia sa ajuta la cules.

Ferris îşi şterse fruntea cu mâneca şi spuse, cu glas sufocat, gâtuit.

— Da, domnule.

— Vom avea nevoie de cantităţi mai mari decât cele necesare când le administrăm proaspete, spuse Dorset, alăturându-li-se. În caz că se pierde din tărie pe drum, o doză concentrată va compensa. Vă rog, opriţi-vă deocamdată din cules. În ritmul ăsta, n-o să mai aibă cine să le transporte.

Ritmul frenetic încetinise deja, după ce primul elan al emoţiei şi nerăbdarea de a vedea toţi dragonii încărcaţi dispărură. Mulţi dintre oameni se simţeau rău şi erau livizi la faţă şi nu puţini vomitau zgomotos în iarbă.

Corturile fuseseră toate transformate în saci pentru ciuperci, iar în

grotă sigur nu puteau dormi. Curăţară terenul din faţa ei, tăind tufişurile ţepoase cu săbii şi securi, folosind rămăşiţele ca să împrejmuiască zona. Construiră un gard scund, destul de ţepos şi de compact ca să oprească animalele mici, şi câteva echipe fură trimise să adune lemne uscate pentru foc.

— Domnule Ferris, hai să stabilim cine stă de veghe, spuse Laurence, şi acum, că ne-am odihnit cu toţii, vom lucra în schimburi. Mi-ar plăcea să văd că muncim mai eficient.

Un sfert de oră părea destul de mult în interiorul spaţiului umed şi întunecat, de dedesubt, doar cu o crăpătură îngustă de lumină albă la un capăt. Pe lângă ciuperci, mai era o miasmă înţepătoare, ca de bălegar, peste tot, şi mirosul acru de vomă pe care îl adăugaseră ei acestei atmosfere. Acolo unde culeseseră toate ciupercile, solul era ciudat de elastic sub picioare, aproape ca un covor, fără să semene deloc cu pământul.

Laurence ieşi împleticindu-se în aerul proaspăt, recunoscător, cu braţele pline.

— Căpitane, spuse Dorset, urmându-l afară.

Nu avea în mâini nicio ciupercă şi, când Laurence îşi depuse recolta în faţa nou-organizatului grup de sortatori, medicul îi arătă un pătrat de iarbă şi noroi, cu marginile zdrenţuite, luat din covorul grotei. Laurence se holbă la el fără să înţeleagă

— Bălegar de elefant, explică Dorset, rupând bucata. Şi de dragon.

— Dragon, la două puncte spre nord-vest, răsună glasul ascuţit al lui Emily, subţire şi pătrunzător, înainte ca Laurence să priceapă.

Brusc, totul se transformă într-o învălmăşeală grăbită spre gura peşterii. Îi căută cu privirea pe reverendul Erasmus şi pe copii. Dar, înainte să poată fi împins în grotă, Demane, aruncând iute o privire către dragonul care se apropia, îşi luă pe sus frăţiorul şi alergă în pădure, cu câinele după ei. Lătratul lui se auzi de două ori, de fiecare dată mai departe, apoi se transformă într-un scâncet înăbuşit.

— Lăsaţi ciupercile, luaţi armele, răcni Laurence, peste hărmălaie, cu mâinile pâlnie la gură.

Îşi înhăţă sabia şi pistoalele, puse deoparte ca să ajute la cărat, şi îi întinse doamnei Erasmus mâna, ca să coboare în peşteră, dincolo de puşcaşii ghemuiţi deja lângă intrare. În scurt timp, şi ceilalţi erau îngrămădiţi înăuntru, toţi îmbulzindu-se fără să se gândească să rămână cât mai aproape de intrare, cu aerul ei proaspăt, până când dragonul ateriză cutremurând pământul şi îşi împinse botul direct spre deschizătură.

Era acelaşi dragon sălbatic, brun-roşcat, cu colţi ciudaţi, ivorii. Mirosul fierbinte de petrol al răsuflării creaturii năvăli spre ei, când aceasta răcni, amestecat cu gustul putred al meselor sale trecute.

— Staţi aşa! Staţi aşa, aşteptaţi… striga Riggs lângă intrare, până

când dragonul îşi schimbă poziţia, deschizându-şi fălcile în faţa lor, şi armele se descărcară în carnea moale a gurii lui.

Dragonul răgi de furie şi sări în spate. Ghearele zgâriară marginile deschizăturii, prea mari ca să pătrundă până la capăt, aşa că începu să râcâie piatra. Pietre mici şi mari se desprinseră şi din tavan începu să plouă cu noroi peste ei. Laurence îşi roti privirea, căutând-o pe doamna Erasmus: nu scotea un sunet, doar se sprijinea de peretele peşterii, cu umerii înţepeniţi. Puşcaşii tuşeau în timp ce reîncărcau, dar dragonul învăţase deja şi nu li se mai oferi drept ţintă. Ghearele lui pătrunseră, curbându-se, dinspre ambele părţi ale fisurii, după care începu să tragă cu toată puterea, până când toată camera tremura şi gemea.

Laurence scoase sabia, făcu un salt şi începu să lovească ghearele, apoi să le înţepe. Carnea tare, solzoasă, rezista tăişului, dar nu şi vârfului. Warren şi Ferris erau lângă el, în beznă. Afară, dragonul răgi din nou şi îşi întinse ghearele, doborându-i pe pipăite, ca pe nişte ţânţari. Curba osoasă, lustruită, a unei gheare alunecă peste haina lui Laurence, de-a curmezişul burţii, izbindu-l de covorul peşterii, iar vârful apucă şi smulse un fir lung şi verde din covor, când ghearele se retraseră afară.

Warren îl apucă pe Laurence de braţ şi împreună se îndepărtară împleticindu-se de lângă intrare. Fumul prafului de puşcă era amar şi înţepător, suprapus peste duhoarea dulceagă de putregai a ciupercilor. Laurence abia mai putea respira din cauza mirosului greu, de abator, şi auzea în toate părţile oameni vomitând, ca pe puntea unei corăbii pe timp de furtună.

Dragonul sălbatic nu-şi reînnoi imediat atacul. Se furişară din nou spre intrare, să arunce un ochi afară: se aşezase în poiană. Din păcate, destul de departe ca să iasă din bătaia puştilor, iar ochii lui galbeni-verzui erau fixaţi cu răutate asupra grotei. Îşi lingea ghearele lovite şi făcea grimase, retrăgându-şi buzele de pe dinţii zimţaţi şi împingându-le înapoi, scuipând din când în când puţin sânge pe jos. Dar era evident că nu avusese prea mult de suferit. Sub privirile lor, înălţă capul şi îşi răcni din nou ca un tunet furia.

— Domnule, am putea pune praf de puşcă într-o sticlă, spuse puşcaşul Calloway, apropiindu-se de Laurence de-a buşilea.

— N-o să speriem frumuseţea aia cu niţel praf de puşcă şi bubuituri, nu pentru multă vreme, spuse Chenery, lungindu-şi gâtul să studieze inamicul. Dumnezeule, cel puţin cincisprezece tone, bag mâna-n foc! Cincisprezece tone la un dragon sălbatic!

— Eu aş zice mai aproape de douăzeci, al naibii ghinion, spuse Warren.

— Mai bine am economisi ce ai, domnule Calloway, îi spuse Laurence puşcaşului. Nu ne foloseşte la nimic dacă-l speriem puţin.

Trebuie să aşteptăm până se întorc dragonii noştri şi să ne păstrăm rezervele ca să-i sprijinim.

— O, Isuse, dacă Nitidus şi Dulcia se întorc primii! exclamă Warren şi nu mai trebui să continue: micii dragoni ar lua-o sigur razna şi nu i-ar face faţă.

— Nu, o să fie încărcaţi peste măsură, ai uitat? spuse Harcourt. Povara va fi mai grea pentru dragonii de talie uşoară şi îi va încetini. Dar cum o să poată lupta când ajung aici…

— Doamne, haideţi să nu ne facem griji inutile, vă rog, interveni Chenery. Monstrul ăla nu e un zburător antrenat. Ar fi ceva ca patru dragoni de aviaţie să nu-i învineţească ochiul cât ai clipi, chiar dacă Messoria şi Immortalis nu vin. Trebuie doar să stăm liniştiţi aici până se întorc.

— Căpitane, spuse Dorset, apropiindu-se cu pas împleticit de ei. Vreau… Insist să vă atrag din nou atenţia asupra covorului peşterii…

— Da, spuse Laurence, amintindu-şi de mostra pe care i-o arătase Dorset mai devreme – bălegarul de elefant şi de dragon, într-un loc unde niciun animal n-ar fi reuşit să intre. Vrei să spui că mai există o cale de intrare pe undeva, pe unde ar putea să ne atace?

— Nu, nu, zise Dorset. Bălegarul a fost împrăştiat. Intenţionat, adăugă el, văzându-le nedumerirea. Aceste ciuperci sunt cultivate.

— Cum, vrei să spui că oamenii cultivă aşa ceva? întrebă Chenery. Ce naiba ar vrea să facă un om cu chestiile astea scârboase?

— Ai zis că e bălegar de dragon? întrebă Laurence, dar o umbră căzând peste gura peşterii le atrase atenţia afară: alţi doi dragoni, mai mici, dar lucioşi, purtând hamuri din funii, şi o duzină de bărbaţi înarmaţi cu sulițe săltând de pe spinările lor.

Nou-sosiţii rămaseră cu toţii departe de raza de acţiune a puştilor, dezbătând. După o vreme, unul dintre ei se apropie prudent de intrare şi le strigă ceva. Laurence se uită la Erasmus, care clătină din cap în semn că nu înţelege şi se întoarse spre soţia lui. Femeia se uita fix spre uşă. Avea o batistă apăsată peste gură şi nări, ca să ţină mirosul la distanţă, dar şi-o coborî şi, apropiindu-se puţin, strigă, poticnit.

— Ne cer să ieşim, presupun.

— O, desigur! Chenery îşi frecă faţa de mânecă. Îi intrase ceva în ochi. Sunt sigur că le-ar plăcea la nebunie. Poţi să le spui să…

— Domnilor, interveni Laurence, întrerupându-l grăbit, căci era evident că Chenery uitase cine îl aude. Aceştia nu sunt dragoni sălbatici, e limpede, ci înhămaţi. Şi dacă am violat teritoriile cultivate ale acestor oameni, am făcut o greşeală pe care trebuie s-o îndreptăm dacă putem.

— Ce greşeală nenorocită, spuse Harcourt, dându-i dreptate. În definitiv, am fi fost foarte fericiţi să plătim pentru ciupercile astea afurisite. Doamnă, ieşiţi, vă rog, să vorbim cu ei? Desigur, vom

înţelege dacă nu doriţi, adăugă ea, adresându-i-se doamnei Erasmus.

— O clipă, spuse Warren, cu glas scăzut, apucând-o pe Harcourt de mânecă. Să ne amintim că n-am auzit de nimeni care să fi rezistat în interiorul continentului. S-au pierdut curieri şi expediţii, şi de câte aşezări distruse am auzit vorbindu-se, chiar în această regiune la nord de Cape? Dacă dragonii nu sunt sălbatici, atunci aceşti oameni se fac responsabili, extrem de responsabili. Nu putem avea încredere în ei.

Doamna Erasmus se uită la soţul ei.

— Dacă nu îi îmbunăm, o să avem sigur o bătălie când se întorc dragonii voştri, fiindcă vor ataca, temându-se pentru siguranţa voastră, spuse el. Datoria noastră creştină este să facem pace, dacă putem. Apoi clătină din cap şi zise încetişor: Voi merge eu.

— Cred că eu sunt cel mai vârstnic, domnilor, spuse Warren, întrucât dragonii noştri nu sunt aici.

Era o pretenţie falsă, căci în aviaţie, ierarhia se stabilea oricum în funcţie de categoria dragonilor, fără implicarea unui alt criteriu, în afară de gradul militar. Venind din marină, cu rigida ei respectare a vârstei, Laurence găsise adesea sistemul uşor derutant, dacă nu de-a dreptul înnebunitor, dar era o concesie pragmatică în faţa realităţii: dragonii aveau propriile ierarhii native şi, în mod firesc, îngrijitorul de douăzeci de ani al unui Regal Copper avea mai multă autoritate, pe câmpul de luptă, asupra obedienţei instinctive a celorlalţi dragoni, decât avea un luptător cu treizeci de ani de experienţă pe spinarea unui Winchester.

— Haideţi să lăsăm prostiile… începu Harcourt nerăbdătoare, când secundul ei Hobbes o întrerupse să spună, cu un uşor ton de reproş:

— Vorbim degeaba. N-ar trebui să mergeţi deloc, niciunul, şi ar fi trebuit să vă daţi seama. Eu şi locotenentul Ferris o să-i însoţim pe pastor şi pe soţia lui, cu permisiunea lor, şi dacă totul merge bine, voi încerca să-l aduc pe unul dintre oamenii ăia aici, să discute cu voi.

Lui Laurence nu-i plăcea aranjamentul câtuşi de puţin, cu excepţia faptului că o ferea pe Catherine de primejdii, însă ceilalţi căpitani aveau un aer vinovat şi nu se opuseră. Se retraseră din faţa intrării, puşcaşii acoperind terenul deschis din cealaltă parte. Doamna Erasmus îşi duse palmele pâlnie la gură şi strigă un avertisment, apoi Hobbes şi Ferris păşiră afară cu prudenţă, unul după altul, cu pistoalele în mâini, ţinute cu ţeava în jos şi săbiile pregătite la cingătoare.

Străinii se retrăseseră din nou, cu suliţele coborâte cu vârful în jos, însă gata oricând să fie ridicate şi lansate. Erau înalţi cu toţii, cu părul tuns scurt şi foarte închis la culoare, şi pielea atât de neagră încât aproape că bătea în albastru în lumina soarelui. Erau îmbrăcaţi foarte sumar, cu fâşii de pânză de un purpuriu extrem de intens în jurul coapselor, decorate cu un tiv ce părea făcut din mărgele de aur. Erau încălţaţi cu sandale din fâşii subţiri de piele, care le lăsau goale

vârfurile picioarelor şi urcau până mai sus de genunchi.

Nu se clintiră să atace şi, când Hobbes se întoarse şi făcu un semn, reverendul Erasmus ieşi din grotă şi îi întinse mâna soţiei sale s-o ajute. Veniră lângă locotenenţi şi doamna Erasmus începu să vorbească, rar şi răspicat. Luase o ciupercă din peşteră şi o întinse spre ei, să le-o arate. Dragonul brun-roşcat se aplecă brusc, apropiindu-şi capul de ea, şi vorbi. Ea se uită în sus, direct la el, şocată, dar fără să-şi arate spaima, şi dragonul îşi smuci capul înapoi, cu un zbieret oribil: nici răget, nici mârâit, nu semăna cu niciun sunet pe care îl auzise vreodată Laurence din gâtul unui dragon.

Unul dintre bărbaţi întinse mâna şi, prinzând-o de braţ, o trase spre el. Cu mâna cealaltă îi apăsă fruntea, îndoindu-i gâtul într-o curbă nefirească, şi îi dădu părul la o parte de pe faţă, acolo unde cicatricea şi tatuajul îi sluţeau fruntea. Erasmus se năpusti înainte, cu Hobbes alături, s-o elibereze. Bărbatul îi dădu drumul, fără să opună rezistenţă, şi făcu un pas către reverend, vorbindu-i repede, cu glas scăzut, arătând către soţia lui. Ferris o prinse în braţe când doamna Erasmus se prăbuşi, tremurând.

Prelatul îşi desfăcu braţele, împăciuitor, continuând să vorbească, chiar dacă între timp încerca să se interpună în faţa ei. Era limpede că nu se făcea înţeles. Clătină din cap şi încercă din nou, în limba Khoi. Nici aceasta nu fu pricepută. În cele din urmă, încercă o alta, mai poticnit, şi, bătându-se în piept, spuse:

— Lunda.

Dragonul mârâi şi, fără niciun avertisment, bărbatul ridică suliţa şi o vârî în trupul lui Erasmus, cu o singură mişcare fermă şi teribilă.

Hobbes trase. Bărbatul căzu. Erasmus se prăbuşi în genunchi. Avea o expresie surprinsă, însă nu foarte tare. Apucase mânerul suliţei care-i ieşea mai sus de osul pieptului. Doamna Erasmus scoase un singur ţipăt răguşit. El întoarse puţin capul în direcţia ei şi încercă să ridice mâna spre ea. Mâna căzu, fără vlagă, şi reverendul se prăbuşi la pământ.

Ferris o duse mai mult pe sus spre peşteră, cu dragonul brun-roşcat săltând după ei. Hobbes se prăbuşi, împroşcând sânge, sub gheara aceea ascuţită. Ferris o împingea pe doamna Erasmus în peşteră cu spatele, în braţele care o aşteptau, tocmai când dragonul se repezi din nou spre intrare, răcnind cu un glas sălbatic, ţiuitor, zgâriind nebuneşte cu ghearele deschizătura şi scuturând tot dealul găunos.

Laurence îl prinse pe Ferris de braţ, când acesta se împiedică şi căzu cu spatele, în urma impactului. Un firicel de sânge i se prelingea pe faţă şi pe cămaşă. Harcourt şi Warren o luaseră pe doamna Erasmus în primire.

— Domnule Riggs! strigă Laurence peste huruitul de afară, puţin foc! Şi, domnule Calloway, hai să lansăm semnalele alea, fii bun.

Îi trimiseră dragonului o nouă rafală şi o lumină albastră, direct în faţă, ceea ce îl făcu să se retragă măcar pentru moment. Cei doi dragoni mai mici săriră în faţa lui şi se străduiră să-l alunge de lângă peştera, vorbindu-i cu glas ascuţit. În cele din urmă creatura se retrase gâfâind şi se ghemui în celălalt capăt al luminişului.

— Domnule Turner, ştii ora? îl întrebă Laurence pe stegar, tuşind: norii rachetei de semnalizare nu se risipeau.

— Regret, domnule, am uitat o vreme să întorc clepsidra, spuse el nefericit, dar e trecut de patru după-amiaza.

Temeraire şi Lily nu plecaseră până după unu. Un zbor de patru ore în fiecare direcţie şi mult de muncă şi de împachetat în Capetown, înainte să-şi înceapă drumul de întoarcere.

— Trebuie să încercăm să dormim câte puţin, cu schimbul, le şopti Laurence lui Harcourt şi lui Warren. Dorset o preluase pe doamna Erasmus şi o conducea mai adânc în peşteră. Cred că putem să-i ţinem la intrare, dar trebuie să ne păstrăm vigilenţa…

— Domnule, spuse Emily Roland, îmi cer scuze, domnule, dar domnul Dorset mi-a cerut să vă informez că intră fum în peşteră, prin spate.

O aerisire îngustă, în spate, mult mai sus decât puteau ajunge. Cocoţat pe umerii largi ai domnului Pratt, Laurence putea vedea, prin firicelul de fum negru, strălucirea portocalie a focului pe care îl făcuseră oamenii de afară ca să-i afume şi să-i oblige să iasă. Sări înapoi pe picioarele lui şi se îndepărtă. Fellowes şi Larring, şeful echipei de sol a lui Harcourt, încercau împreună cu oamenii lor să blocheze aerisirea cu bucăţi de ham şi de piele, folosindu-şi, în plus, propriile vestoane şi cămăşi. Nu prea aveau succes şi timpul lucra împotriva lor. Aerul din peşteră era deja irespirabil şi temperatura care creştea nu făcea decât să sporească duhoarea naturală.

— Nu putem rezista mult aşa, spuse Catherine, cu glas răguşit, dar calm, când Laurence reveni în zona din faţă a peşterii. Cred că ar fi mai bine s-o luăm la sănătoasa, cât mai putem, şi să încercăm să ne pierdem urma în pădure.

În faţa intrării, dragonii aduceau acum mai aproape tufele ţepoase pe care le smulseseră ei ca să-şi aşeze tabăra, împrejmuind gura peşteri cu mormane mai înalte decât un om. Dragonii se aşezaseră cu grijă în spatele acestei bariere, unde erau feriţi de focurile puştilor şi le blocau evadarea. Şansele să treacă erau minime, dar nu se întrevedea o soluţie mai bună.

— Echipajul meu e cel mai mare, spuse Laurence, şi avem opt puşti. Sper că veţi fi toţi de acord că noi trebuie să facem prima încercare, urmaţi îndeaproape de voi, ceilalţi. Domnule Dorset, fii bun, te rog, şi aşteaptă cu doamna Erasmus, până eliberăm puţin calea. Şi sunt convins că domnul Pratt te va ajuta, adăugă el.

Ordinea ieşirii fu stabilită în grabă. Convenirăasupra unui punct de întâlnire în pădure, consultându-şi busolele. Laurence îşi pipăi eşarfa, să se asigure că e legată, şi se strecură înapoi în haina lui, pe întuneric, aranjându-şi epoleţii aurii de pe umeri. Pălăria dispăruse.

— Warren, Chenery. Sluga ta, Harcourt, zise el, strângându-le mâinile. Ferris şi Riggs stăteau ghemuiţi lângă intrare, pregătiţi. Pistoalele lui Laurence erau şi ele pregătite. Domnilor, mai spuse el şi, fără să scoată sabia, ieşi prin gura peşterii, în timp ce în urma lui se înălţă un strigăt pentru Dumnezeu şi regele George.

10

Laurence se împletici, când mâinile aspre îl traseră în sus: picioarele nu voiau să-l asculte şi, când fu azvârlit în faţă, i se îndoiră pe loc, aruncându-l la pământ, lângă ceilalţi prizonieri. Erau azvârliţi fără milă într-un fel de plasă care semăna foarte mult cu nacelele, dar din sfoară mai aspră şi creată mai mult pentru bagaje decât pentru pasageri. Din câteva mişcări smucite, erau ridicaţi şi aruncaţi sub pântecele dragonului brun-roşcat, cu braţele şi picioarele atârnate prin golurile mari ale împleteturii dezordonate şi cu trupurile claie peste grămadă. Împletitura atârna moale şi se legăna cu ample mişcări ameţitoare, la fiecare schimbare a vântului sau a direcţiei, la fiecare coborâre bruscă.

Nu era nimeni să-i păzească, nici nu erau legaţi, dar cu toate acestea erau complet imobilizaţi şi nu aveau nicio şansă să-şi schimbe poziţia sau să discute. Laurence era în partea de jos a plasei, cu faţa lipită de sforile aspre care îl zgâriau din când în când. Dar se bucura de aer, în ciuda firişoarelor de sânge care picurau de sus pe lângă el şi a arcului mai larg al balansului. Dyer era ceva mai jos, lipit de şoldul lui şi Laurence îl cuprinsese cu un braţ, ca să nu cadă: împletitura era inegală şi ar fi putut cu uşurinţă să alunece spre moarte printre ochiuri.

Răniţii fuseseră aruncaţi la grămadă cu ceilalţi. Un tânăr aviaspirant din echipajul lui Chenery, cu zgârieturi urâte, zăcea cu maxilarul lipit de braţul lui Laurence şi sângele i se prelingea încet dintr-un colţ al gurii, îmbibând bandajul. La un moment dat, în timpul nopţii, tânărul muri şi trupul înţepeni treptat, în timp ce îşi continuau zborul. Laurence nu putea distinge pe nimeni din jurul său, doar apăsarea anonimă a unei cizme pe şale, un genunchi lipit de al lui, astfel că piciorul îi era îndoit în spate.

O zărise pe doamna Erasmus doar o clipă, în haosul general al capturării lor, în timp ce plasele erau aruncate peste ei din copaci. Sigur trăia când o luaseră. Laurence nu voia să se gândească prea

mult, dar altceva nu prea avea ce face şi soarta lui Catherine depindea în mare măsură de el.

Nu se opriră, Laurence dormi, sau cel puţin trecu într-o stare mai îndepărtată de lume decât trezia, cu vântul peste faţă şi plasa legănându-se nu foarte diferit de mişcarea scârţâită a unei nave staţionate la ancoră pe o mare agitată. Puţin după ce se lumină de ziuă, dragonul se opri brusc, adunând vântul în aripi în timp ce coborî, ca o pasăre, şi ateriză trepidând, alunecând câţiva paşi pe pământ, înainte să se prăbuşească pe picioarele din faţă.

Plasa fu desfăcută brutal şi fură sortaţi repede şi eficient, oamenii împungându-i cu capetele suliţelor şi îndepărtând cadavrele. Laurence nu s-ar fi putut ridica în picioare nici dacă ar fi avut toată libertatea din lume s-o facă. Genunchiul îi lua foc odată cu năvala sângelui care îi revenea în picior. Dar, înălţând capul, o văzu pe Catherine zăcând puţin mai departe, culcată pe spate, palidă şi cu ochii închişi, cu sânge pe tâmplă. Avea două dâre de sânge şi pe haină, în zona braţului, dar rămăsese îmbrăcată, ba chiar încheiată. Încă avea părul strâns legat şi nu exista niciun semn că fusese remarcată.

Nu mai era timp pentru altceva: le aruncară puţină apă peste feţe şi plasa fu împachetată la loc peste capetele lor. Dragonul păşi deasupra lor şi fură ridicaţi din nou, cu mişcări iuţi şi brutale. Iarăşi la drum. Mişcarea era mai greu de suportat în lumina zilei şi acum reprezentau o povară mai mică, legănându-se mai uşor în bătaia vântului şi la fiecare schimbare de direcţie. Aviaţia era o meserie care călea stomacul, dar, chiar şi aşa, voma picura printre trupurile înghesuite, însoţită de mirosul acru de bilă. Laurence respira pe gură, atât cât putea, şi se întorcea cu faţa spre funii, atunci când îi venea să vomite.

Nu mai dormiră deloc, până când coborâră, odată cu soarele, şi, de data asta, fură scoşi în sfârşit din plasă, unul câte unul, slăbiţi şi bolnavi, legaţi laolaltă de încheieturi, braţe şi glezne, într-un lanţ uman. Fură priponiţi între doi copaci şi cei care-i răpiseră veniră cu saci de piele plini-ochi de apă proaspătă şi delicioasă, pe care le-o luau prea repede de la gurile însetate. Laurence ţinu ultima înghiţitură pe limba-i uscată cât de mult putu.

Se aplecă şi privi de-a lungul şirului: pe Warren nu-l văzu deloc, dar Harcourt ridică privirea spre el, cu un scurt semn al capului. Ferris şi Riggs arătau destul de bine, după cum era de aşteptat, iar Roland era legată chiar la capăt, cu capul sprijinit de copac. Chenery era legat în celălalt capăt, cu Dyer imediat lângă el. Stătea cu capul înclinat într-o poziţie ciudată pe umăr şi cu gura deschisă de oboseală. Avea de-a curmezişul feţei o vânătaie mare care devenea stacojie şi îşi ţinea mâna încleştată pe coapsă, ca şi când l-ar fi chinuit o rană mai veche.

Se aflau pe malul râului, îşi dădu Laurence seama treptat, auzind susurul apei în spate, deşi nu se putea întoarce să se uite – un chin,

când încă erau cu toţii însetaţi. Erau într-o poiană cu iarba deasă. Cu coada ochiului, putea vedea un cerc de bolovani împrejmuind terenul nivelat şi o vatră pentru foc, înnegrită: o tabără de vânătoare, probabil, folosită regulat. Oamenii dădeau ocol zonei, tăind verdeaţa care încerca să acapareze luminişul cu lujerii ei.

Uriaşul dragon brun-roşcat se aşeză în cealaltă parte a vetrei şi, închizând ochii, ca două fante înguste, adormi. Ceilalţi doi îşi luară zborul din nou: un dragon verde pătat şi unul maro-închis, amândoi cu pântecele cenuşii poleite cu un fel de iridiscenţă, care-i făcu să se contopească repede cu cerul tot mai albastru, pe măsură ce se îndepărtau.

Un fluierar cu picioarele lungi se plimba prin poiană, scormonind pământul cu ciocul, după seminţe şi ciripind – un sunet ascuţit, metalic, ca un clopoţel lovit cu ciocanul. În scurt timp, dragonii mai mici reveniră, aducând cu ei trupurile fără vlagă ale câtorva antilope. Aşezară două, cu respect, în faţa dragonului brun-roşcat, care se repezi la ele cu poftă. O alta o împărţiră între ei, iar ultima o dădură oamenilor, care o măcelăriră repede şi o puseră într-un cazan din care se înălţau deja aburi.

Cinară în tăcere, adunaţi laolaltă într-o parte a focului şi mâncând din străchini cu mâna. Când unul dintre ei se ridică să se ducă din nou la cazan şi flăcările săltară, sfârâind la atingerea apei, Laurence o zări pe doamna Erasmus în cealaltă parte a focului, aplecată deasupra unei străchini pe care o ţinea în mâini şi mâncând liniştită, fără să se oprească. Părul i se desfăcuse din strânsoarea nemiloasă şi îi contura faţa, ca un clopot înţepenit. Nu avea nicio expresie pe chip şi rochia îi era sfâşiată.

După ce terminară de mâncat, oamenii se apropiară şi îi hrăniră cu resturile, din câteva străchini – un fel de terci de grâu fiert în supă de carne. Nu le ajungea niciunuia dintre ei şi era umilitor să fie nevoiţi să mănânce cu capetele vârâte în străchinile ţinute în faţa lor, ca din troacă, în timp ce resturile de mâncare le picurau de pe bărbie. Laurence închise ochii şi mâncă, iar când Dyer dădu să lase nişte supă în strachină, spuse:

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ai mânca tot ce poţi. Nu se ştie când o să ne mai hrănească.

— Da, domnule, spuse Dyer, numai că o să ne urce din nou la bord şi sunt sigur c-o să dau iarăşi totul afară.

— Chiar şi aşa, replică Laurence şi, din fericire, răpitorii lor nu păreau să intenţioneze să pornească la drum imediat.

Întinseră pe pământ pături ţesute şi scoaseră dintre lucrurile lor un pachet lung. Îl aşezară pe pături şi îl desfăcură şi Laurence recunoscu trupul neînsufleţit: omul pe care-l împuşcase Hobbes, cel care îl omorâse pe Erasmus. Îl manevrară cu solemnitate, spălându-l cu apă

adusă de la izvor şi apoi îl împachetară în pielea unei antilope vânate de curând. Aşezară lângă el suliţa însângerată, probabil ca trofeu. Unul dintre oameni aduse o tobă. Ceilalţi luară beţe uscate de pe pământ sau începură pur şi simplu să bată din palme sau să tropăie, înălţând un cântec ca un bocet nesfârşit, preluând ştafeta unul de la altul când cineva se oprea să-şi tragă sufletul.

Se întunecase de tot şi continuau să cânte. Chenery deschise ochii şi se uită spre Laurence.

— Cât de departe crezi că am ajuns?

— O noapte şi-o zi de zbor direct, într-un ritm alert, îndreptându-ne constant puţin spre nord-est, mi se pare, răspunse Laurence, cu glas şoptit. Mai mult nu pot spune. Ce viteză crezi că poate prinde cel mare?

Chenery cercetă dragonul brun-roşcat şi clătină din cap.

— Deschiderea aripilor egală cu lungimea lui, nu prea îndesat. Treizeci de noduri, la prima vedere, dacă nu voia să-i lase în urmă pe cei de talie mică. Hai să zicem patruzeci.

— Mai mult de trei sute de mile, atunci, spuse Laurence, cu inima cât un purice.

Trei sute de mile şi niciun semn lăsat în urmă, să indice drumul. Dacă Temeraire şi ceilalţi i-ar fi putut ajunge, n-ar fi avut nicio teamă. Nu cu această şleahtă mică. Dar în imensitatea continentului puteau să dispară ca şi cum ar fi fost ucişi şi îngropaţi şi să-şi petreacă tot restul vieţii întemniţaţi.

Deja nu mai aveau aproape nicio speranţă să ajungă înapoi la Cape pe uscat, chiar lăsând la o parte marea posibilitate de a fi urmăriţi, dacă evadau. Dacă se îndreptau direct spre vest, către coastă, evitând toate primejdiile locale şi reuşind să găsească destulă apă şi hrană ca să-i susţină timp de o lună de marş, aveau şanse să ajungă la ocean, dar pe urmă, ce? O plută, poate, ar reuşi să încropească sau o pirogă de vreun fel. Laurence nu se considera un Cook ori un Bligh, dar presupunea că putea să-i ducă pe ocean până într-un port, dacă scăpau de furtună şi de curenţii periculoşi, şi să aducă înapoi ajutoare pentru supravieţuitori. O sumedenie de „dacă“, fiecare extrem de improbabil – şi tot mai improbabil pe măsură ce se îndepărtau. Iar între timp Temeraire trebuie să fi pătruns deja în interiorul continentului, căutându-i speriat şi expunându-se celor mai cumplite primejdii.

Laurence îşi răsuci încheieturile în frânghii: erau frânghii bune, tari şi bine ţesute şi nu cedau aproape deloc.

— Domnule, spuse Dyer. Cred că am briceagul la mine.

Răpitorii îşi continuau ritualul. Doi dragoni mici săpau o groapă pentru înmormântare. Briceagul nu era foarte ascuţit şi funiile erau tari. Laurence fu nevoit să-l mişte încoace şi-n colo multă vreme ca să-

şi elibereze un braţ, micul mâner de lemn alunecând în palma-i transpirată, în timp ce degetele i se strângeau în jurul lui, încercând să-l încline peste sfoara de la încheietură. În cele din urmă izbuti şi îi pasă cuţitul lui Chenery. Cu braţul eliberat putea să dezlege nodurile dintre el şi Dyer.

— Fără zgomot, domnule Allen, spuse Laurence, în partea cealaltă: sergentul trăgea cu stângăcie de nodurile care-l ţineau legat de aviaspiranţii lui Catherine.

Movila era ridicată şi răpitorii lor dormeau, înainte ca mai mult de jumătate să se elibereze. În beznă se auzeau gemete de hipopotami. Păreau foarte aproape. Din când în când, unul dintre dragoni îşi ridica adormit capul şi scotea un sunet înăbuşit, care reducea totul la tăcere în jurul său.

Lucrau mai grăbiţi acum, iar cei deja eliberaţi riscară să se furişeze de la locurile lor ca să-i ajute pe ceilalţi. Laurence făcea acum echipă cu Catherine, ale cărei degete subţiri desfăceau repede cele mai strânse noduri. După ce, în sfârşit, îl dezlegară pe omul ei, Peck, Laurence şopti:

— Du-i, te rog, pe ceilalţi, în pădure şi nu mă aşteptaţi. Trebuie să încerc s-o eliberez pe doamna Erasmus.

Catherine clătină din cap şi îi vârî în mâini briceagul. Era aproape nefolositor, atât de tocit era, dar reprezenta, cel puţin, un sprijin moral. Apoi, în linişte, intrară unul câte unul în pădure, departe de tabără, cu excepţia lui Ferris, care se târî până lângă Laurence.

— Armele? întrebă el încetişor.

Laurence clătină din cap: puştile fuseseră, din păcate, împachetate şi puse deoparte împreună cu restul bagajelor, lângă capul unuia dintre dragoni, care dormea sforăind. N-aveau cum să ajungă la ele. Era destul de înfricoşător să fie nevoiţi să se strecoare pe lângă oamenii adormiţi, care zăceau răşchiraţi pe pământ, extenuaţi după catarsisul veghei lor: fiecare banal sforăit se amplifica de o sută de ori, iar trosnetele focului care începea să se stingă păreau nişte tunete. Genunchii îl lăsau şi, involuntar, la câte-un pas, aproape atingeau pământul. Se ridica sprijinindu-se cu mâna de pământ.

Doamna Erasmus stătea retrasă într-o parte a focului, foarte aproape de capul uriaşului dragon brun-roşcat, ale cărui picioare îndoite trasau o curbă de-o parte şi de alta a trupului ei. Era cuibărită, cu mâinile vârâte sub cap, dar Laurence se bucura să vadă că nu părea rănită. Când mâinile lui o atinseră, tresări puternic, aproape desfăcându-se din ghemul strâns pe care îl forma, şi albul ochilor se roti privind împrejur, dar tremuratul se potoli pe loc când îl văzu. Încuviinţă cu un semn al capului şi el întinse mâna din nou, s-o ajute să se ridice.

Se îndepărtară în linişte, încetişor, ocolind o gheară imensă, cu marginile-i negre şi cornoase zimţuite şi strălucind în lumina roşie a

focului. Răsuflarea dragonului era adâncă şi egală, nările se lărgeau într-un ritm regulat, lăsând să se vadă interiorul lor uşor rozaliu. Erau la zece paşi depărtare, unsprezece. Pleoapa întunecată se crăpă şi un ochi galben se deschise spre ei.

În clipa următoare, dragonul era în picioare, urlând.

— Fugi! strigă Laurence, împingând-o pe doamna Erasmus spre Ferris.

Picioarele lui răspundeau greu. Unul dintre oameni se trezi şi se repezi la el, apucându-l de genunchi şi doborându-l la pământ. Căzură împreună, luptându-se, în praf şi noroi, lângă foc. Laurence nu mai spera acum decât să acopere evadarea celorlalţi. Era o luptă stângace, clătinată, ca ultimele runde ale unei bătăi cu pumnii când ambii combatanţi se împleticesc, plini de sânge. Amândoi erau istoviţi, dar slăbiciunea lui Laurence era compensată de buimăceala adversarului trezit dintr-un somn adânc. Rostogolindu-se pe spate, Laurence reuşi să-şi încleşteze un braţ în jurul beregatei celuilalt şi să-şi adune toată forţa în încheieturi, să-l ţină locului. Întinse brusc un picior, să-i pună piedică altuia care dădea să-şi înhaţe suliţa.

Ferris o împinsese pe doamna Erasmus spre pădure. O duzină de aviatori fugeau să le vină în ajutor, ei şi lui Laurence.

— Lethabo! strigă dragonul.

Mesajul ori ameninţarea, ce-o fi fost acel strigăt, o făcu pe doamna Erasmus să se oprească brusc, privind împrejur. Dragonul se năpustea spre Ferris. Doamna Erasmus strigă şi ea, protestând, şi, alergând înapoi spre locul unde Ferris se aruncase la pământ, încercând disperat să scape, se aruncă între el şi dragon şi ridică o mână. Gheara se opri în coborâre şi dragonul o aşeză în faţa ei.

De data aceasta, învăţând din propriile greşeli, răpitorii stabiliră echipe de gardă şi îi legară mai aproape de foc: a doua încercare n-avea să mai aibă loc. Cei doi dragoni mici îi mânaseră înapoi în tabără cu o uşurinţă ruşinoasă şi cu aerul că erau obişnuiţi s-o facă. Puseseră pe fugă, cu acest prilej, o mică turmă de antilope, ceea ce nu-i deranjă deloc. Le mâncară apoi – o cină târzie ca să se consoleze pentru efort. Lipseau doar Kettering, unul dintre puşcaşii lui Harcourt, Peck şi Bailes, amândoi harnaşieri. Dar aceştia din urmă sosiră împleticindu-se în tabără, a doua zi în zori, şi se predară, aducând cu ei vestea că Kettering fusese ucis de un hipopotam, când încercase să traverseze râul. Erau palizi şi păreau în pragul leşinului, ceea ce împiedică orice dorinţă a celorlalţi de a afla mai mult.

— Era numele meu, spuse doamna Erasmus, strângându-şi în mâini cana cu ceai roşu-închis. Lethabo. Era numele meu când eram mică.

Nu fusese lăsată să vină să stea de vorbă cu ei, dar, la stăruinţele ei, consimţiseră, în cele din urmă, să-l aducă pe Laurence la ea, cu funii la glezne şi cu încheieturile împreunate în faţă, păzit de un suliţaş, ca

nu cumva să încerce să se apropie de ea. Însuşi dragonul brun-roşcat le asculta vigilent conversaţia, cu capul aplecat şi gata să se repeadă la Laurence în orice clipă.

— Aşadar, aceştia sunt oameni din tribul dumneavoastră? întrebă el.

— Oamenii nu. Cred că sunt dintr-un trib înrudit cu al meu sau aliat. Nu sunt foarte sigură, dar mă înţeleg când le vorbesc… După o pauză, spuse: Nu înţeleg nici eu prea bine, dar Kefentse – făcu semn cu capul către uriaşul dragon care le dădea târcoale – susţine că e străbunicul meu.

Laurence era nedumerit şi presupunea că doamna Erasmus înţelesese greşit sau nu tradusese bine.

— Nu, spuse ea. Sunt multe cuvinte pe care nu mi le amintesc bine, dar am fost luată împreună cu mulţi alţii şi pe urmă unii dintre noi au fost vânduţi împreună. Le spunem tuturor oamenilor mai în vârstă străbunici, din respect. Sunt sigur că nu înseamnă altceva.

— Puteţi să vorbiţi destul de bine ca să-i explicaţi că n-am avut intenţii rele? întrebă Laurence. Că doar căutam ciupercile…

Doamna Erasmus făcu o încercare poticnită, dar dragonul pufni dispreţuitor înainte să apuce să termine. Îşi insinuă dintr-odată între ei un picior uriaş, cu o privire fioroasă, de parcă Laurence ar fi adus o insultă, după care le spuse ceva oamenilor. Imediat, aceştia îl traseră pe Laurence în picioare şi îl târâră înapoi în şirul prizonierilor.

— Ei, spuse Chenery, după ce Laurence fu legat din nou cu ei, sună cât de cât promiţător. Îndrăznesc să spun că atunci când va avea şansa să-i vorbească, va fi în stare să-l convingă. Şi, între timp, cel puţin n-au de gând să ne omoare, altfel presupun că ar fi făcut-o deja şi ar fi scăpat de grija noastră.

Din ce motiv fuseseră lăsaţi în viaţă era, însă, destul de neclar. Nu făcură nicio încercare să-i întrebe şi Laurence era mai nedumerit pe măsură ce călătoreau tot mai departe, dincolo de orice graniţă imaginabilă a teritoriului unui trib mic, fie el şi în posesia unor dragoni. Ar fi putut crede că se învârteau în cerc ca să-şi piardă urma, dar soarele din timpul zilei şi Crucea Sudului, noaptea, spuneau altceva: înaintau constant şi neabătut spre nord-nord-est, schimbând direcţia doar ca să ajungă într-un loc mai confortabil pentru înnoptat sau la o apă curgătoare.

A doua zi în zori se opriră lângă un râu cu albia largă, care părea aproape portocaliu, din pricina fundului său nămolos, populat de şi mai mulţi hipopotami gălăgioşi. Ţâşneau prin apă cu o viteză surprinzătoare, ca să se ferească de atacurile dragonilor, scufundându-se în valurile mari, ca să scape. În cele din urmă, doi dragoni îi veniră unuia de hac, încolţindu-l din ambele direcţii. Îl aduseră şi îl măcelăriră în poiană. Răpitorii lor deveniseră suficient de încrezători ca să dezlege câţiva ca să-i ajute la munca obositoare, Dyer şi micul

mesager al lui Catherine, Tooke, fură puşi să care apă într-un castron, pe care o luau cu frică de la mal: pe ţărmul celălalt dormea un crocodil destul de mare, ai cărui ochi verzi erau larg deschişi şi fixaţi asupra lor. Carnea lui nu era, se pare, o tentaţie pentru dragoni, căci reptila nu dădea nici cel mai mic semn de teamă.

Dragonii moţăiau la soare, cu capetele culcate pe picioarele din faţă, plesnind leneş cu coada norii imenşi de muşte care se adunau în jurul lor. Doamna Erasmus vorbea în urechea lui Kefentse. Dragonul se ridică brusc, în mijlocul frazei, şi începu să-i pună întrebări pe un ton imperativ. Ea se retrase şi doar dădu din cap în semn de refuz. În cele din urmă dragonul încetă şi îşi îndreptă privirea spre sud, aşezat pe picioarele din spate, ca un blazon: dragon roşu, aşezat, cu labele ridicate. Apoi, încet, se potoli. Îi vorbi din nou doamnei Erasmus şi închise ochii cu înţeles.

— Ei, bine, presupun că nu e nevoie să întrebăm dacă are de gând să vă lase să plecaţi, spuse Chenery, când doamna Erasmus se furişă lângă ei.

— Nu, răspunse ea, vorbind cu glas şoptit, ca să nu trezească din nou dragonii, şi lucrurile stau şi mai rău: I-am vorbit despre fiicele mele şi acum Kefentse vrea, nici mai mult, nici mai puţin, decât să se întoarcă şi după ele.

Laurence se ruşină simţindu-se cuprins de un val de speranţă în faţa unei situaţii care, fireşte, doamnei Erasmus nu-i putea produce decât cea mai mare nelinişte. Dar o asemenea încercare le-ar dezvălui celorlalţi membri ai formaţiei identitatea celor care i-au luat ostatici.

— Şi vă asigur, doamnă, spuse el, că orice asemenea pretenţie va fi primită cu cel mai mare dispreţ. Sunt convins că ofiţerii noştri şi generalul Grey consideră că poartă răspunderea pentru fiicele dumneavoastră.

— Căpitane, nu înţelegi, spuse ea. Cred că ar fi gata să atace toată colonia ca să le ia. Crede că s-ar putea ca acolo, printre sclavi, să se afle mai multe dintre rudele lor furate.

— Sunt sigur şi le doresc mult succes, dacă vor să încerce, zise Chenery. Vă rog, nu vă faceţi griji în privinţa fetelor: chiar dacă aceşti oameni mai au acasă câteva exemplare frumoase ca străbunicul dumneavoastră, ar fi nevoie de mai mult de-atât ca să pătrundă dincolo de zidurile unui asemenea castel. Sunt tunuri de douăzeci şi patru de livre acolo, ca să nu mai vorbim de arme cu piper, şi o întreagă formaţie. Dar nu i-ar plăcea, în schimb, să vină cu noi în Anglia? adăugă el, cuprins brusc de un vesel optimism. Dacă a căpătat aşa o simpatie pentru dumneavoastră, ar trebui să-l puteţi convinge.

Dar foarte curând se dovedi că dragonul, orice avea în minte numindu-se străbunicul ei, se considera cu siguranţă mai vârstnic decât ea, deşi doamna Erasmus avea impresia acum că-şi aminteşte

vag momentul în care acesta ieşise din ou.

— Nu foarte bine, dar sunt aproape sigură, spuse ea. Eram foarte mică, dar ştiu că au fost multe zile de sărbătoare. Şi daruri. Şi mi-l amintesc adesea în sat, după aceea.

Ceea ce, presupunea Laurence, explica faptul că nu se temea de dragoni. Fusese luată ca sclavă pe la vreo nouă ani, destul de mare ca să-şi fi pierdut spaima instinctivă. Amintindu-şi-o doar ca pe o copilă, Kefentse, departe de a avea tendinţa să-i dea ascultare, trăsese, în schimb, concluzia, după eforturile ei de a le asigura libertatea, că ei făceau cu ea ce voiau, fie că o speriaseră, fie că o păcăliseră să mintă pentru ei. Şi devenise şi mai furios din cauza asta.

— Vă implor, nu mai riscaţi noi încercări de a-l convinge, spuse Laurence. Trebuie să fim recunoscători pentru felul în care vă protejează. Aş vrea să nu mai faceţi eforturi inutile care l-ar putea determina să-şi reconsidere sentimentele.

— N-ar face nimic să mă rănească, replică ea, cu o convingere ciudată: poate revenirea unei siguranţe din copilărie.

După ce mâncară hipopotam fript la micul dejun, mai zburară câteva ore şi aterizară, cu puţin înainte să se întunece, lângă ceea ce părea a fi un mic sat de fermieri. Poiana în care coborâră era plină de copii care se jucau. Ţipară încântaţi la sosirea lor şi începură să zburde în jurul dragonilor, ciripind, fără cel mai mic semn de teamă, deşi spre prizonieri aruncau priviri foarte agitate. La capătul poienii îşi întindea crengile o mimoză cu coroana amplă, oferind o umbră plăcută, iar sub acest copac se afla un mic adăpost ciudat, fără peretele din faţă, ridicat la câteva picioare deasupra pământului. Iar înăuntru, un ou de dragon de dimensiuni considerabile. În jurul lui, un cerc de femei, cu mojare şi pisăloage, pisau grăunţe. Îşi lăsară uneltele deoparte şi mângâiară oul de dragon, vorbindu-i parcă, apoi se ridicară să întâmpine vizitatorii, care săreau jos de pe spinările dragonilor mai mici, şi să se uite curioase.

Mai mulţi bărbaţi veniră din sat să-i îmbrăţişeze pe cei sosiţi şi să salute dragonii. Dintr-un copac atârna un colţ de elefant sculptat cu migală, având în capăt un orificiu, ca să fie folosit pe post de corn, iar unul dintre săteni îl luă şi suflă de câteva ori, lung şi răsunător. La scurt timp, un alt dragon coborî în poiană, un dragon de talie medie, de vreo zece tone, colorat într-un verde palid, delicat, cu semne galbene şi pete roşii risipite pe piept şi pe umeri şi doi colţi lungi care ieşeau peste maxilar, unul deasupra şi unul dedesubt. Copiii se arătară încă şi mai puţin sfioşi în prezenţa sa, îngrămădindu-se în jurul picioarelor sale din faţă, ba chiar căţărându-se pe coadă şi trăgându-l de aripi, un tratament pe care dragonul îl suportă cu un calm desăvârşit, în timp ce vorbea cu dragonii veniţi în vizită.

Cei patru dragoni se aşezară în jurul oului pus la adăpost, împreună

cu îngrijitorii lor şi cu sătenii. O femeie mai în vârstă li se alătură. Veşmintele o deosebeau de celelalte: o fustă din piele de animal, împodobită cu şiraguri din mărgele lungi, ca nişte bucăţi de stuf, şi multe coliere, claie peste grămadă, din gheare de animal şi mărgele colorate. Celelalte femei le aduseră cina: o oală mare cu terci aburind, fiert mai degrabă în lapte decât în supă de carne, verdeţuri proaspete gătite cu usturoi şi carne uscată păstrată în sare, puţin cam tare, dar gustoasă, acrişoară şi condimentată.

Fură aduse castroane şi pentru prizonieri şi le dezlegară mâinile, ca să poată mânca, de data asta, singuri. Nu mai trebuiau păziţi aşa de straşnic, cu atâţia oameni în jurul lor. Profitând de atmosfera sărbătorească, doamna Erasmus reuşi să se furişeze de lângă Kefentse şi să li se alăture din nou. Kefentse fusese aşezat la loc de cinste lângă oul de dragon şi primise o vacă mare de mâncare, iar oamenii păreau puşi să continue distracţia până când dragonul avea să termine de mâncat. În cele din urmă, abia după ce rămăşiţele animalului cu care se ospătase fură îndepărtate şi în faţa dragonului fu împrăştiat pământ proaspăt, să absoarbă sângele, bătrâna ciudat îmbrăcată se ridică şi, venind înaintea oului de dragon, începu să cânte şi să bată din palme.

Cei prezenţi preluară ritmul, cu tobe şi bătăi din palme, unindu-şi glasurile cu al ei, la refren. Fiecare vers era diferit, fără vreun ritm sau vreo rimă, din câte îşi putea da seama Laurence.

— Vorbeşte cu oul, îi povesteşte, explică doamna Erasmus, cu ochii în pământ, fără să se uite, concentrată să prindă cuvintele. Îi povesteşte despre viaţa lui. Îi spune că a fost un întemeietor al satului. I-a adus într-o ţară îmbelşugată şi sigură, dincolo de deşert, unde nu vin răpitorii. A fost un mare vânător şi a ucis leul cu mâinile lui, când voia să atace vitele. Le lipseşte înţelepciunea lui, povaţa lui şi trebuie să se grăbească să se întoarcă la ei. E datoria lui…

Laurence se holba, năucit. Bătrâna preoteasă îşi termină cântecul şi începu să-i conducă, unul după altul, pe unii dintre săteni, în faţa oului, să-i recite, cu puţin ajutor, la nevoie, din partea ei.

— Spun că sunt fiii lui, tălmăci doamna Erasmus, îi spun că le e dor să-i audă glasul din nou. Acela îi e nepot, născut după moartea lui, explică ea, când unul dintre bărbaţi aduse lângă ou un copil în scutece, să mângâie coaja. E doar o superstiţie păgână, adăugă doamna Erasmus, stânjenită.

Dragonii se alăturară şi ei ceremoniei: cel care era din sat se adresă oului ca unui vechi prieten, a cărui întoarcere o aştepta cu nerăbdare. Dragonii mai mici, de la hotarele îndepărtate, îi vorbiră cu duioşie despre vânătoare, despre zbor, despre cum îşi va vedea urmaşii înflorind. Kefentse tăcu, până când preoteasa îl dojeni şi îl convinse. Apoi, cu glasul lui grav vorbi, mai mult prevenindu-l decât încurajându-l, despre cum suferise când căzuse la datorie, despre cum

găsise la întoarcere satul părăsit, fumul focurilor ce se stingeau şi toate casele goale, copiii zăcând la pământ, neclintiţi şi fără să-i răspundă şi hiena furişându-se prin cirezi.

— A tot căutat până a ajuns la ţărm, la oceanul pe care-l cunoştea. Ştia că o să ne găsească pe noi, spuse doamna Erasmus, iar Kefentse, plecându-şi capul, gemu, un geamăt foarte gros.

Brusc, doamna Erasmus se ridică şi traversă poiana până la el, aşezându-şi mâinile pe botul lui.

Pregătirile de plecare din dimineaţa următoare se desfăşurară cu o oarecare lentoare. Dragonii şi oamenii deopotrivă se răsfăţaseră cu un fel de băutură, la ceas târziu, în seara precedentă, şi acum abia se târau. Micul dragon verde căsca întruna, de parcă voia să-şi scoată falca din articulaţie.

În poiană fură aduse coşuri împletite, atât de mari încât era nevoie de doi oameni să le care şi pline cu mâncare: boabe de fasole pestriţă, tare şi uscată, grăunţe brun-roşcate de sorg, cepe mici, galbene şi purpurii, fâşii din carnea aceea uscată înţepătoare. Oamenii din grup clătinară aprobator din cap şi coşurile fură acoperite cu capace împletite, legate cu bucăţi de sfoară subţire şi tare, împletită din coajă de copac. Coşurile fură atârnate, două câte două, peste gâtul dragonilor mai mici, care îşi aplecară capetele să le primească.

Totuşi, Laurence şi oamenii lui erau păziţi tot timpul, la fel ca şi graniţele satului: băieţi mai tineri, cu un fel de instrumente din coarne de vită, în care puteau sufla într-o clipă. Era o consecinţă ruşinoasă a rapacităţii negoţului cu sclavi. Odată epuizate rezervele fireşti de prizonieri de război în rândul regatelor de pe coastă, băştinaşii care aprovizionau piaţa începuseră să recurgă la răpiri şi atacuri, fără cel mai mic pretext al unui conflict teritorial, doar ca să dobândească mai mulţi sclavi. Aceste eforturi se extindeau an de an, pătrunzând tot mai adânc în interiorul continentului, astfel că, evident, sătenii erau din ce în ce mai precauţi.

Trăiau într-o situaţie de provizorat, căci satul nu era construit în aşa fel încât să poată fi apărat, fiind doar o adunătură de case, frumoase, dar mici şi joase, din lut şi piatră şi acoperite cu stuf. Erau circulare, cu o zonă deschisă în faţa intemperiilor ce măsura aproape un sfert din circumferinţă, ca să lase să iasă fumul focurilor la care găteau. Nu i-ar fi putut proteja deloc în faţa unei cete de năvălitori dornici să-i captureze ori să-i măcelărească. Nu aveau mari bogăţii, pe care ar fi trebuit să se ostenească să le apere: doar o mică turmă de vaci şi capre care păşteau leneşe la marginea satului, sub supravegherea câtorva dintre copiii mai mari. Câmpuri considerabile, suficiente pentru trai şi ceva în plus. Unele dintre femei şi unii dintre bărbaţii mai vârstnici purtau podoabe frumoase de fildeş şi aur şi veşminte ţesute în culori

strălucitoare. Dar nimic care să fi ispitit lăcomia jefuitorului obişnuit, cu excepţia locuitorilor înşişi, căci erau paşnici, sănătoşi şi bine clădiţi. Povara prudenţei atârna acum pe umerii lor, nouă şi neliniştitoare.

— Nu le-a fost încă răpit nimeni, spuse doamna Erasmus. Dar trei copii au fost luaţi dintr-un sat, la o zi de zbor de aici. Unul se ascundea prin apropiere şi s-a furişat să-i prevină, aşa că strămoşii – dragonii – i-au prins. Doamna Erasmus făcu o pauză şi apoi continuă, ciudat de calmă: Cred că de aceea mi-au ucis negustorii de sclavi toată familia – pe cei prea bătrâni sau prea mici ca să fie vânduţi. Aşa că nu i-au putut spune lui Kefentse unde ne-au dus.

Se ridică şi se duse să privească satul, în timp ce pregătirile de plecare continuau: copiii mai mici jucându-se în faţa bunicilor lor, celelalte femei lucrând împreună, făcând făină din sorg şi cântând. Rochia neagră, cu guler înalt, a doamnei Erasmus era ruptă şi prăfuită, în contrast cu veşmintele lor strălucitoare, chiar dacă indecente. Kefentse înălţă capul şi o privi cu o neliniştită şi posesivă atenţie.

— Probabil că a luat-o razna, îi spuse Chenery lui Laurence, cu glas scăzut. Ca şi cum căpitanul lui şi tot echipajul ar fi dispărut într-o clipă. Clătină din cap: Situaţia e gravă şi n-am nicio îndoială: n-o va lăsa să plece.

— Poate că ar putea găsi ocazia să se strecoare, replică abătut Laurence.

Îşi reproşa cu amărăciune că îi implicase pe soţii Erasmus de la bun început.

Preţ de încă o zi şi-o noapte nu se mai opriră decât foarte scurt, să bea apă, şi inima lui Laurence se strângea la vederea întinderii nesfârşite a pustiului aspru pe care-l lăsau în urmă, o succesiune de nisipuri brun-roşcate, zone aride cu vegetaţie pitică şi deşerturi albe de sare, lipsite de orice urmă de viaţă. Drumul lor continuă spre nord-est, ducându-i tot mai adânc în interiorul continentului, departe de coastă şi spulberându-le orice speranţă de scăpare.

Într-un târziu, lăsară în urmă zonele pustii şi deşertul făcu loc unui peisaj mai blând, cu copaci verzi şi pământ galben, acoperit de ierburi dese. Spre sfârşitul dimineţii, burta dragonului hurui sonor deasupra lor odată cu răgetul lui de salut, întâmpinat imediat de o mulţime de glasuri, de undeva din faţă. În clipa următoare li se înfăţişă o imagine uluitoare: o imensă turmă de elefanţi în mişcare, înaintând încet prin savană, nimicind în calea lor tufişuri şi crengi şi suportând cu docilitate supravegherea a doi dragoni şi a vreo treizeci de oameni, care mergeau liniştiţi la doar câţiva paşi în spatele lor.

Păstorii aveau în mâini beţe lungi cu clopoţei la capete, cu ajutorul cărora mânau turma, împiedicând-o să se întoarcă. Ceva mai departe, poate la un sfert de milă, în mijlocul dezastrului lăsat în urmă, femeile

munceau de zor, împrăştiind cantităţi mari de bălegar roşu şi plantând tufe tinere. Cântau în timp ce lucrau, ritmic.

Prizonierii fură coborâţi. Laurence aproape că uită de plosca de apă, holbându-se la creaturile grase, greoaie, mai mari decât auzise vreodată în cele mai sfruntate poveşti. Vizitase India de două ori, ca ofiţer de marină, şi văzuse o dată un animal bătrân impresionant, de vreo şase tone, care ducea pe cap un potentat băştinaş şi alaiul său. Cel mai impresionant de aici îl depăşea ca dimensiuni, probabil cu încă jumătate, şi rivaliza cu Nitidus şi Dulcia. Colţii uriaşi de fildeş îi ieşeau din cap ca nişte suliţe lungi de trei picioare. O altă dihanie îşi coborî capul, proptindu-l de un copăcel de dimensiuni deloc neglijabile şi, împingându-l implacabil, cu gemete, îl doborî la pământ. Mulţumit de succes, elefantul se plimbă agale de-a lungul arborelui, devorându-i pe îndelete mlădiţele tinere din coroană.

După puţină conversaţie cu cei care îi răpiseră, dragonii-păstori se ridicară în aer şi alungară câţiva elefanţi din turma principală, cei mai mari, judecând după lungimea colţilor lor, fără pui. După ce aceştia fură convinşi să se grupeze în direcţia vântului şi în spatele şirului de păstori, Kefentse şi ceilalţi doi dragoni se repeziră asupra lor cu dibăcie. Îi răpuseră dintr-o singură înţepătură a ghearelor, înainte să apuce să scoată vreun ţipăt care ar fi putut agita celelalte animale. Dragonii se ospătară cu lăcomie, mormăind de satisfacţie, la fel ca un gentilom în faţa unei farfurii cu bucate gustoase. Când isprăviră, hienele ieşiră tiptil dintre ierburi, să se ocupe de rămăşiţele însângerate şi ţiuiră toată noaptea.

Pe parcursul următoarelor două zile, nu trecea oră fără să vadă alţi dragoni, salutându-i de la distanţă. Alte şi alte sate trecură ca vântul la picioarele lor şi, din când în când, câte o mică fortificaţie, cu ziduri de lut şi piatră, până când zăriră în depărtare o dâră uriaşă de fum ridicându-se, ca un imens foc de paie, şi o subţire linie argintie şerpuind pe pământ.

Doamna Erasmus le spusese că numele destinaţiei lor era Mosi oa Tunya, adică Fum care Vuieşte. Un muget gros şi continuu se auzi tot mai tare în jurul lor, când Kefentse coti direct către dâra de fum. Linia subţire şi strălucitoare de pe pământ se transformă curând într-un râu imens: domol şi foarte lat, împărţit în multe râuri mai mici, toate şerpuind laolaltă peste stânci şi insuliţe înverzite, către o crăpătură îngustă în pământ, ca o coajă de ou crăpată la mijloc, unde râul începea brusc să clocotească şi plonja într-o cascadă asurzitoare, mai mare decât orice şi-ar fi putut imagina Laurence şi atât de înspumată în strâmtorile prin care cobora, încât nu i se putea vedea capătul. În aceste strâmtori în care Kefentse părea să nu încapă, dragonul plonja în viteză, şi mici curcubeie scânteiau în bălţile adunate pe pielea lui, prin cei dintâi nori de abur. Lipit de împletitura plasei, Laurence îşi

ştergea apa de pe faţă şi de pe barba nerasă de-o săptămână şi şi-o zvântă din scobiturile ochilor, mijindu-i atunci când ieşiră într-un canion care se lărgea.

În părţile mai joase, versanţii erau acoperiţi de păduri mai dese şi o încrengătură verde-smarald de plante tropicale se înălţa până pe la jumătatea povârnişurilor, unde brusc vegetaţia dispărea şi feţele stâncilor se înălţau abrupte şi netede către platoul de sus, scânteind ca marmura lustruită, brăzdată doar de golurile peşterilor. Şi atunci Laurence îşi dădu seama că nu se uita la peşteri, ci la nişte imense arcade sculptate, gurile unor galerii boltite care pătrundeau adânc în măruntaiele muntelui. Pereţii stâncii nu străluceau ca marmura lustruită: *erau* marmură lustruită sau ceva asemănător: o piatră netedă, pătată, cu vaste inserţii de fildeş şi aur direct în piatră, formând un model fantastic.

În jurul deschiderilor erau sculptate faţade, splendid ornamentate în culori vii şi ciudate modele abstracte şi mai înalte decât Westminster sau Catedrala St Paul, unicele şi inadecvatele măsuri de comparaţie pe care le avea Laurence. Scări înguste, cu balustrada din piatră curbată şi netezite de stropii de apă, urcau între arcade, dezvăluind perspectiva: cinci case de la oraş, de dimensiuni obişnuite, aşezate una peste alta, ar fi putut aproxima înălţimea celei mai mari de aici.

Kefentse înainta acum încet, ca să evite o coliziune: strâmtoarea era plină de dragoni. Dragonii zburau agitaţi de colo colo printre încăperi, unii cărând coşuri sau pachete, alţii, oameni pe spinări. Alţii dormeau pe pervazurile cioplite, cu cozile atârnate din gurile de intrare. Pe scări şi în săli, bărbaţi şi femei stăteau de vorbă ori munceau, îmbrăcaţi în piei de animale sau înfăşuraţi în veşminte de pânză în culori uluitor de vii, pe pielea lor brună, indigo, roşu şi galben-ocru, mulţi dintre ei cu colane de aur minuţios lucrate. Şi, susurând dulce peste vocilor lor amestecate, necontenitul glas al apei.

11

Kefentse îi azvârli într-una din peşterile mai mici săpate în versantul muntelui: el însuşi nu încăpea înăuntru, aşa că se balansă la buza cavernei, în timp ce plasa era desfăcută. Fură deşertaţi pe podea claie peste grămadă, încă legaţi, iar dragonul îşi luă zborul imediat, ducând-o cu el pe biata doamnă Erasmus şi lăsându-i pe ceilalţi să se dezlege singuri. Nu era prin preajmă nicio muchie ascuţită de care să se ajute: pereţii peşterii erau şlefuiţi. Dyer, Roland şi Tooke reuşiră, până la urmă, să-şi strecoare mâinile mici din strânsoarea laţurilor şi începură să-i dezlege pe ceilalţi.

Treizeci mai rămăseseră cu totul, din patru echipaje. Aveau loc destul, nici nu se putea spune că aveau parte de condiţii vitrege. Podeaua era acoperită cu paie uscate din belşug, să atenueze duritatea pietrei şi, în ciuda arşiţei de afară, încăperea era răcoroasă şi plăcută. În fundul încăperii fusese săpată o groapă pentru necesităţi. Cu siguranţă era conectată la un canal de scurgere, undeva dedesubt, însă deschizătura era mică, sfredelită în piatra aspră: nu aveau cum să iasă pe acolo. Mai exista şi un mic bazin, tot în spate, împrospătat continuu printr-un canal. Era adânc până la brâu şi suficient de mare ca să înoţi puţin ca să-l traversezi. De sete n-aveau să moară, asta era sigur.

Era o închisoare ciudată, fără pază sau gratii la uşă, dar mai impenetrabilă ca orice fortăreaţă. La peştera lor nu ducea niciuna dintre acele scări cioplite, nimic în afară de hăul care se căsca dedesubt. Dimensiunea întregii încăperi, cu tavanul gotic, boltindu-se deasupra, ar fi putut adăposti comod un dragon mic. Ar fi trebuit să le pară un loc aerisit şi spaţios, însă avea efectul de a-i face să se simtă mai degrabă liliputani decât în largul lor, copii rătăcind în casa unui uriaş – şi atât de dramatic împuţinaţi.

Dorset era în viaţă, cu o vânătaie îngrozitoare de-a lungul obrazului, şi din când în când îşi apăsa coastele cu mâna, de parcă l-ar fi durut sau i-ar fi fost greu să respire.

— Domnul Pratt e mort, căpitane, spuse el. Îmi pare foarte rău, dar sunt sigur: a încercat să se aşeze în faţa doamnei Erasmus şi bestia l-a sfârtecat până la şold.

O pierdere dureroasă, priceperea tăcută a fierarului, pe măsura forţei sale imense.

N-aveau cum să cunoască pe deplin întreaga dimensiune a pierderilor suferite: Hobbes, ucis sub ochii lor, iar Laurence îl văzuse pe Hyatt, aviaspirantul lui Chenery, mort; locotenentul Libbley îşi aminti că doctorul Waley căzuse şi el. Dar încă o duzină, cel puţin, fuseseră azvârliţi afară după acea primă noapte, pe care cei rămaşi

fuseseră prea bolnavi ori năuciţi ca să-i recunoască în lumina slabă. Alţii fuseseră abandonaţi morţi pe câmp. Unii – sperau – fugiseră în confuzia generală, ca să lase măcar un indiciu, cât de mic, în urma lor. Pe Warren nu-l văzuse nimeni.

— Dar sper din suflet că Sutton va avea atâta minte să se întoarcă direct la Cape, spuse Harcourt. Nimeni nu şi-ar putea imagina vreodată că am fost aduşi atât de departe. O să se frământe îngrozitor şi n-o să găsească nicio urmă. Trebuie să găsim o cale să le trimitem vorbă, cel puţin. Oamenii aceia ştiau câte ceva despre arme, ai observat? Trebuie să se facă vreun negoţ, trebuie să existe nişte negustori ispitiţi să vină. Au atâta fildeş de nu mai ştiu ce să facă, de vreme ce l-au folosit să-şi construiască zidurile.

Se apropiară cu grijă de gura peşterii, să se uite peste margine. Prima impresie de imensitate şi splendoare nu putea fi distrusă, dar poate că intensitatea ei era uşor diminuată aici, mai departe de cascadă şi mai aproape de capătul zonei locuite a strâmtorilor. Faţada temniţei lor era din piatră simplă, deşi zidul natural al stâncii fusese şlefuit atât de bine încât nicio maimuţă n-ar fi îndrăznit să se caţere.

Chenery se aplecă peste margine şi îşi trecu palma peste perete, până unde putea ajunge şi anunţă descurajat:

— Niciun loc unde să-ţi sprijini degetul măcar. Nu mergem nicăieri dacă nu ne cresc aripi.

— Atunci mai bine ne-am odihni, atât cât ni se va permite, spuse Harcourt, practică. Iar dacă voi, domnilor, veţi fi aşa de buni să vă întoarceţi cu spatele eu am să fac o baie.

Se deşteptară din somn nu pentru că ar fi venit cineva să le acorde atenţie, nu avură parte de aşa ceva, ci din pricina unui zgomot îngrozitor care putea fi cel mai uşor comparat cu un roi de muşte într-o continuă agitaţie. Soarele nu pătrunsese încă în canioanele înguste, deşi cerul era de albastrul intens al dimineţii înaintate şi o pâclă uşoară se agăţa încă de piatra netedă, lângă gura cavernei.

În partea opusă a strâmtorii, doi dragoni erau angrenaţi într-un soi de exerciţiu ciudat, zburând încoace şi încolo, ridicând alternativ ceea ce părea o parâmă groasă, gri, făcută colac şi trecută prin capătul unei înspăimântătoare suliţe de fier şi răsucind-o constant. Celălalt capăt al suliţei era înfipt în adâncurile unei peşteri doar parţial scobite şi de acolo venea bâzâitul duşmănos. Aerul era încărcat de praf şi de o pudră calcaroasă, care acopereau trupurile dragonilor cu un strat gros, ocru. Din când în când, un dragon sau altul întorcea capul şi strănuta puternic, fără să piardă însă ritmul.

Un pârâit zgomotos vesti un salt înainte: din gura cavernei se revărsară pietre mari şi mici, într-un sac larg, întins pe o ramă, care aştepta să le prindă. Dragonii se opriră şi retraseră uriaşul burghiu. Unul se agăţă de versantul aspru, neşlefuit, ţinând mecanismul

suspendat, iar celălalt se cocoţă pe margine şi scurmă toţi bolovanii şi pietrele desprinse care se împrăştiaseră. Un al treilea dragon, mai mic, zbură în josul strâmtorii, după ce operaţia fu încheiată, ducând sacul încărcat, ca să-i lase pe cei doi s-o ia de la capăt.

În timp ce această muncă se derula în continuare, chiar deasupra lor, o altă cavernă, adâncită în munte, mişuna de oameni, zidari care finalizau munca brută. Sunetul muzical al ciocanelor care loveau în stâncă răsuna, îndepărtat, peste hău. Fiecare om îşi aducea resturile de piatră la gura peşterii, pe măsură ce netezea pereţii.

Lucrară de zor toată dimineaţa, iar la amiază se opriră. Îşi puseră uneltele morman în peşteră, împreună cu burghiul uriaş. Apoi dragonii se apropiară şi adunară oamenii care, fără hamuri, săriră nonşalant, fără teamă, pe spatele, pe aripile şi pe picioarele lor şi, legaţi cu câteva chingi împletite sau pur şi simplu atârnaţi, fură duşi de-a lungul strâmtorii, înapoi în zona mai locuită.

Şi încă nu veni nimeni. Mai aveau prin buzunare câte un biscuit sau un mic fruct uscat, care n-ar fi fost de-ajuns nici pentru un om. Îi dădură totul lui Catherine, care la început refuză cu dispreţ, până când Dorset insistă, invocând motive medicale.

Muncitorii nu se întoarseră, însă câţiva dragoni îşi făcură apariţia în grup pe câmpia de pe cealaltă parte a strâmtorii, fiecare ducând cu el un morman măricel de lemne, pentru un foc de tabără. Apoi unul dintre ei se aplecă şi scuipă o flacără, aprinzând focul. Probabil că nu era cel mai mare şuvoi, dar, pe de altă parte, nici nu era cazul.

— O, ce păcat, spuse Chenery, cu glas scăzut, înţelegând ce se petrece.

Se întristară şi mai mult când alţi doi dragoni veniră, aducând ceea ce păreau a fi părţile corpului de la trei sau patru elefanţi măcelăriţi, aşezate frumos pe beţe lungi de fier, gata să fie rumenite deasupra focului. Vântul bătea din direcţia lor, ducând mirosul spre peşteri. Laurence fu nevoit să-şi şteargă de două ori gura cu batista. Nici măcar fundul peşterii nu îi ferea de supliciul deliciosului miros. Era foarte descurajant să-i priveşti pe dragoni aruncând oasele arse şi crăpate, după ce isprăviră de mâncat, în desişul junglei care acoperea fundul strâmtorii de dedesubt. Încă şi mai regretabile fură mormăitul şi scheunatul de satisfacţie care urmară, în replică. Lei, probabil, sau câini sălbatici. Un nou obstacol în calea oricărei evadări.

Alte două ore trecură, sau aproape, după clepsidra crăpată pe care Turner reuşise s-o salveze dintre rămăşiţe în momentul capturării lor. Începea să se întunece. La multe dintre gurile peşterilor din apropiere veniră dragoni în zbor, transportând plase pline cu oameni, pe care îi lăsau să cadă în interior, întocmai cum fuseseră depozitaţi aviatorii. Dragonii făceau un fel de manevră dibace, punându-şi picioarele din spate la gura fiecărei peşteri şi fixându-şi ghearele din faţă în nişte

şanţuri săpate deasupra intrării, în timp ce călăreţii lor desfăceau plasa, ca să nu fie nevoiţi să se strecoare în unele dintre aceste spaţii mai mici. Semănau oarecum cu dragonii pentru pasageri pe care Laurence îi văzuse în China, cu excepţia nepăsării totale faţă de confortul oamenilor din plasele lor.

După ce aceste livrări se încheiară, un dragon coborî în zbor prin strâmtoare, înspre ei, cu multe coşuri atârnate pe umeri. Se oprea pe rând la gurile cavernelor, lăsând de fiecare dată câteva pachete, până când, în sfârşit, ajunse la ei. Pe spinarea dragonului era un singur om, care îi numără cu un ochi critic, apoi dezlegă trei dintre coşuri, înainte să-şi vadă de drum.

În fiecare coş se afla o masă rece şi îngroşată de terci de sorg fiert în lapte: săţios, chiar dacă nu gustos, iar porţiile, nu chiar aşa de mari cum ar fi fost de dorit.

— Un coş la zece oameni, anunţă Harcourt, numărând gurile peşterilor, aşadar cincizeci de oameni în cea mare. Trebuie să aibă aproape o mie de prizonieri aici, răspândiţi peste tot.

— O adevărată închisoare Newgate, spuse Chenery, dar mai puţin umedă, fapt pentru care sunt recunoscător. Credeţi că au de gând să ne vândă? O soluţie încântătoare, dacă am putea să ajungem la Cape Coast şi nu într-un port francez. Şi dacă nu ne-ar face şicane.

— Poate c-o să ne mănânce, sugeră Dyer, gânditor, cu vocea lui ciripită.

Toţi ceilalţi erau profund preocupaţi de masa lor. Era o tăcere generală.

— O sugestie de-a dreptul morbidă, domnule Dyer. Să nu mai aud asemenea speculaţii, spuse Laurence, luat prin surprindere.

— O, da, domnule, răspunse Dyer, care reveni imediat la mâncarea lui, fără să pară câtuşi de puţin descurajat.

Unii dintre sergenţii mai tineri erau livizi şi trecu poate un minut până când foamea învinse greaţa care îi cuprinsese pe moment.

Linia soarelui se furişă în susul zidului de vizavi şi alunecă peste marginea lui. Se întuneca repede în strâmtoarea îngustă. Din lipsă de altă ocupaţie, se culcară, cât cerul de deasupra era încă albastru, iar a doua zi dimineaţă se treziră, după o noapte agitată, în beznă, cu bâzâitul îngrozitor al burghiului brusc înăbuşit.

Dyer şopti în urechea lui Laurence, cu răsuflarea întretăiată:

— Domnule, domnule…

Kefentse era acolo. Îşi vârâse capul, atât cât încăpuse, în deschizătura peşterii lor, blocând deopotrivă lumina şi zgomotul de afară. Doamna Erasmus era cu el, greu de recunoscut în veşmintele locale care îi fuseseră date, şi încărcată de parcă ar fi fost în pericol să-şi ia zborul: cercei, brăţări ca nişte şerpi încolăciţi pe braţe, de sus până jos, un colan imens din bucăţi de aur înşirate pe sârmă şi

intercalate cu bucăţi de fildeş, jad întunecat şi rubine, care valorau cu siguranţă cel puţin cincizeci de mii de lire, şi un smarald uriaş, cât un ou, montat în aur, fixând un turban de mătase pe cap.

Majoritatea băştinaşelor pe care le văzuseră de sus cărau apă sau atârnau rufe pe trepte, să se usuce, şi purtau numai o fustă de piele, până la genunchi, dar aveau piepturile dezgolite, stârnind interesul tainic al tinerilor ofiţeri. Probabil că veşmintele de ceremonie erau diferite, sau poate că ea reuşise să-i convingă să-i dea altele. Purta o fustă lungă din bumbac alb, simplu şi, peste ea, o altă bucată de bumbac ţesută în culori vii, înfăşurată într-un stil elaborat pe după umeri.

Ceru sprijinul unui slujitor, aflat lângă ea, ca să coboare de pe spatele lui Kefentse.

— M-ar încărca şi mai tare dacă nu mi-ar fi imposibil să păşesc: este avutul tribului, spuse ea. Ocolea subiectul; avea o expresie stânjenită. Dar, după un moment de pauză, spuse, cu glas scăzut: Îmi pare rău: Kefentse e aici să-l ia pe comandantul nostru, să-l ducă să discute cu regele.

Harcourt era palidă şi liniştită.

— Eu sunt cea mai vârstnică, doamnă. Mă poate lua pe mine.

— Mai bine s-ar duce dracului, interveni Chenery. Laurence, tragem la sorţi?

Luând unul dintre paie, îl rupse în două şi le întinse, cu capetele egale, fără să se vadă care e mai scurt.

Măcar era mult mai comod să fie transportat în ghearele lui Kefentse decât în plasă, ca până atunci, iar Laurence nu avea senzaţia că înfăţişarea lui e cu totul dizgraţioasă: plictiseala şi căldura zilei nu le lăsaseră altceva decât timp şi, mulţumită bazinului aflat la îndemână, îşi curăţase haina cât de bine putuse şi îşi spălase pantalonii şi lenjeria. Nu se bărbierise, dar n-avea de ales.

Vuietul cascadei creştea treptat, la fel şi jungla încâlcită de la picioarele lor, până când ajunseră în sfârşit la o curbă a strâmtorii, foarte aproape de cascadă. Aici se deschidea o sală imensă, cu o intrare de trei ori mai largă decât celelalte, sprijinită de stâlpi. Kefentse plonjă şi pătrunse iute, apoi, oprindu-se, îl azvârli pe Laurence de-a berbeleacul pe podeaua umedă, înainte de a o aşeza jos, în picioare, cu mai multă grijă, pe doamna Erasmus.

Laurence se obişnuise deja cu aceste insulte şi se ridică fără alt sentiment decât iritare, o emoţie care dispăru brusc în faţa îngrijorării. Un atelier improvizat fusese înfiinţat pesemne de curând, de-a lungul peretelui din dreapta al încăperii, şi, în afară de puştile pe care le pierduseră aviatorii, alte şaizeci–şaptezeci de lunete erau înşirate pe podeaua de covoare ţesute, în diverse stadii de demontare şi reparare. Şi, mai rău, mult mai rău, un tun de şase livre, cu carcasa crăpată, dar

nu distrusă şi un butoi de praf de puşcă, pe deasupra. Câţiva oameni munceau la colecţie, desfăcând o muschetă şi punând întrebări, cu glas aspru, unui om care stătea deprimat pe un taburet în faţa lor. Spatele lui, întors spre Laurence, avea câteva urme însângerate pe care mişunau muştele.

Un tânăr le supraveghea cu mare atenţie munca. Se retrase, când Kefentse ateriză, şi se apropie de ei: înalt, cu o faţă prelungă, marcată de o anumită tristeţe, nu venită din suflet, ci doar un rezultat al unghiului pometilor, ca la câinii de vânătoare, nasul, sculptat, şi o fâşie de barbă neagră în jurul unei guri cărnoase. Avea o mică escortă de luptători, toţi cu piepturile goale, îmbrăcaţi doar cu nişte fuste de piele şi înarmaţi cu suliţe scurte. Tânărul se deosebea de toţi ceilalţi prin colanul gros de aur, tivit cu ceea ce păreau a fi ghearele unei pisici uriaşe şi prin pelerina din piele de leopard care-i îmbrăca umerii: avea un fizic puternic, iar ochii lui erau ageri.

Laurence se înclină. Tânărul îl ignoră, uitându-se în partea opusă a imensei săli şi, dintr-o încăpere din interior, ieşi o fiinţă uriaşă cu pielea aurie-arămie şi părţile de dedesubt ale aripilor tivite cu purpuriu, culoarea regalităţii. Era în veşminte de luptă, formidabilă ca un cruciat, cu zale grele de fier atârnate peste zona vulnerabilă a pieptului şi o plasă fină dedesubt, să-i protejeze pântecele. Ţepii ce-i coborau pe şira spinării erau acoperiţi cu manşoane de fier, la fel şi ghearele, acestea din urmă încă decolorate puţin de sânge. Doamna Erasmus îi dădu de înţeles că se afla în faţa regelui, Mokhachane, împreună cu fiul lui cel mare, Moshueshue.

Ea – sau el? Laurence era năucit. Stătea în faţa lui, la un pas, şi regele era, categoric, vizibil, o femelă-dragon – aşezată în poziţie de sfinx pe podea, cu coada încolăcită în jurul ei, şi îl privea pe Laurence cu ochi reci, de chihlimbar. Tânărul, Moshueshue, se aşeză pe un tron de lemn, adus pentru el şi amplasat lângă rege, şi mai multe femei în vârstă, venind în urma lui, se aşezară pe taburete de lemn, alături. Acestea fură identificate drept soţiile regelui.

Kefentse îşi plecă fruntea cu respect şi începu să vorbească, evident, despre captura şi călătoria lor, pe care doamna Erasmus, cu mare curaj, îndrăzni s-o conteste în multe privinţe, din punctul lor de vedere, încercând, în acelaşi timp, să-l ajute pe Laurence să înţeleagă acuzaţiile care fuseseră formulate. Faptul că furaseră leacuri, cultivate pentru a fi folosite pentru supuşii regelui, era doar cea mai mică ofensă. Cea mai gravă, că se angajaseră într-un conflict teritorial, invadându-i în compania strămoşilor lor, cum considera Kefentse că sunt dragonii formaţiei. Şi, în cârdăşie cu triburile duşmane, le furaseră copiii, acuzaţie pentru care Kefentse oferi drept probă călătoria lor alături de un bărbat din tribul Lunda, răpitori notorii… Doamna Erasmus se opri şi spuse cu glas gâtuit:

— Se referă la soţul meu…

Nu continuă să traducă imediat, ci îşi lipi, preţ de o clipă, un fald al rochiei peste faţă, în timp ce Kefentse se aplecă neliniştit deasupra ei, mormăind, şi şuierând la Laurence, când acesta dădu să-i ofere doamnei Erasmus un braţ de care să se sprijine.

— Leacul l-am luat numai de nevoie pentru că dragonii noştri erau bolnavi. Şi fără să ştim că ciuperca e cultivată, zise Laurence, dar nu ştia ce altceva să spună în apărarea sa.

Nu putea nega că aduseseră dragoni. Îi aduseseră şi, în orice caz, acest lucru părea să reprezinte dovada unei pretenţii teritoriale, lucru pe care, cu siguranţă, ca ofiţer activ, nu-l putea nega. Britanicii şi olandezii ar fi fost la fel de surprinşi să afle că, până la sosirea formaţiei, colonia lor fusese considerată nedemnă de luat în seamă şi violată ocazional. Iar Laurence nu era destul de bine înarmat să justifice practica sclaviei sau să nege că era perpetuată la porunca albilor, chiar dacă ar fi putut respinge câteva, puţine, dintre acuzaţiile care li se aduceau…

— Nu, Dumnezeule mare, fireşte că nu-i mâncăm, zise el, dar în afară de asta nu prea mai avea ce să spună.

Oribilul incident de pe *Zong*, când peste o sută de sclavi fuseseră aruncaţi intenţionat peste bord, pentru banii din asigurări, alese momentul să-i vină, stânjenitor, în minte, făcându-l să roşească de ruşine pentru naţia lui. Ceea ce-l făcu să pară un mincinos, dacă nu-l considerau oricum deja aşa ceva.

Nu putea decât să repete că el nu era negustor de sclavi şi nu fu surprins să afle că această scuză nu ţinea la ei, nici măcar explicaţia doamnei Erasmus privind totala nevinovăţie a soţului său. Reproşul depăşea, evident, asemenea acţiuni personale. Nu manifestau pic de compasiune pentru boala care îi determinase să caute leacul. Laurence avea impresia că, dimpotrivă, considerau că-şi primiseră dreapta răsplată, nefăcând distincţia între britanici şi dragonii lor. Şi, în ciuda încercărilor lui Laurence de a le explica, acuzatorii păreau hotărâţi.

Regele se întoarse şi, ca răspuns la un semn scurt din coadă, Laurence fu dus înapoi în sala mare, unde se afla o masă joasă, de dimensiuni enorme, nu mai înaltă decât genunchiul său, dar măsurând cam douăsprezece picioare, atât pe lungime, cât şi pe lăţime. Femeile dădură la o parte tăbliile de lemn, scoţând la iveală un spaţiu adânc de vreo două palme, ca un fel de vitrină, în interiorul căreia se afla o sculptură ciudată în forma continentului african. Era o hartă, o hartă enormă în basorelief, ca să prezinte variaţiile de înălţime, cu praf de aur pentru nisip şi munţi de bronz, păduri din cioburi de pietre preţioase şi râuri de argint şi, îngrozit, Laurence observă puful alb folosit pe post de cascade. Se afla aproape la jumătatea drumului între vârful continentului, unde era Capetown, şi proeminenţa Cornului

Africii: nici în cele mai negre visuri ale sale nu-şi imaginase că fuseseră aduşi atât de departe în interior.

Nu-l lăsară s-o studieze prea mult, ci îl duseră în celălalt capăt al mesei, unde fusese prelungită de curând: lemnul era mai închis la culoare, iar secţiunile hărţii erau reprezentate doar în ceară pictată. La început nu ştiu cum s-o interpreteze până când, prin asocierea poziţiei, înţelese că ovalul albastru din vârful continentului trebuie să fie Mediterana şi îşi dădu seama că harta voia să reprezinte Europa. Contururile Spaniei, Portugaliei şi Italiei erau deformate, iar întregul continent, prea mic. Marea Britanie însăşi nu era decât o adunătură de mici cocoloaşe alburii, în colţul de sus. Alpii şi Pirineii se profilau aproximativ corect, dar Rinul şi Volga şerpuiau ciudat şi erau mai mici decât se obişnuise să le vadă reprezentate.

— Vor ca tu să le desenezi corect, îi explică doamna Erasmus, şi unul dintre oamenii prinţului îi dădu un toc cu peniţă. Laurence i-l întinse înapoi. Omul repetă instrucţiunile în limba lui, apăsat, de parcă Laurence ar fi fost un copil încet la minte, şi încercă să-i dea din nou tocul.

— Îmi cer scuze, n-o voi face, spuse Laurence, retrăgându-şi mâna.

Bărbatul se răsti şi îl lovi brusc peste faţă. Laurence strânse din buze şi nu spuse nimic, dar inima îi bubuia de furie. Doamna Erasmus se întoarse şi îi vorbi agitată lui Kefentse. Dragonul clătină din cap.

— Întrucât am fost luat prizonier, în ceea ce trebuie să consider a fi un act de război, refuz să răspund la orice întrebare, în aceste condiţii, spuse Laurence.

Moshueshue clătină din cap, în timp ce regele-dragon se aplecă şi îl fixă cu ochi scânteietori şi furioşi, apropiindu-şi capul atât de mult, încât Laurence putea vedea că, de fapt, ceea ce luase drept colţi la Kefentse, erau un fel de podoabe: inele de fildeş prinse în benzi de aur, fixate în carnea buzei superioare, ca nişte cercei. Regele-dragon mârâi, scăldându-i faţa într-o răsuflare fierbinte, şi îşi dezveli dinţii zimţaţi. Dar Laurence era prea obişnuit cu prezenţa lui Temeraire ca să se lase speriat, şi ochii regelui-dragon scânteiară furioşi, în timp ce îşi retrase capul, spunând cu răceală:

— Ai fost capturat ca hoţ şi răpitor în ţara noastră, vei răspunde, altfel…

Doamna Erasmus nu mai traduse o vreme, apoi adăugă:

— Căpitane, vei fi biciuit.

— Brutalitatea şi abuzul nu mă vor îndupleca, spuse Laurence. Şi îmi cer scuze, doamnă, dacă veţi fi forţată să asistaţi la aşa ceva.

Răspunsul atrase şi mai multă mânie din partea regelui. Moshueshue îi aşeză o mână pe picior şi îi vorbi cu glas potolit, însă regele se scutură cu nerăbdare, alungându-l. Începu să bolborosească neîntrerupt, cu furie, şi doamna Erasmus nu reuşi să traducă decât

parţial:

— Ne vorbeşti tu nouă de abuz, răpitorule, invadatorule… vei răspunde… o să vă vânăm pe toţi, o să spargem ouăle strămoşilor voştri.

Regele-dragon termină de vorbit şi îşi plesni coada violent peste spate, dând ordine. Kefentse îi întinse mâna doamnei Erasmus, care îi aruncă lui Laurence o privire îngrijorată, înainte să fie luată iute de lângă el, îngrijorare pe care ar fi fost bucuros s-o creadă nejustificată. Apoi îl apucară de braţe, din ambele părţi, îi tăiară haina pe la mijloc, la fel şi cămaşa, şi îl obligară să îngenuncheze, cu zdrenţele atârnându-i de pe umeri.

Îşi fixă privirea dincolo de arcada care se deschidea către cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată: soarele, în spatele cascadei, încă jos pe cer, abia răsărit şi strălucind mic şi topit prin năvala norilor de ceaţă; torenţii înspumaţi ai cascadei, de un alb imaculat, vuind neîntrerupt peste marginea prăpastiei şi copacii întinzându-şi cu jind crengile încâlcite către apă, dinspre pereţii de stâncă unde prinseseră rădăcini; voalul imaterial al unui curcubeu ce refuza să se arate în întregime, rămânând agăţat într-un colţ al ochiului. Umerii îl dureau în strânsoare.

Văzuse la viaţa lui oameni care îndură seră o duzină de bice fără să scoată un sunet – mateloţi, sub ordinele sale, îşi aminti Laurence, după fiecare lovitură. La a zecea, însă, argumentul îşi pierdu forţa şi se chinuia să suporte, cumva ca un animal, durerea care nu mai înceta între lovituri, ci doar scădea şi creştea în intensitate. O dată, biciul lovi strâmb. Bărbatul care îl ţinea de braţul drept înjură. Judecând după sunet, biciul îi atinsese mâna, şi omul strigă ceva biciuitorului, pe un ton de protest blând. Pielea lui Laurence rezistă, necrăpată, dar, după o vreme, urmele umflate cedară şi sângele şiroi peste coaste.

Nu îşi pierduse de tot cunoştinţa când un alt dragon îl duse înapoi la peşteră, numai că se simţea vlăguit şi nu mai avea glas, atât îşi chinuise gâtul. Era recunoscător pentru asta sau ar fi trebuit să fie. Altfel, ar fi urlat din nou când îl apucaseră să-l ridice de pe pământ, cu faţa în jos, deşi nu-i atinseseră spatele sfârtecat. Fiecare nerv i se deşteptase, dureros. Somnul nu veni, doar un fel de înceţoşare a minţii, care se transforma din când în când în pierderea cunoştinţei.

Cineva îi duse apă la buze. Pe un ton autoritar, Dorset îi ordonă să bea. Reflexul de a se supune îi susţinu efortul. Laurence alunecă din nou în amorţire şi multă vreme fu sufocat de o dogoare cenuşie. I se părea că băuse puţin peste măsură, iar altă dată visă că din gură îi ţâşnea sânge sărat şi, înecându-se, se trezi şi îl găsi pe Dorset vârându-i supă rece în gură, cu o cârpă, după care adormi din nou şi se pierdu în delirul viselor febrile.

— Laurence, Laurence, auzi ca prin ceaţă vocea lui Temeraire, cu un

ecou ciudat, iar Ferris îi şuiera în ureche, spunând:

— Căpitane, trebuie să te trezeşti, trebuie. Te crede mort…

Glasul lui era atât de speriat, încât Laurence încercă să spună ceva, ca să-l liniştească, dar gura nu reuşea să articuleze cuvintele, apoi visul se îndepărtă din nou, devenind un răget puternic. Avu senzaţia că pământul se cutremură. Apoi totul dispăru, într-o beznă liniştitoare.

12

Următorul lucru pe care-l ştiu despre lume fu o cană cu apă curată pe care i-o ţinea Emily Roland. Dorset stătea în genunchi pe podea, lângă el, susţinându-l pe după talie. Laurence reuşi să cuprindă cana în palmă şi s-o ducă la gură, vărsând puţină apă. Era neputincios ca un bătrân şi tremura. Zăcea culcat pe burtă pe un pat subţire de paie acoperit cu cămăşi, gol şi flămând până la disperare.

— Puţin câte puţin, zise Dorset, dându-i mici cocoloaşe de terci răcit, rând pe rând.

Îl aşezaseră pe-o parte, ca să mănânce.

— Temeraire? întrebă Laurence, după ce se îmbuibă necontrolat şi disperat, întrebându-se dacă doar visase.

Nu-şi putea mişca braţele: rănile de pe spate i se cicatrizaseră, dar dacă se întindea prea mult, marginile se desfăceau şi începeau să sângereze. Dorset nu răspunse imediat.

— A fost aici? insistă Laurence, pe un ton aspru.

— Laurence, spuse Harcourt, îngenunchind lângă el. Laurence, te rog, nu te agita aşa, ai fost bolnav o săptămână. A fost aici, da, dar mă tem că l-au alungat. Sunt sigură că e bine.

— Ajunge, trebuie să dormi, spuse Dorset şi, cu toată voinţa din lume, Laurence nu se putu împotrivi ordinului: deja începea din nou să plutească.

Când se trezi, afară era ziuă şi peştera aproape goală, cu excepţia lui Roland, Dyer şi Tooke.

— Pe ceilalţi i-au luat la muncă, domnule, pe câmp, spuse ea.

Îi dădură puţină apă şi, cu mari rezerve, la insistenţele lui, îl sprijiniră pe umerii lor, ca să păşească până la marginea peşterii şi să privească afară.

Stânca de vizavi era crăpată, iar petele întunecate ale sângelui de dragon aveau o nuanţă de arsură roşie-portocalie pe pereţii striaţi.

— Nu e al lui, domnule, sau nu prea mult, spuse neliniştită Emily, ridicând privirea spre Laurence.

Mai multe nu-i putea spune: nici cum îi găsise Temeraire, nici dacă fusese singur, nici în ce stare se afla. Nu avuseseră timp să stea la discuţii. Dat fiind numărul mare de dragoni care zburau prin strâmtori

la orice oră, Temeraire trecuse pesemne, pentru câteva momente, drept unul dintre ei, dar era prea mare şi avea un colorit prea ieşit din comun ca să rămână neobservat, aşa că atunci când îşi vârâse capul în peşteră, să-i vadă, se dăduse alarma imediat.

Temeraire pătrunsese până acolo doar pentru că, evident, nimeni nu anticipase o incursiune a dragonilor atât de adânc în fortăreaţă. Dar acum aveau un paznic, instalat de curând deasupra celulei lor. Laurence îi putea vedea coada atârnând din vârful stâncii, dacă îşi întorcea capul, chinuindu-se, ca să se uite direct în sus.

— Şi presupun că asta înseamnă că a scăpat de ei, spuse Chenery, liniştindu-l, când fură aduşi înapoi de la muncă, spre sfârşitul după-amiezii. Poate să zboare în cercuri, ocolind jumătate din aviaţie, Laurence. Sunt sigur că le-a scăpat.

Lui Laurence i-ar fi plăcut să creadă asta, mai mult decât o făcea. Trei zile trecuseră de când depăşise acea stare de delir şi ştia foarte bine că, dacă ar fi putut, Temeraire ar fi făcut o nouă încercare, în ciuda oricărei opoziţii. Poate că făcuse, fără ca ei să-l vadă, şi fusese iarăşi rănit sau chiar mai rău.

A doua zi dimineaţă, Laurence nu fu luat cu ceilalţi. Erau puşi la muncă, împreună cu ceilalţi prizonieri de război, pe câmpurile elefanţilor, să împrăştie bălegar, spre satisfacţia tinerelor femei în sarcina cărora cădea de obicei această treabă.

— Aiureli! Aş fi foarte ruşinată dacă nu m-aş putea descurca, spusese Catherine, când toate fetele alea pot. Multe dintre ele sunt mai în vârstă ca mine, iar eu sunt învăţată cu munca. În plus, sunt în putere. Mă simt mult mai bine decât înainte. Dar tu ai fost foarte bolnav, Laurence, şi trebuie să asculţi de doctorul Dorset şi să stai culcat când o să vină după noi.

Fusese foarte fermă, la fel ca Dorset, dar, la mai puţin de-o oră după plecarea lor, un alt dragon veni după Laurence. Călăreţul le arunca ordine hotărâte, făcându-i semn să se apropie. Roland şi Dyer erau gata să-l ascundă pe Laurence în fundul peşterii, dar dragonul era micuţ, ceva mai mare decât un curier, şi ar fi putut pătrunde cu uşurinţă. Laurence se căzni să se ridice în picioare şi, de dragul decenţei, luă una dintre cămăşile pătate de sânge şi transpiraţie care-i serveau drept aşternut pe patul de paie, să-şi acopere goliciunea, chiar dacă nici aşa nu era tocmai bun de scos în văzul lumii.

Fu dus din nou în sala mare. Regele nu era acolo, dar lucrările de fierărie erau în plin avânt, sub supravegherea prinţului Moshueshue. Fierarii făceau gloanţe, cu ajutorul unui alt dragon, care se îngrijea regulat de forja lor, suflând limbi înguste de foc şi aţâţând cărbunii până dogoreau. Ajunseseră cumva în posesia câtorva mulaje pentru gloanţe şi, pe podea, se aflau acum şi mai multe muschete aşezate morman, marcate ici şi colo cu amprente însângerate. Atmosfera era

înăbuşitoare, chiar dacă doi dragoni mai mici băteau energic din aripi, ca să mişte aerul. Dar prinţul părea mulţumit.

Îl conduse din nou pe Laurence la hartă. Suferise deja mici îmbunătăţiri, iar spre vest fusese adăugată o bucată complet nouă: o vagă distanţă lăsa loc Atlanticului, dincolo de care erau desenate formele aproximative ale continentelor americane, cu marele port Rio marcat cel mai vizibil şi insulele Indiilor de Vest plasate cam la nimereală, undeva spre nord. Laurence se bucură să constate că harta nu avea nimic din precizia necesară pentru a fi folosită în navigaţie. Era acum departe de a se amăgi, cum făcuse pe drum, după capturare, că oamenii aceştia nu reprezentau o mare ameninţare la adresa coloniei înseşi. Erau prea mulţi dragoni aici.

Doamna Erasmus fusese adusă şi ea, aşa că Laurence se pregăti pentru un nou interogatoriu, la care îşi propuse să nu-şi îngăduie să se simtă în inferioritate, dar Moshueshue nu repetă poruncile regelui, nici violenţa. În schimb, slujitorii lui îl serviră pe Laurence cu o băutură neobişnuit de dulce, din fructe presate, apă şi lapte de cocos, iar prinţul îi puse o sumedenie de întrebări, foarte variate, despre lucruri generale şi despre negoţ. Îi arătă o bucată de pânză imprimată, provenită cu siguranţă din filaturile din Anglia şi câteva sticle de whisky respingător şi ieftin, după miros, tot de provenienţă străină.

— Vindeţi asemenea lucruri tribului Lunda, întrebă Moshueshue? Şi din acestea? adăugă el, indicând muschetele.

— Au dus de curând un război împotriva lor, spuse repede doamna Erasmus, adăugând propria-i explicaţie la sfârşitul traducerii. (Fusese o bătălie câştigată, la două zile de zbor de cascadă.) La nord-vest, cred, continuă ea şi îi ceru lui Moshueshue permisiunea să-i arate zona pe imensa hartă: spre nord-vest, mai adânc în interiorul continentului, dar la distanţă de câteva zile de porturile Luanda şi Benguela.

— Domnule, spuse Laurence, n-am auzit în viaţa mea de Luanda până acum două săptămâni. Presupun că au aceste mărfuri de la negustorii portughezi de pe coasă.

— Şi vrei doar prizonieri sau accepţi şi alte lucruri în schimb? Leacurile pe care le-aţi furat sau…

Şi, la semnul lui Moshueshue, una dintre femei aduse un cufăr cu giuvaiere, de o splendoare incredibilă, care ar fi uluit nizamul: smaralde şlefuite, amestecate cu diamante, ca bilele unui joc, iar cufărul însuşi din aur şi argint. O altă femeie aduse cu grijă o vază înaltă, ciudată, făcută din sârmă împletită, pe care, din loc în loc, erau înşirate mărgele, într-un model complicat, iar o alta, o mască enormă, aproape cât ea de înaltă, sculptată din lemn întunecat, incrustat cu fildeş şi nestemate.

Laurence se întreba dacă toate acestea nu erau o altă metodă de convingere.

— Un negustor ţi-ar fi recunoscător, sunt sigur, domnule. Eu nu sunt negustor. Am fi bucuroşi – am fi fost bucuroşi – să vă plătim pentru leacuri, cum aţi fi cerut.

Moshueshue făcu un semn cu capul şi comoara fu îndepărtată.

— Şi… tunul? Prinţul rosti el însuşi cuvântul în engleză, cu o pronunţie tolerabilă. Sau corăbiile voastre care traversează oceanul?

În cufăr erau destule nestemate ca să cumpere şi să echipeze o flotă întreagă de vase comerciale, după estimarea lui Laurence, dar nu credea că guvernul ar fi foarte încântat să vadă continuat un asemenea proiect. Răspunse cu prudenţă:

— Tunurile sunt mai preţioase, domnule, pentru că sunt dificil de făcut şi nu v-ar fi de mare folos fără oamenii care ştiu cum se manevrează. Dar s-ar găsi câţiva oameni dornici să vă slujească şi un astfel de aranjament ar fi posibil, dacă între ţările noastre ar fi pace.

Laurence considera că nu mersese mai departe decât trebuia şi cam la atâta se reducea priceperea lui diplomatică. Spera că nu va fi prost primită. Moshueshue nu-şi ascundea intenţiile. Nu era de mirare că el, mai mult decât regele, făcuse o pasiune pentru avantajele armelor moderne, mai uşor de folosit, când venea vorba de muschete, de oameni decât de dragoni, şi că i-ar fi plăcut să le poată obţine.

Moshueshue îşi puse laba pe masa-hartă şi o privi gânditor. În cele din urmă, zise:

— Susţii că nu eşti implicat în acest comerţ, însă alţii din tribul tău, da. Îmi poţi spune cine sunt şi unde pot fi găsiţi?

— Domnule, îmi pare rău s-o spun, sunt prea mulţi cei care se ocupă de acest negoţ ca să le cunosc numele sau să am date despre ei, răspunse Laurence, cu greutate, dorindu-şi amarnic să fi putut spune cu mâna pe inimă că acesta fusese recent interzis. În schimb, nu putu decât să adauge că credea că va fi curând interzis – afirmaţie care nu fu primită cu mai multă satisfacţie decât se aştepta.

— O să-l interzicem noi înşine, zise prinţul, o declaraţie de rău augur, cu atât mai mult cu cât îi lipsea tonul voit ameninţător. Dar asta nu-i va mulţumi pe strămoşii noştri. Moshueshue tăcu, apoi continuă: Sunteţi prizonierii lui Kefentse. Vrea să vă dea la schimb pentru alţii din tribul lui. Poţi aranja un asemenea schimb? Lethabo zice că nu.

— Le-am spus că majoritatea nu pot fi găsiţi, adăugă repede doamna Erasmus, când traduse. S-a întâmplat acum aproape douăzeci de ani.

— Poate că, dacă am face nişte investigaţii, am reuşi să localizăm supravieţuitorii, îi răspunse Laurence, neîncrezător. Trebuie să existe acte de vânzare şi presupun că unii dintre ei se află încă pe aceleaşi proprietăţi unde au fost vânduţi de la bun început… nu credeţi?

După o clipă de gândire, doamna Erasmus spuse:

— Eu am fost luată sclavă în casă când am fost vândută. Cei de pe

câmp nu trăiesc mult, majoritatea. Câţiva ani, poate zece. Nu erau mulţi sclavi bătrâni.

Laurence n-o contrazise. Era foarte convinsă şi avea impresia că doamna Erasmus nici nu traduse pentru Moshueshue propriile ei cuvinte, probabil ca să-l ferească pe el de furia pe care acestea puteau s-o provoace. Dar spuse suficient ca să-l convingă pe Moshueshue că era imposibil, iar acesta clătină din cap.

— Totuşi, încercă Laurence, am fi bucuroşi să ne răscumpărăm, dacă aţi aranja o comunicare cu tovarăşii noştri de la Cape, şi să ducem cu noi un sol în Anglia, ca să stabilim relaţii de pace. Mi-aş da eu însumi cuvântul că am face orice ca să restabilim…

— Nu, îl întrerupse Moshueshue. Nu pot face nimic în privinţa asta, nu acum. Strămoşii sunt prea furioşi. Kefentse nu e singurul care a fost văduvit, şi chiar şi aceia care n-au pierdut copii sunt furioşi. Tatăl meu era iute la mânie pe vremea când era om, iar de când are altă viaţă e şi mai iute. Poate după.

Nu preciză după ce, în schimb începu să dea ordine dragonilor prezenţi. Fără şansa de a mai spune ceva, Laurence fu înhăţat şi scos afară imediat.

Însă dragonii nu se îndreptară spre peştera-temniţă, ci spre cascadă, înălţându-se şi ieşind din strâmtoare până la nivelul platoului traversat de râul cel mare. Laurence se agăţa de ghearele care-l ţineau, în timp ce zburau deasupra malurilor râului şi peste alte turme mari de elefanţi, prea repede ca să-l recunoască pe vreunul dintre compatrioţii săi printre cei care îngrijeau pământul în urma lor. Şi, la o distanţă unde sunetul cascadei amuţise, deşi se mai vedea încă norul delicat de fum, dragonul începu să planeze la nesfârşit, marcând locul unde se aflau. Jos nu erau drumuri, dar, la intervale regulate, Laurence începu să observe mormane de pietre, în interiorul unor cercuri de pământ curăţat, care ar fi putut servi ca indicatoare. Şi, după ce zburară încă zece minute, un vast amfiteatru se înălţă în faţa lor.

Nu se putea compara cu nimic, după propria-i experienţă, decât cu Colosseumul din Roma: construit în întregime din blocuri de piatră, îmbinate atât de ordonat încât parcă nu le ţinea laolaltă niciun strop de mortar. Împrejmuirea exterioară era ovală, cu doar câteva intrări la bază, construite din imense plăci de piatră suprapuse, ca străvechile cercuri de piatră din Anglia. Trona netulburat în mijlocul unui câmp verde, aşa cum te-ai fi aşteptat de la o ruină antică nefolosită. Doar câteva cărări, abia zărite, indicau locurile pe unde oamenii veniseră pe jos spre intrări, majoritatea dinspre râu, unde fuseseră înfipţi pari în pământ şi unde câteva bărci simple erau legate la mal.

Dar ei zburară direct peste ziduri, iar înăuntru nu erau semne ale trecerii vremii. Prin aceeaşi metodă de construcţie cu mortar fuseseră

ridicate o serie de terase, acoperite cu alte plăci de piatră, aşezate orizontal şi aranjate neregulat. În locul rândurilor regulate, amfiteatrul era împărţit în secţiuni prin şiruri de trepte înguste, fiecare compusă din mai multe loji pentru oameni, dispuse la întâmplare şi mobilate cu bănci de lemn şi scăunele, unele frumos sculptate. Iar de jur împrejur erau separeuri mari pentru dragoni. Nivelurile superioare erau şi mai simple, fiind tribune larg deschise, cu secţiunile delimitate doar prin funii. Iar în mijloc era un oval uriaş, acoperit de iarbă, care se întindea pustiu, ocupat doar de trei platforme mari de piară. Pe ultima dintre acestea, cu capul plecat, era Temeraire.

Laurence fu lăsat pe pământ, la câţiva paşi, cu obişnuita nepăsare, lovindu-se puternic la spate. Când căpitanul icni, Temeraire gemu, un sunet grav şi înăbuşit cumva ciudat. Îi puseseră botniţă, o îngrozitoare împletitură de fier, fixată pe cap cu multe curele groase de piele, care-i permiteau să-şi mişte foarte puţin maxilarul: nu suficient ca să răcnească. În jurul gâtului, în partea de sus, avea o zgardă de fier, legată cu trei odgoane gri, masive, care, vedea acum Laurence, erau făcute din sârmă împletită, nu din sfoară. Odgoanele erau fixate de inele de fier prinse în pământ, la distanţe egale între ele, împiedicându-l pe Temeraire să-şi lase greutatea pe unul dintre ele.

— Laurence, Laurence, spuse Temeraire, întinzându-şi gâtul atât cât îi permiteau legăturile.

Laurence dădu să se apropie de el, însă dragonul care îl dusese acolo îşi aşeză laba din faţă între ei: nu avea voie.

— Să nu te răneşti, dragul meu, te rog! Sunt perfect sănătos! strigă Laurence, forţându-se să se îndrepte. Era îngrijorat ca nu cumva Temeraire să-şi facă rău, forţând zgarda. I se părea că-i sapă în carne. Sper că nu stai foarte incomod.

— O, n-am nimic, spuse Temeraire, cu un gâfâit suferind care-i contrazicea vorbele. N-am nimic, acum că te revăd. Doar că nu mă prea pot mişca şi n-a venit nimeni să stea de vorbă cu mine, aşa că n-am ştiut nimic – dacă eşti bine sau rănit. Şi erai aşa de ciudat ultima oară când te-am văzut. Temeraire se retrase un pas, încet şi cu prudenţă, se lăsă jos, continuând să răsufle greu, şi îşi scutură uşor capul, atât cât îi permiteau lanţurile, care zornăiră în jurul lui, ca un cal în frâu. Şi mi-e greu să mănânc, adăugă el, curajos, iar apa are gust de rugină, dar nu contează. Eşti sigur că eşti sănătos? Nu arăţi bine.

— Sunt. Şi mă bucur nespus că te văd, spuse Laurence, pe un ton oficial, deşi, la drept vorbind, se chinuia să se ţină pe picioare. Chiar dacă am rămas mut de uimire. Eram absolut convinşi că nu vom fi găsiţi niciodată.

— Sutton a spus că n-o să vă găsim niciodată cutreierând ca apucaţii tot continentul, spuse Temeraire, cu glas grav şi furios. Şi că ar trebui să ne întoarcem la Capetown. Dar eu i-am zis că asta e o mare

aiureală, pentru că oricât de improbabil ar fi fost să vă găsim căutându-vă în interior, era mult mai improbabil să vă găsim întorcându-ne la Cape. Aşa că am cerut indicaţii…

— Indicaţii? făcu Laurence năucit.

Temeraire se consultase cu nişte dragoni din partea locului care, trăind mai departe spre sud, nu avuseseră încă parte de incursiunile căutătorilor de sclavi şi nu erau atât de ostili.

— Nu o dată le-am dăruit câteva vite deosebit de frumoase pe care – regret, Laurence – le-am luat fără permisiune de la unii dintre colonişti. Aşa că presupun că va trebui să le plătim când ajungem înapoi la Capetown, adăugă Temeraire, cu atâta siguranţă de parcă nimic n-ar fi stat în calea întoarcerii lor. A fost desul de dificil, la început, să-i facem să înţeleagă ce vrem, dar unii dintre ei înţelegeau limba Xhosa, pe care o prinsesem puţin de la Demane şi Sipho. Şi am învăţat puţin şi din limba lor, când am devenit mai apropiaţi. Nu e foarte grea şi se aseamănă în multe privinţe cu Durzagh.

— Dar, iartă-mă, nu vreau să fiu nerecunoscător, spuse Laurence… ciupercile? Ce s-a întâmplat cu tratamentul? Unde au fost lăsate?

— Le transferasem deja pe *Fiona*, pe toate cele pe care le-am dus, răspunse Temeraire. Şi dacă nu ajung, Messoria şi Immortalis ar putea foarte bine să le ducă pe celelalte şi fără noi, termină el sfidător. Aşa că Sutton n-avea dreptul să se plângă, dacă am vrut să plecăm. Şi să dea ordine, oricum.

Laurence nu-l contrazise. Nu voia să-l chinuie şi mai mult. Şi, în orice caz, întrucât insubordonarea lui se soldase cu un succes atât de improbabil, Temeraire n-ar fi fost dispus să asculte nicio critică pe această temă. Era genul de risc nesăbuit, încununat, inevitabil, fie de triumf, fie de dezastru, viteza şi tupeul avându-şi aici meritele lor.

— Atunci unde sunt Lily şi Dulcia?

— Se ascund prin câmpii, spuse Temeraire. Ne-am înţeles să încerc eu mai întâi, fiind destul de mare să vă duc pe toţi. Şi, apoi, dacă se întâmpla să meargă rău ceva, ele rămâneau libere. Dragonul plesni din coadă, cu ceva între iritare şi stânjeneală: Părea un plan foarte înţelept, la momentul acela, dar de fapt nu m-am gândit că o să se întâmple ceva şi n-o să le pot ajuta să se organizeze, adăugă el cu glas tânguitor. Iar acum nu ştiu ce au de gând să facă, deşi sunt sigur că vor pune ele ceva la cale…

Însă Temeraire nu părea foarte convins. Şi pe bună dreptate. În timp ce discutaseră, dragonii veniseră valuri-valuri, ducând pe spinări, în imense coşuri împletite, bărbaţi, femei şi chiar copii, pe care i-a aşezat în tribune: o companie uriaşă, mai mare decât bănuise Laurence până atunci. Oamenii se aranjară în funcţie de avere. Cei aşezaţi în rândurile de jos purtau cele mai alese găteli, o panoplie de blănuri şi bijuterii, într-un splendid spectacol vulgar. Dragonii erau de o mare

varietate de dimensiuni şi forme, fără semne care să distingă anumite rase, poate doar cu excepţia unei tendinţe către un colorit similar la cei care stăteau unii lângă alţii sau către o anumită configuraţie a modelelor. Totuşi, exista o constantă, sau aproape: privirile ostile îndreptate spre Laurence din toate părţile. Temeraire îşi umflă gulerul, atât cât îi permitea strânsoarea curelelor, şi mormăi:

— N-au de ce să se holbeze toţi aşa. Şi cred că sunt nişte laşi că mă ţin în lanţuri.

Acum erau aduşi soldaţii, pe spinările unor dragoni mai mult blidaţi decât împodobiţi şi mulţi dintre ei cu harnaşamente pătate de sânge: nu erau o dovadă de neglijenţă, ci erau purtate ostentativ, cu mândrie. Multe pete erau proaspete, de parcă dragonii veniseră direct din bătălia despre care vorbise doamna Erasmus. Îşi ocupară locurile de jur împrejurul uriaşei arene, în şiruri ordonate, în timp ce servitorii începură să acopere imensa scenă centrală cu blănuri, piei de leu şi leopard, îmbrăcând în mod similar un tron de lemn. Fuseseră aduse tobe şi Laurence fu recunoscător când se porni un bubuit puternic, care îndepărtă toate privirile de la ei: regele şi prinţul sosiseră.

Soldaţii îşi loveau scuturile cu suliţele cu mânerul scurt, iar dragonii, răcnindu-şi propriul salut, înălţară un val de huruieli care se revărsă neîncetat, cât timp feţele regale se aşezară pe daisul central. După aceea, un mic dragon, purtând la gât un colier ciudat din cozi de blană, se ridică pe picioarele din spate, lângă platformă, şi, dregându-şi glasul, potoli mulţimea uluitor de repede. Următoarea lui răsuflare se auzi în tăcerea care se lăsase brusc. Apoi începu ceva între poveste şi cântec: o incantaţie fără ritm, însoţită doar de bătăile unei tobe mici, care ţinea măsura.

Temeraire îşi înclină capul, ca să încerce să-l desluşească, dar când se uită la Laurence şi dădu să-i vorbească, dragonul care-i păzea îi aruncă o privire şocată şi fioroasă, ceea ce îl făcu să se potolească, stânjenit. Odată cu apusul soarelui, cântecul se termină şi aplauzele stridente izbucniră din nou, când torţele fură aprinse în jurul daisului. Fusese, evident, din câte pricepuse Temeraire, un fel de istorie a faptelor regelui şi strămoşilor lui şi, mai general, a numeroaselor triburi reunite, prezentată în întregime din memorie şi acoperind vreo şapte generaţii.

Laurence era măcinat de cea mai vie nelinişte legată de scopul acestei convocări. Astfel încheiată ceremonia de deschidere, trecură repede la discursuri furioase, întâmpinate cu răcnete aprobatoare şi din nou de bubuitul suliţelor pe scut.

— Nu-i deloc adevărat, spuse indignat Temeraire, în timpul unuia dintre aceste discursuri, reuşind să priceapă câteva cuvinte. Un dragon gri-cenuşiu de talie medie, gătit cu multe podoabe şi purtând un guler gros, din blănuri de tigru legate cu fâşii de aur, venise şi se aşezase în

faţa lui Temeraire şi gesticula arătând spre el. N-aş vrea, oricum, echipajul tău, adăugă Temeraire. Îl am pe-al meu.

În mod evident, Temeraire şi Laurence erau prezentaţi, în majoritatea acestor predici, drept dovezi concrete ale existenţei ameninţării şi ale amplorii sale.

Un alt dragon, foarte bătrân, cu vârfurile aripilor târându-se pe pământ şi cu ochi lăptoşi de cataractă, fu condus în arenă de o mică escortă de bărbaţi cu feţe aspre, lăsând goală loja lor de la primul nivel: nu aveau pe nimeni din familie cu ei. Nimeni nu vorbi cât timp dragonul înaintă încet spre dais şi se strădui să se urce pe el. Îşi înălţă capul tremurător şi glăsui, un bocet plăpând şi fragil, ascultat în tăcere de întreaga adunare, făcând femeile să-şi tragă copiii mai aproape şi dragonii să-şi încolăcească neliniştiţi cozile în jurul grupurilor de oameni din apropiere. Un membru al escortei plânse pe înfundate, cu mâna peste faţă, în timp ce camarazii lui se prefăceau, discreţi, că nu observă.

După ce isprăvi şi se întoarse cu pas domol la locul lui, mai mulţi soldaţi începură să iasă în faţă ca să-şi prezinte punctele de vedere: un general cu pieptul bombat îşi scoase nervos blana de leopard, în timp ce se plimba pe dais, atât de energic încât pielea îi lucea de sudoare în lumina torţei, vorbind cu vehemenţă, cu un glas sonor, menit să ajungă până la rândurile cele mai îndepărtate, gesticulând spre ei la intervale regulate, lovindu-se cu pumnul în palmă şi arătând din când în când spre Temeraire. Discursul lui îi făcu pe toţi nu doar să ovaţioneze, ci şi să-l aprobe, clătinând din cap cu înverşunare: îi prevenea că vor veni mult mai mulţi asemenea dragoni, dacă nu vor lua măsuri acum.

Seara se scurgea încet, lungă şi mohorâtă. După ce toţi copiii căzură într-un somn istovit, câţiva dragoni şi câteva femei îi luară de acolo. Cei rămaşi să vorbească descindeau în zonele mai joase ale tribunelor, pe măsură ce se făcea loc, iar glasurile deveniră din ce în ce mai răguşite. În cele din urmă, oboseala îl eliberă pe Laurence de frică. Nu fuseseră lapidaţi încă, nici nu avuseseră parte de altfel de violenţe decât verbale, iar spatele îi pulsa, îl gâdila şi îl ardea de nu mai avea energie nici să se teamă. Totuşi, nu-i era uşor să stea şi să fie pus la stâlpul infamiei, chiar dacă, din fericire, nu înţelegea majoritatea acuzaţiilor care li se aduceau. Se consolă stând cât de drept putea şi fixându-şi privirea dincolo de rândurile superioare ale publicului. Dar se uita în gol, fără să vadă, aşa că nu observă imediat, până când un fâlfâit viguros îl făcu să-şi dea seama că Dulcia era cocoţată pe rândul de sus, acum gol.

Era destul de mică, iar coloritul ei verde pătat era destul de comun ca să-i permită să se piardă printre ceilalţi, care, oricum, îi urmăreau pe vorbitori. Când observă că Laurence o văzuse, se ridică şi înălţă în

labele din faţă o bucată de pânză gri zdrenţuită. Laurence nu înţelese la început despre ce era vorba, dar pe urmă îşi dădu seama că era o piele de elefant, cu trei găuri decupate cu trudă, în forma unor steaguri de semnalizare: „Mâine“ era tot mesajul şi, când îl văzu, Laurence clătină aprobator din cap. Dulcia dispăru în viteză, retrăgându-se în beznă.

— O, sper că vor veni să mă elibereze pe mine primul, şopti Temeraire, iritat de perspectiva unei salvări în care el n-avea niciun cuvânt de spus. Sunt aşa de mulţi dragoni, sper că n-o să facă nimic nechibzuit.

— O, şi eu, spuse Harcourt nerăbdătoare, când Laurence fu adus înapoi în cavernă, nu înainte de a fi luat la rost şi scuipat la încheierea festivităţilor.

Harcourt se duse la gura peşterii, ridicându-şi privirea către santinela lor. Dragonul era prăbuşit, cu un aer nefericit, peste marginea pervazului său, cu capul atârnând. În depărtare, tobele continuau să bată ritmul sărbătorii care promitea să continue până târziu în noapte.

Nu se puteau pregăti, decât în cel mai obişnuit mod, bând cât mai multă apă şi îmbăindu-se. Dar cu toţii se dedicară acestor sarcini cu mai multă energie decât era cazul.

— Ce pacoste, iar mişcă, spuse Harcourt în timp ce-şi storcea părul ud, şi îşi duse o mână pe şale, masându-se.

Din păcate, sarcina tocmai începea să se vadă. Acum era obligată să-şi lase pantalonii desfăcuţi, strângându-i peste brâu cu o bucată de sfoară din scoarţă de copac rămasă de când fuseseră legaţi. Îşi purta cămaşa afară din pantaloni, ca să mascheze totul.

— O, măcar de-ar fi fată! N-o să mai fiu niciodată, niciodată atât de neglijentă.

Slavă Domnului, dormiră bine. Zidarii nu reveniră la munca lor, probabil datorită sărbătorii, şi astfel, în sfârşit, nimic nu-i trezi la primii zori. Niciun dragon nu veni să-i ducă pe câmpuri, însă, pentru un echilibru neplăcut, niciun dragon nu veni să le aducă nici terciul, aşa că aveau să acţioneze cu stomacul gol. Mulţi dragoni zburară totuşi prin strâmtori, încoace şi încolo, toată ziua, dar odată cu lăsarea întunericului, activitatea lor se reduse şi femeile se retraseră devreme în peşterile lor, cântând, cu coşurile pline de rufe pe cap.

Fireşte, se aşteptaseră cu toţii ca salvarea să aibă loc noaptea, aşa cum era logic. Dar în absenţa unei informaţii exacte, ziua trecu tensionată, într-o permanentă nelinişte şi marcată de tendinţa de a privi mereu dincolo de gura cavernei, într-un fel care n-ar fi putut decât să stârnească bănuieli. Apusul soarelui îi puse pe toţi pe jar. Nimeni nu vorbea şi toată lumea aştepta încordată, până când, puţin după lăsarea întunericului, în văzduhul tăcut, se auziră, departe,

aripile imense ale lui Lily, fâlfâind ca nişte vele în vânt.

Aşteptau cu toţii ca sunetul să se apropie, să vadă capul lui Lily la intrarea în peşteră. Dar nu veni. Se auzi doar un strănut, apoi un altul şi un al treilea, urmate la scurt timp de un fel de tuse mormăită, şi aripile retrăgându-se. Laurence se uită perplex la Catherine, dar ea se apropia de gura peşterii, făcându-i semn lui Chenery să i se alăture. Un sfârâit înfundat, ca sunetul unei bucăţi de slănină într-o tigaie prea încinsă, un miros înţepător de oţet: pe jos, lângă gura peşterii, se căscau câteva orificii.

— Uite, şopti Catherine, ne-a făcut găuri de care să ne agăţăm.

Şi arătă către locurile de unde din zidul stâncii se ridicau, abia vizibile, firişoare de fum.

— Ei, îndrăznesc să spun că vom reuşi să coborâm, dar ce facem când ajungem jos? întrebă Chenery, cu mai mult optimism decât simţea Laurence.

Maestrul de instrucţie Celeritas îl obligase să facă exerciţii de căţărare, la Loch Laggan, la vreo douăzeci de ani după ce majoritatea aviatorilor începuseră să facă asta regulat şi, drept urmare, Laurence învăţase să se descurce pe spatele unui dragon fără să se facă prea mult de ruşine. Dar îşi aminti experienţa: strâns ca un gândac, întinzând pe rând câte o mână ori câte un picior, fără să-i facă nici cea mai mică plăcere – şi pe atunci avusese carabiniere.

— Dacă mergem de-a lungul liniei trecătorii, ţinându-ne departe de cascadă, vom ajunge sigur dincolo de graniţele teritoriului lor, spuse Catherine. De acolo presupun că dragonii o să ne găsească.

Aşteptarea se transforma acum treptat în agonie pură: nu puteau începe să coboare până când acidul nu pătrundea în stâncă. Doar clepsidra salvată le mai dădea cât de cât noţiunea timpului şi Crucea Sudului, pe cer. În două rânduri Laurence se uită la clepsidră, ca să se asigure că Turner nu uitase s-o întoarcă, dar de fiecare dată o găsi aproape plină. Apoi, printr-un exerciţiu de voinţă, se forţă să nu se uite şi închise ochii, vârându-şi palmele sub braţe, ca să se încălzească. Era prima săptămână din iunie şi noaptea devenea neaşteptat de răcoroasă.

— Domnule, e nouă, anunţă Turner, în sfârşit, şi sfârâitul acidului dispăruse.

Vârâră o nuia într-unul dintre orificiile de la intrare: adânc de-o palmă şi băţul ieşi neatins, cu excepţia vârfului, care fumega puţin.

— Şi nu şi-a mişcat coada, domnule, raportă Dyer cu glas şoptit, după ce scoase capul să se uite repede, referindu-se la dragonul-străjer de deasupra.

— Ei, cred că ar putea fi de-ajuns, declară Catherine, după ce pipăi cu prudenţă împrejur, folosindu-se de o cârpă. Domnule Ferris, poţi începe. Domnilor, gata cu vorba. Fără strigăte, fără şuşoteli.

Ferris îşi legase ghetele cu şireturile, aranjându-şi-le pe spate, în jurul gâtului, ca să nu-l stânjenească. Vârî la cingătoare câteva fire de paie de pe podeaua peşterii, apoi scoase capul şi întinse mâinile să pipăie prudent. Ridică privirea şi dădu din cap, apoi îşi azvârli un picior peste margine şi dispăru într-o clipă, iar când Laurence riscă o privire, nu mai era decât o pată mai întunecată pe suprafaţa zidului, la cincisprezece picioare distanţă, coborând cu agilitatea tinereţii.

Niciun semn, niciun strigăt nu venea de jos, dar stăteau cu urechile ciulite şi Turner avea clepsidra în faţa lui: trecură cincisprezece minute, apoi douăzeci şi niciun sunet care să vestească un dezastru.

Libbley, secundul lui Chenery, se apropie de margine şi coborî, într-un mod similar, iar după el sergenţii şi aviaspiranţii începură să coboare, mai repede, câte doi-trei deodată. Lily stropise zidul cu acid din belşug şi erau orificii risipite peste tot.

Porni şi Chenery şi, puţin după el, Catherine cu aviaspirantul ei, Drew. Majoritatea aviatorilor mai tineri plecaseră deja.

— O iau eu înainte, domnule, spuse Martin, foarte încet, cu păru-i galben înnegrit de noroiul şi apa cu care şi-l frecase. Lasă-mă să-ţi iau eu ghetele.

Laurence încuviinţă în tăcere şi i le întinse, iar Martin le legă împreună cu ale sale. Mâna lui Martin, aşezată pe gleznă, îi conduse piciorul către una dintre adânciturile înguste: o zgârietură aspră, deloc adâncă, în peretele stâncii, în care abia îi încăpea vârful degetelor. O alta, la dreapta. Laurence îşi coborî trupul peste margine, bâjbâind după scobituri sub buza peşterii. Nu vedea peretele de sub el, blocând cu propriu-i trup puţina lumină pe care o dădeau stelele, şi nu se putea bizui decât pe simţul tactil: piatra rece sub obraz şi răsuflarea foarte sonoră în propriile-i urechi, cu o ciudată amplificare a sunetului, de parcă ar fi fost sub apă. Orb, surd, îşi lipi trupul cât putu de mult de piatră.

Urmă un moment îngrozitor, când Martin îi atinse din nou glezna şi aşteptă să se dezlipească de stâncă. Laurence avu impresia că nu va fi în stare să renunţe la acel sprijin. Îşi porunci să se mişte şi nu se întâmplă nimic. Apoi trase aer în piept şi, în sfârşit, piciorul i se mişcă. Martin îl trase uşor în jos, degetele picioarelor frecară uşor stânca, până la alt punct de sprijin.

Al doilea picior, apoi o mână, apoi următoarea, fără să se gândească. Îi era mai uşor să continue, odată pus în mişcare, atât timp cât nu îşi îngăduia să se oprească într-o poziţie fixă. O durere profundă, usturătoare, porni treptat de la umeri şi ajunse până la coapse. Vârfurile degetelor îl ardeau puţin, în timp ce înainta. Nu se întreba dacă rămăsese vreo urmă de acid fluid, sau încerca să nu se întrebe. Nu se simţea destul de sigur pe picioarele sale ca să-şi şteargă mâinile de cârpa care-i atârna inutil la cingătoare.

Bailes, harnaşierul Dulciei, era aproape de el, puţin mai jos. Un bărbat foarte robust, care cobora cu prudenţă. Echipajele de la sol nu mergeau în mod obişnuit la luptă, aşa că avea mai puţină experienţă pe stânci. Scoase pe neaşteptate un geamăt gros, ciudat, şi îşi retrase brusc mâna. Laurence privi în jos şi îi văzu faţa lipită de piatră, cu gura căscată. Scotea un sunet oribil, înfundat, încercând nebuneşte să se agaţe cu mâna de stâncă. Carnea i se sfârteca, osul alb sclipea în vârfurile degetelor şi, dintr-odată, Bailes îşi desprinse braţele şi căzu, dezgolindu-şi, preţ de o clipă, dinţii încleştaţi.

Jos, crengile trosniră. Mâna lui Martin era pe glezna lui, fără să se mişte, doar tremurând uşor. Laurence nu încercă să privească în sus: doar stătea agăţat de peretele stâncii şi respira, încetişor, încetişor. Dacă se sfârşise, nu era nimic de făcut: un picior de dragon i-ar fi măturat de pe stâncă dintr-o singură mişcare.

Într-un târziu, îşi reluară drumul. Coborau din nou. Şi, cu coada ochiului, Laurence zări o strălucire de piatră translucidă, la suprafaţă: o venă de cuarţ, probabil, pe care veninul băltise, fără să fie absorbit.

După un timp, care păru o veşnicie, un dragon trecu în zbor, brăzdând noaptea cu repeziciune. Era mult deasupra: Laurence îi simţi trecerea doar ca pe-o adiere de vânt şi un sunet de aripi. Avea mâinile aspre şi amorţite de frig. Sub degete găsi smocuri de iarbă şi, după alţi câţiva paşi, un povârniş aproape vertical. Apoi o rădăcină sub călcâi şi erau aproape jos: aveau picioarele pline de noroi şi tufele se agăţau de ei. Martin îl lovi uşor peste gleznă şi amândoi se răsuciră şi se lăsară jos, să alunece, până când putură să se ridice în picioare şi să se încalţe. Apa se auzea de undeva de jos, clocotitoare. Jungla, o încâlceală de frunze de palmieri şi lujeri cu coaja tare, blocându-le calea. Un miros umed, curat, de apă în mişcare, pământ reavăn şi rouă tremurătoare, atârnând pe frunze. Curând, cămăşile erau ude leoarcă şi reci pe piele. O lume total diferită de stâncile în nuanţe terne de maro şi ocru de deasupra.

Căzuseră cu toţii de acord că nimeni nu va aştepta prea mult, ci vor merge înainte în grupuri mici, în speranţa că, dacă aveau să fie descoperiţi în această etapă, măcar câţiva ar fi reuşit să scape. Winston, unul dintre harnaşieri, aştepta puţin mai în faţă, făcând genuflexiuni ca să-şi dezmorţească picioarele. Acolo erau şi tânărul Allen, rozându-şi nervos degetul mare, şi camaradul lui, sergentul Harley. Îşi continuară drumul împreună, toţi cinci, urmând direcţia peretelui stâncii. Pământul era moale, iar vegetaţia plină de sevă, docilă. Mult mai maleabilă decât lăstărişul uscat, dacă se întâmpla ca vrejurile să se înalţe, oprindu-i din când în când. Allen călca greşit aproape încontinuu. Crescuse mult în ultimul timp şi mergea lăbărţat şi stângaci, de parcă se împrăştia. Le era imposibil să nu scoată niciun sunet: nu-şi puteau croi drum fără să dea la o parte vrejurile ca să se

strecoare printre ele, cu gemetele aferente de protest ale crengilor de care atârnau.

— O, răsuflă Harley, foarte încet, înlemnit.

Se uitară şi ochii îi priviră şi ei, cu pupile de pisică, de un verde strălucitor. Se uitau la leopard, leopardul se uita la ei. Nimeni nu mişca. Apoi animalul întoarse capul şi dispăru, solitar şi liniştit.

Grăbiră pasul, continuând să urmeze canalul strâmtorii, până când, în sfârşit, jungla se rări şi ieşiră la liman într-un punct în care cursul râului se împărţise în două canale care urmau căi diferite. Aici, prin ultimele petice de junglă, Laurence îi văzu pe Lily şi pe Temeraire aşteptându-i îngrijoraţi, călare peste malurile înguste şi ciorovăindu-se.

— Dar dacă ai fi ratat? bombănea Temeraire, uşor neconsolat şi critic, întinzându-şi gâtul ca să cerceteze jungla. Puteai să nimereşti gura peşterii sau pe cineva din echipaj.

Lily spumegă când îl auzi sugerând una ca asta, cu ochii ei portocaliu intens.

— Sper că nu trebuie să fiu pe-aproape ca să nimeresc un zid, răspunse ea, mocnind, după care se aplecă nerăbdătoare, când o văzu pe Harcourt coborând cu pas împleticit panta udă. Catherine, Catherine, eşti bine? Oul e bine?

— Lasă oul, spuse Catherine, lipindu-şi capul de botul lui Lily. A fost o pacoste, dar tare mă bucur să te văd! Ce deşteaptă ai fost!

— Da, spuse Lily, încântată de sine. Şi, zău, a fost mult mai uşor decât credeam. N-a fost nimeni prin preajmă să mă observe, doar dragonul acela de pe creastă, iar el dormea.

Temeraire îşi frecă şi el botul de Laurence, mulţumit, renunţând la bombăneli. Purta şi acum, spre dezgustul său, zgarda groasă de fier, din care mai atârnau câteva bucăţi butucănoase de cablu, înnegrite şi sfărâmicioase la capete, acolo unde acidul lui Lily slăbise metalul destul ca să-l rupă ei doi.

— Dar nu putem pleca fără doamna Erasmus, spuse Laurence cu glas scăzut.

În acel moment, Dulcia ateriză în mijlocul lor cu doamna Erasmus, care se ţinea strâns de hamuri, pe spinarea ei.

Zburară spre casă prudent, însă repede, găsind cele trebuincioase în ţinutul bogat. Temeraire, sălbatic şi iute, smulse câţiva elefanţi dintr-o turmă, în timp ce dragonii-păstori, mai mici, îl ocărau cu ţipete furioase, dar nu îndrăzniră să-l urmărească, înspăimântaţi de răgetul lui. Lily schimbă brusc direcţia când un dragon de talie medie se înălţă dintr-un sat şi răcni ameninţător, apoi scuipă acid, direct la ţintă, spre creanga unui gigantic baobab de lângă el. Creanga se prăbuşi pe umerii lui. Dragonul sări în lături şi renunţă să-i mai vâneze. Privind înapoi, îl zăriră împingând cu grijă afară din poiană

creanga groasă cât un copac.

Aviatorii improvizară funii din iarbă împletită să se lege cu ele. Îşi fixară picioarele sub chingile hamurilor, astfel că, ori de câte ori se opreau la apă, coborau de-a valma şi îşi loveau coapsele cu pumnii, ca să le dezmorţească. Deşertul îl traversară aproape fără pauză. Piatră palidă şi nisip galben, capetele curioase ale animalelor mici ieşind din găurile lor din pământ, în aşteptarea ploii, în timp ce umbrele dragonilor treceau pe cer, ca nişte nori goniţi de vânt. Temeraire luase tot echipajul Dulciei, cu excepţia lui Chenery. Şi o parte din echipajul lui Lily. Cei trei dragoni zburară cu o viteză greu de imaginat şi ieşiră dincolo de munţi, în zona îngustă de coastă a coloniilor, cu un ceas înaintea amurgului, în cea de-a şasea zi de zbor, şi văzură limbile de flăcări, acolo unde glăsuiau tunurile din Cape.

Când traversau golful şi se îndreptau spre oraş, coloane înguste de fum se lipeau de versanţii muntelui, risipite de un vânt puternic, şi tot oraşul era împânzit de focuri. Corăbiile se chinuiau să se îndepărteze de port, luptându-se cu vântul potrivnic. Tunurile castelului glăsuiau fără încetare, însoţite în port de bubuitul salvelor de bord de pe *Allegiance*. Puntea era învăluită în nori cenuşii de praf de puşcă, revărsându-se peste margini şi rostogolindu-se în apă.

Maximus zbura deasupra corabiei, aproape. Era încă sfrijit, dar dragonii inamici îl ocoleau şi acum cu respect şi se îndepărtau din calea lui. Messoria şi Immortalis îl flancau, iar Nitidus sărea din spatele lor să alunge duşmanul. Reuşiseră până acum să salveze nava, dar poziţia era imposibil de apărat pentru multă vreme. Nu încercau decât să reziste până când ajungeau la bord cei care mai puteau fi salvaţi. Portul mişuna de ambarcaţiuni, bărci înţesate care se clătinau, încercând să ajungă la adăpostul corabiei.

Berkley semnaliză de pe spatele lui Maximus, când îi văzu apropiindu-se: *Ne descurcăm, retrageţi formaţia.* Aşa că trecură ca fulgerul pe lângă ei, îndreptându-se spre ţărm, unde castelul era sub asediu: o întreagă armată de lăncieri ghemuiţi sub scuturi imense din fier şi piele de bou. Mulţi dintre tovarăşii lor zăceau morţi pe câmp, chiar în faţa zidurilor, sfârtecaţi de mitralii şi muschete. Alte cadavre pluteau în şanţul de apărare. Nu reuşiseră să cucerească zidurile prin căţărare, dar supravieţuitorii se retrăseseră dincolo de dărâmăturile caselor distruse de tunuri şi aşteptau acum la adăpost, cu o teribilă răbdare, ca zidul să cedeze.

Un alt cadavru zăcea răşchirat pe terenurile de defilare: un dragon, galben cu maro, cu ochii ceţoşi şi trupul aproape spulberat de impactul cu pământul. Ghiuleaua care-l doborâse îi săpase o gaură adâncă în coastă. Bucăţi de piele însângerată se vedeau pe iarbă, până departe. În aer se aflau vreo treizeci de dragoni, aruncând nu bombe, ci saci plini cu lame de fier, înguste, plate şi triunghiulare, tăioase la

margini, care pătrundeau până şi în piatră. Când Temeraire ateriză în curte, Laurence văzu o sumedenie de astfel de lame răsărind din pământ, ca o mirişte de dinţi. O mulţime de soldaţi morţi se zăreau pe înălţimi.

Regele Mokhachane stătea pe partea inferioară a versanţilor muntelui, departe de bătaia tunurilor, urmărind totul încruntat şi strângându-şi aripile de durere atunci când unul dintre oameni ori dintre dragoni era lovit. Desigur, nu era prea bătrân şi simţea că locul i-ar fi fost pe câmpul de luptă. În jurul regelui se foiau oameni, iar alţii alergau până la compania adunată în faţa zidurilor fortăreţei şi înapoi, cu ordine. Laurence nu vedea dacă prinţul era lângă rege.

Oraşul propriu-zis fusese lăsat neatins. Numai castelul suporta atacul, dar şi aşa străzile fuseseră părăsite. Prin colţuri erau risipiţi bolovani mânjiţi de sânge, iar alţii lăsaseră după ei un alai de cărămizi zdrobite, roşii sub vopseaua lor galbenă. Majoritatea soldaţilor erau pe ziduri, asudând în timp ce manevrau tunurile, şi numeroşi colonişti, bărbaţi, femei şi copii de-a valma se înghesuiau în adăpostul cazărmii, aşteptând întoarcerea bărcilor.

Doamna Erasmus sări de pe spinarea lui Temeraire, aproape imediat ce aterizară, abia atingând hamul. Generalul Grey, grăbindu-se să-i întâmpine, o privi nedumerit când trecu pe lângă el fără o vorbă.

— S-a dus după fetiţele ei, îi explică Laurence, coborând şi el. Domnule, trebuie să vă luăm de-aici neîntârziat. *Allegiance* nu mai poate rezista în port multă vreme.

— Dar cine naiba e? întrebă Grey, şi Laurence îşi dădu seama că pesemne generalul n-o recunoscuse pe doamna Erasmus, care îşi păstrase veşmântul ei tradiţional. Şi la naiba cu sălbaticii ăştia afurisiţi, da! Nu putem nimeri nici măcar un dragon din ăla, nici măcar cu aruncătoarele de piper, aşa de sus se menţin. O să doboare zidurile în curând, dacă nu cumva o să ia foc castelul mai întâi. N-a fost construit să reziste la trei companii de dragoni. De unde-au apărut toţi?

Generalul se întorcea deja, dând ordine, iar aghiotanţii săi alergau să organizeze retragerea: o retragere ordonată, ca la carte, oamenii înfundând gurile tunurilor înainte să le abandoneze pe rând, doar câteva echipe o dată, şi azvârlind butoaiele cu pulbere în canalul de apărare. Domnul Fellowes plecase deja împreună cu echipajul de sol după echipamentul de luptă al dragonilor. Din fericire, acesta se afla încă în fierărie, unde fusese depozitat. Veniră în goană cu plasele de pântece şi toate chingile cu carabiniere pe care le aveau.

— Armura, domnule, nu ne descurcăm cu ea, dacă nu vine s-o ridice singur, spuse el, gâfâind, şi începură grăbiţi să le fixeze plasele de pântece lui Temeraire şi lui Lily.

Dulcia se ridicase din nou în aer, cu puşcaşii ei înarmaţi acum cu

puşti cu piper, să ţină duşmanul la distanţă măcar o vreme.

— Lasă armura, spuse Laurence.

N-avea să fie un efort de durată, ci o cursă rapidă spre un loc sigur şi înapoi după alţi oameni. Aveau nevoie de viteză mai mult decât de protecţie, ştiind că inamicul nu avea tunuri.

Temeraire se ghemui, lăsând primul grup de soldaţi să urce în plasă. Oamenii se împleticeau, unii palizi şi transpiraţi de frică, conduşi de ofiţerii lor, alţii ameţiţi de zgomot şi de fum. Laurence regreta acum amarnic că nu îi ceruse lui Fellowes, când se aflau în Anglia, să ia câteva dintre hamurile de mătase aduse din China, care acum le-ar fi îngăduit să transporte mai mulţi oameni decât obişnuitul număr alocat pentru retragere: treizeci pentru un dragon de talie grea, când Temeraire ar fi putut să se descurce cu mai bine de două sute, la fiecare tură.

Înghesuiră oricum aproximativ cincizeci de oameni, sperând că plasa va rezista zborului scurt.

— Ne vom… începu Laurence, vrând să spună că se vor întoarce.

Fu întrerupt brusc de ţipătul de avertizare al Dulciei, şi Temeraire ţâşni în aer tocmai la timp: trei dintre inamici aduseseră deasupra lor un bolovan enorm, cam de dimensiunea unui elefant, şi îi dădură drumul. Bolovanul strivi cupola delicată a clopotniţei, cu un zăngănit strident, răsunător, şi căzu prin culoarul scurt de acces, sfărâmând în calea lui cărămizi şi pietre lipite cu mortar, iar bariera-ghilotină gemu şi căzu, culcându-se la pământ.

Temeraire se grăbi spre *Allegiance*, lăsă oamenii pe puntea dragonilor şi se întoarse la fel de repede la mal. Suliţaşii se apropiau printre dărâmăturile culoarului îngust, năvălind cu strigăte direct în bătaia muschetelor pe care Grey le adusese şi revărsându-se mai departe, spre tunuri. Grupuri-grupuri înconjurară locurile în care se mai aflau oameni şi înjunghiară tunarii cu mişcări iuţi, smucite, cu vârfurile suliţelor ude şi roşii de sânge. Unul după altul, tunurile amuţiră şi dragonii de deasupra începură să dea târcoale, ca nişte ciori prevestitoare de rău, aşteptând ca ultimul bubuit să se stingă ca să poată coborî.

Temeraire se înălţă în două picioare până la acoperiş şi mătură o duzină de atacatori dintr-o singură mişcare, mârâind.

— Temeraire, tunurile! strigă Laurence. Striveşte tunurile pe care le-au luat…

Atacatorii puseseră mâna pe trei tunuri care nu fuseseră încă înfundate şi încercau să-l răsucească pe primul şi să-l îndrepte spre curte, ca să tragă spre Temeraire şi Lily. Temeraire îşi aşeză pur şi simplu laba din faţă pe carcasă şi azvârli tunul şi cei şase oameni care se agăţau de el printre dinţii parapetului. Tunul căzu în şanţul de apărare, împroşcând apa cu mare zgomot, iar oamenii, deloc

intimidaţi, îi dădură drumul şi ieşiră la suprafaţă.

Aterizând în spatele lor, Lily scuipă: al doilea tun începu să sfârâie, fumegând. Ţeava căzu, carcasa de lemn dizolvându-se mai repede decât metalul, şi se rostogoli în voie ca un popic devastator, doborând oameni şi împrăştiind acidul peste tot. Stropii sfârâiau pe pământ şi pe cărămizi.

Pământul se cutremură atât de violent sub ei, încât Temeraire îşi pierdu echilibrul şi căzu înapoi în curte, pe toate patru picioarele: un alt bolovan masiv căzuse şi zdrobise o bucată din zidul exterior din celălalt capăt, lipsit de apărare, al curţii. Un nou val de oameni năvăli prin spărtură, atât de iute încât oamenii lui Grey nu apucară să se întoarcă să-i întâmpine, şi îi atacară pe cei care continuau să apere intrarea distrusă a castelului. Puşcaşii înşiraţi pe spinarea lui Temeraire lansară un foc iute şi dezlânat către mulţimea care se apropia în goană. Apoi suliţaşii erau înăuntru, luptându-se cu soldaţii şi cu baionetele lor, şi se înstăpâni o tăcere nefirească. Tunurile nu mai trăgeau aproape deloc. Doar când şi când câte un foc de muschetă ori pistol întrerupea gâfâitul celor care se luptau şi gemetele răniţilor şi ale muribunzilor.

Curtea întreagă era un haos imens, fără nicio cale clară de retragere ori linie de luptă. Oamenii alergau în toate direcţiile, ba încercând să fugă, ba încercând să lupte, înghesuiţi de animalele speriate care zbierau: cai, vite şi oi. Le aduseseră în castel ca să le ferească de atacul aşteptat să dureze mai mult şi le închiseseră în cea de-a doua curte mai mică. Înnebunite de zgomotul luptei şi de dragonii dezlănţuiţi deasupra, se eliberaseră şi acum se împleticeau de-a valma pe terenurile de defilare, cu cârduri de găini care ţipau în jurul lor până când îşi rupeau picioarele sau gâtul în zbor ori îşi găseau din întâmplare drumul de ieşire de pe terenurile castelului.

Spre surprinderea lui, Laurence îl zări în mulţime pe Demane, agăţându-se cu disperare de zgarda vacii care-i fusese promisă. Animalul mugea şi se zbătea nebuneşte, luptându-se cu mica lui povară: îl târa în mijlocul încăierării, în timp ce viţelul încerca să-i urmărească, gemând. Sipho aştepta în culoarul boltit prin care comunicau cele două curţi ale castelului, muşcându-şi pumnul strâns, cu faţa schimonosită de spaimă. În clipa următoare, băieţelul ţâşni spre fratele său, întinzând mâna după funia care atârna în spatele vacii.

Doi soldaţi îl atacau sălbatic pe unul dintre inamici şi îl lăsară fără suflare, când vaca trecu, abia târându-se, pe lângă ei. Unul se îndreptă şi îşi şterse sângele din jurul gurii, gâfâind, şi strigă:

— Hoţ mic şi afurisit, n-ai putut aştepta până…

Demane îl văzu, dădu drumul vacii şi sări. Sipho se prăbuşi sub greutatea lui protectoare: baioneta coborî fulgerător spre ei. N-avură

timp nici măcar să protesteze. Valul bătăliei îi îndepărtă pe soldaţi în clipa următoare, lăsând cele două trupuri mici îmbrăţişate pe pământ, pline de sânge. Vaca trecu, poticnindu-se, peste dărâmături, croindu-şi drum afară din curte, prin spărtura din zid, cu viţelul după ea.

— Domnule Martin, spuse Laurence, abia şoptit.

Martin clătină din cap şi îl bătu pe Harley pe umăr. Coborâră din ham şi alergară peste câmp. Îi luară pe băieţi şi îi ridicară în plasă, Demane fără vlagă, Sipho plângând încetişor, pe umărul lui Harley, năclăit de sângele fratelui său.

Câţiva suliţaşi pătrunseseră printre coloniştii adunaţi în cazarmă şi un oribil măcel se dezlănţuise: femeile şi copiii erau împinşi la o parte, atacatorii lipindu-i uneori de pereţi, ca să nu le stea în cale, dar pe bărbaţi îi aruncau la picioarele lor fără remuşcări, în timp ce coloniştii trăgeau nebuneşte cu muschetele şi puştile, nimerind deopotrivă prieteni şi duşmani. Bărcile golite se întorceau după alţi pasageri, dar vâslaşii ezitau să tragă la mal, în ciuda sudălmilor furioase ale conducătorilor lor, care se auzeau peste apă.

— Domnule Ferris! strigă Laurence. Domnule Riggs, faceţi-le puţin loc aici, vă rog!

Şi coborî el însuşi să se ocupe de încărcarea soldaţilor care se retrăgeau, în locul lui Ferris. Cineva îi dădu un pistol şi o cutie cu cartuşe, încă lipicioasă de sângele cadavrului de la care proveneau. Laurence azvârli iute pistolul peste umăr şi sfâşie ambalajul de hârtie cu dinţii. Încărcă arma şi scoase sabia. Un suliţaş veni în fugă spre el, dar Laurence nu apucă să tragă. Intuind pericolul, Temeraire îi strigă numele şi se năpusti să sfâşie suliţaşul, dislocând cu această mişcare trei dintre soldaţii care încercau să iasă din plasa sa.

Laurence strânse din dinţi şi se lăsă ascuns în spatele rândurilor echipajului său de sol. Îi dădu pistolul domnului Fellowes şi merse să grăbească îmbarcarea oamenilor, acum disperaţi şi hărţuiţi din toate părţile, în pielea întinsă a plasei.

Lily, care nu putea să transporte aşa de mulţi, fusese deja încărcată. Se ridică şi scuipă peste marea de oameni care se revărsau prin zidul distrus, umplând spaţiul gol cu cadavre hidoase contorsionate, fumegânde. Dar trebuia să se îndrepte spre corabie şi, în spatele ei, supravieţuitorii începură imediat să doboare mai mult moloz de pe ziduri, ca să îngroape restul de acid.

— Domnule, spuse Ferris gâfâind, când se întoarse. Îşi vârâse mâna la cingătoare şi prin cămaşa sfârtecată strălucea o rană cireşie, de-a lungul braţului. Cred că i-am îmbarcat pe toţi, continuă el. Coloniştii, vreau să spun cei rămaşi.

Eliberaseră curtea şi Temeraire, dezlănţuindu-se şi mai sălbatic, îi omorâse pe cei care mânuiau tunurile, deşi doar câteva echipaje se mai căzneau, loviturile lor răzleţe fiind tot ce mai ţinea la distanţă

dragonii. Bărcile alergau peste valuri, marinarii vâslind cu o grabă istovitoare. Cazărmile erau scăldate în sânge, iar cadavrele negre şi albe se înălţau şi coborau împreună în spuma rozalie, acolo unde valurile înaintau pe plajă.

— Duceţi-l pe general la bord, spuse Laurence, şi, domnule Turner, fii bun, dă semnalul de retragere.

Întorcându-se, îi oferi doamnei Erasmus mâna ca să urce la bord. Ferris o escortase înapoi, iar fiicele ei, cu şorţuleţele murdare şi pătate de funingine, i se agăţau de fustă.

— Nu, căpitane, mulţumesc, zise ea. La început Laurence nu înţelese şi se întrebă dacă era rănită, dacă nu-şi dădea seama că bărcile plecaseră. Dar doamna Erasmus clătină din cap şi adăugă: Vine Kefentse. I-am spus că o să-mi caut fiicele şi o să-l aştept aici, în castel. De-asta m-a lăsat să plec.

Laurence se holbă la ea, năucit.

— Doamnă, spuse el, nu ne poate urmări, nu pentru multă vreme, nu de pe ţărm. Dacă vă temeţi că vă va captura din nou…

— Nu, răspunse ea simplu. Rămânem. Nu te teme pentru noi, adăugă ea. Oamenii n-o să ne facă niciun rău. E dezonorant să-şi păteze suliţele cu sângele unei femei şi, oricum, sunt sigură că Kefentse va fi aici curând.

Allegiance ridica deja ancora şi tunurile răsunau din nou, ca să risipească norii şi să poată porni. Pe metereze, ultimii tunari îşi abandonaseră posturile şi alergau înnebuniţi să scape – la Temeraire, la ultimele bărci care-i aşteptau.

— Laurence, trebuie să mergem, spuse Temeraire, cu glas foarte gros şi răsunător, întinzându-şi gâtul dintr-o parte în alta. Gulerul îi era desfăşurat la maximum şi, cu toate că acum nu zbura, inspira adânc din instinct, umflându-şi pieptul. Lily nu poate să ducă atât de mulţi, trebuie să mă duc s-o ajut.

Lily era singura lor apărare în faţa dragonilor inamici, care se fereau de acidul ei, după ce acum îi văzuseră de aproape efectele, dar puteau s-o înconjoare şi s-o doboare într-o clipă sau s-o atragă departe în văzduh, pentru ca unii dintre ei să poată sări în spatele lui Temeraire, atunci când avea să rămână vulnerabil la sol.

Alţi şi alţi oameni veniseră în valuri în curte, străbătând zona cedată: se ţineau departe de Temeraire, răspândindu-se de-a lungul zidului îndepărtat, într-un semicerc. Individual, nu le puteau face mare lucru, dar năvălind toţi deodată cu suliţele, puteau să-l facă pe Temeraire să-şi ia zborul. Iar în aer, Laurence vedea cum unii dintre dragoni se învârteau în jurul lui Lily şi undeva mai jos, gata să-l prindă pe Temeraire în gheare. N-aveau timp s-o convingă. În orice caz, uitându-se la expresia doamnei Erasmus, Laurence nu credea că ar putea fi uşor convinsă.

— Doamnă, spuse el, soţul dumneavoastră…

— Soţul meu e mort, răspunse ea, cu fermitate, iar fiicele mele vor fi crescute în demnitate aici, în Tswana, nu ca nişte cerşetoare în Anglia.

Laurence nu putea răspunde: era văduvă şi nu dădea socoteală nimănui, doar sieşi. Nu avea dreptul s-o constrângă. Se uită la copilele care se agăţau de ea, palide şi trase la faţă, prea obosite de situaţiile extreme prin care trecuseră ca să se mai teamă.

— Domnule, înseamnă că n-a mai rămas nimeni, spuse Ferris, lângă el, uitându-se neliniştit de la unul la altul.

Doamna Erasmus îşi luă rămas-bun, răspunzând tăcerii lui Laurence cu o mişcare a capului şi apoi, aplecându-se, o ridică pe fetiţa cea mică pe şold. Cu o mână pe umărul celei mari, le conduse către reşedinţa guvernatorului, cu veranda sa acoperită, care se înălţa cu un straniu aer de demnitate în mijlocul dărâmăturilor însângerate ale bătăliei dimprejur, călcând cu grijă peste cadavrele răşchirate pe treptele ei rotunjite.

— Prea bine, spuse Laurence şi, întorcându-se, urcă la bord.

Nu mai era timp.

Temeraire se ridică pe picioarele din spate şi, răcnind, săltă în aer. Dragonii se împrăştiară speriaţi în faţa vântului divin, cei mai apropiaţi ţipând de durere, în timp ce Temeraire se îndepărta. Iar Lily şi Dulcia porniră după el, cotind împreună către *Allegiance* – un evantai de vele, albe pe albastrul oceanului, ieşind deja din port, în apele Atlanticului.

În curte, dragonii începură să aterizeze pe ruine, să facă prăpăd printre vitele care alergau libere. Doamna Erasmus stătea dreaptă în capul scărilor, strângând fetiţa cea mică în braţe şi toate trei cu feţele întoarse în sus. Iar Kefentse gonea deja spre ele, peste ape, strigând cu glas sonor şi vesel.

III

13

— Te deranjez cumva? întrebă Riley cu stânjeneală.

Nu putea să bată la uşă, pentru că nu exista uşă. La bord erau o mulţime de femei refugiate. În beneficiul confortului lor modest, aproape toate cabinele şi pereţii despărţitori dispăruseră, iar acum o bucată de pânză de vele, mică şi zdrenţuită, era tot ce despărţea patul lui Laurence de cel al lui Chenery, într-o parte, şi de cel al lui Berkley, în cealaltă. Pot să te rog să faci o plimbare cu mine pe puntea dragonilor?

Îşi vorbiseră deja, desigur, de nevoie, în acele prime ore agitate, când toţi ofiţerii îşi uniseră eforturile ca să organizeze cumva şapte dragoni, copiii care plângeau, răniţii, câteva sute de pasageri incomozi şi toată zăpăceala la care te puteai aştepta pe o corabie de trei ori mai mare decât una de prim rang, lansată la apă fără niciun fel de pregătiri, direct în braţele unui vânt brutal din faţă, cu un ţărm gata s-o primească în orice clipă şi cu o punte încă plină de bolovanii îmbrăcaţi în fier care le slujiseră inamicilor drept proiectile.

În harababura de pe punte, Laurence îl văzuse, totuşi, pe Riley, privind cu nelinişte grupul nou-sosit, o nelinişte care se potoli vizibil când o văzu Harcourt strigând ordine echipajului ei. Dar după alte câteva ocazii s-o studieze, aerul său de uşurare se transformă în confuzie şi apoi în suspiciune. Riley venise în sfârşit pe puntea dragonilor, pretextând că le cerea acestora să-şi schimbe poziţiile, pentru ca nava să se încline ceva mai mult spre pupa, reuşind astfel să observe mai bine starea lui Catherine. Laurence înţelesese ce voia Riley de fapt, căci solicitarea, în forma pe care le-o prezentă acesta, era o schemă confuză prin care Maximus urma să fie aşezat în partea din faţă a punţii, cu Lily în spatele lui, pesemne, şi Temeraire întins pe parapetul de la babord, ceea ce s-ar fi sfârşit probabil cu jumătate dintre dragoni în apă şi nava răsucindu-se în cercuri maiestuoase.

— Foarte dispus, se declară acum Laurence, în timp ce urcau împreună în tăcere. O tăcere necesară, într-o oarecare măsură, căci Laurence trebuia să păşească în urma lui Riley prin culoarele înguste, care erau tot ce mai rămăsese din spaţiul navigabil din interior, şi pe scări în sus. Întrucât puntea superioară fusese cedată pasagerilor îngrămădiţi pe corabie, ca să aibă lumină şi libertate de mişcare, puntea dragonilor oferea mai multă intimitate decât puteai găsi oriunde altundeva pe vas. Atâta vreme cât nu te deranja un auditoriu curios format din dragoni.

Oricum, în momentul de faţă, majoritatea dragonilor erau lipsiţi de vlagă: Temeraire, Lily şi Dulcia, istoviţi după zborul lor lung şi disperat, precum şi după emoţiile de la sfârşit, iar Maximus făcând trinchetinul să zbârnâie de rezonanţa sforăitului său gros şi sonor. Era bine că oboseala îi făcea să doarmă cu stomacul gol, fiindcă nu prea mai aveau nimic de mâncare, nici şanse să găsească ceva, până când nu reuşeau să acosteze în vreun port pentru provizii. După trezire, dragonii aveau să fie nevoiţi să pescuiască pentru cină.

— Mă tem, spuse Riley sfios, rupând tăcerea în timp ce păşeau de-a lungul parapetului, că va trebui să ne facem plinul de apă la Benguela. Regret nespus, dacă asta o să te supere. Mă întreb dacă ar trebui sau nu să încercăm să ne oprim mai bine pe Sfânta Elena.

Sfânta Elena nu era un port de sclavi şi nu le era în drum. Laurence era profund conştient de faptul că această propunere reprezenta un mod prin care Riley îşi cerea scuze şi spuse imediat:

— Nu cred că e recomandabil. Am putea să ne pomenim împinşi de vânt spre sud până la Rio şi chiar dacă leacul, precum şi vestea pierderilor de la Cape vor ajunge acasă înaintea noastră, tot va fi nevoie urgentă în Anglia de formaţia noastră.

Riley primi recunoscător felul în care Laurence îi răspunse şi amândoi se plimbară în susul şi-n josul punţii, simţindu-se mult mai în largul lor împreună.

— Fireşte, n-avem nicio clipă de pierdut, spuse Riley, şi, în ceea ce mă priveşte, am suficiente motive să-mi doresc să ajungem înapoi acasă cât mai repede. Sau credeam că am, până când mi-am dat seama că are de gând să se încăpăţâneze. Dar, Laurence, iartă-mă, te rog, că-ţi vorbesc aşa de liber: aş fi fericit dacă am avea vânt potrivnic tot drumul, dacă asta ar însemna că nu vom ajunge înainte să se mărite cu mine.

Ceilalţi aviatori începuseră deja să se refere, în termeni deloc binevoitori, la ceea ce numeau comportamentul exaltat al lui Riley, iar Chenery mersese până într-acolo încât spusese:

— Dacă o mai hărţuieşte mult pe biata Harcourt, va trebui să facem ceva. Dar cum să-i venim de hac?

Laurence avea ceva mai multă înţelegere pentru suferinţa lui Riley. Era puţin şocat că Harcourt nu voia să se mărite nici arsă cu fierul roşu şi situaţia îl obligă să-şi aducă aminte cu regret de reverendul Erasmus. Îi lipsea sfatul călduros şi hotărât în favoarea căsătoriei pe care era convins că acel domn i l-ar fi dat. Domnul Britten, capelanul oficial al lui Riley, numit de Amiralitate, n-ar fi putut aduce niciun argument moral pentru a forţa pe cineva, chiar dacă l-ar obliga să stea treaz suficient cât s-o facă.

— Dar cel puţin e hirotonisit, spuse Riley, aşa că n-ar fi nicio problemă, totul va fi perfect legal. Dar ea nici nu vrea să audă. Şi nu

poate spune, cinstit vorbind, adaugă el pe jumătate sfidător, că sunt eu cine ştie ce ticălos pentru că nu am încercat să vorbesc înainte. N-a fost ca şi cum… n-am fost eu cel care… Apoi, întrerupându-se grăbit, termină pe un ton mai tânguitor, spunând: Şi n-am ştiut de unde să încep, Laurence. N-are nicio rudă, cineva care ar putea s-o convingă?

— Nu, e chiar singură pe lume, spuse Laurence. Şi, Tom, trebuie să ştii că nu poate părăsi aviaţia. Nu ne putem lipsi de Lily.

— Ei, bine, spuse Riley, fără tragere de inimă, dacă nu poate fi găsit nimeni care să preia dragonul… (O idee pe care Laurence nu se osteni să încerce şi i-o scoată din cap.) Dar nu contează, nu sunt aşa de nemernic s-o abandonez. Şi guvernatorul a fost destul de amabil să-mi spună că doamna Grey e dornică s-o primească: o generozitate mai mare decât te-ai putea aştepta, şi care cu siguranţă o să-i facă viaţa mai uşoară în Anglia. Au multe cunoştinţe, în cele mai bune cercuri. Dar, desigur, nu până nu ne căsătorim şi până nu ascultă glasul raţiunii.

— Poate se teme că familia ta nu va fi de acord, spuse Laurence, mai mult ca să-l consoleze decât din convingere.

Era sigur că Harcourt nu se gândise nicio clipă la sentimentele familiei lui Riley, nici nu s-ar gândi, dacă s-ar hotărî să se căsătorească.

— I-am promis deja că vor face tot ce se cuvine şi aşa va fi, răspunse Riley. Nu vreau să zic că este genul de căsătorie la care ar fi sperat familia mea pentru mine, dar am veniturile mele şi pot să mă însor cu cine vreau fără să fiu acuzat de nechibzuinţă, cel puţin. Îndrăznesc să spun că tatei, cel puţin, nu-i va păsa, numai să fie băiat. Soţia fratelui meu n-a reuşit să nască decât fete, ultima acum patru ani, şi totul decurge de-aici, termină el, gesticulând.

— Dar totul e o aberaţie, Laurence, spuse Catherine, la fel de exasperată, când o abordă. Se aşteaptă să-mi dau demisia.

— Cred, replică Laurence, că l-am făcut să înţeleagă că aşa ceva este imposibil. S-a consolat, de voie, de nevoie. Şi trebuie să pricepi, adăugă el, importanţa foarte concretă a legilor succesiunii.

— Nu pricep deloc, răspunse ea. Are vreo legătură cu averea tatălui său? Ce legătură are asta cu mine sau cu copilul? Are un frate mai mare, nu-i aşa, cu copii?

Laurence, care nu fusese instruit în chestiunile legale legate de moştenire şi substituţie, cât mai degrabă le absorbise prin piele, făcu ochii mari. După care îi explică repede că averea se moşteneşte pe linie masculină şi copilul ei, dacă era băiat, avea să-şi moştenească unchiul.

— Dacă refuzi, spuse Laurence, renunţi la averea copilului tău, care presupun că e substanţială şi care va fi lăsată, prin substituţie, unei rude îndepărtate care nu se va sinchisi de interesul nepoatelor lui

Riley.

— E o absurditate, răspunse ea, dar, da înţeleg. Şi presupun că biata făptură ar avea de suferit dacă ar creşte ştiind ce-ar fi putut să fie. Dar tot ce sper e să nu fie băiat, ci fată, şi atunci la ce să-i folosească lui Riley copilul? Sau eu? Catherine râse, îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi, în cele din urmă, continuă: O, la naiba, presupun că poate divorţa oricând de mine! Prea bine. Dar dacă e fată, va fi o Harcourt, adăugă ea, hotărâtă.

Căsătoria fu amânată pentru scurt timp, neavând nimic adecvat pentru a putea pregăti un ospăţ de nuntă, până când reuşeau să se aprovizioneze. Penuria îi mânase deja la ţărm de mai multe ori. Nu exista pe hărţile lor niciun port sigur de-a lungul coastei sudice, unde *Allegiance* să poată fi ancorată fără teamă. Aşa că butoaiele goale de apă erau legate laolaltă şi aşezate pe spinările dragonilor, care zburau zilnic cele douăzeci de mile de apă pe care Riley le lăsa, prudent, între ei şi coastă, şi încercau să găsească cine ştie ce râu fără nume care se vărsa în mare.

Apropiindu-se de Benguela, trecură, pe 15 iunie, pe lângă două corăbii hodorogite, cu bordurile înnegrite şi velele murdare, pe care un pirat s-ar fi jenat să le arboreze. Le luară drept nave cu refugiaţi din Cape, care aleseseră să se îndrepte spre est, către Sfânta Elena. *Allegiance* nu se oferi să se apropie. Abia le ajungeau şi lor mâncarea şi apa şi, oricum, micile nave fugiră de ei, temându-se, pesemne, să nu fie forţaţi să le dea provizii sau oameni. Şi pe bună dreptate.

— Aş da orice pentru zece marinari destoinici, spuse calm Riley, privindu-i cum se pierd la orizont.

Nu le mărturisi ce-ar fi dat pentru niţică apă curată. Dimineaţa, dragonii lingeau deja velele de rouă şi toată lumea fusese trecută la jumătate de raţie.

La început văzură fumul, încă ridicându-se, de la mare depărtare: un fum gros, necontenit, de lemne ude, stivuite în focuri imense de tabără, care, când se apropiară de port, se dovediră schelete de corăbii răsturnate, azvârlite de ocean pe plajă. Nu mai rămăsese din ele aproape nimic, doar chilele îndărătnice şi elementele de coastă, semănând cu cutiile toracice ale unor leviatani eşuaţi la mal, care se aruncaseră pe nisip să moară. Fortificaţiile coloniei olandeze fuseseră transformate în ruine.

Nu era niciun semn de viaţă. Cu toate golurile de tragere deschise şi dragonii treziţi, atenţi la cel mai mic semn de pericol, bărcile navei se îndreptară spre ţărm, pline de butoaie goale. Se întoarseră vâslind mai repede, în ciuda încărcăturii mai grele. În cabina lui Riley, locotenentul Wells raportă agitat:

— Mai mult de-o săptămână, domnule, aş zice, spuse el. Am găsit mâncare putrezită, în unele case şi tot ce-a mai rămas din fort

neclintit. Am găsit un mormânt mare săpat în câmp, în spatele portului. Trebuie să fi fost cel puţin o sută de morţi.

— Nu se poate să fi fost acelaşi grup care ne-a atacat în Capetown, spuse Riley, când Wells termină. Nu se poate. Ar fi putut dragonii să zboare până aici aşa de repede?

— O mie patru sute de mile, în mai puţin de-o săptămână? Nu, dacă voiau să lupte la sfârşit, şi foarte probabil în nicio situaţie, zise Catherine, măsurând pe hartă cu degetele. (Ea prezida întrunirea, căci Riley reuşise să-i lămurească pe ceilalţi să-i dea ei cabina mare de la pupă, pentru călătoria spre casă.) Nici nu era nevoie, oricum. Erau destui dragoni la cascadă ca să formeze un alt grup de atac, de aceeaşi mărime, sau alte zece.

— Ei, bine, şi îmi pare rău să cobesc ca o cioară, spuse Chenery, dar nu văd niciun afurisit de motiv să nu se fi dus spre Luanda, dacă voiau.

Încă o zi de drum îi aduse în apropiere de al doilea port mare. Dulcia şi Nitidus îşi luară zborul, bătând iute din aripi în faţa vântului şi se întoarseră opt ore mai târziu, găsind corabia cufundată în beznă sub farurile aprinse pe gabii.

— Ars din temelii tot locul, spuse Chenery, dând peste cap, cu sete, cana de grog pe care o primi. Nici ţipenie de om şi toate fântânile pline de rahat de dragoni, să-mi fie cu iertare.

Începură treptat să înţeleagă cu toţii magnitudinea dezastrului: nu doar Capetown era distrus, ci şi altele două dintre cele mai mari porturi din Africa. Dacă intenţia inamicului ar fi fost să preia controlul asupra porturilor, tot teritoriul dintre ele trebuie să fi fost cucerit mai întâi. Dar, dacă tot ce doreau era să distrugă pur şi simplu, nu era nevoie de o muncă aşa de îndelungată, de extinsă. Fără forţe aeriene care să li se opună, dragonii ar fi putut să treacă fără probleme de orice dispozitive de apărare şi să meargă direct la ţintă, ducând cu ei infanteria uşoară. Şi apoi să-şi reverse toată energia asupra nefericitului oraş care le atrăsese mânia.

— Au luat toate tunurile, spuse Warren încet. Şi ghiulelele. Am găsit chesoanele unde au fost depozitate. Îmi imaginez că au luat şi praful de puşcă, n-am văzut să fi rămas nici strop.

Tot nesfârşitul lor drum spre casă de-a lungul coastei fu însoţit de nori de fum şi de ruine, precedate de vestitorii lor, corăbiile înnegrite şi hodorogite, pline de supravieţuitori, care se târau înapoi să-şi caute un refugiu. *Allegiance* nu mai făcu nicio încercare să intre în port, bizuindu-se, în schimb, pe scurtele zboruri ale dragonilor până pe coastă, după apă, până când alte două săptămâni îi aduseră la Cape Coast. Riley considera că era de datoria lor măcar să numere morţii din portul britanic şi sperau că fortificaţiile, mai vechi şi mai extinse decât cele din alte porturi, mai salvaseră poate câţiva oameni.

Castelul care slujea drept comandament pentru port, construit din piatră, rămăsese în cea mai mare parte intact, cu excepţia acoperişului găurit şi carbonizat. Tunurile, care se dovediseră inutile, deşi îndreptate spre mare, dispăruseră, la fel ca şi grămezile de ghiulele din curte. *Allegiance*, supusă vicisitudinilor vântului şi valurilor, nu reuşise să ţină pasul cu dragonii şi înaintase mai încet decât succesiunea de atacuri. Trei săptămâni şi mai bine trecuseră de la asalt.

În timp ce Riley organiza echipajul navei în trista muncă de exhumare şi numărare a cadavrelor din mormântul lor uriaş, Laurence şi ceilalţi căpitani aviatori îşi împărţiră versanţii împăduriţi de la nord şi dimprejurul oraşului distrus, în speranţa că vor găsi vânat pentru toată lumea. Aveau mare nevoie de carne proaspătă. Rezervele de carne de porc sărată se împuţinau văzând cu ochii, iar dragonii erau mereu flămânzi. Doar Temeraire era foarte mulţumit cu peştele, dar chiar şi el îşi exprimase dorinţa cu jind:

— Nişte antilope fragede, de dragul variaţiei. Sau un elefant ar fi cel mai bun. Sunt aşa de hrănitori!

Între timp, reuşi să-şi ostoiască foamea cu vreo doi bivoli micuţi cu blana roşcată, în timp ce puşcaşii doborâră încă vreo şase, atâţia câţi putea să ducă Temeraire în gheare până la corabie.

— Au un miros cam neplăcut, dar Gong Su ar putea să încerce să fiarbă unul cu câteva fructe uscate, spuse Temeraire gânditor, vârându-şi coarnele în gura animalului, ca să-i culeagă dinţii, cu un troncănit îngrozitor, înainte de a-i depune, mofturos, pe pământ. Apoi îşi zbârli gulerul: Cred că vine cineva.

— Slavă Domnului, sunteţi albi? veni un strigăt înăbuşit dinspre pădure.

În scurt timp, câţiva bărbaţi murdari şi istoviţi ieşiră în poiană şi băură cu o recunoştinţă demnă de toată mila din grogul şi din brandy-ul lor.

— Nici n-am îndrăznit să sperăm, când v-am auzit puştile, spuse liderul lor, un domn George Case din Liverpool, care, împreună cu partenerul său David Miles şi câteva ajutoare, nu reuşiseră să scape la timp din calea dezastrului.

— Ne ascundem în pădure de când au descins monştrii, spuse Miles. Au luat toate corăbiile care n-au fugit destul de repede şi le-au zdrobit ori le-au ars înainte să plece. Şi noi eram acolo, aproape fără gloanţe. Eram disperaţi. Presupun că ar fi murit cu toţii de foame dacă mai trecea o săptămână.

Laurence nu înţelese despre cine vorbea, până când Miles nu îi duse la un ţarc improvizat, ascuns în pădure, unde se aflau vreo două sute de sclavi, ultimii rămaşi.

— Cumpăraţi şi plătiţi. Şi a doua zi urma să-i încărcăm la bord, explică Miles, scuipând cu un dezgust filosofic, în timp ce unul dintre

sclavii sfrijiţi, înfometaţi, cu buzele crăpate adânc, întoarse capul în ţarc şi întinse mâna, cerşind apă.

Duhoarea era îngrozitoare. Sclavii făcuseră câteva tentative să sape mici gropi pentru necesităţi în interiorul ţarcului, înainte să fie prea slăbiţi, dar erau legaţi între ei cu lanţuri la glezne şi nu se puteau îndepărta unul de altul. La niciun sfert de milă era un pârâu care se vărsa în mare. Case şi oamenii lui nu păreau însetaţi, nici prea flămânzi. Pe frigare erau resturile unei antilope, la mică distanţă de ţarc.

— Dacă acceptaţi să ne luaţi cu voi, spuse Case, o să ne revanşăm la Madeira. Sau, adăugă el cu un aer de mare generozitate, puteţi să-i cumpăraţi direct, dacă preferaţi. Vă oferim un preţ bun, puteţi fi siguri.

Lui Laurence îi venea greu să răspundă. I-ar fi plăcut să-i tragă un pumn. Temeraire nu era măcinat de asemenea dileme. Apucă pur şi simplu poarta cu ghearele din faţă şi, fără o vorbă, o smulse cu totul din loc şi o aruncă pe pământ, gâfâind de furie.

— Domnule Blythe, spuse Laurence înverşunat, desfă, te rog, lanţurile acestor oameni.

— Da, domnule, răspunse Blythe şi îşi aduse uneltele.

Sclavii făcură ochii mari.

— Dumnezeule, ce vreţi să faceţi? întrebă Miles, iar Case strigă că o să-i dea în judecată, negreşit o să-i dea în judecată, până când Laurence, întorcându-se spre ei, spuse, cu răceală:

— Să vă las aici să discutaţi aceste chestiuni cu domnii de faţă?

Ceea ce îi reduse brusc la tăcere.

Era un proces lung şi chinuitor: oamenii erau legaţi unul de altul cu lanţuri de fier şi în grupuri de câte patru, cu funii în jurul gâtului. Câţiva dintre ei erau legaţi de butuci groşi, fiindu-le aproape imposibil şi să stea în picioare.

Temeraire încercă să intre în vorbă cu sclavii, în timp ce Blythe îi elibera, dar aceştia vorbeau o limbă complet diferită şi se retrăgeau speriaţi din faţa capului aplecat al dragonului. Nu erau din Tswana, ci din vreun alt trib din regiune, care nu avea relaţii similare cu dragonii.

— Dă-le carnea, îi şopti Laurence lui Fellowes.

Acest gest nu avea nevoie de traducere şi imediat cei mai vânjoşi dintre foştii prizonieri începură să pregătească focuri şi să-i sprijine pe cei mai slăbiţi ca să poată mânca posmagii împărţiţi de Emily şi de Dyer, cu ajutorul lui Sipho. Mulţi dintre sclavi preferară să fugă imediat, deşi erau vizibil vlăguiţi. Înainte să ajungă carnea pe frigare, aproape jumătate din ei dispăruseră în pădure, să încerce să-şi croiască drum spre casă, presupunea Laurence. N-avea cum să ştie de la ce distanţă fuseseră aduşi ori din ce direcţie.

Temeraire stătu ţeapăn şi plin de dezgust când negustorii de sclavi fură urcaţi la bordul lui, iar când aceştia continuară să bombăne, întoarse capul şi le arătă colţii, spunând pe ton ameninţător:

— Mai vorbiţi aşa de Laurence şi vă las aici chiar eu. Atunci o să puteţi tăcea în sfârşit.

Echipajul îi privea, de asemenea, cu mare dispreţ.

— Javre nerecunoscătoare, mârâi Bell, în timp ce-i lega în ham.

Laurence răsuflă uşurat când îi coborî pe punte şi îi văzu dispărând printre ceilalţi pasageri de pe *Allegiance.* Ceilalţi dragoni se întorseseră mai norocoşi de la vânătoare şi Maximus depozită triumfător pe punte o pereche de elefanţi micuţi, după ce mâncase deja trei. Îi decretă foarte gustoşi, iar Temeraire suspină uşor, pentru că elefanţii fură imediat repartizaţi pentru nuntă. Deşi trecuse în planul doi, din pricina problemelor lor mult mai importante, căsătoria nu mai putea fi mult amânată fără a pune mireasa în imposibilitatea de a păşi pe puntea unei nave în tangaj.

Era un moment nepotrivit, deşi Chenery se asigurase că oficiantul va fi treaz, cu obişnuitul său dispreţ faţă de noţiunea de bune maniere, luându-l pe Britton de-o ureche şi târându-l pe puntea dragonilor, cu o seară înainte, şi însărcinând-o pe Dulcia să nu-l lase să se atingă de băutură. Preotul era treaz ca lumina zilei, a doua zi dimineaţă, şi paralizat de frică. Mesagerii lui Harcourt îi aduseră cămaşa curată şi micul dejun pe puntea dragonilor şi îi periară haina tot acolo, ca nu cumva să se furişeze şi să se fortifice iarăşi până cădea în apatie.

Dar lui Catherine nici nu-i trecuse prin cap să-şi facă rost de o rochie, iar lui Riley nici nu-i trecuse prin cap că ea nu se îngrijise de asta. În consecinţă, fu nevoită să se mărite în pantaloni şi veston, dând ceremoniei un aspect foarte ciudat şi făcând-o să roşească pe biata doamnă Grey, alături de alte numeroase femei respectabile din Capetown, care veniseră să asiste. Britton părea şi el foarte încurcat, în absenţa aburului liniştitor al băuturii, şi se bâlbâi aproape la fiecare frază. Şi, cireaşa de pe tort, când Britton îi invită pe cei prezenţi să-şi exprime obiecţiile sau să tacă pe veci, Lily, în ciuda nenumăratelor asigurări pe care i le dăduse Harcourt pe această temă, îşi întinse capul peste marginea punţii dragonilor, alarmând asistenţa.

— N-am voie? întrebă ea.

— Nu, n-ai voie! spuse Catherine, iar Lily, oftând adânc, îşi întoarse ochii roşii-portocalii spre Riley şi zise:

— Prea bine, atunci, dar dacă te porţi urât cu Catherine, o să te arunc în ocean.

Nu era cel mai promiţător început pentru viaţa conjugală, dar carnea de elefant fu într-adevăr delicioasă.

Veghetorul văzu lumina de pe Capul Lizard pe 10 august, când în sfârşit intrară în Canal, cu masa întunecată a Angliei la prora babord.

Şi mai zări şi câteva lumini care alergau pe lângă ei. Nu erau corăbii ale baricadei. Riley ordonă să se stingă luminile şi îndreptă nava spre sud-est, cu mare atenţie la hărţile sale, iar când se făcu dimineaţă, avură plăcerea amestecată cu mâhnire de a se pomeni chiar în spatele unui convoi de opt nave care se îndreptau sigur către Le Havre: şase nave comerciale şi două fregate care le escortau, pe care ar fi avut dreptul să le captureze. Oricare dintre ele s-ar fi predat imediat, dacă s-ar fi aflat în raza lor de acţiune. Dar erau la şaizeci de mile depărtare şi, când îi văzură, umflară repede pânzele şi se îndepărtară imediat.

Laurence se sprijini de balustradă lângă Riley, privindu-le melancolic cum pleacă. *Allegiance* nu mai fusese spălată cum se cuvine de când părăsise Anglia, şi podeaua era îngrozitor de murdară. În orice caz, nu atingea opt noduri nici în condiţii optime, şi până şi fregata din coada convoiului gonea cu siguranţă cu unsprezece. Gulerul lui Temeraire tremura când se aşeză să le privească.

— Sunt convins că putem să le ajungem din urmă. Am putea să le ajungem sigur, cel puţin după-masă.

— Uite-i aripile velelor, spuse Riley, privind prin lunetă.

Fregata greoaie făcu un salt înainte, după ce aşteptase ca navele comerciale pe care le apăra s-o ia înainte.

— Nu cu vântul acesta, spuse Laurence. Sau poate că tu ai putea, dar nu şi ceilalţi. Şi nu avem tancuri. În orice caz, n-am reuşi să le capturăm. *Allegiance* ar fi vizibilă până după lăsarea serii şi ar fugi toate de noi la adăpostul întunericului.

Temeraire oftă şi îşi culcă la loc capul pe picioarele din faţă. Riley închise luneta.

— Domnule Wells, hai, te rog, să ne îndreptăm spre nord-nord-vest.

— Da, domnule, răspunse trist Wells, şi se întoarse să facă pregătirile.

Dar fregata din fruntea convoiului se opri pe neaşteptate şi schimbă brusc direcţia către sud, cu multe manevre la tachelaj, vizibile prin lunetă.

Întregul convoi se răsucea, de parcă acum ar fi vrut să se îndrepte spre Granville, pe lângă insulele Jersey. Îşi asumau un risc mai mare şi Laurence nu putea să-şi închipuie ce aveau de gând, doar dacă poate zăriseră vreo navă de la baricadă. Într-adevăr, Laurence se mira că nu văzuseră până acum o asemenea navă şi se întreba dacă nu cumva furtuna împinsese recent blocada în susul Canalului.

Allegiance avea acum avantajul că naviga mai degrabă în întâmpinarea lor decât direct în urma lor.

— Am putea să-i mai lăsăm puţin, spuse Riley cu un calm studiat şi îndreptă corabia după ei, spre satisfacţia nerostită, dar evidentă, a echipajului. Măcar de-ar fi destul de rapidă cealaltă navă, pe care ei încă n-o puteau vedea. Chiar şi o singură fregată ar fi de-ajuns,

stimulată de prezenţa ameninţătoare a lui *Allegiance*. Şi atâta vreme cât *Allegiance* se afla la orizont în momentul culminant al vânătorii, i s-ar cuveni o parte din orice captură.

Scrutară oceanul cu încordare, mişcând luneta, fără succes, până când Nitidus, care din când în când sălta în aer, ateriză şi spuse cu sufletul la gură:

— Nu e o navă, sunt dragoni.

Îşi încordă privirea, dar petele care se apropiau se pierdeau printre nori aproape tot timpul. Însă cu siguranţă se apropiau cu repeziciune şi, în mai puţin de-o oră, convoiul schimbă iarăşi direcţia. Acum încercau doar să ajungă sub protecţia uneia dintre poziţiile franceze de pe coastă, riscând să înainteze spre un ţărm cu vântul din spate. *Allegiance* se apropiase la o distanţă de vreo treizeci de mile.

— Acum putem merge? întrebă Temeraire, rotindu-şi privirea.

Toţi dragonii erau în stare de alertă. Deşi stăteau ghemuiţi, ca să nu împiedice înaintarea vasului, îşi întindeau gâturile, privind concentraţi urmărirea. Laurence închise luneta şi, întorcându-se, spuse:

— Domnule Ferris, echipajul de luptă să urce la bord.

Emily întinse mâna după lunetă s-o ducă la loc. Laurence se uită la ea şi spuse:

— Când terminaţi, Roland, sper că tu şi Dyer îl puteţi ajuta pe locotenentul Ferris, la posturile de observaţie.

— Da, domnule, răspunse ea, cu un scâncet aproape sufocat şi ţâşni să ducă luneta.

Calloway le dădu, ei şi lui Dyer, câte un pistol, iar Fellowes trase de hamul lor înainte să urce la bord.

— Nu înţeleg de ce trebuie să plec eu ultimul, zise Maximus bosumflat, în timp ce echipajele lui Temeraire şi Lily urcau la bord.

Dulcia şi Nitidus erau deja în aer, iar Immortalis urma la rând.

— Pentru că eşti un mare nătărău bosumflat şi nu avem loc să te înhămăm până nu se eliberează puntea, spuse Berkley. Cu cât stai mai liniştit, cu atât o să plece mai repede.

— Vă rog să nu terminaţi lupta până nu ajung şi eu! strigă Maximus în urma dragonilor şi răcnetul lui fu acoperit de ropotul trecerii lor.

Temeraire gonea, îndepărtându-se de ceilalţi şi, de data aceasta, Laurence n-avea de gând să-l oprească. Avea toate motivele să profite de viteza lui, ştiind că sprijinul era atât de aproape. Nu trebuiau decât să hărţuiască şi să întârzie puţin convoiul, până ajungeau toţi ceilalţi, ceea ce trebuia să determine navele inamice să se predea.

Dar Temeraire abia ajunsese la convoi, când norii de deasupra fregatei din frunte începură să se destrame într-o explozie orbitoare, ca un foc de artilerie. Şi prin strălucirea nepământeană, de un ocru intens, Iskierka veni în picaj, cu un alai de smocuri de ceaţă şi fum atârnând de ţepuşele ei, şi revărsă un arc strălucitor de flăcări direct

peste prorele navelor. Arkady şi dragonii sălbatici năvăliră în urma ei, miorlâind ca nişte pisici, şi începură să zboare încoace şi încolo pe deasupra convoiului, ţipând şi ţiuind, chiar în bătaia puştilor. Chiar dacă părea o nechibzuinţă, nu era, căci zburau atât de repede, încât puteau fi nimeriţi doar din întâmplare, iar forţa aripilor lor făcea velele să se cutremure.

— O! făcu Temeraire neîncrezător, când ţâşniră nebuneşte pe lângă el, şi se opri, planând.

În acest timp, Iskierka zbura în spirale deasupra fregatei, strigând echipajului să se predea. Să se predea, altfel îi va transforma în cenuşă, o să vadă ei. Şi azvârli un alt şuvoi de flăcări, demonstrativ, direct în apă, din care se înălţă, şuierând, un monstruos şuvoi de abur.

Steagurile fură iute coborâte şi, supuse, celelalte nave din convoi urmară exemplul fregatei.

Laurence se aşteptase să întâmpine multe dificultăţi din cauză că nu aveau echipe de captură, însă totul merse strună: dragonii sălbatici se apucară imediat, cu hărnicie şi iscusinţă, să facă ordine pe navele capturate, ca nişte câini de pază care-şi îngrijesc turmele, repezindu-se la timonieri şi împingându-i spre proră, ca să-i îndemne să schimbe direcţia spre Anglia. Cei mai mici dintre dragonii sălbatici, precum Gherni şi Lester, aterizară direct pe nave, speriindu-i de moarte pe bieţii marinari.

— O, i-a intrat ideea asta în cap, spuse Granby neliniştit, strângând mâna lui Laurence, la proră, pe *Allegiance*, după ce se întâlniseră la jumătatea drumului şi, călătorind acum împreună, îşi reluaseră drumul spre Dover. Nu înţelege de ce trebuie să ia Marina toate trofeele. Şi mă tem că i-a mituit pe afurisiţii ăia de dragoni sălbatici. Sunt sigur că-i pune să survoleze Canalul noaptea, pe ascuns, în căutare de trofee, fără să le declare. Şi când îi povestesc despre vreunul, se preface din senin că trebuie să meargă într-o direcţie sau alta. Sunt mai pricepuţi decât orice echipaj de captură. Marinarii sunt sfioşi ca nişte fecioare, cu unul dintre ei la bord.

Ceilalţi dragoni sălbatici erau în văzduh, cântând veseli, în limba lor neînţeleasă, şi făcând şotii, satisfăcuţi. În schimb, Iskierka se înghesuise în mijlocul formaţiei şi pusese stăpânire pe locul din dreptul parapetului de la tribord, unde prefera Temeraire să moţăie. Nu era o cantitate neglijabilă. Ajungând la maturitate în lunile de când n-o mai văzuseră, era acum enorm de lungă şi de lăbărţată. Trupul ei sinuos, cu colaci grei, era cel puţin la fel de lung ca al lui Temeraire şi acoperea orice se întâmpla să-i stea în cale, lucru cât se poate de deranjant.

— Nu-i loc destul pentru tine, îi spuse Temeraire de la obraz, împingând colacul pe care Iskierka îl plasase pe spatele lui şi ridicând piciorul de sub un altul, care se încolăcea pe după el. Nu înţeleg de ce

nu poţi să zbori la Dover.

— Poţi să zbori tu la Dover, dacă vrei, răspunse Iskierka, plesnind din vârful cozii cu dispreţ. Am zburat toată dimineaţa, şi, oricum, o să rămân cu trofeele mele. Uite ce multe am, adăugă ea, exultând.

— Toate sunt trofeele noastre, preciză Temeraire.

— Dacă asta-i regula, presupun că trebuie să le împărţim cu voi, spuse ea, cu un aer condescendent, dar n-aţi făcut nimic. Doar că aţi venit târziu şi v-aţi uitat.

O remarcă pe care, mai mult instinctiv, Temeraire o considera corectă, şi se ghemui să rumege bosumflat situaţia în tăcere.

Iskierka îl împunse cu botul.

— Uite ce dichisit e căpitanul meu, adăugă ea, ca să-l mai perpelească.

Spre stânjeneala lui, bietul Granby era, într-adevăr, puţin cam prea dichisit, cu butoni şi inele de aur şi sabia de la cingătoare cu mâner tot din aur şi cu un diamant absurd de mare la măciulie, pe care se străduia din răsputeri să-l ascundă cu mâna.

— Se frământă zile în şir, dacă o refuz, de fiecare dată când capturează încă una, mormăi Granby, roşu până în vârful urechilor.

— Câte a capturat? întrebă Laurence, sceptic.

— O… cinci, de când s-a apucat serios, spuse Granby. Se predau în faţa ei pe loc, de îndată ce le pârjoleşte puţin. Şi nu prea avem concurenţă pentru ele. Presupun că n-ai aflat: n-am reuşit să menţinem blocada.

Această veste fu întâmpinată cu strigăte alarmate.

— Patrulele franceze, spuse Granby. Nu ştiu cum, dar aş jura că au încă o sută de dragoni în plus faţă de câţi trebuiau să aibă pe coastă. Nu-i putem număra. Stau la pândă până ne îndepărtăm şi apoi atacă navele de la baricadă: aruncă bombe şi, cum încă nu avem destui dragoni sănătoşi să facă de pază tot timpul, navele trebuie să stea bord la bord ca să-i ţină la distanţă. E al naibii de bine că v-aţi întors acasă.

— Cinci trofee, spuse Temeraire, cu glasul stins.

Şi nu-i reveni buna dispoziţie când ajunseră la Dover, unde, pe un promontoriu, deasupra stâncilor, Iskierka avea acum un pavilion uriaş, făcut din piatră înnegrită, care transpira din cauza aburilor emanaţi de ţepii ei şi era cu siguranţă supraîncălzit în arşiţa verii. Cu toate acestea, Temeraire îl privi cu indignare, mai cu seamă după ce Iskierka se aşeză îngâmfată pe prag, etalându-şi trupul roşu aprins cu violet pe piatra neagră, şi îl informă că era bine venit să doarmă acolo, dacă nu îi este comod nicidecum în poiana lui.

Temeraire îşi umflă pieptul şi spuse cu răceală:

— Nu, îţi mulţumesc.

Şi, retrăgându-se în poiana lui, nici măcar nu-şi lustrui platoşa, cum făcea de obicei ca să se consoleze, ci îşi vârî capul sub aripă, îmbufnat.

14

MĂCEL ORIBIL LA CAPE
Mii de morţi!
Cape Coast distrus!
Luanda şi Benguela pârjolite!

Va mai trece o vreme până când un raport final va confirma cele mai negre temeri ale rudelor şi creditorilor deopotrivă, de pe întregul cuprins al acestor insule, cu privire la dimensiunea dezastrului, care, cu certitudine, a ruinat numeroşi dintre cei mai de seamă cetăţeni ai noştri, prin distrugerea multora dintre afacerile lor, şi ne-au lăsat înlăcrimaţi fără să ştim cu siguranţă care ar putea fi soarta bravilor noştri colonişti şi a remarcabililor noştri misionari. În pofida chestiunilor teritoriale asociate războiului cu Franţa, care ne-au învrăjbit în ultima vreme, în aceste clipe trebuie să transmitem cele mai sincere condoleanţe dincolo de Canal, acelor familii îndurerate din Regatul Olandei, care, în aşezările de la Colonia Capului, şi-au pierdut în unele cazuri cele mai apropiate rude. Trebuie să ne unim glasurile şi să deplângem cel mai hidos şi nejustificat asalt imaginabil, lansat de o hoardă de fiare violente, încurajată de invidia triburilor de băştinaşi care urăsc binefacerile lucrării creştine cinstite…

Laurence împături ziarul din Bristol şi îl aruncă lângă cafetieră, cu caricatura în jos: o creatură umflată, cu dinţii strâmbi, numită Africa, făcând evident trimitere la un dragon, şi mai mulţi băştinaşi despuiaţi, rânjind, cu feţe negre, care împingeau cu suliţele un mic grup de femei şi copii în gura larg deschisă a creaturii, în timp ce bietele victime ridicau mâinile în rugăciune şi strigau: „O, n-aveţi milă!?“ scris pe o fâşie lungă care le ieşea din gură.

— Trebuie s-o văd pe Jane, spuse el. Cred că vom merge la Londra, în după-amiaza asta, dacă nu eşti prea obosit.

Temeraire încă cocheta cu ultimul său tăuraş, nu foarte sigur dacă-l voia sau nu. Mâncase trei, cu lăcomie, după raţiile mici din timpul călătoriei.

— Nu mă deranjează să mergem, răspunse el, şi poate că am putea să plecăm ceva mai devreme, să vedem pavilionul nostru. Sunt sigur că nu mai există niciun motiv să nu ne apropiem de terenurile de carantină.

Chiar dacă nu aduseseră ei vestea dezastrului total din Africa, fiind devansaţi în zborul lor de multe nave mai rapide, cu siguranţă că ei o aduseseră pe cea mai importantă. Înainte de sosirea lor, nimeni din Anglia nu ştia nimic despre identitatea misteriosului şi implacabilului

duşman care măturase cu totul coasta africană. Laurence, Harcourt şi Chenery scriseseră, fireşte, rapoarte, descriindu-şi experienţele, şi le trimiseseră cu o fregată care trecuse pe lângă ei dincolo de Sierra Leone, şi cu o alta, la Madeira, dar, în cele din urmă, acestea doar precedaseră sosirea lor cu câteva zile. În orice caz, rapoartele oficiale, chiar şi cele lungi, redactate în timpul liber oferit de o lună pe mare, nu erau nicidecum gândite să satisfacă nevoia de informaţii, exprimată zgomotos de guvern, cu privire la un asemenea dezastru.

Jane, cel puţin, nu le irosi timpul cu relatarea faptelor.

— Sunt convinsă că o să povestiţi destul în faţa Excelenţelor Lor, le spuse ea. Va trebui să veniţi amândoi. Şi Chenery, deşi pe tine, Harcourt, probabil aş putea să te scutesc, dacă vrei, în condiţiile date.

— Nu, mulţumesc, spuse Catherine roşind. Aş prefera să nu am parte de un tratament special.

— O, eu voi accepta tot tratamentul special pe care-l putem primi. Cu ambele mâini, spuse Jane. Sper că o să-i fac măcar să ne ofere scaune. Arăţi rău.

În schimb, Jane arăta mult mai bine, de când o văzuse Laurence ultima oară. Părul îi era brăzdat de mai multe fire argintii, însă faţa, mai împlinită, arăta efectele grijilor împuţinate şi ale întoarcerii la zbor: o culoare mai sănătoasă, arsă de vânt, în obraji şi buzele puţin crăpate. Se încruntă la Catherine, care, în ciuda unei perpetue roşeţi de rac, de la soare, reuşea să aibă o nuanţă albăstrie sub ochi şi un aer anemic.

— Mai ai încă greţuri?

— Nu foarte des, răspunse Catherine, fără să fie pe deplin sinceră. Laurence – de fapt toţi cei de pe vas – fuseseră martori la vizitele ei regulate la parapet, în timpul călătoriei. Şi sunt sigură că mă voi simţi mai bine acum, că nu mai suntem pe mare, adăugă ea.

Jane clătină dezaprobator din cap.

— În luna a şaptea, eu m-am simţit mai bine ca oricând. N-ai luat în greutate nici pe departe cât ar fi trebuit. E un angajament ca oricare altul, Harcourt, şi trebuie să ne asigurăm că eşti la înălţime.

— Tom vrea să merg la un medic, în Londra, spuse Catherine.

— Aiureli, decretă Jane. O moaşă pricepută îţi trebuie ţie. Cred că a mea e încă în activitate, aici, în Dover. O să mă interesez unde poţi s-o găseşti. Am fost tare mulţumită de ea, te asigur. Douăzeci şi nouă de ore de travaliu, adăugă ea, cu înfiorătoarea satisfacţie a unui veteran de război.

— O! exclamă Catherine.

— Spune-mi, ţi se pare… începu Jane şi, în scurt timp, Laurence sări în picioare şi se duse să studieze harta Canalului, care era desfăşurată pe biroul lui Jane, străduindu-se cu disperare să nu audă restul conversaţiei lor.

Harta nu i se părea aşa de tulburătoare în sens visceral, deşi acesta era mai degrabă un semn de insensibilitate din partea lui, căci situaţia pe care o înfăţişa era cât se poate de nefericită. Toată coasta franceză a Canalului era acum împânzită de semne. Albastrul reprezenta companiile de oameni, albul era pentru dragonii separaţi. În jurul Brestului erau grupaţi cincizeci de mii de oameni, cel puţin, şi alţi cincizeci de mii la Cherbourg. La Calais, o oaste cât jumătate din acel număr. Şi, risipiţi între cele două poziţii, vreo două sute de dragoni.

— Sunt sigure aceste cifre? întrebă Laurence, după ce terminară discuţia şi i se alăturară.

— Nu, din păcate, răspunse Jane. Are mai mulţi dragoni, în orice caz. Acelea nu sunt decât estimările oficiale. Powys susţine că Napoleon nu poate hrăni atâţia dragoni grupaţi când avem porturile blocate. Dar ştiu că sunt acolo, afurisiţii. Primesc prea multe rapoarte de la iscoade. Mai mulţi dragoni decât ar trebui să vadă deodată. Iar cei din Marină îmi spun că nu mănâncă strop de peşte, dar îl pescuiesc şi ei, aşa de mult a crescut preţul cărnii. Pescarii noştri vâslesc până acolo, să-şi vândă capturile. Dar, haideţi să vedem partea bună a lucrurilor, adăugă ea. Dacă situaţia n-ar fi fost aşa de a naibii de dificilă, sunt sigură că te-ar ţine în Whitehall o lună, să răspunzi la întrebări despre chestiunea din Africa. Aşa, o să reuşesc să te smulg fără mult mai mult de-o zi sau două de agonie.

Laurence mai zăbovi, după plecarea lui Catherine. Jane îi umplu din nou paharul.

— Şi ţi-ar prinde şi ţie o lună pe malul mării, după cum arăţi, spuse ea. Mi se pare că ai dus-o îngrozitor, Laurence. Rămâi la cină?

— Am să te rog să mă scuzi, răspunse el, dar Temeraire vrea să zburăm la Londra cât mai e lumină. Laurence se gândea că probabil ar trebui să se retragă. Simţea că doreşte să stea de vorbă cu ea, dar nu ştia exact ce voia să spună, şi nu putea să stea acolo prosteşte. Se salvă, totuşi, adăugând: Îţi sunt foarte recunoscător, apropo, pentru recomandarea pentru Emily. I-am trimis vorbă lui Powys la Comandamentul Forţelor Aeriene, să-i confirm, pe ea şi pe Dyer, în grad de sergent, doar ca să nu fie niciun dubiu legat de chestiunea asta. Dar n-o să fie nicio problemă. Ai în minte doi băieţi potriviţi să-i înlocuiască?

— Da, răspunse el, oţelindu-se, cu voia ta: cei pe care i-am adus din Africa.

Demane îşi petrecuse săptămânile de după evadarea din Capetown delirând. Carnea i se umflase sub mica cicatrice unde pătrunsese baioneta, de parcă ar fi avut sub piele o băşică încărcată. Iar Sipho, prea tulburat ca să şi vorbească, refuzase să părăsească patul de suferinţă al fratelui său, cu excepţia cazurilor în care se strecura afară după apă ori după terciul de ovăz pe care i-l dădea răbdător, lingură

cu lingură.

Coasta sudică se îndepărtase cu repeziciune la tribord, luând cu ea orice speranţă că-i vor putea înapoia familiei, mult înainte ca medicul de bord să-l informeze pe Laurence că băiatul avea să-şi revină.

— E meritul dumitale, domnule, spusese Laurence, chiar în timp ce se întreba ce vor face acum cu băieţii.

Allegiance trecuse deja de Benguela, la vremea aceea, şi nu se putea pune problema să se întoarcă.

— Nu-i vorba de aşa ceva, protestase domnul Raclef. O rană de felul acesta în organele vitale este invariabil fatală. N-ai ce face decât să-i uşurezi suferinţa.

Şi se îndepărtase bombănind, uşor ofensat că diagnosticul său fusese aşa de evident infirmat.

Pacientul se încăpăţânase să-l sfideze, făcând dovada rezistenţei tinereţii şi în foarte scurt timp recuperase cele zece kilograme pe care le pierduse în timpul bolii, la care adăugase încă cinci. Demane părăsise infirmeria navei înainte să traverseze Ecuatorul, şi cei doi băieţi fuseseră instalaţi împreună în zona pasagerilor, într-un mic compartiment separat printr-o draperie, în care abia aveau loc să-şi întindă micul lor hamac. Precaut, Demane nu accepta să doarmă amândoi în acelaşi timp şi insistase să stea de veghe cu schimbul.

Îl neliniştea, şi pe bună dreptate, grupul de refugiaţi din Cape, care îi priveau spumegând de furie ca pe nişte reprezentanţi ai *kaffirilor*, pe care îi învinuiau pentru distrugerea caselor lor. Era inutil să le explici coloniştilor că Demane şi Sipho făceau parte din cu totul alt popor decât cel care îi atacase, şi erau cu toţii indignaţi că trebuiau să stea laolaltă cu băieţii, mai ales neguţătorii şi fermierii, ale căror compartimente fuseseră micşorate, fiecare, cu şapte ţoli, din cauza lor.

Urmară, previzibil, câteva încăierări, sub punte, cu tinerii colonişti. Acestea încetară în scurt timp, devenind repede evident că un băiat, fie şi slăbit după boală, care şi-a asigurat toată viaţa supravieţuirea prin abilităţile sale de vânător şi a fost obligat să se lupte cu leii şi hienele ca să aibă ce mânca la cină, nu era un adversar de dorit pentru nişte băieţi a căror experienţă se limita la păruielile din curtea şcolii. Recurseră, în schimb, la şicane meschine, de ţânci: pişcături şi înghionteli pe furiş, mici capcane de noroi ori rahat lăsate sub hamac şi folosirea ingenioasă a gărgăriţelor. A treia oară când Laurence îi găsi pe băieţi dormind pe puntea dragonilor, cuibăriţi lângă Temeraire, nu-i mai trimise înapoi în micul lor compartiment de sub punte.

Prezenţa dragonului era aproape unicul punct comun cu viaţa lor de dinainte şi Temeraire era singurul de pe vas care le înţelegea cât de cât limba, aşa că băieţii îşi învinseră ultimele rămăşiţe de teamă, cu atât mai mult cu cât în preajma lui erau siguri că-i puteau evita pe

hărţuitorii lor. Băieţii fură în curând capabili să se caţere pe spatele dragonului, în joacă, ca oricare dintre ofiţerii mai tineri, şi, cu sprijinul lui, ajunseră să stăpânească engleza rezonabil, astfel că, nu după multă vreme de când părăsiseră Cape Coast, Demane putu să se apropie de Laurence şi să-l întrebe, fără tremur în glas, trădat doar de mâna încleştată pe balustradă:

— Acum suntem sclavii voştri?

Laurence făcu ochii mari, şocat, şi băiatul adăugă:

— Nu vă las să-l vindeţi pe Sipho şi să ne despărţiţi.

O spuse sfidător, dar cu o notă de disperare care dovedea că înţelege că nu avea prea multă putere să se apere, pe el şi pe fratele său, de o asemenea soartă.

— Nu, răspunse Laurence imediat. Era o lovitură cumplită să descopere că era considerat un răpitor. Fireşte că nu, sunteţi… Dar se opri, stânjenit de faptul că nu ştia cum să definească situaţia lor, văzându-se obligat să conchidă lamentabil: nu sunteţi sclavi. Aveţi cuvântul meu că nu veţi fi despărţiţi, adăugă el.

Demane nu părea foarte liniştit.

— Fireşte că nu sunteţi sclavi, întări Temeraire, cu un efect mai liniştitor. Sunteţi echipajul meu.

O presupunere izvorâtă din posesivitatea lui nativă, însuşindu-şi-i senin, în ciuda tuturor impedimentelor evidente de ordin practic ale unui astfel de aranjament şi forţându-l pe Laurence să recunoască, până la urmă, că nu vedea altă soluţie să le poată oferi băieţilor respectul pe care şi l-ar fi câştigat în tribul lor pentru serviciile pe care le aduseseră.

Nimeni n-ar fi putut spune că erau manieraţi, prin naştere ori educaţie, şi Laurence era conştient că, în timp ce Sipho era un copil docil, blajin, Demane era prea independent şi încăpăţânat ca un catâr, dacă nu chiar războinic, faţă de oricine dorea să-i schimbe în vreun fel deprinderile. Dar Laurence nu putea să lase un astfel de obstacol să-i stea în cale. Îi luase de la casa lor, de lângă toate rudele şi prietenii pe care poate îi aveau şi îi privase de orice statut în această lume. Dacă, la sfârşit, pur şi simplu nu avusese cum să-i trimită înapoi, nu putea fugi de responsabilitatea pentru situaţia creată. Contribuise de bunăvoie la ea, în folosul aviaţiei şi al misiunii sale.

— Căpitanii pot alege pe cine vor. Întotdeauna a fost aşa, spuse Jane, dar nu susţin că n-o să iasă cu scandal. Poţi fi sigur că de îndată ce promovările vor fi publicate în *Gazette,* mă vor căuta o mulţime de familii. În prezent, avem mai mulţi băieţi instruiţi decât locuri, iar tu ţi-ai câştigat reputaţia unui bun profesor, chiar dacă nu le-a plăcut să-şi vadă odraslele pe un dragon de talie mare. E o cale sigură spre gradul de locotenent, dacă nu-şi taie singuri craca de sub picioare.

— Trebuie să le acord prioritate, spuse el, celor care au făcut atât de

multe pentru noi. Iar Temeraire îi socoteşte deja membri ai echipajului său.

— Da, dar gâlcevitorii vor spune că ar trebui să-i iei ca servitori personali sau în cel mai bun caz ca membri ai echipajului de sol, zise Catherine. Dar să-i ia naiba pe toţi! Vei avea băieţii. Şi, dacă se plânge cineva de originea lor, poţi oricând să-i declari prinţi în ţara lor de baştină, fără teamă că se va dovedi contrariul. Oricum, adăugă ea, o să-i notez discret în registru, sperând că o să treacă neobservaţi. Îmi îngădui să-ţi dau un al treilea? Efectivul lui Temeraire o permite. Laurence încuviinţă, desigur, iar ea clătină din cap: Bun. O să ţi-l trimit pe nepotul cel mai tânăr al amiralului Gordon şi asta îl va face avocatul tău cel mai bun, în loc de cel mai zgomotos critic. Nimeni n-are la fel de mult timp de scris scrisori şi de făcut gălăgie ca un amiral în rezervă, te asigur.

Sipho se arătă foarte mulţumit când fură informaţi despre promovarea lor. Demane spuse puţin suspicios:

— Ducem mesaje? Şi călărim dragonul?

— Şi alte comisioane, răspunse Laurence şi apoi fu pus în dificultate când încercă să explice ce înseamnă comisioane, până când Temeraire interveni:

— Sunt nişte sarcini mici şi plictisitoare pe care nimănui nu-i prea place să le facă.

Ceea ce nu diminuă suspiciunea.

— Când o să avem timp să vânăm? întrebă băiatul.

— Presupun că n-o să aveţi, spuse Laurence, luat pe nepregătite.

Abia după alte câteva schimburi de replici îşi dădu seama că băiatul nu înţelegea că vor fi hrăniţi şi îmbrăcaţi. Pe cheltuiala lui Laurence, fireşte, întrucât nu aveau familie să-i finanţeze. Cadeţii nu erau plătiţi.

— N-o să vă lăsăm să muriţi de foame. Ce-aţi mâncat până acum?

— Şobolani, răspunse scurt Demane, explicând tardiv, spre satisfacţia lui Laurence, neobişnuita absenţă a acelor delicii, mai elegant numite „morari“, după care plânseseră mult aspiranţii, a căror pradă tradiţională erau. Dar acum, că suntem pe uscat, am mâncat aseară doi din aceia mici, adăugă el, sugerând cu un gest o pereche de urechi mari.

— Nu de pe pământurile castelului Dover, presupun! spuse Laurence. Nu aveau cum să fie prea mulţi în zonă, cu mirosul atâtor dragoni prin preajmă. Să nu se mai repete, le ceru el. Veţi fi arestaţi pentru furt.

Laurence nu era foarte sigur că Demane era convins, dar în sfârşit declară o victorie personală şi îi dădu pe cei doi în grija lui Roland şi a lui Dyer să-i instruiască o vreme.

Zborul fu scurt până la zona de carantină şi la pavilionul ridicat înţelept într-o vale ferită, sacrificând priveliştea în favoarea unui

adăpost ferit de vânt. Nu era gol: înăuntru dormeau doi dragoni Yellow Reaper, slabi şi obosiţi, încă tuşind din când în când, şi un mic Greyling vlăguit: nu Volly, ci Celoxia, şi căpitanul ei Meeks.

— Pe ruta Gibraltarului, cred, răspunse Meeks cu amărăciune la întrebarea lor, dacă nu cumva a fost doborât din nou. Nu vreau să-ţi găsesc pricină, Laurence. Dumnezeu ştie că ai făcut tot ce trebuia. Şi mai mult decât atât. Dar se pare că Amiralitatea consideră că e ca şi cum te-ai apuca să inventezi iarăşi roata şi vor să zburăm din nou pe rutele vechi. Halifax şi înapoi, prin Groenlanda, ajutaţi de un vas de transport ancorat la paralela 50, cu o apă îngheţată năvălind la proră cu fiecare val. Bineînţeles că iar strănută.

Meeks mângâie botul micuţei femele-dragon. Aceasta strănută jalnic.

Podeaua era caldă şi foarte plăcută, şi chiar dacă focul de lemne scotea cam mult fum ce se târa printre dalele de piatră, structura deschisă permitea fumului să iasă. Era o clădire simplă şi practică, nicidecum elegantă şi ornamentată, şi Temeraire ar fi putut să doarmă în ea, deşi nu s-ar fi putut spune că era spaţioasă pentru mărimea lui. O privi cu melancolică dezamăgire şi nu era dispus să mai zăbovească. Echipajul lui nici nu avu ocazia să coboare înainte ca el să decidă să plece, lăsând pavilionul în urmă şi zburând cu gulerul cam pleoştit.

Laurence încercă să-l consoleze, remarcând că dragonii bolnavi se mai adăposteau acolo chiar şi în arşiţa verii.

— Jane mi-a spus că îi îngrămădesc înăuntru câte zece odată în timpul iernii, spuse el, când e frig şi umezeală, şi medicii sunt siguri că a salvat multe vieţi.

— Ei, mă bucur că e de folos, mormăi Temeraire urâcios. O victorie atât de îndepărtată, câştigată departe de ochii lui şi cu multe luni în urmă nu îl prea satisfăcea. E un deal urât, adăugă el. Şi cel de acolo. Nu-mi plac, adăugă, nemulţumit de peisaj, când el de obicei se dădea în vânt după tot ce era neobişnuit şi îi atrăgea atenţia lui Laurence, plin de încântare, la cele mai banale lucruri.

Dealurile erau ciudate. Neregulate şi acoperite cu o iarbă abundentă, le atrăgeau privirea în mod straniu pe măsură ce zburau deasupra lor.

— O! făcu dintr-odată Emily, din postul de veghe din faţă, înălţându-şi capul peste umărul lui Temeraire să se uite la ei. Şi închise repede gura, stânjenită de greşeala de a fi vorbit fără să aibă de anunţat ceva.

Aripile lui Temeraire îşi încetiniră ritmul.

— O! exclamă el.

Valea era plină: nu dealuri, ci tumuli, ridicaţi deasupra cadavrelor dragonilor, acolo unde îşi dăduseră ultima suflare. Din loc în loc, câte un corn ori ţepuşă ieşeau din iarbă. Sau câte o mică surpare de

pământ dezgolise curba albă a unui os de maxilar. Nimeni nu vorbi. Laurence îl văzu pe Allen aplecându-se şi oprind cu palma zornăitul carabinierelor sale, acolo unde se agăţau de ham. Îşi continuară zborul în tăcere, deasupra întinderii înverzite şi pustii, cu umbra lui Temeraire plutind şi vălurindu-se peste urcuşurile şi coborâşurile formate de trupurile celor morţi.

Erau tăcuţi cu toţii când Temeraire ajunse la adăpostul din Londra şi despachetară puţinul necesar cu un aer abătut. Cărară pachetele şi le depozitară în celălalt capăt al luminişului şi se întoarseră după restul. Harnaşierii nu se mai certau care să se ocupe de plasa de pântece, aşa cum le era obiceiul: Winston şi Porter se apucară de treabă în linişte.

— Domnule Ferris, spuse Laurence, ridicând anume glasul, după ce terminăm aici, poţi să dai o permisie generală, până mâine după cină, cu excepţia unor eventuale sarcini urgente.

— Da, domnule, mulţumesc, spuse Ferris, încercând să vorbească şi el la fel de tare.

Nu prea reuşi, însă munca decurse ceva mai vioi şi Laurence era sigur că o noapte de petrecere avea să contribuie decisiv la smulgerea oamenilor din starea apăsătoare.

Se duse lângă capul lui Temeraire, aşezându-şi mâna pe botul lui ca să-l liniştească.

— Mă bucur că am fost de folos, spuse dragonul cu glas scăzut, lăsându-se şi mai moale pe pământ.

— Haide, vreau să mănânci ceva, spuse Laurence. Mănânci puţin de cină şi apoi am să-ţi citesc, dacă vrei.

Filosofia nu-l prea consola, nici măcar matematica. Luă câteva înghiţituri, umflându-şi gulerul, ridică fruntea şi îşi aşeză laba posesiv peste vita sa. Atunci Volly se năpusti în poiană, stârnind un nor furios de fum în urma lui.

— *Temrer*, spuse voios Volly şi îl lovi peste umăr, după care aruncă imediat o privire galeşă spre vacă.

— Nu te lăsa înduioşat, spuse James, alunecând de pe spatele lui. A mâncat acum un sfert de oră, în timp ce aşteptam poşta în Hyde Park. O oaie frumuşică. Ce mai faci, Laurence? Destul de ars de soare, pare-mi-se. Asta-i pentru tine, dacă nu te superi.

Laurence acceptă bucuros pachetul cu scrisori pentru echipajul lui, cu una deasupra, destinată lui personal.

— Domnule Ferris, spuse el, dând pachetul mai departe, să fie distribuit. Mulţumesc, James. Nădăjduiesc că sunteţi bine.

Volly nu arăta aşa de rău cum l-ar fi putut face pe Laurence să se teamă de relatarea lui Meeks, chiar dacă avea o crustă în jurul nărilor şi vocea uşor răguşită. Asta nu-l împiedică să zburde fericit până la Temeraire, enumerând oile şi caprele pe care le mâncase în ultimul timp şi povestind despre triumful de a fi devenit el însuşi, la începutul

recentului dezastru, tatăl unui ou.

— Păi, asta e foarte bine, spuse Temeraire. Când o să eclozeze?

— În noiembrie, răspunse încântat Volly.

— Aşa spune el, interveni James, deşi medicii n-au idee. Nu s-a întărit încă deloc şi ar fi devreme. Dar se pare că afurisitele de creaturi ştiu, uneori, aşa că se caută deja un băiat potrivit pentru pui.

Mergeau spre India.

— Mâine sau poate poimâine, dacă vremea se menţine bună, spuse James afectat. Temeraire îşi îţi capul:

— Căpitane James, crezi că ai putea duce o scrisoare de-a mea? În China, adăugă el.

James se scărpină în cap la auzul unei asemenea solicitări. Temeraire era unic printre dragonii britanici, din câte ştia Laurence, în ceea ce privea scrisul epistolelor. Într-adevăr, nu mulţi aviatori se descurcau la asta.

— Pot s-o duc la Bombay, răspunse el şi presupun că voi găsi vreun vas comercial care să meargă mai departe. Dar nu merge nimeni decât până la Canton.

— Sunt sigur că dacă o să i-o dea guvernatorului chinez de acolo, el o să aibă grijă să fie transmisă, spuse Temeraire, cu o încredere justificată: era de aşteptat ca guvernatorul s-o considere o misiune imperială.

— Dar, fireşte, nu trebuie să te întârziem pentru corespondenţa personală, spuse Laurence cu un aer uşor vinovat, chiar dacă James părea că nu se prea sinchisea de planificarea călătoriei sale.

— O, nu-ţi face probleme, spuse James. Încă nu-mi place cum îi sună pieptul, şi nici medicilor. Excelenţele Lor nu se agită să ajungem la timp, aşa că nu mă agit nici eu. Mă bucur să mai zăbovesc în port câteva zile şi să-l las să se mai îngraşe şi să mai doarmă puţin.

Îl lovi pe Volly peste crupă şi îl conduse spre o altă poiană, iar micul Greyling îl urmă aproape ca un câine de vânătoare, dacă ne-am imagina un câine de dimensiunea unui elefant mediu.

Scrisoarea era de la mama lui, dar fusese timbrată – un mic, dar preţios semn al aprobării tatălui său cu privire la expedierea ei, cu răspunsuri la ultima epistolă a lui Laurence:

Suntem foarte şocaţi de veştile pe care ni le-ai trimis din Africa, veşti care depăşesc în multe privinţe ceea ce apare în jurnale, şi ne rugăm pentru alinarea acelor suflete creştine prinse în urgie, dar nu ne putem repudia un anume sentiment, pe care repulsia faţă de o asemenea violenţă nu-l poate potoli cu totul, că plata păcatului nu aşteaptă întotdeauna Ziua Judecăţii, ci criminalii, prin voia Domnului, pot fi făcuţi să plătească până şi în această viaţă pământească. Lordul Allendale consideră că este pedeapsa pentru eşecul votului. E foarte satisfăcut de aprecierea ta, că Tswana (dacă

am înţeles bine) ar fi putut să fie adusă la sentimente mai bune prin interzicerea negoţului cu sclavi. Şi nădăjduim că acest necesar punct final al acelui negoţ malefic poate conduce curând la o mai bună şi mai umană condiţie pentru bieţii nenorociţi care încă suferă sub jug.

Şi doamna Allendale încheiase, într-un mod şi mai nefericit, spunând:

…şi mi-am luat libertatea de a ataşa o mică bijuterie pe care mi-a făcut plăcere s-o cumpăr, dar care nu mi-e de niciun folos, întrucât tatăl tău mi-a spus că ai început să te preocupi de educaţia unei domnişoare căreia sper că-i va fi pe plac.

Era un şirag frumos de granate montate în aur. Mama lui avea o singură nepoată, o copilă de cinci ani, dar şi cinci nepoţi de la fraţii lui Laurence, şi printre rândurile ei aşternute cu scris mărunt se putea citi o notă de melancolie.

— E foarte frumos, spuse Temeraire, uitându-se la el cu un ochi analitic şi invidios, deşi nu i-ar fi încăput nici în jurul unei gheare.

— Da, răspunse Laurence cu tristeţe şi o chemă pe Emily să-i dea colierul.

— Ţi l-a trimis mama.

— Foarte amabil din partea ei, spuse Emily, încântată şi, chiar dacă uşor nedumerită, fericită să depăşească acel sentiment în favoarea bucuriei pentru cadoul ei.

Îl admiră, aşezat pe palme, se gândi o clipă şi, uşor sfioasă, întrebă:

— Ar trebui să-i scriu?

— Poate că doar o să-i transmit mulţumirile tale în răspunsul meu, replică Laurence.

Probabil că mamei sale nu i-ar fi displăcut să primească scrisoarea, dar asta n-ar fi făcut decât să amplifice neînţelegerea, iar tatăl său ar fi dezaprobat, cu siguranţă, orice gest care sugera aşteptarea unei recunoaşteri oficiale, nu o dovadă a modului în care el înţelegea responsabilităţile faţă de un copil nelegitim. Şi nu era uşor să-i explice lipsa oricărui temei pentru o asemenea îngrijorare.

Laurence nu ştia ce să scrie, nici măcar în propria-i scrisoare, în aşa fel încât să evite perpetuarea confuziei, căci nu era politicos să omită faptele aşa cum se petrecuseră: că el îi înmânase un dar, ea îl primise şi îi mulţumise. Toate acestea, singure, ar dezvălui că o văzuse pe Emily recent şi, judecând după viteza răspunsului, ar părea că o vedea regulat. Se întreba cum ar putea să-i explice situaţia lui Jane: avea senzaţia vagă şi uşor descurajatoare că ea ar considera totul foarte amuzant, nimic demn de luat în serios. Că pe ea n-ar deranja-o deloc să fie luată drept… Şi aici gândurile îi făcură peniţa să tremure puţin

şi să se oprească. Desigur, Jane era mama unui copil nelegitim, nu era nicidecum o femeie respectabilă, şi nu doar secretul militar l-ar fi împiedicat să i-o prezinte mamei sale.

15

— Jane, spuse Laurence, vrei să fii soţia mea?

— Păi, nu, prieten drag, răspunse ea, ridicând privirea surprinsă de la scaunul pe care îşi scotea cizmele. Ar fi dificil să-ţi dau ordine, ştii, dacă aş rosti jurământul de supunere. Ar fi neplăcut. Dar e foarte frumos din partea ta că m-ai cerut, adăugă ea şi, ridicându-se, îl sărută cu înflăcărare, înainte să-şi îmbrace vestonul.

O bătaie timidă în uşă îi împiedică să mai spună ceva: unul dintre mesagerii lui Jane, venit s-o anunţe că trăsura aştepta la porţile adăpostului şi că era timpul să plece.

— O să mă bucur când o să ajungem înapoi la Dover. Ce mlaştină mizerabilă, spuse Jane, ştergându-şi deja fruntea cu mâneca, în timp ce părăsea mica clădire a cazărmii.

Decorul Londrei adăuga plăcerilor unei călduri sufocante şi pe cele ale unui aer greu, încărcat de umezeală, toată inegalabila miasmă a oraşului şi amestecul mirosurilor de ogradă cu duhoarea înţepătoare a micului adăpost, supraîncărcat în prezent de mormane de mizerie de la dragoni.

Laurence îndrugă ceva despre căldură şi îi oferi mecanic batista. Nu ştia cum să se simtă. Propunerea venise mai degrabă ca un impuls mai profund decât ca o decizie conştientă. Nu intenţionase să abordeze subiectul, cu siguranţă nu încă, şi nu într-o asemenea manieră. Un moment absurd să pună problema, aproape ca şi cum ar fi vrut să fie refuzat. Însă nu se simţea uşurat. Nu era nicidecum uşurat.

— Presupun că o să ne ţină până după cină, spuse Jane, referindu-se la Excelenţele Lor, o opinie care i se păru lui Laurence prea optimistă – după părerea lui, era de aşteptat să fie ţinuţi câteva zile, dacă Bonaparte nu era aşa de amabil să-i invadeze fără veste. Aşa că trebuie să văd de Excidium înainte să plecăm, continuă ea. N-a mâncat nimic aseară. Nimic. Şi trebuie să încerc să-l stimulez să mănânce azi.

— N-am nevoie de mustrări, bombăni Excidium, fără să deschidă ochii. Sunt hămesit.

Dar abia fu în stare să se trezească din somnolenţă, doar cât să-şi frece botul puţin de mâna ei. Deşi era, fireşte, unul dintre primii cărora li se administrase rezerva de ciuperci trimisă din Capetown cu fregata, nu era încă nici pe departe complet recuperat după suferinţa cumplită. În cazul lui, boala fusese foarte avansată în momentul când sosise leacul, şi abia în ultimele câteva săptămâni consideraseră că

poate să părăsească incomodele gropi de nisip care îi fuseseră adăpost mai bine de-un an. Cu toate acestea, insistase că poate zbura până la Londra, în loc să-l lase pe Temeraire să-i ducă pe Jane şi pe Laurence, iar acum plătea pentru orgoliul lui cu o stare aproape de prostraţie. Nu făcuse altceva decât să doarmă de când sosiseră, în după-amiaza zilei precedente.

— Atunci încearcă şi gustă puţin, pentru liniştea mea, spuse Jane şi se duse la marginea poienii, ca să-şi ferească cele mai bune haine, aflate în pericol de a fi stropite de oaia proaspăt măcelărită, adusă în grabă de păstorii adăpostului şi tranşată chiar în faţa botului lui Excidium, care mestecă metodic hălcile de carne pe măsură ce îi erau introduse în gură.

Laurence profită de ocazie ca să evadeze puţin din compania ei şi se duse în poiana învecinată, unde Temeraire era foarte ocupat, în ciuda orei matinale, cu cele două tăbliţe cu nisip, scriind. Lucra la un raport cu privire la boală şi la tratamentul ei, pe care voia să-l trimită în China cu domnul Hammond şi cu delegaţia lui, în caz că o epidemie similară ar putea să izbucnească acolo într-o zi.

— Aţi făcut acel *Lung* mai lung ca un *Chi*, spuse el sever, aruncând un ochi aspru la munca micului său grup de secretari format din Emily şi Dyer (care aflaseră cu dezamăgire că promovarea lor la mult visatul grad de sergent nu îi scutea de responsabilitatea învăţăturii), împreună cu Demane şi Sipho, care, învăţând scrierea chineză, nu mai erau, în sfârşit, în dezavantaj faţă de oricare altul.

Lui Laurence îi trecu brusc prin minte că ar fi trebuit s-o ceară de soţie cu o zi înainte, după ce rezolvaseră soarta băieţilor. Fuseseră singuri împreună, fără întreruperi, aproape o oră. În orice caz, acela ar fi fost un moment mult mai potrivit să vorbească, în ciuda oricăror scrupule legate de abordarea unui subiect atât de intim în biroul ei. Sau ar fi putut s-o ceară în seara precedentă, când părăsiră dragonii adormiţi şi se retraseseră împreună în cazarmă. Sau, şi mai bine, ar fi trebuit să aştepte câteva săptămâni, până când agitaţia de după sosirea lor avea să se potolească. Privind retrospectiv, vedea limpede cum ar fi putut înainta altfel propunerea pe care nu intenţionase pe deplin s-o facă.

Refuzul fusese prea pragmatic, prea rapid, ca să-l încurajeze să reia discuţia, în orice circumstanţe viitoare. Într-o situaţie obişnuită, l-ar fi considerat un final necesar al relaţiei lor, însă, aşa cum fusese formulat, refuzul ei sugera doar iritare, aşa că nu putea să fie rănit sau să insiste în cine ştie ce direcţie moralizatoare. Totuşi, era conştient că suferea din ce în ce mai mult. Probabil că, încercând să pledeze pentru căsătorie în faţa lui Catherine, ajunsese să se autoconvingă şi, fără să-şi dea bine seama, acest lucru îi intrase în suflet, sau, oricum, în minte.

Temeraire umplu tăbliţa de nisip pe care scria şi, ridicând piciorul din faţă, ca s-o lase pe Emily s-o înlocuiască cu grijă cu a doua, îl văzu pe Laurence.

— Pleci? îl întrebă el. Stai mult?

— Da, răspunse el şi Temeraire se aplecă şi se uită la el întrebător.

— Nu-ţi face griji, zise Laurence, punând o mână pe botul dragonului. Nu-i nimic. O să-ţi povestesc mai târziu.

— Poate că ar fi mai bine să nu pleci, sugeră Temeraire.

— Nici nu se pune problema, răspunse Laurence. Roland, poate te duci să stai cu Excidium în după-amiaza asta, şi vezi, te rog, dacă nu-l poţi convinge să mai mănânce puţin.

— Da, domnule. Pot să iau copiii? întrebă Emily, de la înălţimea vârstei sale de doisprezece ani, referindu-se la Demane şi la Sipho, care ridică indignat capul la auzul numelor lor. În după-amiaza asta i-am învăţat să scrie şi să citească în engleză, adăugă ea importantă, ceea ce îl îngrozi pe Laurence, când anticipă rezultatele unui asemenea demers, întrucât caligrafia lui Emily semăna cel mai adesea cu nimic mai mult decât o sfoară încâlcită.

— Foarte bine, spuse el, pecetluindu-le soarta. Dacă Temeraire nu are nevoie de ei.

— Nu, aproape am terminat, iar Dyer poate să-mi citească, spuse Temeraire. Laurence, crezi că avem destule ciuperci ca să putem trimite o mostră împreună cu scrisoarea mea?

— Sper. Dorset mi-a spus că au reuşit să găsească o metodă prin care să le cultive, în nişte peşteri din Scoţia, aşa că nu trebuie să păstrăm ceea ce rămâne pentru nevoile viitoare, răspunse Laurence.

Trăsura era veche şi nu foarte confortabilă, înghesuită, sufocantă şi huruind oribil pe străzi, care nu erau în niciun caz dintre cele bune în zona adăpostului. Chenery, atât de adesea imprevizibil, năduşea în tăcere. Harcourt era foarte palidă, deşi paloarea ei avea o cauză mai prozaică decât anxietatea, şi la jumătatea drumului fu obligată să ceară, cu glas gâtuit, să fie oprită trăsura, ca să poată vomita pe stradă.

— Aşa, mă simt mai bine, spuse ea, lăsându-se pe spătarul banchetei, iar când coborî, la sosire, arăta doar puţin zdruncinată şi refuză braţul lui Laurence pentru drumul scurt prin curte, până la birouri.

— Un pahar de vin, poate, înainte să intrăm? sugeră Laurence, cu glas scăzut, dar ea clătină din cap.

— Nu, o să iau doar un strop de brandy, spuse ea şi îşi umezi buzele din plosca pe care o avea cu ea.

Fură primiţi în sala de şedinţe de noul Prim Lord şi de ceilalţi comisari. Guvernul se schimbase din nou în absenţa lor, pornind de la chestiunea emancipării catolice, deduse Laurence, şi conservatorii

erau iarăşi la putere. Lordul Mulgrave şedea acum în capul mesei, cu fălcile puţin lăsate, cu o expresie serioasă şi trăgându-se uşor de vârful nasului. Conservatorii nu aveau o părere prea bună despre aviatori, indiferent de împrejurări.

Dar Nelson era şi el acolo. Sfidând întreaga atmosferă, se ridică de îndată ce îi văzu intrând şi rămase în picioare până când, oarecum stânjeniţi, ceilalţi gentilomi de la masă se ridicară şi ei, cu greu. Apoi, apropiindu-se, îi strânse mâna lui Laurence în cel mai generos mod şi ceru să fie făcute prezentările.

— Sunt plin de admiraţie – declară el, făcând o nobilă plecăciune, când îi fu prezentat lui Catherine – şi cu adevărat copleşit, căpitane Harcourt, citind raportul dumitale. Eram obişnuit, adăugă el, zâmbind, să am o părere destul de bună despre mine şi să-mi placă să fiu puţin lăudat. Voi fi primul s-o recunosc! Dar curajul dumitale depăşeşte orice exemplu care-mi vine în minte, după o viaţă întreagă de muncă. Ei, dar vă ţinem în picioare şi trebuie să beţi ceva.

— O, nu, nimic, spuse Catherine, atât de îmbujorată încât pistruii de pe faţă i se profilau ca nişte pete palide. Nu, mulţumesc, domnule. Şi n-am făcut nimic deosebit, domnule, vă asigur. Nimic ce n-ar fi făcut oricine altcineva. Nimic mai mult decât au făcut camarazii mei, adăugă ea, refuzând ambiguu atât băutura, cât şi laudele.

Lordul Mulgrave nu părea prea încântat să-şi vadă astfel uzurpată autoritatea. Trebuia, fireşte, să-i ofere lui Catherine un scaun şi, vrând-nevrând, celorlalţi. Urmară câteva târşâieli şi fură cu toţii aliniaţi în partea opusă a mesei, faţă în faţă cu lorzii din Marină, care erau înşiraţi pe partea cealaltă. Însă lipsea acea atmosferă de curte marţială, care s-ar fi instituit dacă ar fi stat în picioare să fie interogaţi.

Parcurseră pentru început o plictisitoare trecere în revistă a evenimentelor şi o punere de acord a relatărilor. Chenery consemnase zece zile pentru zborul în captivitate, până la cascadă, în timp ce Laurence notase douăsprezece, iar Catherine unsprezece. Pentru această inadvertenţă pierdură aproape o oră şi secretarii fură nevoiţi să caute o sumedenie de hărţi, toate diferite în privinţa proporţiilor.

— Domnule, mai bine am apela la dragoni, pentru date, spuse în cele din urmă Laurence, ridicând capul din a patra astfel de hartă, după ce reuşiseră doar să cadă de acord că undeva la mijloc fusese un deşert şi că nu zburaseră mai mult de nouăzeci de zile. Garantez că Temeraire e în stare să estimeze distanţele, în zbor, şi, chiar dacă n-au urmat întocmai traseul nostru, sunt convins cel puţin că ne poate spune unde sunt marginile deşertului pe care l-am traversat şi cel mai mare dintre râuri.

— Hm, făcu Mulgrave, deloc încurajator, răsfoind cu degetul arătător raportul din faţa lui. Ei, bine, să lăsăm asta. Hai să trecem la

chestiunea insubordonării. Am înţeles corect, cred, că trei animale au nesocotit ordinele căpitanului Sutton de a se întoarce la Capetown.

— Păi, dacă doriţi s-o numiţi insubordonare, spuse Jane. Sunt mai multe aspecte la mijloc. E de mirare că toţi trei au şi ascultat şi că n-au luat-o la goană imediat spre interiorul continentului, când au aflat de răpirea căpitanilor lor. O disciplină remarcabilă, vă asigur. Şi mai mult decât m-aş fi aşteptat în situaţia dată.

— Atunci aş vrea să ştiu cum altcumva i se poate spune, zise Lordul Palmerston, de la locul său, ceva mai departe. Nesocotirea unui ordin direct…

— O…! Jane schiţă un gest de nerăbdare cu mâna. Un dragon de douăzeci de tone nu poate fi convins decât cu vorba bună, din câte ştiu eu, iar dacă nu-şi preţuiesc căpitanii suficient ca să încalce ordinele pentru ei, atunci nu le vor respecta niciodată. Aşa că n-are rost să ne plângem. E ca şi cum am spune că o navă e nedisciplinată pentru că nu înaintează când nu bate vântul. Poţi comanda celui dintâi la fel de uşor precum celei de-a doua.

Laurence îşi coborî privirea spre masă. Văzuse destui dragoni în China care, fără vreun căpitan ori îngrijitor, aveau o disciplină perfectă, ca să ştie că argumentul lui era şubred. Nu ştia nici el cum i se putea spune altfel decât insubordonare şi nu era dispus s-o treacă aşa de uşor cu vederea. Într-un fel, sugestia că dragonii nu ştiuseră ce fac i se părea mai ofensatoare. Era convins că Temeraire îşi cunoscuse foarte bine obligaţiile. Că Temeraire nesocotise cu bună ştiinţă ordinele lui Sutton, doar pentru că nu voia să le respecte, era un lucru la fel de sigur. Cu siguranţă acesta socotise nesupunerea ca pe un lucru justificat şi natural, care nici măcar nu cerea vreo explicaţie şi ar fi fost surprins să afle că i se cerea altceva. Dar nu şi-ar fi negat niciodată responsabilitatea.

Totuşi, Laurence nu considera prudent să argumenteze un subiect atât de delicat în faţa unui auditoriu ostil, riscând să-i determine pe aceşti domni să ceară o pedeapsă iraţională. Chiar dacă fusese înclinat s-o contrazică pe Jane în privinţa asta. Rămase tăcut, în timp ce se porni o scurtă ciondăneală în jurul chestiunii, care rămase nerezolvată, când Jane spuse:

— Eu sunt dispusă să le fac morală pe tema asta, domnilor, dacă doriţi, sau să-i trimit în faţa unei curţi marţiale, dacă vi se pare un lucru raţional şi cel mai bun mod de a ne folosi timpul în momentul de faţă.

— Din punctul meu de vedere, interveni Nelson, cred că nu poate fi o mare surpriză pentru cei de faţă când spun că victoria este cel mai bun argument dintre toate. Şi a-i răspunde cu reproşuri mi se pare de-a dreptul nepotrivit. Succesul expediţiei îi dovedeşte meritul.

— Un succes remarcabil, recunoscu cu amărăciune amiralul

Gambier, prin care nu doar că am pierdut o colonie crucială, ci am văzut-o distrusă, alături de fiecare port de-a lungul coastei Africii. Cu adevărat vrednic de laudă.

— Nimeni nu s-ar fi putut aştepta ca o companie de şapte dragoni să apere continentul african împotriva unui atac a sute de dragoni, în orice condiţii, spuse Jane. Şi mai bine am fi recunoscători să avem, în schimb, informaţiile pe care le-am dobândit de pe urma recuperării ofiţerilor noştri.

Gambier n-o contrazise direct, însă pufni şi continuă prin a se interesa despre o altă mică discrepanţă între rapoarte. Dar, pe măsură ce şedinţa înainta, din întrebările lui şi ale Lordului Palmerston rezultă din ce în ce mai limpede că bănuiau că prizonierii provocaseră invazia în mod deliberat şi ulterior conspiraseră să-şi ascundă fapta. Cum făcuseră asta, nu se specifica, nici care le fuseseră motivele, până când, în cele din urmă, Gambier adăugă ironic:

— Şi, desigur, este vorba despre comerţul cu sclavi, la care au obiectat atât de violent, deşi, aşa cum ştie toată lumea, băştinaşii de pe continent îl practică din vremuri imemoriale, care preced cu mult sosirea europenilor pe ţărmul lor. Şi poate că ar trebui să spun: sigur că sunt ei, cei care au ridicat glasul împotriva acestui comerţ. Cred, căpitane Laurence, că ai opinii puternice pe această temă. Nu cred că mă înşel dacă spun asta.

— Nu, domnule, nu vă înşelaţi, zise Laurence.

Nu făcu nicio altă remarcă. Nu putea să onoreze insinuarea cu o apărare.

— Nu avem nimic mai important de făcut, întrebă Jane, de trebuie să ne pierdem vremea cu ipoteza că o companie numeroasă de ofiţeri ar fi aranjat să fie răpiţi şi o duzină de oameni de nădejde să fie ucişi, ca să poată ei să meargă şi să fie destul de ofensivi în mijlocul unui popor străin, a cărui limbă n-o ştiau deloc, ca să-i provoace pe oamenii aceia să adune o duzină de dragoni pentru un asalt imediat? Ceea ce, presupun, trebuie să se fi realizat peste noapte, căci, nu încape îndoială, pentru o sută de dragoni nu-i greu deloc să sară în ajutor.

Interogatoriul, cu concentrarea sa chinuitoare pe amănunte inutile, fu abandonat, cu un aer ursuz, după încă o oră, fără să provoace o mărturisire. Nu existau motive oficiale pentru curtea marţială, căci niciun dragon nu fusese pierdut, iar dacă Excelenţele Lor aveau în vedere un proces pentru pierderea coloniei din Capetown, cel care trebuia să-i facă faţă era generalul Grey, şi cu siguranţă nu exista o simpatie publică pentru o asemenea anchetă. Nu le mai rămânea nimic, decât să fie profund nemulţumiţi, iar lui Laurence şi celorlalţi căpitani nu le mai rămânea decât să stea şi să le asculte acuzaţiile.

Fură propuse nenumărate măsuri de recucerire a portului, care nu

aveau nici cea mai mică şansă de izbândă, Jane fiind forţată să le reamintească Excelenţelor Lor, cu o exasperare prost mascată, lista de eşecuri prilejuite de toate încercările de a înfiinţa colonii, în faţa ostilităţilor aeriene organizate: eşecul Spaniei, în Lumea Nouă, distrugerea totală a coloniei Roanoke, dezastrul din Mysore.

— Aţi avea nevoie de suficiente corăbii ca să transporte douăzeci de tone de metal şi de şase formaţii, ca să apere colonia până întăriţi iarăşi fortul, dacă nu l-au distrus în întregime, spuse ea, iar când veţi termina, va trebui să lăsaţi două dintre acele formaţii acolo, cu o corabie cu tunuri şi nici nu vreau să mă gândesc câţi soldaţi. Şi să-i aprovizionaţi cumva lună de lună, dacă duşmanul n-ar avea ideea strălucită de a ataca navele cu provizii mai departe, spre nord.

Propunerile încetară.

— Domnilor, ştiţi deja că nu văd niciun motiv pentru a contrazice cifrele prezentate de amiralul Roland, spuse Nelson, chiar dacă eu poate nu sunt aşa de pesimist în privinţa şanselor noastre de succes, acolo unde încercările secolului trecut au eşuat. Dar nu putem aduna cu uşurinţă nici măcar jumătate din aceste forţe, şi cu siguranţă nu fără a fi observaţi. Nici n-ar putea fi transportate dintr-un port civilizat, în orice provincie a Africii, fără ştiinţa Forţelor Navale şi fără acordul lor. Bag mâna-n foc pentru asta. Dacă nu putem să recucerim Capetownul ori să restabilim un avanpost pe continent, am putea oricum să ne mulţumim cu gândul că nicio altă naţiune nu poate s-o facă. Franţa, cu siguranţă, nu poate aspira la aşa ceva. Nu voi spune că Napoleon nu poate cuceri orice loc din lume, de la Calais la Pekin, atât timp cât poate înainta pe uscat. Dar dacă trebuie să călătorească pe mare, e la mila noastră. Într-adevăr, adăugă el, voi merge mai departe. Fără a înceta în niciun fel să deplâng pierderile umane şi materiale suferite, în urma sălbăticiei acestui asalt neprovocat, mă voi declara, strategic, sincer mulţumit să schimb toate avantajele deţinerii coloniei Capetown cu lipsa oricărei nevoi de a apăra respectiva poziţie de acum înainte. Am mai vorbit, domnilor, în această sală, despre toate cheltuielile şi dificultăţile impuse de întărirea fortificaţiilor şi supravegherea întinsei linii de coastă împotriva unei incursiuni franceze – cheltuieli şi dificultăţi care vor fi acum suportate, în schimb, de duşmanii noştri de altă dată.

Laurence nu era deloc dispus să-l contrazică, însă nu reuşi să înţeleagă, la început, de ce ar fi trebuit Amiralitatea să se teamă de o incursiune. Francezii nu manifestaseră niciodată vreo ambiţie de a pune mâna la Capetown, care, deşi un port valoros, în general, le era inutil, ţinând seama că aveau în stăpânire Île de France, un loc aflat departe de coasta estică a Africii şi cu siguranţă greu de atacat. Aveau destulă bătaie de cap să-şi păstreze proprietăţile maritime pe care le aveau deja.

Mulgrave se trase puţin de vârful nasului, fără să comenteze.

— Amirale Roland, spuse el, în cele din urmă, rezervat, de parcă îl deranja să-i pronunţe titlul, care sunt efectivele noastre actuale la Canal, dacă nu te superi?

— De la Falmouth la Middlesbrough, optzeci şi trei pe care-i socotesc apţi de luptă, răspunse ea, şi alţi douăzeci care ar putea să facă faţă, la nevoie. Dintre aceştia, şaptesprezece sunt de talie grea, trei Longwing, în afară de Kazilik şi de Celest. La Loch Laggan mai avem paisprezece pui în instrucţie, dar nu destul de mari pentru zbor. Şi alţii, desigur, de-a lungul coastei Mării Nordului. O să ne fie greu să-i hrănim, dar ar reprezenta un mare ajutor.

— Cum estimezi şansele noastre, dacă Napoleon mai încearcă să ne invadeze pe calea aerului, cu nave precum cele pe care le-a folosit în bătălia de la Dover? întrebă Nelson.

— Dacă nu-l deranjează să trimitem jumătate din ele pe fundul oceanului, ar putea să reuşească să le aducă pe celelalte la sol, dar nu i-aş recomanda, răspunse Jane. Armata o să le pârjolească de îndată ce trec de noi. Nu, am cerut un an şi n-a trecut aşa de mult, dar leacul compensează pentru toate astea, şi faptul că-i avem din nou pe Lily şi pe Temeraire apţi de luptă. Francezii nu pot veni pe calea aerului.

— Da, leacul, spuse Nelson. Sper că e la loc sigur. Nu e nicio şansă să fie furat? Cred că am auzit despre un incident…

— Ei, bine, să nu-l învinuim pe bietul flăcău, spuse Jane. E un băieţandru de paisprezece ani şi Winchesterul lui era într-o stare foarte proastă. Au circulat unele zvonuri regretabile, mă tem s-o spun, cum că nu aveam ciuperci destule, asta din cauză că am început cu binişorul, să vedem cât de mică poate fi menţinută doza, înainte să ne apucăm să le turnăm pe gât. N-a fost nicio pagubă şi băiatul a mărturisit totul de bunăvoie, aşa cum se cuvine, când am informat toţi căpitanii. După aceea, am pus pază la provizii, ca să evităm orice tentaţie şi nimeni nu şi-a mai vârât nasul.

— Dar dacă va mai exista o încercare? întrebă Nelson. Ar fi dificil să se sporească paza şi poate să se realizeze unele întăriri?

— După ce am hrănit cu ciuperci fiecare afurisit de dragon din Anglia şi din colonii, răspunse Jane, nu prea mai e nimic de furat, şi de-ar vrea cineva, doar ce-au reuşit să cultive domnii din Societatea Regală la Loch Laggan, iar dacă vrea cineva să încerce să ia ceva din mijlocul unui adăpost, n-are decât.

— Foarte bine. Aşadar, domnilor, spuse Nelson întorcându-se spre ceilalţi membri ai comisiei, vedeţi că în urma acestor evenimente, oricât de deplorabile ar fi în sine, putem acum să fim convinşi că leacul este sub controlul nostru. Cel puţin în măsura în care asta a putut depinde de eforturile noastre.

— Îmi cer scuze, interveni Laurence, înţelegând în sfârşit, cu

disperare, există vreun motiv să credem că boala s-a transmis pe continent? S-au îmbolnăvit dragonii francezi?

— Aşa sperăm, răspunse Nelson, deşi ne lipseşte deocamdată o confirmare. Dar curierul-iscoadă, femela Plein-Vite pe care am capturat-o, a fost trimisă înapoi la ei acum două zile şi sperăm că vom primi vestea că le-a fost inoculată boala.

— Singura parte bună în toată tărăşenia asta urâtă, punctă Gambier, stârnind un murmur general de aprobare. M-aş simţi răzbunat să văd faţa corsicanului când dragonii lui scuipă toţi sânge.

— Domnule, bâigui Laurence. Lângă el, Catherine era lividă de oroare, cu dosul palmei lipit de gură. Domnule, trebuie să protestez faţă de…

Avea senzaţia că se sufocă. Şi-o aminti pe micuţa Sauvignon care îi ţinuse companie lui Temeraire în acea lungă săptămână cumplită când credeau că nu mai există nicio speranţă. Când Laurence se aşteptase să-şi vadă dragonul scuipând sânge în orice clipă.

— Sper şi eu! tună Jane, ridicându-se în picioare. De aceea aţi trimis-o la Eastbourne, presupun, şi nici pomeneală de închiderea zonei de carantină. O splendidă ticăloşie. Ce mai urmează, să trimitem în portul lor o corabie cu ciumaţi sau să le otrăvim convoaiele cu cereale? Ca o şleahtă de nemernici…

Mulgrave, îndreptându-şi spatele, indignat, în scaun, se răsti:

— Cucoană, ai luat-o razna.

— Asta se întâmplă când… interveni amiralul Gambier.

— Lua-te-ar naiba, Gambier, vino aici şi spune-mi-o în faţă, zise Jane, ducând mâna la sabie, şi sala se umplu rapid de strigăte şi injurii, astfel că până şi marinarii de dincolo de uşă îşi plecară creştetele, cu sfială.

— Nu puteţi face una ca asta, spuse Laurence. Excelenţa Voastră, l-aţi cunoscut pe Temeraire, aţi vorbit cu el. Nu vă puteţi imagina că dragonii nu sunt fiinţe raţionale, ci nişte animale bune de dus la abator…

— Fandoseli muiereşti, spuse Palmerston, secondat de Gambier şi de Ward.

— … duşmanul, se auzi Nelson, peste hărmălaie, încercând să răspundă. Şi trebuie să profităm de ocazia care ne-a fost oferită să micşorăm distanţa dintre forţele noastre aeriene şi forţele lor…

Modul viclean, ascuns, în care făcuseră totul dovedea destul de limpede că se aşteptaseră să întâmpine opoziţie şi aleseseră s-o evite. Nu erau mai dispuşi să asculte predici după ce faptul era consumat şi, când Jane, în scurt timp, deveni ceva mai sonoră, ajunseră la limita toleranţei lor.

— … şi aşa sunt eu informată! striga Jane. La câteva zile după cele întâmplate! Când orice găgăuţă îşi poate da seama că Bonaparte,

imediat ce se va întâmpla, imediat ce îşi va vedea dragonii bolnavi, o să traverseze Canalul, fără întârziere. Fără întârziere, dacă nu e prost… Iar voi mă târâţi aici, la Dover, cu doi dragoni Longwing şi un Celest, când afurisitul de Canal stă deschis ca aleea Rotten Row…

Mulgrave, ridicându-se, făcu semn gărzilor să deschidă uşa.

— Atunci nu vă mai reţinem, spuse el glacial. Puteţi pleca, doamnă, adăugă el, când Jane dădu să continue, şi îi întinse ordinele oficiale pentru apărarea Canalului, pe care pumnul lui Jane le mototoli cu furie, în drumul năvalnic spre ieşire.

Catherine se sprijinea cu putere de braţul lui Chenery, în timp ce plecau, palidă şi cu buzele muşcate atât de tare încât deveniseră vişinii. Urmându-i, Nelson îl opri pe Laurence pe coridor, înainte să se îndepărteze, aşezându-i o mână pe braţ şi povestindu-i pe larg ceva ce Laurence nu reuşi să urmărească de la cap la coadă – o expediţie pe care îi propunea s-o facă la Copenhaga, ca să captureze flota daneză.

— M-aş bucura să te am alături, căpitane, termină el, şi pe Temeraire, dacă puteţi fi scutiţi de la apărarea Canalului, cel puţin o săptămână.

Laurence se holbă la el, simţindu-se ca lovit în cap, uluit de atitudinea degajată a lui Nelson. Îl întâlnise pe Temeraire, vorbise cu el. Nu putea să facă pe neştiutorul. Poate că nu fusese el promotorul acestui experiment, dar nici nu i se opunea. Iar opoziţia lui ar fi putut însemna ceva, ar fi însemnat cu siguranţă ceva.

Tăcerea deveni încordată, apoi opresivă. Nelson făcu o pauză şi spuse, cu ceva mai multă însufleţire:

— Vii după un drum lung, iar pe mine sigur m-a obosit tot acest interogatoriu. L-am considerat o pierdere de timp, de la bun început. Mai vorbim mâine. Voi veni de dimineaţă la adăpost, înainte să trebuiască să te întorci.

Laurence îşi duse mâna la pălărie. Nu mai avea ce să spună. Ieşi din clădire, pe străzi, cu inima bolnavă, nefericit, fără să vadă nimic. O atingere a cotului îl făcu să tresară. Şi iată-l holbându-se la un omuleţ zdrenţăros, lângă el. Pesemne că expresia feţei sale trăda ceea ce simţea. Omuleţul dezveli o gură plină de dinţi de lemn, într-o încercare de zâmbet împăciuitor, vârî în mâna lui Laurence un pachet de hârtii şi, atingându-şi ciuful de pe frunte, se îndepărtă grăbit, fără să fi rostit o vorbă.

Laurence despături pachetul: o cerere de despăgubiri în valoare de zece mii trei sute de lire: două sute şase sclavi evaluaţi la cincizeci de lire fiecare.

Temeraire dormea, bălţat de ultimele raze piezişe de lumină. Laurence nu-l trezi, ci se aşeză pe banca cioplită dintr-un buştean, la umbra pinilor, cu faţa la el, plecându-şi creştetul în tăcere: răsuci în mâini sulul frumos din hârtie tare de orez, pe care i-l dăduse Dyer cu

pecetea în cerneală roşie aplicată deja. Nu putea lăsa scrisoarea să plece. Prea multe şanse să fie interceptată sau ca informaţia să-şi găsească drumul spre Lien, dacă mai avea vreun aliat la Curtea Chineză.

Poiana era pustie: oamenii erau încă plecaţi în permisie. Dinspre mica forjă de dincolo de copaci, ciocanul lui Blythe suna ritmic pe cataramele de ham, un sunet metalic, subţire, întocmai ca glasul ciudat al păsării africane, care ţipa pe malul râului, şi Laurence simţi dintr-odată praful din poiană greu în nări, împreună cu amintirea vie a mirosului înţepător de sânge şi noroi, de vomă acră. Avea senzaţia vie că o funie îi apasă pielea obrazului şi îşi trecu mâna tulburat peste faţă, ca şi cum ar fi putut găsi acolo o urmă, deşi toate se estompaseră. Nu mai era decât poate o asprime, o amprentă a funiei împletite, rămasă pe piele.

Jane veni lângă el la scurt timp. Renunţase la vestonul cel bun şi la eşarfă. Avea urme de sânge pe cămaşă. Se aşeză pe bancă şi se aplecă, într-o poziţie bărbătească, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, cu părul încă strâns la spate, însă cu câteva şuviţe mai fine fluturând în jurul feţei.

— Pot să-ţi cer o zi liberă? întrebă Laurence, în cele din urmă. Trebuie să mă întâlnesc în oraş cu avocaţii mei. Ştiu că nu poate dura mult.

— O zi, răspunse ea. Îşi frecă palmele absentă, deşi nu era frig deloc, chiar dacă soarele îşi lua rămas-bun în spatele cazărmii. Nu mai mult.

— O s-o ţină în carantină, nu-i aşa? întrebă Laurence, cu glas scăzut. Căpitanul ei a văzut zonele noastre de carantină, trebuie să-şi fi dat seama că s-a îmbolnăvit imediat ce a dat cu ochii de ea. N-ar pune în pericol niciodată ceilalţi dragoni.

— O, s-au gândit ei la toate, nu te teme, spuse Jane. Am primit acum raportul despre asta. Căpitanul a fost trimis acasă cu barca. Ea a fost lăsată să-l vadă plecând, de la distanţă, şi i s-a spus că fusese trimis la un adăpost de lângă Paris, unde îşi au sălaşul curierii. Aş crede că s-a năpustit direct între ei. O, ce afacere mizerabilă! Sunt sigură că boala s-a răspândit mult până acum. Curierii pleacă din sfert în sfert de oră şi vin alţii noi, la fel de des.

— Jane, spuse Laurence. Curierii lui Napoleon merg la Viena. Merg în Rusia şi în Spania şi în toată Prusia. Dragonii prusaci sunt ei înşişi închişi în ţarcuri pe terenurile de înmulţire ale francezilor. Aliaţii noştri pe care i-am părăsit la greu… Se duc chiar şi la Istanbul, şi de acolo unde nu va fi dusă boala?

— Da, un plan foarte isteţ, spuse ea, zâmbind, cu pielea ca de pergament în colţurile gurii. Strategia este foarte bună, nimeni nu poate contesta asta. Dintr-o lovitură, ajungem din aproape cea mai slabă forţă aeriană a Europei cea mai puternică.

— Prin crimă, spuse Laurence. Nu poate fi numită altcumva. Crimă în masă.

Şi nici nu exista vreun motiv ca dezastrul să se sfârşească în Europa. Toate hărţile la care lucrase, pe parcursul călătoriei lor de o jumătate de an dinspre China spre casă, se desfăşurară în faţa lui, fără ca el să aibă nevoie de prezenţa lor fizică. Traseul tremurat al călătoriei lor era acum o cărare pe care moartea ce se furişa încet putea s-o străbată în sens invers. Strategie, strategie, s-ar spune că e o victorie să vezi legiunile aeriene ale chinezilor decimate: fără ele, infanteria şi cavaleria chineze n-ar putea ţine piept artileriei britanice. Colţurile îndepărtate ale Indiei aduse sub papuc, Japonia umilită, poate că un dragon bolnav ar putea fi trimis incaşilor, şi legendarele oraşe ale aurului s-ar deschide în sfârşit.

— Sunt sigură că vor găsi un nume mai frumos pentru asta în cărţile de istorie, remarcă Jane. Sunt doar dragoni, ştii. N-ar trebui să ne sinchisim mai mult decât dacă am da foc câtorva zeci de corăbii în portul lor, ceea ce am face destul de bucuroşi.

Laurence îşi plecă fruntea:

— Şi aşa se duc războaiele.

— Nu, spuse ea obosită. Aşa se câştigă. Îşi apăsă mâinile pe genunchi şi se ridică în picioare: Nu mai pot rămâne. Trebuie să iau curierul spre Dover imediat. L-am convins pe Excidium să mă lase să plec. Voi avea nevoie de tine nu mai târziu de mâine-seară.

Catherine îşi odihni o clipă mâna pe umărul lui şi apoi plecă. Laurence nu se clinti o lungă bucată de vreme şi, când în sfârşit înălţă capul, Temeraire era treaz şi îl privea, cu pupilele înguste, o sclipire palidă în întuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă şoptit Temeraire, şi Laurence îi povesti.

Temeraire nu era furios, nu tocmai. Ascultă şi deveni mai degrabă concentrat decât dezlănţuit, stând ghemuit la pământ. Când Laurence termină, dragonul spuse simplu:

— Ce ne facem?

Laurence şovăi, nesigur. Nu înţelegea. Se aşteptase la altă reacţie, ceva mai mult de atât, şi răspunse, în cele din urmă:

— Trebuie să ne ducem la Dover…

Se opri. Temeraire dădu capul pe spate.

— Nu, spuse el, după un moment de stranie neclintire. Nu, nu asta am vrut să spun.

Tăcere.

— Nu e nimic ce putem… niciun protest care… A fost trimisă deja, spuse în cele din urmă Laurence. Se simţea amorţit, neajutorat. Trebuie să ne aşteptăm la o invazie în orice clipă. Vom sta de gardă la Canal…

— Nu, spuse tare Temeraire. Glasul lui avea un ecou teribil. Copacii

murmurau ca răspuns, tremurând. Nu, repetă el. Trebuie să le ducem leacul. Cum putem ajunge la el? Putem să ne întoarcem în Africa, dacă trebuie…

— Ce spui tu înseamnă trădare, răspunse Laurence, fără să simtă aşa, neobişnuit de calm: cuvintele, doar o recitare a faptelor, îndepărtate.

— Foarte bine, spuse Temeraire. Dacă eu sunt un animal şi pot fi otrăvit ca un şobolan sâcâitor, nu poate să se aştepte nimeni de la mine să mă sinchisesc. Şi nu mă sinchisesc. Nu-mi poţi spune că trebuie să mă supun. Nu-mi poţi spune că trebuie să stau cu mâinile-n sân…

— E trădare! spuse Laurence. Temeraire se opri şi doar se uită la el. Laurence repetă, epuizat: E trădare. Nu nesupunere, nu insubordonare. Nu se poate. Nu există alt nume pe care să-l poată purta. Acest guvern nu este din partidul meu, regele meu e bolnav şi nebun, dar tot sunt supusul lui. Tu n-ai depus niciun jurământ, însă eu da. Se opri: I-am dat cuvântul.

Rămaseră tăcuţi din nou. În pădure se stârni o larmă. Câţiva dintre membrii echipajului de sol întorcându-se din ziua de permisie, zgomotoşi din pricina băuturii. Un crâmpei de cântec – un cântec marinăresc deocheat – şi un hohot de râs, când intrară în cazarmă şi felinarele dispărură.

— Atunci trebuie să merg singur, declară Temeraire nefericit, atât de încet încât de data aceasta cu greu îi puteai distinge vorbele. Voi merge singur.

Laurence trase adânc aer în piept. Auzind cuvintele, rostite cu voce tare, totul devenea mai limpede. Era recunoscător – îşi dădu seama – că Jane îl refuzase. Că nu avea s-o facă să sufere.

— Nu, spuse el şi se apropie, punându-şi mâna pe coasta lui Temeraire.

16

Laurence îi scrise lui Jane, pur şi simplu ca s-o înştiinţeze. Nicio scuză n-ar fi fost de-ajuns şi nu avea s-o insulte cerându-i să fie de acord, adăugând doar:

…şi doresc să spun limpede că nu mi-am făcut în niciun fel cunoscute intenţiile şi nici n-am primit ajutor de la ofiţerii mei, echipajul meu sau orice alt om şi, fără să merit, ori să solicit iertare în ceea ce mă priveşte, cer stăruitor ca toată vina legată de acţiunile mele să fie pusă doar pe seama mea, şi nu a celor care nu pot fi măcar acuzaţi, cum s-ar cuveni în ocazii similare, de orbire vinovată, decizia mea fiind luată abia cu câteva

minute înainte de a aşterne aceste cuvinte pe hârtie, urmând să plec imediat după ce voi isprăvi.

Nu voi forţa mai mult răbdarea pe care mă tem că am pus-o deja la încercare dincolo de orice limită şi cer doar să fiu crezut, în ciuda actualelor circumstanţe.

Al tău supus slujitor.

Împături hârtia de două ori, o pecetlui cu mare atenţie şi o lăsă pe patul său aranjat cu grijă, cu adresa în sus. Părăsi mica încăpere, păşind printre şirurile înguste de bărbaţi care sforăiau, ca să iasă.

— Eşti liber, domnule Portis, îi spuse ofiţerului de gardă, care picotea la marginea poienii. Îl voi lua pe Temeraire să zburăm puţin. N-o să mai avem ocazia să zburăm liniştiţi o vreme.

— Foarte bine, domnule, răspunse Portis, abia ascunzându-şi un căscat congestionat şi nu mai zăbovi să fie lămurit: nu era tocmai beat, dar îşi cam târşâia picioarele în timp ce se îndrepta spre cazarmă.

Nu era încă nouă. Într-o oră, cel mult două, bănuia Laurence, aveau să le remarce absenţa.

Se baza pe faptul că Ferris va ezita să deschidă scrisoarea, fiind adresată lui Jane, până când va începe să se neliniştească mai mult, ceea ce le-ar mai acorda o oră, apoi urmărirea va fi furioasă. Încă cinci curieri dormeau acum în adăpost, alţii lângă Parlament, dintre cei mai rapizi zburători ai Angliei. Trebuiau nu doar să ajungă la Loch Laggan înaintea lor, ci şi până la coastă. Fiecare adăpost, fiecare baterie de coastă de la Dover la Edinburgh avea să fie pe poziţii, să le împiedice trecerea.

Temeraire aştepta, cu gulerul înfoiat, agitat şi ghemuit ca să-şi ascundă starea. Îl aşeză pe Laurence la ceafă şi se lansă iute. Londra se îndepărtă, o colecţie de lămpi şi felinare şi fum amar din zece mii de hornuri, cu luminile plutind uşor în josul Tamisei, şi numai foşnetul năvalnic al vântului. Laurence închise ochii, până când i se obişnuiră, apoi se uită la busolă, ca să-l îndrume pe Temeraire: patru mii de mile, nord-nord-vest, în beznă.

Era ciudat să fie iarăşi singur pe spinarea lui Temeraire, nu doar pentru un zbor de plăcere. Obligaţiile obişnuite nu îi îngăduiau asta prea des. Neavând de purtat decât neînsemnata povară a trupului lui Laurence şi a celui mai simplu ham, Temeraire se întinse şi se avântă în văzduh, spre zonele unde aerul începea să se rarefieze. Între ei şi pământul întunecat treceau nori alburii, tovarăşi de zbor. Gulerul lui Temeraire era turtit, iar vântul îl lovea şuierând peste spate, rece la aceste înălţimi, chiar şi în mijlocul lui august. Laurence îşi strânse mai aproape de trup haina de piele, vârându-şi mâinile la subsuori. Temeraire gonea, bătând amplu şi adânc din aripi şi lumea de

dedesubt se înceţoşă când Laurence privi peste umărul dragonului.

Spre dimineaţă, Laurence văzu în depărtare, spre vest, o vagă strălucire stranie, care lumina curba pământului, de parcă soarele voia să răsară în partea opusă, o culoare întreruptă, ici şi acolo, de erupţii de fum: Manchester şi morile sale, presupuse Laurence, aşa că parcurseră vreo sută şaizeci de mile în mai puţin de şapte ore. Douăzeci de noduri, douăzeci şi cinci.

Puţin după răsăritul soarelui, Temeraire se înclină, fără o vorbă, şi coborî pe pământ pe malul unui lac mic, unde bău cu nesaţ, cu capul vârât pe jumătate sub apă şi gâtlejul tresăltând din pricina înghiţiturilor convulsive. Se opri şi gâfâi, apoi bău iarăşi.

— O, nu, nu sunt obosit, nu foarte obosit, doar că mi-a fost aşa de sete! spuse el, cu glasul uşor îngroşat, întorcând capul. În ciuda vorbelor sale curajoase, se scuturã din toate încheieturile şi clipi, alungând o expresie năucită, înainte de a întreba, pe un ton mai firesc: Să te las jos o clipă?

— Nu, sunt foarte bine, răspunse Laurence. Avea plosca cu grog la el, iar în buzunar un mic posmag, de care nu se atinsese. Nu voia nimic, i se strângea stomacul. Ai un ritm bun, dragul meu.

— Da, ştiu, spuse Temeraire satisfăcut. O, cât de bine e să zburăm aşa de repede, pe o vreme frumoasă, doar noi doi. Mi-ar plăcea mai presus de orice, dacă – adăugă el, întorcând mâhnit capul – nu m-aş teme că eşti nefericit, dragă Laurence.

Lui Laurence i-ar fi plăcut să-l liniştească, dar nu era în stare. Trecuseră peste Nottinghamshire în timpul nopţii. Poate trecuseră pe deasupra casei sale, casa tatălui său. Îi mângâie solzii de pe gât şi spuse încetişor:

— Ar fi mai bine să plecăm. Suntem mai uşor de reperat în timpul zilei.

Temeraire se pleoşti şi nu răspunse, ci se avântă din nou în aer.

Ajunseră deasupra adăpostului Loch Laggan după alte şapte ore, la vremea cinei. Fără să-l prevină şi fără măcar să simuleze puţină gentileţe, Temeraire coborî în picaj direct pe terenurile de hrănire şi, fără să aştepte sosirea păstorilor, înşfăcă două vaci din ţarc, luându-le prin surprindere: coborâse prea rapid ca să mai apuce şi să mugească. Poposind cu ele pe stânca de deasupra zonei de antrenament, şi le îndesă pe gât una după alta, fără să se oprească măcar s-o înghită pe prima înainte de a se apuca de a doua. Oftă uşurat şi râgâi ghiftuit. Apoi începu să-şi lângă graţios ghearele, înainte să tresară vinovat: erau urmăriţi.

Celeritas zăcea pe stâncă, în soarele ce asfinţea, cu pleoapele pe jumătate închise. Părea bătrân, cum nu păruse în timpul antrenamentului lor, atât de demult şi totuşi cu mai puţin de trei ani

în urmă. Luciul palidelor sale semne de culoarea jadului se tocise, ca o haină spălată în apă prea fierbinte, şi galbenul căpătase nuanţa mai închisă a bronzului. Tuşi, uşor răguşit.

— Te-ai mai lungit, după câte văd.

— Da, sunt cât Maximus, răspunse Temeraire, sau, oricum, nu cu mult mai scurt. Şi sunt un Celest, adăugă el alintat. Încetaseră antrenamentele sub presiunea ultimei ameninţări cu invazia, pe când Temeraire avea patru ani şi la vremea aceea nimeni nu-i cunoştea adevărata rasă ori capacitatea de a sufla vântul divin, crezându-l un Imperial – tot o rasă deosebit de valoroasă, însă nu atât de rară.

— Am auzit, răspunse Celeritas. Ce cauţi aici?

— O! făcu Temeraire. Păi…

Laurence coborî de pe spinarea lui şi se apropie:

— Dacă-mi permiţi, domnule, am venit aici de la Londra, după nişte ciuperci. Pot să întreb unde sunt ţinute?

Hotărâseră că un asalt frontal, obraznic, le oferea cele mai mari şanse de succes, chiar dacă în clipa de faţă Temeraire avea un aer descumpănit.

— Le oblojesc ca pe nişte ouă; jos, în băi, pufni Celeritas. Îl veţi găsi pe căpitanul Wexler la masă, cred. El e acum comandantul fortului, adăugă Celeritas şi se întoarse iscoditor spre Temeraire, în timp ce acesta se făcea tot mai mic.

Laurence nu voia să-l lase singur, să sufere răspunzând cu minciuni curiozităţii naive, prietenoase, a bătrânului său instructor, dar nu mai aveau timp. Celeritas avea să-şi pună curând întrebări cu privire la absenţa echipajului lor şi până şi cel mai înrăit mincinos şi-ar fi putut cu greu ascunde trădarea multă vreme.

Era ciudat să străbată din nou coridoarele, care acum nu-i mai erau străine. Hărmălaia veselă din jurul meselor din sala comună, pe care o auzea acum de după colţuri, ca zgomotul continuu al unei cascade îndepărtate, primitor şi totuşi interzis cu desăvârşire pentru el. Se simţea deja exclus. Nu erau servitori pe coridoare, fiind probabil ocupaţi cu servirea mesei, cu excepţia unui băieţandru care trecu în fugă pe lângă ei, cu un teanc de şervete curate, care nici nu se uită la el.

Laurence nu se duse la căpitanul Wexler: nu putea justifica absenţa unor ordine, a oricărei explicaţii clare. Aşa că se îndreptă direct spre casa scării, îngustă şi umedă, care ducea în jos spre băi, iar în garderobă îşi scoase repede cizmele şi haina pe care le azvârli pe rafturi, aşezând sabia lângă ele. Pantalonii şi cămaşa le păstră şi, luând cu el un prosop, se duse în imensa saună pardosită cu dale. Desluşi vag câteva trupuri somnolente, picotind, dar prin aburi nu putea distinge cu uşurinţă nicio faţă şi înaintă repede, hotărât. Nimeni nu-i vorbi, până când ajunse aproape de uşa din capătul celălalt, când

un bărbat care zăcea cu un prosop pe faţă şi-l dădu la o parte. Laurence nu-l cunoştea, un locotenent mai vârstnic, probabil, sau un căpitan mai tânăr, cu o mustaţă deasă şi ţepoasă picurând apă din colţuri.

— Scuză-mă, spuse el.

— Da? făcu Laurence, crispându-se.

— Fii bun şi închide uşa, dacă ai de gând să ieşi, spuse bărbatul şi, întinzându-se la loc, îşi acoperi iarăşi faţa.

Laurence nu înţelese până când nu deschise uşa spre sala imensă de baie de dincolo şi nu fu asaltat de duhoarea grea a ciupercilor, amestecată cu mirosul înţepător al baligii de dragon. Trase uşa repede după el şi îşi acoperi faţa cu o palmă, respirând adânc pe gură. Încăperea era pustie. Aproape. Ouăle de dragon se odihneau lucind umede în nişele lor, protejate în spatele unor garduri de fier forjat, în fundul sălii, iar sub ele, pe podea, ciubere imense pline cu pământ fertil, împestriţate cu bălegar de dragon brun-roşcat, pe post de îngrăşământ, şi ciuperci ca nişte nasturi rotunzi ieşind din mocirlă.

Doi tineri ofiţeri de marină, cu siguranţă fără prea multă experienţă, stăteau de strajă, părând oropsiţi şi aproape la fel de roşii la faţă, din pricina căldurii din încăpere, ca hainele pe care le purtau. Pantalonii lor albi aveau dungi de vopsea scursă. Se uitară la Laurence, plini de speranţă, aşteptând, dacă nu altceva, cel puţin să-şi mai umple timpul. Le făcu semn cu capul şi spuse:

— Am venit din Dover, după ciuperci. Aduceţi-mi, vă rog, un ciubăr din acelea.

Cei doi îl priviră neîncrezători, şovăind. Cel mai în vârstă îndrăzni:

— Domnule, n-avem voie s-o facem, decât la ordinul personal al comandantului.

— Atunci îmi cer iertare pentru neregulă. Ordinele mele nu pomeneau nimic de felul acesta, zise Laurence. Fii bun, te rog, şi trimite-le ca să fie confirmate. Am să rămân aici, îi spuse el mai tânărului soldat, care nu aşteptă să fie poftit de două ori, spre indignarea prost mascată a celuilalt. Dar el avea cheia, atârnată de un lanţ la cingătoare, aşa că nu avea voie să plece.

Laurence stătu până când uşa de metal se dădu în lături. Aşteptă. Nava întorcându-se încet în vânt, flancul ei apropiindu-se, pupa inamicului la vedere; un dangăt ca de clopot, şi îi aplică soldatului o lovitură puternică, mai jos de ureche, în timp ce acesta se uita cu invidie după camaradul lui.

Bărbatul căzu, clătinându-se, într-un genunchi, ridicând faţa surprins, cu gura căscată. Laurence îl lovi din nou, cu putere. Încheieturile îi plesniră, lăsând dâre de sânge pe obrazul şi maxilarul soldatului, care se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcat. Laurence gâfâia. Trebui să-şi potolească tremurul mâinilor înainte să poată

desprindă cheia.

Ciuberele de lemn erau de diferite dimensiuni, pline cu noroi, majoritatea mari şi greu de manevrat. Laurence îl înhăţă pe cel mai mic şi aruncă peste el prosopul pe care îl adusese, deja fierbinte şi ud, doar de la aerul umed din băi. Ieşi pe uşa din capăt, străbătând cu paşi iuţi restul circuitului, până înapoi în garderobă. Era tot goală, însă cina trebuia să fie deja pe sfârşite şi oamenii puteau pleca de la masă când pofteau. Putea fi oprit în orice moment. Mai repede, dacă soldaţii de marină erau mai înclinaţi să-şi facă datoria decât să trândăvească, şi ajungeau la comandant. Laurence îşi puse cizmele şi vestonul la întâmplare, peste hainele ude, şi porni pe scări în sus, ţinând ciubărul în echilibru pe umăr şi strângând balustrada cu mâna cealaltă: nu se avântă cu capul înainte, nu voia să dea greş tocmai acum. Ţâşni afară pe coridor şi se duse repede după un colţ să-şi aranjeze hainele. Spera că, dacă nu arăta aşa de răvăşit, n-avea să atragă atenţia, în ciuda neobişnuitei poveri a ciubărului. Pânza de deasupra nu acoperea întru totul duhoarea, dar aceasta plutea mai mult în urmă decât în faţă.

Zgomotul sălii de mese era deja, într-adevăr, mai potolit. Auzea glasuri, mai aproape, pe coridoare. Trecu pe lângă doi servitori care cărau mormane de vase murdare. Privind în josul unui alt coridor, care se intersecta cu al lui, văzu câţiva aviaspiranţi alergând de la o uşă la alta şi ţipând veseli, ca nişte copii. În clipa următoare, auzi alţi paşi fugind, sunet de cizme grele, alte strigăte. Dar tonul era foarte diferit. Abandonă prudenţa şi o luă la goană, stânjenit de ciubăr şi schimbându-i poziţia în fiecare clipă, până când năvăli afară pe stâncă. Bătrânul Celeritas se uită la el cu ochii săi verzi nedumeriţi şi bănuitori. Temeraire spuse pe nerăsuflate:

— Iartă-mă, te rog, totul e o păcăleală, le ducem în Franţa, pentru ca dragonii de acolo să nu moară pe capete şi spune-le că lui Laurence nu-i place deloc să facă asta, numai că eu am insistat.

Nicio pauză de respiraţie ori de punctuaţie.

Şi, înhăţându-l în gheare pe Laurence, cu ciubăr cu tot, se avântă în văzduh.

Se îndepărtară în goană cu câteva clipe înainte să dea buzna afară cinci oameni după ei. Clopotele băteau nebuneşte, iar Temeraire nici nu apucă bine să-l aşeze pe Laurence după ceafă că farul de semnalizare se aprinse şi dragonii ieşiră puhoi de pe terenurile castelului, ca fumul.

— Te ţii bine? întrebă Temeraire.

— Du-te, du-te imediat! strigă Laurence, în loc de răspuns, legând curelele de ham în jurul ciubărului, ca să-l fixeze în faţa lui, iar Temeraire se îndreptă şi zbură, zbură.

Urmăritorii goneau după ei. Nu dragoni pe care îi cunoştea Laurence: un Angelwing deşirat, în frunte, şi câţiva Winchesteri

ajungându-i din urmă. Nu erau de mare folos, dar poate capabili să le încurce puţin zborul şi să-i întârzie, până când ajungeau ceilalţi.

— Laurence, trebuie să urc mai mult, ţi-e destul de cald?

Era ud până la piele şi răcorit deja de zbor, în ciuda soarelui care atârna deasupra.

— Da, răspunse el şi îşi strânse haina în jurul trupului.

Un pâlc de nori se agăţa de coroanele munţilor şi Temeraire îşi croi drum prin el. Stropi mari de apă răsăriră pe pielea cerată şi uleiată a hamului, pe catarame şi pe solzii lucioşi ai lui Temeraire. Dragonii care-i urmăreau se strigară unii pe alţii şi se năpustiră urlând după ei, umbre îndepărtate, obscure, în ceaţă. Glasurile lor răsunau şi se stingeau în valuri ciudate, astfel că Temeraire urca fără ţintă, într-un peisaj straniu, fără contur, bântuit de imaginile lor fantomatice.

Ieşi la lumină aproape de versantul alb al muntelui, profilat pe întinderea albastră şi, apropiindu-se, Temeraire răcni: o lovitură de ciocan în peretele compact de gheaţă şi zăpadă. Laurence se agăţă de ham, tremurând involuntar, când Temeraire se înălţă aproape vertical pe lângă versantul muntelui. Urmăritorii ieşiră dintre nori doar ca să se retragă din calea vuietului tunător, necontenit, al avalanşei care se năpustea spre ei ca o furtună de zăpadă de-o săptămână comprimată într-o secundă. Winchesterii ţipară cu toţii speriaţi şi se împrăştiară ca un stol de vrăbii.

— Sud, spre sud! îi strigă Laurence lui Temeraire, arătându-i direcţia, când ajunseră deasupra unui pisc şi se îndepărtară, lăsându-şi în zare urmăritorii.

Dar Laurence vedea farurile înălţându-se deja de-a lungul liniei coastei: farurile care în mod obişnuit le-ar fi anunţat o invazie, care acum, în schimb, duceau avertismentul în cealaltă direcţie şi înaintea lor. Fiecare adăpost, fiecare dragon erau cu siguranţă în alertă, chiar fără să ştie exact ce se petrece, şi aveau să încerce să-i oprească din zbor. Nu puteau să zboare în orice direcţie care i-ar aduce deasupra unui adăpost şi să se pomenească prinşi între două forţe. Singura lor speranţă de scăpare era de-a lungul mai puţin păzitei coaste a Mării Nordului, în apropiere de Edinburgh. Totuşi, trebuiau să fie şi destul de aproape ca să reuşească să traverseze până pe continent, cu Temeraire deja obosit.

În curând se va înnopta. Peste încă trei ore întunericul avea să-i adăpostească. Trei ore. Laurence îşi şterse faţa de mânecă şi se ghemui.

Temeraire ateriză în sfârşit, epuizat, în beznă, şase ore mai târziu. Încetinise ritmul, puţin câte puţin, bătând din aripi lent, măsurat, ca un pendul, până când Laurence, privind peste umărul lui, nu mai zări nici măcar un licăr de lumină – niciun foc de păstori, nicio torţă, cât vedeai cu ochii – şi spuse, în sfârşit:

— Coboară, dragul meu, trebuie să te odihneşti.

Presupunea că se aflau tot în Scoţia, sau poate în Northumberland, dar nu era sigur. Erau mult la sud de Edinburgh şi de Glasgow, undeva într-o vale nu foarte adâncă. Auzea susurul unei ape, în apropiere, dar erau prea obosiţi să meargă s-o caute. Îşi mâncă tot posmagul, cuprins brusc de foame, şi luă ultima înghiţitură de grog, lipit de curba gâtului lui Temeraire, care adormise cum aterizase, lăbărţat pe pământ.

Laurence se dezbrăcă până la piele şi îşi întinse hainele ude pe trupul dragonului, lăsând căldura nativă a acestuia să le usuce. Apoi se înfăşură în veston, să doarmă. Vântul era destul de rece în munţi ca să-i ţină răcoarea pe piele. Temeraire scoase un mormăit gros, de undeva din burtă, şi tresări. În depărtare se auzea un foşnet grăbit, un tropăit de copite mici, dar Temeraire nu se trezi.

Când se deşteptă, era dimineaţă şi Temeraire se ospăta, roşu la gură, cu o căprioară, în timp ce alta zăcea moartă alături. Îşi devoră mâncarea şi ridică neliniştit privirea spre Laurence:

— E bună, fragedă şi pot să-ţi rup bucăţi mici. Sau ai putea să-ţi foloseşti sabia, sugeră el.

— Nu, te rog să mănânci tot. Eu n-am muncit din greu, ca tine. Pot să mai aştept o vreme, răspunse Laurence, ridicându-se să-şi spele faţa în pârâiaşul care susura la zece paşi de locul unde se prăbuşiseră şi să se îmbrace.

Temeraire încercase să-i întindă hainele pe o piatră caldă, la soare, folosindu-şi ghearele. Nu mai erau umede, însă puţin sfâşiate. Noroc că rupturile nu se prea vedeau sub vestonul lung.

După ce Temeraire îşi termină micul dejun, Laurence schiţă linia coastei Mării Nordului şi continentul.

— Nu putem risca să ne îndepărtăm prea mult de York, spre sud, declară Laurence. Dincolo de munţi, ţinutul e prea domol. Vom fi văzuţi imediat ziua şi probabil că şi noaptea. Trebuie să ne îndreptăm spre munţi, pe coasta de lângă Scarborough, să înnoptăm acolo şi apoi să trecem dincolo de mare, în Olanda. Acolo peisajul e destul de variat şi sper că nu trebuie să ne temem de un atac imediat. Apoi, de-a lungul coastei, spre Franţa. Şi să sperăm că n-o să ne doboare fără avertisment.

Îşi puse cămaşa ruptă în vârful unui băţ, transformând-o într-un steag de pace jerpelit pe care-l flutură cu putere, lovindu-l de gâtul lui Temeraire, în timp ce se apropiau, trecând peste Dunkirk. Cu toate acestea, la picioarele lor, la bordul navelor franceze, se porni o agitaţie nebună, când îl văzură pe Temeraire venind, dovadă că se dusese până acolo vestea scufundării corabiei *Valérie*. Urmară multe încercări disperate de a trage cu tunul în ei, deşi zburau mult prea sus, ca să fie în raza lor de acţiune.

Dragonii francezi atacară într-un nor compact. Unii dintre ei tuşeau

deja şi niciunul nu avea chef de conversaţie, până când Temeraire le răcni în faţă ca un tunet, luându-i pe toţi prin surprindere, apoi spuse cu glas sonor:

—*Arrêt! Je ne vous ai pas attaqué, il faut que vous m'écouter: nous sommes venus pour vous apporter du médicament.*{8}

În timp ce primii câţiva dragoni rumegau cele spuse, zburând în cercuri în jurul lor, un nou grup se apropie în zbor dinspre adăpost, răcnindu-şi sfidarea. Cele două grupuri deveniră în scurt timp şi mai tulburate, căpitanii ţipând unul la altul prin portavoce, până când, în cele din urmă, după câteva semnale, fură escortaţi la sol, de o gardă de onoare vigilentă – câte şase dragoni de-o parte şi de cealaltă şi mulţi alţii venind în spate. Când ajunseră jos, într-o poiană largă şi plăcută, după ce ofiţerii francezi coborâră, dragonii lor începură să se foiască şi să se dea înapoi, murmurând, nu speriaţi, însă prudenţi.

Laurence dezlegă ciubărul şi îşi desfăcu carabinierele. Oamenii urcau deja pe hamul lui Temeraire, îndreptându-şi spre Laurence pistoalele, înainte să se ridice în picioare.

—Vă veţi preda, spuse un tânăr locotenent, cu ochii mijiţi şi un accent îngroşat.

—Ne-am predat deja, răspunse obosit Laurence şi îi întinse ciubărul de lemn. Tânărul îl privi perplex, retrăgându-se din faţa mirosului. Vindecă tusea, explică Laurence, *la grippe des dragonnes,* şi arătă către unul dintre dragonii care tuşeau.

Îi luară ciubărul cu multă suspiciune, acesta fiind transportat, dacă nu ca pe un tezaur nepreţuit ce era, cel puţin cu o anumită grijă. Ciubărul dispăru, în orice caz, şi astfel nu mai avea grija lui. Laurence simţi o slăbiciune vecină cu leşinul în tot corpul şi îşi desfăcu chingile de ham cu mai multă stângăcie decât de obicei, coborând, până când alunecă şi se prăbuşi ultimele cinci picioare până la pământ.

—Laurence! strigă agitat Temeraire, aplecându-se spre el.

Un alt ofiţer francez făcu un salt până la Laurence şi, apucându-l de braţ, îl trase în picioare şi îi lipi de gât ţeava rece şi zgrunţuroasă a unui pistol.

—N-am nimic, spuse Laurence stăpânindu-şi cu efort un acces de tuse. Nu voia să mişte pistolul. N-am nimic, Temeraire, nu-i cazul să…

Nu fu lăsat să continue. O mulţime de mâini îl apucau şi ofiţerii se strângeau în jurul lui, ca un nod. Fu aproape târât prin poiană către un şir de dragoni francezi care aşteptau tensionaţi. Era prizonier şi Temeraire scoase un ţipăt gros, nedesluşit, de protest, în timp ce Laurence era dus de lângă el.

Laurence îşi petrecu noaptea într-o celulă incomodă, în măruntaiele cartierului general al adăpostului, o încăpere fierbinte şi lipicioasă, fără o gură de aer. Fereastra îngustă de lângă tavan dădea spre un teren militar pustiu şi lăsa să pătrundă înăuntru doar praf.

Îi dădură puţin terci subţire şi niţică apă. Pe podea, câteva paie ţineau loc de pat. Dar nu întâlni nimic din acea bunăvoinţă interesată care i-ar fi îngăduit să cumpere un confort mai mare, deşi avea ceva bani în buzunar.

Nu-l jefuiră, însă îi ignorară aluziile, cu o suspiciune rece şi duşmănoasă în priviri şi câteva remarci colocviale şoptite, care, după părerea lui, se voiau înţelese mai bine decât îi permiteau cunoştinţele sale limitate de franceză. Bănuia că vestea se răspândise deja printre ei: natura bolii, virulenţa. În locul lor, ar fi fost şi el la fel de puţin iertător. Gardienii erau toţi bătrâni aviatori, foşti membri ai unor echipaje de sol, cu picioare de lemn ori braţe lipsă, ca bucătarii de la bordul unei nave, deşi niciun bucătar pe care îl cunoscuse vreodată n-ar fi refuzat o mită frumuşică pentru o cană din terciul lui, nici de la Diavolul în persoană.

Dar asta nu-l afecta într-un mod personal, nu era loc de aşa ceva. Renunţă la încercare, pur şi simplu, şi se aruncă pe patul murdar de paie, înfăşurat în haină, şi dormi un somn lung, fără vise. Când fu trezit de zgomotul temnicerilor care zornăiau anunţând livrarea terciului de dimineaţă, privi în jos, la podea, unde careul de soare al ferestrei se odihnea împărţit de zăbrele în porţiuni egale, şi închise ochii la loc, fără să se ostenească să se ridice şi să mănânce.

Fu trezit cu greu după masă, cu zgâlţâituri, şi dus apoi în altă încăpere, unde îl aşteptau câţiva de ofiţeri superiori, cu figuri fioroase, înşiraţi la o masă. Îl interogară cu asprime despre natura ciupercilor, despre boală, despre motivul pentru care adusese leacul, dacă era un leac. Fu obligat să se repete, apoi îndemnat să se grăbească, atunci când începu să vorbească mai rar, în franceza lui poticnită. Când încercă să rostească vorbele ceva mai repede, le pronunţă greşit şi erorile îi fură imediat depistate şi scuturate, aşa cum ar fi scuturat un câine un şobolan, să stoarcă toată viaţa din ele.

După ce li se aplicase o lovitură atât de sinistră, aveau dreptul să-l suspecteze că ar fi instrumentul vreunui alt şiretlic şi nu unul care acţiona tocmai ca să-l dejoace. În orice caz, îi era greu să reziste şi, când începură să-i pună alte întrebări, despre poziţia corăbiilor pe Canal, despre forţele din adăpostul de la Dover, fu cât pe ce să răspundă la prima, înainte să-şi dea seama, doar din pricina oboselii şi a obiceiului de a răspunde.

— Ştii că am putea să te spânzurăm ca spion, spuse cu răceală unul dintre ofiţeri, când Laurence refuză categoric să vorbească. Ai venit fără steag, fără uniformă…

— Dacă vreţi să obiectaţi că mi-am făcut din cămaşă un steag de pace, aţi fi amabil dacă aţi putea aranja să primesc alta, răspunse Laurence, întrebându-se cu umor negru dacă urma să-i propună să-l biciuiască. Cât despre restul, aş prefera să fiu spânzurat ca spion britanic, decât să fiu unul francez.

Mâncă mecanic terciul rece care îl aştepta, după ce îl duseră înapoi în celulă şi se apropie de fereastră, să privească la nimicul care era de văzut. Nu era speriat, doar foarte obosit.

Interogatoriul continuă încă o săptămână, dar slăbi treptat, de la suspiciune la un fel de gratitudine precaută şi năucită, în rând cu evoluţia testului pe care îl făcuseră cu una dintre ciuperci. Chiar şi după ce se convinseseră că leacul era la fel de real ca boala, ofiţerii nu ştiau cum să interpreteze acţiunile lui Laurence. Îi adresară întrebarea în fel şi chip şi, când el repeta că venise doar ca să aducă leacul, să salveze vieţile dragonilor, aceştia întrebau:

— Da, dar de ce?

Cum nu putea să le dea un răspuns mai bun, ajunseră la concluzia că era un exaltat, lucru pe care nu-l putea contesta, şi temnicerii se înmuiară suficient ca să-l lase să cumpere nişte pâine şi ocazionala tocană de pasăre. La sfârşitul săptămânii îi legară lanţuri la picioare şi îl duseră afară să-l vadă pe Temeraire, instalat onorabil în adăpost şi păzit doar de un nefericit Petit Chevalier, nu mult mai mic decât el, căruia îi curgea încontinuu nasul. Fireşte, un mic ciubăr nu era de-ajuns să-i vindece pe toţi cei infectaţi, şi cu toate că ciupercile fuseseră, evident, transferate cu succes în grija mai multor crescători de ciuperci bretoni, mulţi dintre dragonii bolnavi urmau să sufere încă multe luni, până vor avea destule pentru toţi. Cât despre posibilitatea ca boala să se răspândească mai departe, Laurence nu putea decât să spere că, odată ce leacul se afla în posesia Angliei şi a Franţei, cele două puteri aflate în conflict aveau să-l livreze, fiecare, şi aliaţilor lor, iar cupiditatea unora dintre atât de numeroşii lui păzitori avea să conducă, până la urmă, la răspândirea lui.

— Mă simt foarte bine, spuse Temeraire. Îmi place carnea de vită de aici, şi au fost destul de amabili să mi-o gătească, ştii? Dragonii de aici, cel puţin, sunt dispuşi să încerce hrana gătită. Iar Validius – adăugă el făcând semn cu capul către micul Petit Chevalier, care confirmă cu un strănut – mi-a propus s-o înăbuşim în vin. N-am înţeles niciodată ce-i aşa de bun la vin, de îţi place să-l bei, dar acum înţeleg. Are o aromă foarte plăcută.

Laurence se întrebă câte sticle fuseseră sacrificate ca să astâmpere foamea celor doi dragoni uriaşi. Poate nu recolta unui an foarte bun, gândi el, şi speră că nu le venise încă ideea să bea alcool care nu îşi pierduse tăria prin fierbere.

— Mă bucur că eşti aşa de bine instalat, spuse el fără să sufle o

vorbă despre locul în care fusese el cazat.

— Da, adăugă Temeraire, cu o doză, nu mică, de cochetărie. Şi ar vrea să-mi dea cinci ouă, toate de dragoni foarte mari, şi unul, scuipător de foc. Dar le-am spus că nu pot, adăugă el melancolic, pentru că, fireşte, ar vrea să-i învăţ pe puii din ouă franceza şi ei să-i pună să ne atace prietenii din Anglia. Au fost surprinşi că-mi pasă.

Asta semăna cu problemele cu care se confruntase Laurence: cea mai profundă durere că ar putea să fie luat, atât de firesc, drept un trădător sadea, judecând după faptele sale. Tuturor li se păruse o mare ciudăţenie când nu se oferi să fie trădător. Se bucura să-l vadă pe Temeraire sincer mulţumit, dar se întoarse în celula lui mai deprimat, conştient că Temeraire ar fi aici la fel de fericit ca în Anglia, mai fericit, poate.

— Aş fi recunoscător pentru o cămaşă şi nişte pantaloni, spuse Laurence, dacă punga îmi permite. Nu vreau nimic altceva.

— Insist să-mi îngădui să-ţi ofer eu îmbrăcămintea, spuse De Guignes, şi o să mă ocup imediat să ţi se ofere o cameră mai bună. Mi-e ruşine – adăugă el, cu o privire rece peste umăr, care-i făcu pe temniceri să se retragă de lângă uşă, de unde trăgeau cu urechea şi se uitau pe furiş – că ai fost astfel înjosit, *monsieur*.

Laurence îşi înclină capul:

— Eşti foarte amabil, domnule. N-am a mă plânge de felul în care am fost tratat şi apreciez în mod deosebit onoarea pe care mi-o faci bătând atâta cale să mă vezi, spuse el cu glas scăzut.

Ultima dată se întâlniseră în circumstanţe diferite, la un banchet în China. De Guignes în fruntea delegaţiei lui Napoleon, Laurence cu cea a regelui. Deşi era duşmanul lor politic, îi fusese imposibil să nu-l agreeze. Iar Laurence, fără să ştie, intrase deja în graţiile gentilomului, cu ceva vreme în urmă, dându-şi osteneala să salveze viaţa nepotului acestuia, luat ostatic în timpul unui atac eşuat. Aşa că întâlnirea fusese, din punct de vedere personal, una prietenoasă.

Faptul că venise tocmai până aici dovedea, însă, o bunătate deosebită. Laurence se ştia un prizonier care nu valora aproape nimic, decât ca garanţie a bunei purtări a lui Temeraire, iar De Guignes trebuie să fi fost ocupat până peste cap. Dacă ambasada eşuase în planul ei iniţial, De Guignes avusese succes într-un punct important: s-o seducă pe Lien pentru cauza lui Napoleon şi s-o aducă în Franţa cu el. Fusese promovat pentru asta, îi trecu vag prin minte lui Laurence, într-o poziţie mai înaltă, de diplomat. Auzise ceva despre asta, interesat mai mult de nume decât de funcţie. De Guignes arăta acum toate semnele prosperităţii şi succesului, cu inelele sale frumoase şi haina elegantă de mătase şi olandă.

— E o răsplată destul de mică pentru ce ai îndurat, spuse De Guignes, şi sunt aici nu doar în nume personal, ci ca să-ţi transmit

asigurările Maiestăţii Sale că vei simţi curând toată recunoştinţa Franţei, pe care o meriţi din plin.

Laurence nu spuse nimic: ar fi preferat să rămână în celula lui, gol puşcă şi legat cu lanţuri decât să fie răsplătit pentru faptele lui. Dar soarta lui Temeraire îl făcu să tacă. Exista cel puţin cineva în Franţa, care, departe de a simţi gratitudine, avea toate motivele din lume să-i urască şi să le dorească răul: Lien însăşi, care, cel puţin aşa se zvonea, beneficia de încrederea lui Napoleon şi şi-ar fi dorit să-l vadă pe Temeraire osândit. Laurence nu avea să refuze protecţia pe care dovezile publice ale gratitudinii imperiale i-ar putea-o oferi în faţa răutăţii ei.

Vizita lui De Guignes avu, cu siguranţă, un efect imediat: abia părăsi încăperea, că Laurence fu mutat într-o cameră frumoasă, la etaj, mobilată simplu, dar cu o anumită aplecare spre confort. O privelişte plăcută se deschidea dincolo de fereastră către portul viu colorat de mulţimea de vele. Cămaşa şi pantalonii se materializară a doua zi dimineaţă: din pânză foarte fină şi din lână, cu fir de mătase, şi alături, lenjerie şi şosete curate. După-amiază apăru un veston remarcabil, ca să-l înlocuiască pe al lui, mult prea ponosit şi pătat. Avea pulpana lungă, până peste cizme, şi butoni dintr-un aur atât de pur, încât deja nu mai erau perfect rotunzi.

Temeraire admiră rezultatele îndelung, când fură reuniţi, a doua zi dimineaţă, ca să fie transferaţi la Paris. Şi, lăsând la o parte tendinţa de a se lamenta că Laurence nu era lăsat să călătorească pe spinarea lui, Temeraire era perfect mulţumit de mutare. Îi aruncă o privire feroce micuţei Pou-de-Ciel speriate care avea să-l transporte pe Laurence, de parcă ar fi suspectat-o că plănuieşte să-l răpească pentru cine ştie ce scopuri mârşave. Dar această măsură de prevedere ar fi fost înţeleaptă chiar dacă Laurence şi-ar fi dat cuvântul de onoare, căci altfel escorta lui n-ar fi putut ţine pasul cu ritmul de zbor impus de Temeraire. Chiar şi aşa, erau forţaţi să se grăbească. Temeraire o luă înaintea lor, însă din când în când se întorcea până lângă mica Pou-de-Ciel şi îi striga câte ceva lui Laurence. Astfel că dragonii ceilalţi, majoritatea prezentând simptomele timpurii ale bolii, erau epuizaţi când Sena se ivi în zare.

Laurence nu mai fusese la Paris din primul an, în timpul ultimei păci, şi nu-l mai văzuse de pe spinarea unui dragon. Dar, chiar şi aşa, n-ar fi putut să nu observe o transformare de asemenea proporţii. O stradă largă, încă mai mult de jumătate doar pământ, trecea prin inima oraşului, cotropind toate vechile alei medievale. Întinzându-se de la Tuileries către Bastilia, continua pe lângă bulevardul Champs-Élysées, însă îl făcea să pară, prin comparaţie, un frumos drum de ţară: noul bulevard, poate cât jumătate din acea masivă piaţă a Pekinului aflată în faţa Oraşului Interzis, şi mult mai lung. Deasupra

lui planau dragoni care aşezau pe străzi mormane imense de pietre de pavaj.

Un arc de triumf, de dimensiuni monumentale, se înălţa în Place de l'Étoile, deocamdată pe jumătate doar o machetă de lemn, iar pe Sena, noi debarcadere. Mai prozaic, în alte locuri, pământul fusese săpat la mare adâncime şi noile canale erau aşezate în pietre de pavaj lipite cu mortar. La marginea oraşului, o mulţime de abatoare se înălţau în spatele unui zid recent ridicat, cu o piaţă deschisă, lângă ele, şi câteva vaci care se rumeneau la proţap. Un dragon stătea acolo şi mânca una, lăsând-o pe frigare, ca un ştiulete de porumb.

Direct sub ei, grădinile Palatului Tuileries fuseseră lărgite, de lângă malurile Senei până aproape încă un sfert de milă în direcţia opusă, înghiţind Place Vendôme între hotarele lor. Şi, cu vedere spre malurile fluviului, perpendicula pe palat, se înălţa un imens pavilion de piatră şi marmură: un edificiu în stil roman, dar la o scară diferită. În curtea înverzită, amenajată deja alături, Lien moţăia ghemuită la umbră – un mic şarpe alb de grădină, văzută de sus, uşor de remarcat printre ceilalţi dragoni risipiţi la o distanţă rezonabilă în jurul ei.

Fură coborâţi în acele grădini, nu în locul unde dormea Lien, ci într-o altă piaţetă, în faţa palatului, cu un pavilion improvizat, din lemn şi pânză de vele, ridicat în grabă în cinstea lor. Laurence nici nu apucă să-l vadă instalat pe Temeraire, că De Guignes îl apucă de braţ şi, zâmbind, îl invită înăuntru. Zâmbind, dar strângându-l ferm, şi străjerii îşi strângeau bine muschetele: oaspete de onoare şi prizonier deopotrivă.

Apartamentele unde îl conduseră erau pe potriva unui prinţ. Ar fi putut să se plimbe prin încăpere, legat la ochi, cinci minute, fără să se lovească de vreun perete. Obişnuit cu spaţiile înghesuite, dimensiunile lor i se păreau lui Laurence mai degrabă iritante decât luxoase: drumul de la oala de noapte la măsuţa de toaletă, un supliciu, iar patul, prea moale şi încărcat de draperii pentru vremea călduroasă. Stând singur sub tavanul înalt şi pictat, se simţea ca un actor într-o piesă proastă, sub privirile batjocoritoare ale unor spectatori nevăzuţi.

Se aşeză la masa de scris din colţ, doar ca să-şi găsească un loc, şi ridică capacul: hârtie din belşug, tocuri bune şi cerneală, proaspătă şi lichidă, când deschise călimara. O închise încet la loc. Era dator cu şase scrisori. N-aveau să fie scrise niciodată.

Afară se întuneca. De la fereastra sa vedea pavilionul pe malul fluviului, luminat de multe felinare colorate. Lucrătorii plecaseră. Lien stătea acum culcată în capul scării, cu aripile îndoite la spate, privind lumina pe apă: mai mult un contur decât o formă. Întoarse capul şi Laurence văzu un bărbat venind pe aleea largă spre ea şi urcând în pavilion. Felinarele străluceau roşii pe uniformele gărzilor sale, pe care le lăsă la baza scării.

De Guignes veni a doua zi dimineaţă după micul dejun, reînnoinduşi amabilitatea şi sentimentele generoase, şi îl luă într-o plimbare până la Temeraire, însoţiţi doar de o gardă moderată. Temeraire era treaz şi, judecând după felul în care dădea din coadă, într-o stare vecină cu agitaţia.

— Mi-a trimis o invitaţie, spuse el cu glas tânguitor, de îndată ce Laurence se aşeză. Nu ştiu ce intenţii are. N-am de gând să mă duc să vorbesc cu ea. Deloc.

Invitaţia era un sul frumos caligrafiat, cu caractere chinezeşti, legat cu un şnur roşu cu auriu. Nu era lungă, ci pur şi simplu exprima dorinţa de a se bucura de prezenţa lui Lung Tien Xiang în Pavilionul Celor Şapte Piloni, să bea ceai şi să se relaxeze în toiul zilei.

— Nu e nimic evident nesincer în asta. Poate că vrea să facă un gest de reconciliere, spuse Laurence, deşi nu prea credea că e posibil.

— Ba nu, replică mohorât Temeraire. Sunt sigur că, dacă mă duc, ceaiul va fi foarte rău la gust, cel puţin al meu, şi va trebui să-l beau ca să nu par prost-crescut, altfel o să facă remarci care nu par jignitoare, până când plec şi mă gândesc la ele. Sau va încerca să pună pe cineva să te omoare cât timp nu sunt cu tine. Să nu cumva să pleci undeva fără gardă! Şi dacă cineva încearcă să te omoare, trebuie să mă strigi foarte tare, adăugă el. Sunt sigur că aş putea doborî un zid al acelui castel, dacă ar fi nevoie, ca să ajung la tine.

O afirmaţie care îl lăsă pe De Guignes cu o ciudată expresie rigidă. Nu putu să nu arunce o privire la zidul gros de piatră al Palatului Tuileries, care se înălţa spre pavilion.

— Te asigur din toată inima, spuse el, recăpătându-şi aplombul, că nimeni n-ar putea fi mai mişcat de generozitatea pe care aţi arătat-o Franţei. Madame Lien a fost printre primii care a primit leacul pe care ni l-aţi adus…

— O, făcu Temeraire nemulţumit.

— … şi, ca întreaga naţiune, vă primeşte cu braţele deschise, continuă hotărât De Guignes.

— Baliverne, zise Temeraire. Nu cred o iotă. Şi nu-mi place Lien, oricum, chiar dacă spune adevărul, aşa că poate să-şi păstreze invitaţiile şi ceaiul, cu tot cu pavilionul ei, adăugă el, cu glas scăzut, zvâcnind cu invidie din coadă.

— O să-i prezint refuzul tău politicos, atunci. În orice caz, s-ar putea să fii ocupat cu pregătirile, căci mâine-dimineaţă Maiestatea Sa doreşte să vă întâlnească şi să vă transmită personal mulţumirile poporului nostru. Doreşte să ştiţi că îl mâhneşte foarte mult că formalităţile războiului trebuie să însoţească o asemenea întâlnire. Şi că, în ceea ce-l priveşte, vă primeşte ca pe nişte fraţi şi nicidecum ca pe nişte prizonieri, adăugă el, cu o privire plină de tact şi de semnificaţii: o aluzie delicată că nu era cazul să se simtă nici ei

prizonieri, dacă asta era alegerea lor.

Întregul discurs şi tonul lui zelos păreau să trădeze un interes, însă, ca să-i recunoaştem umanitatea, De Guignes îl rosti cu un aer foarte vag, indiferent. Aşadar, ca să accepte, era nevoie doar de un semn cu capul. În loc de asta, Laurence întoarse privirea, ca să-şi ascundă expresia de dezgust. Dar Temeraire spuse:

— Dacă nu-i place să fim prizonieri, mi se pare că e împărat şi ne poate lăsa să plecăm, dacă vrea. N-o să luptăm pentru voi împotriva prietenilor noştri din Anglia, dacă asta vrei să spui.

De Guignes zâmbi, fără să se arate ofensat:

— Maiestatea Sa nu v-ar îndemna niciodată să faceţi ceva lipsit de onoare.

Un sentiment frumos, şi unul pe care Laurence era înclinat să-l aştepte de la Bonaparte la fel de mult ca de la lorzii Amiralităţii. De Guignes se ridică graţios şi spuse:

— Sper că-mi veţi îngădui acum să mă îndrept spre celelalte îndatoriri ale mele. Sergentul Lasalle şi oamenii lui te vor escorta la cină, căpitane, după ce îţi termini conversaţia.

Şi astfel îi părăsi strategic, să-i lase să se gândească singuri la aluzia lui.

Nu spuseră nimic, o vreme. Temeraire scurma în pământ.

— Presupun că nu putem rămâne, murmură el, pe jumătate ruşinat, chiar dacă n-am lupta? Am crezut că ne vom întoarce în China, dar asta ar însemna să lăsăm totul în Europa aşa cum e acum. Sunt sigur că te pot apăra de Lien şi poate aş putea da o mână de ajutor la drumul acela. Sau aş putea scrie cărţi. Mi se pare plăcut aici, adăugă el. Poţi să te plimbi prin grădini ori pe drum şi să întâlneşti oameni.

Laurence îşi coborî privirea spre mâini, care nu aveau niciun răspuns. Nu voia să-l întristeze pe Temeraire ori să-l tulbure, dar ştiuse ce-l aşteaptă de când porniseră în această aventură şi, în cele din urmă, spuse încet:

— Dragul meu, sper că vei rămâne şi vei avea ce profesie doreşti. Sau că Bonaparte te va ajuta să te întorci în China, dacă preferi. Dar eu trebuie să mă duc acasă, în Anglia.

Temeraire tăcu câteva clipe şi apoi spuse, şovăitor:

— Dar te vor spânzura…

— Da, spuse Laurence.

— Nu, n-o să-i las niciodată, zise Temeraire. Laurence…

— Sunt un trădător. Nu voi adăuga acum laşitatea la crima aceea, nici nu te voi lăsa să mă protejezi de consecinţele ei. Îşi întoarse privirea. Temeraire tăcea şi tremura şi era dureros să-l urmărească. Nu regret ce am făcut, şopti el. N-aş fi făcut-o dacă nu eram dispus să mor pentru asta. Dar n-am de gând să trăiesc ca un trădător.

Temeraire tremura. Se ridică pe picioarele din spate, privind în gol

spre grădini, neclintit.

— Şi dacă rămânem, zise el în cele din urmă, vor spune că totul a fost în interes personal… că am adus leacul pentru o recompensă şi că avem o viaţă plăcută aici ori în China, sau că poate am fost nişte laşi şi am crezut că Napoleon o să câştige războiul şi n-am vrut să luptăm. Nu vor recunoaşte niciodată că au făcut o greşeală şi că noi ne-am sacrificat fericirea ca să reparăm ceea ce n-ar fi trebuit făcut de la bun început.

Laurence nu-şi articulase aşa de bine decizia instinctivă. Nu era nevoie, ca să ştie ce are de făcut. În ceea ce-l privea, nu-i păsa ce vor crede despre el şi o spuse.

— Ce se va crede, ştiu deja, şi presupun că acum nimic nu va schimba aceste sentimente. Dacă asta ar fi avut vreo importanţă, n-ar fi trebuit să plecăm. Nu mă întorc să fac un gest politic, ci pentru că asta trebuie făcut. Dacă mai am ce onoare să păstrez după un asemenea gest.

— Ei, bine, eu nu m-aş sinchisi de onoare, spuse Temeraire. Dar îmi pasă de vieţile prietenilor noştri şi aş vrea ca lorzii ăia să se ruşineze de ce au făcut. Ceea ce presupun că nu vor face niciodată. Dar s-ar putea s-o facă alţii, dacă nu li s-ar oferi o scuză atât de convenabilă să treacă totul cu vederea. Îşi plecă creştetul. Foarte bine: o să-l refuzăm şi, dacă n-o să ne elibereze, putem să evadăm şi să ne întoarcem pe cont propriu.

— Nu, replică Laurence, tresărind. Dragul meu, n-are niciun rost. Ai face mult mai bine să te întorci în China. N-o să facă decât să te arunce în rezervaţia de înmulţire.

— O, sigur! De asta voi fugi, dar nu de tine, când ştiu că ai făcut asta pentru mine, că doar la mine ţi-a fost gândul! Temeraire respinse ideea cu vehemenţă. Nu, dacă au de gând să te condamne la moarte, vor trebui să mă omoare şi pe mine. Sunt la fel de vinovat sau mai mult şi poţi fi sigur că n-o să te las să mori, cât timp sunt în viaţă. Şi dacă nu le place să mă execute, o să mă întind pe jos în faţa Parlamentului până se răzgândesc.

Fură conduşi prin grădini spre imensul pavilion, împreună. Laurence păşea în compania gărzilor imperiale, superbe şi asudate cu chiverele înalte şi negre pe cap şi în hainele albastre. Lien stătea pe malul fluviului, urmărind cu bunăvoinţă circulaţia intensă care se desfăşura în susul şi în josul Senei, în faţa ei, şi întoarse capul când se apropiară, înclinându-se politicoasă. Temeraire se îmbăţoşă şi mârâi din gât.

Lien clătină din cap, dezaprobându-i manierele.

— Nu trebuie să clatini din cap, ripostă Temeraire, pentru că nu mă obosesc să mă prefac că suntem prieteni. Atâta doar că eu nu sunt ipocrit.

— Unde-i ipocrizia, dacă tu ştii că nu suntem prieteni şi eu la fel, sublinie Lien, şi la fel toţi apropiaţii noştri? Nu-i nimeni păcălit dintre cei care au dreptul să ştie, doar cei care preferă să nu observe. Numai că, prin bădărănia ta, nimeni de aici nu poate să nu remarce şi să nu se simtă stânjenit.

Temeraire cedă, bombănind, şi se înghesui cât mai aproape de gărzile agitate, încercând să se aşeze protector lângă Laurence. Aduseră o strachină cu ceai, pe care Temeraire o adulmecă neîncrezător şi apoi o refuză, şi un pahar de şampanie rece, pe care Laurence nu-l refuză. O briză răcoroasă venea dinspre apă şi frunzişul din parc, şi vastul spaţiu de marmură era plăcut, cu un clipocit de apă pe piatră ascuns pe undeva, dar era o zi fierbinte, chiar dacă erau primele ore ale dimineţii.

Soldaţii luară poziţia de drepţi. Bonaparte venea în josul culoarului, cu un alai de gărzi şi secretari, dintre care unul scria disperat chiar în timp ce mergeau. Nota o scrisoare. Cuvintele de încheiere fură adăugate în timp ce urcau scările, apoi Bonaparte se întoarse, înaintă repede printre cele două şiruri de gărzi, care se retraseră în grabă făcându-i loc să treacă şi, apucându-l pe Laurence de umeri, îl sărută pe ambii obraji.

— Maiestate, spuse Laurence, cu sfială.

Îl mai văzuse pe împărat o dată, pentru scurt timp şi din ascunzătoare, când Bonaparte cerceta de pe deal câmpul de luptă de la Jena, şi fusese impresionat la vremea aceea de concentrarea şi nerăbdarea aproape crudă a chipului său – ochiul din depărtare, şoimul gata să se năpustească. Expresia lui nu era mai puţin concentrată acum, însă părea că se mai înmuiase. Împăratul era mai îndesat, cu faţa ceva mai rotundă, decât atunci, pe munte.

— Vino, fă câţiva paşi cu mine, spuse el şi îl duse de braţ până la apă, unde Laurence nu fu lăsat, de fapt, să se plimbe, ci mai degrabă să stea şi să se uite cum împăratul se plimbă în faţa lui, gesticulând cu o neobosită vigoare: Ce părere ai despre ce am făcut în Paris? întrebă el, fluturând o mână către stolul de dragoni care munceau la noul drum. Puţini oameni au avut şansa să-mi vadă proiectele, aşa cum ai avut dumneata, din aer.

— O lucrare extraordinară, Maiestate, spuse Laurence, regretând că acesta era adevărul: era genul de lucrare pe care doar tirania – presupuse el, nefericit – putea s-o realizeze, şi tipică pentru toate realizările lui Napoleon, zdrobind tradiţia cu nepăsare în drumul său înainte. Ar fi preferat să i se pară urâtă şi iraţională. Va dezvolta spiritul oraşului, adăugă el.

Bonaparte clătină din cap, satisfăcut de această remarcă.

— Este însă doar o oglindă a dezvoltării spiritului naţional.pe care am s-o realizez, spuse el. Nu voi permite oamenilor să se teamă de

dragoni. Dacă e laşitate, este dezonorantă. Dacă e superstiţie, este dezagreabilă. Şi nu există argumente raţionale. Este doar o cutumă, şi o cutumă care poate şi trebuie să fie zdrobită. De ce să fie Pekinul superior Parisului? Am să-l transform în cel mai frumos oraş din lume, al oamenilor şi dragonilor deopotrivă.

— O ambiţie nobilă, remarcă Laurence, cu glas pierit.

— Dar nu eşti de acord cu ea, se repezi Bonaparte. Laurence tresări în faţa atacului neaşteptat, cu o forţă aproape palpabilă. Dar nu vei rămâne să vezi treaba terminată, deşi ai avut deja dovada perfidiei, a măsurilor dezonorante la care se dedau oligarhii guvernului. Nu poate fi niciodată altfel – adăugă el, mai mult o declaraţie decât o încercare de a-l convinge – când banii devin forţa motrice a unui stat. Trebuie să existe o putere morală în spate, o aspiraţie, nu doar spre avuţie şi siguranţă.

Laurence nu aprecia prea mult metoda lui Bonaparte, caracterizată de o insaţiabilă sete de glorie şi putere, cu preţul libertăţii şi al vieţilor omeneşti, dar nu încercă să-l contrazică. Ar fi fost foarte dificil, gândi el, să prezinţi orice argument în faţa unui monolog, pe care Bonaparte nu se supără să-l continue, în absenţa opoziţiei ori chiar a oricărei reacţii. Vorbi pe larg despre filosofie şi economie, despre nebunia deşartă a guvernării prin clerici, despre diferenţele – pe care le prezentă în detaliu, cu argumente filosofice mai presus de înţelegerea lui Laurence – între despotismul Bourbonilor şi propriul său stat imperial: fuseseră tirani, paraziţi, care-şi menţinuseră puterea prin superstiţie, pentru satisfacţia personală, fără niciun merit. Era apărătorul republicii şi slujitorul naţiunii.

Laurence doar rezista, ca o pietricică într-un potop. Şi, când furtuna trecu, spuse pur şi simplu:

— Maiestate, eu sunt soldat, nu om de stat. Şi nu ştiu altă filosofie decât că-mi iubesc ţara. Am venit pentru că era datoria mea de creştin şi de om. Acum e de datoria mea să mă întorc.

Bonaparte îl privi încruntându-se, nemulţumit – privirea necruţătoare a unui tiran; dar se schimbă repede. Împăratul se apropie şi îl apucă pe Laurence de braţ, persuasiv.

— Îţi înţelegi greşit datoria. Ţi-ai pierde viaţa. În regulă, ai putea spune, dar nu e numai viaţa ta. Ai un tânăr dragon care s-a dedicat interesului tău şi care ţi-a dăruit toată dragostea şi încrederea. Ce nu poate un om realiza cu un asemenea prieten, un asemenea sfătuitor, lipsit de orice urmă de invidie ori egoism? El te-a făcut cine eşti! Gândeşte-te unde ai fi acum, fără norocul care ţi-a pus în palmă inima lui?

Pe mare, probabil, sau acasă: o mică proprietate în Anglia, poate, însurat, având de-acum primul copil. Edith Woolvey, născută Galman, născuse primul ei copil cu patru luni în urmă. Urcând constant scara

ierarhică, s-ar fi aflat probabil în prezent la baricadă, patrulând pe lângă Brest sau Calais, o rutină plictisitoare, dar necesară. O viaţă prosperă şi cinstită şi, chiar fără mari şanse de glorie, la fel de departe de trădare ca de lună. Nu ceruse niciodată altceva, nici nu sperase.

Această imagine era acum la o distanţă aproape năucitoare. O imagine mitică, îndulcită de o plăcută inocenţă oarbă. Ar fi putut s-o regrete. O regreta, în clipa asta, numai că în grădinile acelei case un dragon n-avea loc să doarmă la soare.

— Nu suferi de boala ambiţiei, cu atât mai bine, spuse Bonaparte. Lasă-mă să-ţi ofer o retragere onorabilă. N-am să te insult oferindu-ţi o avere, doar găzduire pentru el şi pentru dumneata. O casă la ţară, o cireadă de vite. Nu ţi se va cere nimic ce nu vrei să oferi. Mâna se strânse pe braţul lui Laurence, când acesta dădu să se retragă: Vei avea conştiinţa mai curată după ce îl vei trimite în captivitate? Într-o lungă captivitate, adăugă el aspru. Nu-i vor spune când te-au executat. Laurence se înfioră şi, prin strânsoare, Bonaparte îi simţi tresărirea, ca o întrerupere în şirul vorbelor sale, şi continuă: Crezi că vor ezita să-ţi falsifice numele pe scrisori? Ştii că nu. Şi, oricum, mesajele nu vor fi citite decât cu voce tare. Câteva cuvinte (eşti bine, te gândeşti la el, speri că e ascultător) şi îl vor întemniţa mai mult decât gratiile de fier. Va aştepta şi va spera mulţi ani, flămând, înfrigurat şi neglijat, multă vreme după ce vei fi fost atârnat într-o spânzurătoare. Poţi să-l condamni la asta cu inima uşoară?

Laurence ştia că toate acestea izvorau dintr-un interes egoist: dacă Bonaparte nu putea avea parte de râvna lui Temeraire, nici măcar în chestiunea înmulţirii, s-ar fi bucurat măcar să nu îl dea britanicilor. Şi probabil că spera că îi va lămuri, cu timpul, să facă mai mult. Cunoaşterea acestui lucru, rece şi impersonală, nu-l consola pe Laurence. Nu-i păsa dacă Bonaparte avea un interes, când, foarte probabil, avea şi dreptate.

— Domnule, spuse Laurence şovăitor. Mi-aş dori să-l puteţi convinge să rămână… Eu trebuie să mă întorc.

Se forţă să rostească aceste cuvinte. Vorbi gâtuit, ca şi când ar fi urcat în fugă un munte. Multă vreme – din momentul acela din poiană, de când părăsiseră Londra. Dar acum urcase muntele. Ajunsese în vârf şi se afla acolo, gâfâind. Nu mai avea nimic de spus ori de îndurat. Răspunsul său era neclintit. Se uită la Temeraire, care aştepta neliniştit în pavilionul deschis. Se gândi că va încerca să se lase în mâinile lui Temeraire, cel puţin, decât să fie trimis înapoi în închisoare. Dacă avea să fie ucis încercând, nu prea mai avea să conteze.

Bonaparte îi citi gândurile. Îi eliberă braţul şi se îndepărtă de el, să se plimbe înainte şi înapoi, încruntat. Dar, în cele din urmă, se întoarse:

— Ferească Dumnezeu să schimb o asemenea decizie. Alegerea ta este alegerea lui Regulus şi te respect pentru ea. Vei avea libertatea… trebuie să ai libertatea, spuse el. Şi, mai mult: o trupă din Garda mea Veche te va escorta la Calais. Formaţia lui Accendare te va conduce peste Canal, sub un steag de pace. Şi toată lumea va afla că Franţa, cel puţin, ştie să recunoască un om de onoare.

Adăpostul din Calais era în fierbere: paisprezece dragoni nu erau uşor de stăpânit şi Accendare însăşi avea tendinţa să fie agresivă şi dificilă, irascibilă şi epuizată de tuse. Laurence întoarse privirea, sperând doar, nedesluşit, să plece. Să se termine totul, toată ceremonia găunoasă: vulturi şi steaguri, albastrul proaspăt călcat al uniformelor franceze. Erau aşteptaţi deja în Anglia, după un schimb de scrisori menit să demareze negocierile. Aveau să-i întâmpine cu dragoni şi lanţuri: poate chiar Jane sau Granby, ori nişte străini care nu ştiau mai mult despre el decât ce crimă înfăptuise. Familia lui aflase cu siguranţă totul deja.

De Guignes înfăşura harta Africii de pe masă. Laurence îi arătase valea unde găsiseră rezerva de ciuperci. Nu era mai grav decât ceea ce făcuse deja. Ciupercile creşteau, dar Bonaparte nu voia să aştepte, presupunea Laurence, ori să rişte o compromitere a recoltei. Voiau să trimită imediat o expediţie, care chiar acum se pregătea în port: două fregate suple, şi, probabil, altele trei plecând dinspre La Rochelle, în speranţa că vor trece măcar de baricadă şi vor ajunge la destinaţie şi, prin vicleşug ori negociere, vor face imediat rost de provizii utile. Laurence spera doar că nu vor fi luaţi cu toţii prizonieri, dar, chiar dacă se întâmpla aşa, presupunea că nu conta; leacul era cunoscut şi se va împrăştia. Nu vor mai muri alţi dragoni. Era o mică satisfacţie, cel puţin, chiar dacă una searbădă.

Se temuse de o ultimă încercare de mituire ori seducţie, însă De Guignes, cu mare sensibilitate, nici măcar nu-i ceru să spună nimic, ci scoase o sticlă prăfuită de brandy, turnând un pahar generos.

— Pentru speranţa de pace între popoarele noastre! toastă el.

Laurence îşi umezi buzele, politicos, şi lăsă băutura rece neatinsă, iar când o terminară, se duse afară, la Temeraire.

Temeraire nu era implicat în zarva generală. Stătea liniştit, cocoşat într-o parte, privind spre mare, peste strâmtori: stâncile albe se desluşeau limpede, de la înălţimea la care se aflau. Laurence se sprijini de trupul lui şi închise ochii, auzindu-i bătăile inimii, ca un talaz într-o scoică.

— Te implor să rămâi, spuse Laurence. N-o să mă ajuţi cu nimic, nici pe mine, nici cauza ta. N-o s-o considere decât o loialitate oarbă.

După o clipă, Temeraire spuse:

— Dacă rămân, o să le zici că te-am dus împotriva voinţei tale şi te-am obligat s-o faci?

— Niciodată, Doamne! răspunse Laurence, îndreptându-se, jignit şi să fie întrebat aşa ceva.

Îşi dădu seama, prea târziu, că fusese condus la ţintă.

— Napoleon a zis că, dacă rămân, ai putea să le spui asta, dacă ai vrea, continuă Temeraire, şi atunci poate te-ar cruţa. Dar l-am asigurat că tu n-ai spune niciodată aşa ceva, aşa că n-are rost. Aşa că nu mai încerca să mă convingi. Nu voi rămâne aici în timp ce încearcă să te spânzure.

Laurence îşi plecă fruntea, dându-şi seama că avea dreptate. Nu credea că Temeraire trebuia să rămână, doar spera că o va face şi că va fi fericit.

— Promite-mi că nu vei rămâne pe veci în rezervaţia de înmulţire, spuse el cu glas scăzut. Nu mai târziu de Anul Nou, dacă nu mă lasă să te vizitez personal.

Era foarte sigur că aveau să-l execute până la Sfântul Mihail.

Mulţumiri

Printre multe alte lucrări, cercetarea surselor primare realizată de Basil Davidson, în cartea sa *African Civilization Revisited,* se distinge ca o resursă nepreţuită, la fel ca *Istoria generală a Africii* realizată de UNESCO, ambele făcând lumină în istoria continentului din afara colonizării. Sunt, de asemenea, profund îndatorată ghizilor de la taberele Ker şi Downey din delta Okovango a Botswanei, pentru că mi-au împărtăşit din cunoştinţele lor şi mi-au tolerat nesfârşitele întrebări, cu mulţumiri deosebite pentru strălucitul nostru coordonator din tabăra Okuti, Paul Moloseng.

Imperiul de fildeş a fost, din anumite puncte de vedere, cea mai dificil de scris dintre cărţile seriei *Temeraire* de până acum şi trebuie să le transmit mulţumirile mele profunde, din inimă, tuturor cititorilor mei *beta,* pentru munca eroică depusă cu pistolul la tâmplă, întrucât abia dacă le-am acordat un weekend pentru comentariile asupra manuscrisului, înainte să mă apuc să fac revizuiri: Holly Benton, Sara Booth, Alison Feeney, Shelley Mitchell, Georgina Paterson, Meredith Rosser, L. Salom, Kellie Takenaka şi Rebecca Tushnet. Şi multă recunoştinţă lui Betsy Mitchell, Emma Coode şi Jane Johnson, minunatele mele editoare, şi agentului meu, Cynthia Manson.

Şi mereu, mereu, recunoştinţă şi dragoste pentru Charles, primul, cel mai bun şi cel mai drag cititor al meu.

{1} „Monstru nebun! O să ardem cu toţii!“ – în limba germană în original (n. Tr.).
{2} „V-am capturat, nu trebuie să plângeți“ – în limba franceză în original (n. tr.).
{3} „Uite ce porc frumos“ – în limba franceză în original (n. tr.).
{4} „Căpitanul dumneavoastră o să se îngrijoreze dacă află că nu mâncați nimic, zău“ – în limba franceză în original (n. tr.).
{5} „În stil chinezesc“ – în limba franceză în original (n. tr.).
{6} „Ca Regina Albă“ – în limba franceză în original (n. tr.).
{7} „Nu mă simt bine“ – în limba franceză în original (n. tr.).
{8} „Stați! Nu v-am atacat, trebuie să mă ascultați: am venit să vă aducem un leac!“ – în limba franceză în original (n. tr.).

Table of Contents

I
1
2
3
4
5
II
6
7
8
9
10
11
12
III
13
14
15
16
17
Mulţumiri